

Giới thiệu Cô Dâu Của Trung Tá

Một câu chuyện khá lạ về nội dung sẽ là thể mạnh cho tác phẩm Cô Dâu Của Trung Tá của tác giả Hồ Ly khi mà nhân vật nữ chính là một con người có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng bên trong đen tối.

Cô đã cố tình phá hỏng cuộc vui của một trung tá khiến anh mất đi vợ tương lai. Nhưng người xưa có câu " Quả quýt dày có móng tay nhọn " Đúng là như vậy khi nhân vật nam chính ấy là một người uy quyền mang cấp bậc trung tá và cũng là một nạn nhân trong trò chơi khăm của cô...

Anh không hề tỏ ra tức giận mà sau đó liền bắt cô ta về làm vợ để bồi thường cho anh. Một người có uy quyền trong xã hội thì chắc hẳn rằng sẽ không có ai dám phản đối. Vậy cuộc trả thù của Trung tá đối với cô dâu của anh ta sẽ như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Chị cũng biết

An Nhựt Tổ chịu áp lực tám lần từ người nhà, không phải đối tượng kết hôn không tốt, mà căn bản cô dự định kết hôn, cho nên luôn luôn nghĩ các loại biện pháp khiến các đối tượng nam không muốn liên lạc với cô nữa.

Sau thất bại hẹn hò lần đầu tiên cô trở nên nổi tiếng, trong nhận thức của cô mọi người nói cô là người phụ nữ kỳ lạ mà đầy tật xấu, nhất là lần hẹn thứ tám uy danh cô liền lan xa, không còn người dám hỏi thăm, nguyên nhân là lần hẹn thứ tám cô đem người đàn ông đánh, hơn nữa tiếng xấu cô thành người phụ nữ bạo lực.

Thực ra cô cũng không nguyện phá hoại hình tượng dịu dàng của mình.

Nói về thì người đàn ông lần hẹn đầu tiên để lại ấn tượng với An Nhựt Tổ rất tốt, lịch sự, còn có chút đẹp trai, hai người nói chuyện cũng hợp ý nhau, ở cùng nhau rất vui vẻ, cô vốn định kết thúc nhẹ nhàng, hợp nhau như vậy đâu nhất thiết phải làm vợ chồng, làm bạn bè cũng được, nhưng mà sau này xảy ra chuyện không thoải mái.

Người đàn ông kia nói muốn ăn cơm tối, để một ngày đẹp tròn vẽ dấu chấm tròn, cô đồng ý, ban ngày đều là người đàn ông kia trả, cho nên, bữa cơm tối này An Nhựt Tổ dự định phát huy đầy phong cách, cô mời.

Nào biết người đàn ông kia vậy mà dẫn cô đến một khách sạn xa xỉ, cô đột nhiên chóng mặt, ví tiền của cô rất hẹp, ngộ nhờ không đủ trả tiền thì rất mất mặt, cho nên tập trung tinh thần nghĩ như thế nào đối phó hoặc tìm người nào đến cứu, nghĩ quá say sưa đi theo người đàn ông vào khách sạn mới phát hiện, không phải là đi vào phòng ăn cơm, mà là đi vào phòng ngủ.

Người đàn ông kia vậy mà mang cô vào phòng ngủ, còn động tay động chân với cô, lúc ấy cô nóng lòng, vung túi K đập cho người đàn ông kia một trận, tiện thể ở trên bụng anh ta đập một cước sau đó bỏ trốn mất dạng.

Lúc ấy rất tức giận nhưng kết quả cực kỳ bi thảm, xung quanh biết cô, biết ba mẹ cô, cũng không dám giới thiệu đàn ông cho cô, bởi vì lời đồn cô là một người đàn bà hung dữ, thử hỏi nhà ai nguyện ý để con trai mình cưới một đàn bà hung dữ.

Bị gán cho là người đàn bà hung dữ, An Nhựt Tổ cảm thấy mình tuyệt đối là bị oan, ai chẳng biết nói cô dịu dàng vừa đáng yêu, nhịn không được vì bản thân ở trong lòng sửa lại kết luận sai một phen. Nhưng mà tiếng xấu lan xa, cuối cùng không cần phải đi xem mặt nữa, mừng rỡ không bị ràng buộc, thậm chí có thể dùng vui vẻ để hình dung tâm tình của cô, vui vẻ còn kém nâng chén chúc mừng rồi (Độc giả xin nhớ kỹ ta)

Không có nâng chén chúc mừng là vì vẻ mặt ba mẹ đầy lo lắng, cho nên cô chỉ có thể khiêm tốn, nội tâm vụng trộm vui vẻ một phen, nếu không mẹ sẽ đưa xấp giấy người xem mặt nữa, cô có thể chịu không nổi mất.

Nhưng mà, hôm nay cô có thể nâng chén, bởi vì sinh nhật bạn tốt Mạc Tiểu Nhiễm, mời các bạn tốt của cô thường xuyên đi ăn món cay Tứ Xuyên nổi tiếng rất vui vẻ.

Tổng cộng sáu người, ba nam ba nữ, ngồi ở bàn tròn trước mặt, trò chuyện với nhau thật vui, mấy học sinh nam uống rượu, Mạc Tiểu Nhiễm cùng một cô gái gọi là Hàm Hàm cũng uống một chút rượu, chỉ có An Nhựt Tổ không uống rượu, mọi người cũng không ép cô, bởi vì cô dị ứng với rượu, nâng chén cũng chỉ có thể uống đồ uống.

Uống nhiều, An Nhựt Tổ cần đi toilet, phòng không có toilet, cho nên cô chỉ có thể ra ngoài. Mở cửa đóng cửa lại, An Nhựt Tổ ra ngoài, hướng hành lang cuối cùng đi tới toilet.

Nhưng mà mới vừa bước đi, phòng đầu tiên bên cạnh đột nhiên mở ra, dọa cô nhảy dựng, bước chân hơi dừng lại muốn tiếp tục đi, một cái bóng đen vọt ra.

Cô còn không có tới kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bên eo căng thẳng, trước mắt tối om, ánh đèn bị che khuất, cái ót bị chế trụ, môi bị cái gì đó ngăn chặn, hơi thở dần ông xa lạ mạnh mẽ vây quanh cô.

An Nhược Tổ lơ mờ, ngây người, choáng váng, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ là không tự chủ được mở to hai mắt, đôi mắt rơi vào đôi mắt đen như lỗ xoáy.

Àm!

Đầu An Nhược Tổ một trận run lên, ánh mắt mở to lớn hơn nữa, rốt cuộc hiểu đã xảy ra chuyện gì, cô, cô bị một người đàn ông xa lạ hôn, mà còn cực kỳ dã man, phải nói là đánh lên, thật đau a, không đúng, nên nổi giận!

An Nhược Tổ quay người liều mạng vùng vẫy, tránh né lần môi xa lạ này, lúc cô nổi nóng muốn cắn, người đàn ông kia thả cô ra, khiến trả thù nhỏ cô thất bại rồi.

Nhận được tự do An Nhược Tổ không chút nghĩ ngợi muốn cho người đàn ông kia một cái tát, cổ tay lại bị người đàn ông vững vàng bắt lấy, vẫy cũng tránh thoát không ra, An Nhược Tổ mặt thoát đỏ thoát trắng, hai mắt nhìn giận dữ quan sát người lưu manh chết tiệt này, buồn bực gầm nhẹ: "Đàn ông thối, thả tay!".

Người đàn ông có khuôn mặt cực tuấn tú, có hương vị đàn ông, hơn nữa ánh mắt kia, sáng ngời, sắc bén, thâm trầm, anh hơi hơi nhíu mày, nhếch môi, tự tiểu phi tiểu nói: "Phụ nữ dịu dàng thì mới tốt".

Nói xong, người đàn ông kia buông tay An Nhược Tổ ra, lúc này bạn bè cô ở trong phòng nghe thấy tiếng gầm nhẹ của cô cũng ào ào đi ra, thấy An Nhược Tổ cùng một người đàn ông xa lạ giằng co, vội vàng đi tới.

Mạc Tiểu Nhiễm nhìn vẻ mặt không bình thường của An Nhược Tổ, nhìn lại Tổ Tổ đang căm tức nhìn người đàn ông kia, rất đẹp trai, háo sắc một phen mới hỏi nói: "Tổ Tổ, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi hả?".

Lúc này, người đàn ông kia đi ra khỏi cùng cùng mấy người đàn ông và phụ nữ, hai bên hình thành hai đội.

Sau đó Mạc Tiểu Nhiễm thấy môi An Nhược Tổ bị tàn phá, mọi người cùng suy nghĩ đoán ra, chị em tốt bị ức hiếp, sau đó thì cãi nhau.

Mạc Tiểu Nhiễm nhíu mày nhìn người đàn ông kia mắng: "Đẹp trai khá lắm sao, đẹp trai là có thể giờ trò lưu manh sao".

Một phụ nữ phía bên kia đập trả lại: "Chúng tôi chỉ là chơi đùa, hơn nữa bị Sở thiếu hôn cô chắc cô cũng vui vẻ đi, còn ở chỗ này nói cái gì".

Mấy bạn nam của An Nhược Tổ cũng giận, bạn mình ức hiếp không lên tiếng, bọn họ cũng quá vô dụng, muốn ra tay đánh cái.

Mấy người nam bên người được xưng là Sở thiếu cũng bày ra tư thế chuẩn bị nghênh chiến.

Nhìn cuộc sắp có cuộc đấu tranh, An Nhược Tổ đi lên ngăn lại, một ngón tay chỉ đối phương mấy người phụ nữ ồn ào nói: "Các người tất cả im miệng cho tôi!".

Một tiếng Sur Từ Hồng của An Nhược Tổ quả nhiên hiệu quả, tuy là bộ dáng xinh xắn lạnh lùng, nhưng mà một tiếng này khí thế mười phần, khiến mấy người phụ nữ này im miệng.

Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm cho những người đó một cái xem thường cũng ngậm miệng không nói.

Khuôn mặt An Nhược Tổ quay qua, một ngón tay chỉ Sở thiếu: "Đây là chuyện của tôi và anh ta, chúng tôi sẽ giải quyết, các người chớ tham gia" Cô chỉ là không nguyện đánh nhau, đối phương có nhiều người, bọn họ chỉ có sáu người, yếu không địch lại mạnh, bị tổn thất chỉ có bọn họ.

Sở thiếu hơi hí hất, trong mắt hiện lên thoáng hiện nét bồn chồn, tựa hồ rất tò mò, người phụ nữ mềm mại yếu ớt trước mắt này muốn giải quyết như thế nào.

An Nhược Tổ đương nhiên nhìn ra ý nghĩa ánh mắt anh ta, cô tiến về phía trước một bước, nhào tới, tay vòng qua cổ, hướng môi anh ta đánh thẳng về phía trước, cho anh giờ trò lưu manh, dựa vào, chị cũng biết!

Sở thiếu ngây người. Bạn bè của anh cũng ngây người, sau đó hóa đá tại chỗ, không biết nên phản ứng gì.

Mạc Tiểu Nhiễm ngây người xong giống như đầu máy xe lửa vọt tới người đàn ông bên cạnh mắng cô, hôn lên, cho anh có đồng bọn.

Hàm Hàm cũng không yếu kém, nhào tới người đàn ông trước mắt mắng cô, bắt chấp tất cả hôn lên, cũng dám mắng cô, cho anh mắng!

Mọi người tiếp tục hóa đá, hoàn toàn bị ba người phụ nữ đàn áp rồi.

An Nhược Tổ đầu tiên kết thúc chiến đấu, hai môi rời khỏi, cô đưa tay vỗ vỗ người đàn ông cứng rắn trong ngực, nhíu mày, cho anh một ánh mắt xem thường, chậm rãi nói: "Anh nên đánh răng rồi".

Mạc Tiểu Nhiễm nắm chặt cà-vạt người đàn ông đang chờ người ra, tay vỗ vỗ mặt, do dự một chút: "Anh nên đánh răng rồi".

Hàm Hàm tóm cổ áo người đàn ông kia, nắm tay nhỏ nện ở trên bụng người đàn ông, muốn nói câu mới mẻ nhưng cuối cùng vẫn lại là câu đó: "Anh nên đánh răng rồi".

Mọi người triệt để hóa đá, đến khi An Nhục Tố dẫn theo bạn mình rời khỏi, người đàn ông bị Hàm Hàm hôn mới kêu rên ra tiếng: "Mẹ nó, hôm nay lại bị phụ nữ đùa giỡn".

"Khôn kiếp, đây là phụ nữ gì a, lão tử lớn như vậy chưa thấy qua. Lớn như vậy lần đầu tiên bị phụ nữ ức hiếp, chỉ cần hôn lại, khiến cô ta phục tùng ở dưới thân mình" Người đàn ông bị Mạc Tiểu Nhiễm hôn qua sờ sờ môi, than vãn nói, cùng người đẹp hôn môi vốn nên là chuyện tốt, nhưng một đàn ông bị cưỡng hôn, có vẻ như giống bị một phụ nữ cho cưỡng X thật mất thể diện.

Sờ thiếu đứng thẳng, đôi mắt sáng rực nhìn phương hướng An Nhục Tố rời khỏi, cánh môi và trong ngực dường như còn có mùi thơm nữ tính của cô, làm cho người ta động lòng. Anh nhếch môi, cười bí hiểm: "Thú vị"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Con dâu mình

Nụ hôn của Sờ thiếu thô bạo, ngang tàng, không cho cự tuyệt, có thể nói là đánh lên, môi Tố Tố không tránh được, sau khi về đến nhà không tránh thoát ánh mắt lão mẹ, vẫn hy vọng cô nhanh chóng kết hôn lão mẹ theo bản năng cảm thấy có bạn trai, ra sức truy hỏi, gặng hỏi đến mức mi mắt cô muốn nhắm lại, mơ màng ngủ.

Ngày hôm sau đi làm trẻ Tố Tố ở trong lòng hận chết người gọi Sờ gì đó, nhưng mà ngấm lại lúc ấy hòa nhau một ván, bộ dáng ngu ngốc mấy tên đàn ông kia, trong lòng có điểm buồn bực cũng trôi qua hết.

Nhanh nhẹn rồi giường rửa mặt, cơm cũng chưa ăn, đi ra cửa, vội vàng đến nơi làm việc. Cô, An Nhục Tố, một tuyệt vời và bình thường..... Giáo viên của nhân dân, bắt đầu dạy trường trung học ở thành phố, kéo một đám binh lính trẻ em, tiền lương không phải là nghề nghiệp nhất nhưng mà kỳ nghỉ là nghề nghiệp nhất, sáng (Editor: Thật ko hiểu câu cuối tác giả muốn nói cái gì nữa TT.TT~~)

Lớp đầu tiên là Tố Tố, bởi vì miệng có "vết thương nhẹ" ở văn phòng bị đồng nghiệp sự đùa cợt một phen về sau đến trong lớp cũng khó tránh, mấy học sinh nghịch ngợm phá phách này vậy mà trêu chọc cô.

"Cô giáo, miệng cô làm sao vậy?"

"Miệng cô giáo bị thương rồi".

"Cô giáo, là bị bạn trai cắn à?"

Trẻ em bây giờ a, Tố Tố 囧, về mặt hắc tuyến, ở trước mặt mấy đứa bé trong sáng này cố gắng bình tĩnh, ánh mắt hướng ba đứa nhóc nghịch ngợm kia, đều đều nói: "Tri Soái, Lư Ba, Trương Giai Giai, sau khi tan học tới phòng làm việc cô, cô giúp các em học bù.....".

Đây chính là đòn sát thủ, ai dám náo loạn, lớp học nháy mắt yên tĩnh. Cô giáo Tố Tố thật sự bắt đầu giảng bài.

Lúc Tố Tố gặp phải xấu hổ, môi Sờ thiếu cũng không tốt đến chỗ nào, nụ hôn Tố Tố va vào, lúc Tố Tố phản công liều mạng cắn, môi của anh vinh quang bị thương rồi.

Hôm nay muốn về đơn vị, môi tổn thương này lại mập mờ, thật sự ảnh hưởng hình tượng anh, nhưng trong lòng lại có một loại nói không rõ, ngấm lại một màn tuồng kịch dừng mảnh này rất thú vị, môi cô lại mềm mại, lại có mùi thơm, cảm thấy máu nóng sôi trào.

Sờ thiếu tên đầy đủ là Sờ Lăng Xuyên, năm nay 29 tuổi, quân đội trực thuộc tiểu đoàn trinh sát thành phố T. Tháng hai trùng hợp với thời gian huấn luyện, năm mới anh chưa có về nhà, thực ra, chỗ bộ phận sư đoàn cách nhà anh cũng không xa, lái xe cũng một giờ đường đi, nhưng mà số lần một năm về nhà có vài lần. Lần này có thời gian về thăm người nhà, ngoài ra trong thời gian này, ngày hôm sau phải trở về đơn vị.

Lúc trở về tiểu đoàn trinh sát là buổi sáng khoảng mười giờ, cửa lớn tiểu đoàn có lính gác mang súng đứng ở nơi đó nhìn thấy Sờ Lăng Xuyên trở về, vội vàng cúi chào, Sờ Lăng Xuyên cũng chào theo nghi thức quân đội, hướng trong đại viện đi đến.

Đi tới, nghe thấy âm thanh ồn ào, Sờ Lăng Xuyên khẽ nhíu mày, theo tiếng mà đi, âm thanh là ban ký túc xá truyền tin truyền đến. Sờ Lăng Xuyên yên tĩnh không tiếng động đi tới cửa ký túc xá truyền tin, nhẹ nhàng đẩy ra sau đó đóng lại, nhìn đến một đám người ngồi vây quanh ở nơi đó đánh bài, còn có một vài khán giả, trên mặt dán đầy giấy, đem bài trong tay vung bốp bốp.

Tốt thôi, con khi con hồ trong núi xưng Đại Vương rồi.

Sở Lăng Xuyên nghiêm mặt đi qua và đứng phía sau đội trưởng nấu ăn, vài người trước mặt nhìn thấy vẻ mặt Sở Lăng Xuyên thay đổi, nhưng có tư tưởng xấu không muốn lên tiếng, đưa lưng mấy tên xui xẻo nhìn phía Sở Lăng Xuyên.

Đội trưởng nấu ăn bài đang ngon, rút bài ra ném xuống, lúc đang muốn ném xuống lại phát hiện bài trong tay không thấy nữa, đang hưng phấn chơi hăng say, bài không còn, lập tức mắng: "Người nào con mẹ nó lấy bài của tôi..... Doanh, doanh trưởng.....".

Đội trưởng nấu ăn quay đầu thấy vẻ mặt khó hiểu của Sở Lăng Xuyên, sắc mặt của hắn ta thay đổi. Binh lính liên quan một trận vội vàng, đem bài bỏ xuống, di chuyển cái bàn qua, gỡ tờ giấy trên mặt, sau đó tập thể đứng nghiêm chào.

Khuôn mặt tuần tú cương nghị Sở Lăng Xuyên không có một tia biểu tình, ánh mắt thâm trầm nhìn không thấy đáy, khiến trong lòng mấy vị gia hỏa này thêm hoang mang, nhất là đội trưởng nấu ăn chẳng dám thờ ơ.

Sở Lăng Xuyên đứng ở nơi đó, ánh mắt lạnh lùng đảo qua mọi người: "Binh thường huấn luyện có khổ hay không!".

Mọi người không rõ ý tứ câu hỏi của Sở Lăng Xuyên, nhưng nhất định phải trả lời, lập tức tập thể hô: "Không khổ!".

Sở Lăng Xuyên nở nụ cười, nụ cười làm cho người ta sờn tóc gáy, anh đưa tay túm tờ giấy còn trên mặt một binh lính truyền tin sau đó hô to: "Nếu không khổ, như vậy hôm nay toàn bộ tiểu đoàn đều chỉ ăn nhẹ..... Mỗi ngày chạy 5km việt dã".

Những binh lính tiểu đoàn này, bình thường huấn luyện cùng binh lính tiểu đoàn trinh sát bởi vì phân công khác nhau cho nên lười nhác rất nhiều sức chống đỡ cũng nhỏ rất nhiều, mọi người vừa nghe mỗi ngày chạy 5km việt dã lập tức sắp khóc, về mặt đội trưởng nấu ăn đau khổ nói: "Doanh trưởng, doanh trưởng, cho chúng tôi cơ hội sửa đổi, 5km việt dã, còn nấu ăn a".

Sở Lăng Xuyên hô to: "Chấp hành mệnh lệnh! 30 giây sau tập hợp ở hậu viện!".

"Rồi".

Một tiếng ra lệnh, mỗi người hành động, đội trưởng nấu ăn theo ban truyền tin rời khỏi, lúc Sở Lăng Xuyên cũng chạy ra ngoài, đội trưởng nấu ăn cùng mấy tên gia hỏa lại trở lại, chen chúc tại cửa cười đùa cợt nhả nhìn Sở Lăng Xuyên.

Về mặt đội trưởng nấu ăn buồn chuyện hỏi: "Doanh trưởng, miêng anh làm sao vậy?".

Đội trưởng ban truyền tin cũng vô giúp vui: "Tôi xem là bị chuột cắn, con chuột này xác định có chậu rửa mặt lớn như vậy".

Người làm ban nấu ăn chỉ vào đội trưởng ban truyền tin mắng: "Ái chà, không chừng là bạn gái doanh trưởng cắn, anh dám nói doanh trưởng bạn gái là chuột, không muốn sống chẳng. Doanh trưởng a, anh lúc nào có bạn gái?".

Sở Lăng Xuyên nhắc chân, cho tên người làm một con dấu: "Mười.....".

"Mười" mới ra miệng, "km việt dã" còn chưa nói ra, ầm, mọi người chạy bằng tốc độ nhanh nhất, 5km là đủ, 10km, muốn chết người sao.

Sở Lăng Xuyên trở lại văn phòng, cộng tác viên về thông tin làm nhiệm vụ vội vàng đứng dậy cúi chào, hướng Sở Lăng Xuyên báo cáo: "Báo cáo doanh trưởng, chín giờ buổi sáng hôm nay, chỉ đạo viên gọi điện thoại tới tìm ngài, nói tân binh huấn luyện có đôi mới hoàn toàn binh lính tập bắn đạt được mười viên đạn 98 vòng".

Mười viên đạn 98 vòng, đối với tân binh mà nói đây là thành tích tương đối tốt, hơn nữa huấn luyện, sau này nhất định là tay súng thiện xạ, Sở Lăng Xuyên vừa nghe lập tức kích động, Sở Lăng Xuyên ngồi xe Jeep quân dụng hướng trụ sở huấn luyện tân binh tiến đến, binh tốt, phải giữ lại cho tiểu đoàn trinh sát.

Trụ sở huấn luyện tân binh cách sư đoàn nửa giờ đường xe, vào căn cứ, Sở Lăng Xuyên đến chỗ sân huấn luyện bắn bia, thấy không ít lãnh đạo đều đã ở đây, đều ở chỗ này nhìn chăm chăm, có binh tốt, thì chọn đi, sau khi chào với nhau, Sở Lăng Xuyên cùng chỉ đạo viên tiểu đoàn trinh sát Hà Hồng Vĩ cùng nhau đi tới trước mặt huấn luyện viên huấn luyện tân binh.

Huấn luyện viên nhìn thấy Sở Lăng Xuyên thì nhú mày, trong mắt mang ý cười nói: "Sở Lăng Xuyên, tiểu tử cậu cũng là vì cái tân binh tới. A, Sở doanh trưởng, miêng đây là làm sao vậy?".

Nói xong chính sự vẫn còn không quên trêu ghẹo, xem ra cùng Sở Lăng Xuyên quan hệ không nhỏ.

Sở Lăng Xuyên lạnh lùng liếc huấn luyện viên một cái: "Binh lính kia đâu?".

Huấn luyện viên chỉ một hàng ngũ binh lính, có kiêu ngạo cũng có chút tiếc hận nói: "Binh lính kia rất tốt, nhưng mà cũng có khuyết điểm".

Hà Hồng Vĩ cau mày, nhin không được hỏi: "Khuyết điểm gì?".

Huấn luyện viên ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Sợ bóng tối".

"Khuyết điểm này là gì, nếu huấn luyện không được, đến tiểu đoàn trinh sát tôi huấn luyện" Sở Lăng Xuyên nói xong xoay người đi, chỉ đạo viên cũng đi theo, bắt đầu nghiêm túc trò chuyện công tác, lúc ngồi trên xe quay về tiểu đoàn, Hà Hồng Vĩ chăm chú nhìn Sở Lăng Xuyên, nâng tay sờ sờ cằm, cười

không có ý tốt: "Lăng Xuyên, miệng cậu bị phụ nữ cắn?".

Sở Lăng Xuyên ở trước mặt người cộng tác thành tên vô lại, không hề nghiêm mặt, đưa tay sờ mỗi một phen, trên mặt tuấn tú lộ ra nụ cười quý dī: "Anh đây bị phụ nữ cường hôn, đây chính là sức quyến rũ".

"Kháo" Hà Hồng Vĩ nhin không được bạo thô: "Mình nhìn cậu là khoanh tay, bằng không thì dù mười phụ nữ mạnh mẽ muốn hôn cậu thì cậu cũng không cho đến gần, thế nào, nhìn thấy phụ nữ hung hãn rồi hả?".

Sở Lăng Xuyên nhướng mày, mặt căng ra: "Có cậu mới miêu tả con dâu mình thôi, thế nào, muốn tập luyện?".

"Mình thế nào không biết cậu chừng nào thì có con dâu rồi hả?".

"Chuyện đến muộn" Sở Lăng Xuyên nói qua, lại nghĩ tới Tô Tô, một người cực kỳ đặc biệt, khiến anh lần đầu tiên muốn bảo vệ một người phụ nữ, thuộc về lãnh thổ của anh, người khác không thể xâm phạm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cô phải bồi thường cho tôi một người vợ

Nửa tháng sau, tháng 3.

Thời tiết ấm lên, sau sự kiện cường hôn đã qua nửa tháng, Tô Tô cũng không đem sự việc đó cũng để ở trong lòng khỏi làm cho mình khó chịu, nhưng mà cũng không khá hơn, mẹ lại trăm nghìn cay đắng giới thiệu đối tượng cho cô nữa.

Vốn đang muốn dùng biện pháp khiến đối phương nửa đường bỏ cuộc, nhưng mà mẹ vì chuyện đối tượng, ở trên đường còn bị một chiếc máy chạy qua làm cho té ngã, đầu bị đụng phải, Tô Tô nhìn lão mẹ vì chuyện của mình chạy khắp nơi biến thành như vậy trong lòng khó chịu nói không nên lời.

Cô bốn năm cô sống chết để giữ lấy cô chấp này bắt đầu dao động rồi. Tối hôm đó sau khi ngủ, sáng ngày thứ hai cô quyết định, không bảo vệ niềm hy vọng vô vọng để sống.

Lúc ăn sáng cùng lão mẹ nói bằng lòng cùng đàn ông xem mắt, lão mẹ nghe xong vẻ mặt cười rục rịch, trong mắt đều là vui mừng, con gái của bà rốt cuộc hiểu biết rồi.

25 tuổi, tuổi lũng túng, nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ, cô cố thủ hy vọng và lời hứa kia, thì ra đã qua bốn năm, cô không nên tiếp tục như thế này nữa, không được.

Hôm nay là chủ nhật, Tô Tô cùng người đàn ông xem mắt ra ngoài xem phim. Nhà trai điều kiện rất tốt, là một công chức, bộ dáng rất được, không tính quá đẹp trai nhưng mà đáng hoàng, nhìn làm cho người ta cảm giác kiên định, có điều, hai người cùng một chỗ giống như không phản đối, phần lớn thời gian đều trầm mặc.

Xem xong phim là giữa trưa, thời gian ăn cơm, hai người cuối cùng tìm được điểm giống nhau. Cô thích ăn món cay Tứ Xuyên, người đàn ông kia cũng thích ăn món cay Tứ Xuyên, sau đó không hẹn mà cùng nhắc tới quán mà cô thường đi ăn món cay Tứ Xuyên.

Đi tới quán món cay Tứ Xuyên, hai người tìm vị trí ngồi xuống, gọi món ăn, nói chuyện phiếm một hồi, đồ ăn mới vừa đi lên, người đàn ông kia nhận một cuộc điện thoại, sau đó thật xin lỗi Tô Tô nói: "Tô Tô, thật có lỗi, lãnh đạo tạm thời tìm tôi có việc, tôi phải đi trước".

Người đàn ông ném một câu như vậy thì vội vã bỏ đi, trước khi đi còn trả tiền. Tô Tô một mình ăn cơm trưa, lúc đang muốn rời khỏi, nhìn thấy bàn cách hai dãy bàn có bóng dáng xanh lá mạ, ngồi thẳng, toàn thân quân trang cực kỳ anh tuấn.

Ánh mắt Tô Tô dời lên trên, thấy được người đàn ông mặc quân trang quay mặt, mũi cao thẳng, môi cương nghị, làn da màu đồng, phát sáng khỏe mạnh, rất đẹp trai, hơn nữa đẹp trai này còn là quân lính.

Soái ca này có phần nhìn quen mắt, Tô Tô hí hí mắt, vừa cẩn thận nhìn một phen, này, này không phải lưu manh ngày đó cường hôn cô sao, anh ta lại là quân nhân? Trên vai hai sao hai vạch, quả là khiến Tô Tô bất ngờ một phen.

Ngắm lại cảnh tượng ngày đó bị cường hôn, Tô Tô nhin không được kinh ngạc, quân nhân cũng giờ trò lưu manh? Ngồi đối diện là một cô gái đẹp, hai người đang chuyện trò vui vẻ, xem ra là bạn gái anh ta đi?

Tô Tô nhủ thầm, nhin không được khinh bỉ, có bạn gái lại ra ngoài giờ trò lưu manh, này không phải là điều mà những người đàn ông mặc quân trang a, đây không phải là một thứ, đã xúc phạm một người trong chúng tôi, nội tâm trong lúc này của Tô Tô đen tối rồi.

Cô đứng dậy đi ra nhà hàng, nhớ lại lúc Sở Lăng Xuyên giờ trò như thế nào, nhìn thấy cô gái trẻ dẫn theo một đứa trẻ bốn năm tuổi đi tới, trong đầu Tô

Tổ một vàng sáng hiện lên, ngăn cản cô gái này, làm một trận như vậy mới được.

Đại khái ý tứ là, người đàn ông của cô bắt cả hai tay, cô muốn anh ta thay đổi, nhưng không nghĩ muốn ồn ào đến khó coi, để cô gái và đứa bé này đi gọi người đàn ông mặc quân trang kia là ba.

Cô gái kia nghe Tổ Tổ nói xong, trong mắt hiện lên ánh sáng kỳ lạ, lại hướng bên trong nhìn, cười đáp ứng, thân là chị em phụ nữ, tự nhiên không thể từ chối.

Tổ Tổ cho rằng yêu cầu như vậy sẽ không bị đồng ý, không nghĩ tới vị người mẹ kia vậy mà đáp ứng. Tổ Tổ mừng thầm, nhìn theo cô gái dẫn đứa bé đi vào.

Cô nhìn cô gái và đứa bé đến gần Sở lưu manh, đứa bé bỏ nhào tới, nhào vào trong lòng Sở lưu manh, sau đó cùng anh ta ngồi cùng một chỗ người phụ nữ, tiếp theo người phụ nữ dẫn đứa bé giống như cùng lưu manh nói gì đó cuối cùng rời khỏi.

Tổ Tổ lén lút ra hiệu chữ V, xem ra thành công, đối xử với lưu manh tuyệt đối không thể nương tay, nhất định được phải cho anh ta đẹp mặt, Tổ Tổ dương lên một khuôn mặt tươi cười giành thắng lợi xoay người đi.

Không có chuyện gì, rõ ràng về nhà mới tốt.

Hải lòng đến ven đường, lúc đang muốn đón xe, đột nhiên cảm thấy cổ tay chặt chẽ, người cũng thuận theo ngã về phía sau vài bước, cơ thể không ổn định nhào vào một vật thể cứng rắn.

Người nào kéo cô a, muốn ăn đòn sao! Tổ Tổ quay đầu, rơi vào trong mắt cô là khuôn mặt tuần tú.

Là Sở lưu manh? Anh ta lúc nào đi tới, thế nào một âm thanh cũng không có, mà tốc độ nhanh như vậy, còn phát hiện sự tồn tại của cô?

Tổ Tổ kinh ngạc cúi đầu nhìn bàn tay lớn đen cầm lấy cổ tay cô, nhũn mảy, không vui nói: "Đồng chí, anh muốn làm gì?".

Về mặt anh nghiêm túc, con ngươi đen sáng nhìn chằm chằm mặt Tổ Tổ, âm thanh lạnh lùng nói: "Cô hù dọa vợ tương lai của tôi".

Tổ Tổ nhìn không được nghĩ, không lẽ mang một người phụ nữ và đứa bé chịu không được áp lực, tố cáo Sở cái gì thiếu này, tất cả là cô xúi giục? Tổ Tổ cũng không sợ, vùng vẫy bị anh ta cầm tay, vô vị nói: "Vậy như thế nào?".

"Cô phải bồi thường cho tôi một người vợ".

Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn, bồi thường vợ à, thuận miệng trêu đùa: "Được, được, hôm nào giới thiệu một người cho anh".

Đôi mắt đen anh nhú lại, khóe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu nói: "Không cần phiền phức như vậy, là cô đi".

"Cái gì?" Tổ Tổ có phần choáng váng, đối phương sức lực quá mạnh, suy nghĩ nhảy ra cùng cô không phải một cấp bậc, khiến cô trong lúc này mất đi năng lực phản kích, cái gì gọi là cô đi, chọn đưa hầu sao?

Tổ Tổ ngó ra, Sở Lăng Xuyên đã kéo tay cô hướng xe đối phương, Tổ Tổ lúc này mới hoàn hồn, không chịu hợp tác đi về phía trước, vùng vẫy, lại đánh lại cản lại khóc lóc om sòm, Sở đại thiếu phía trước bất động, mạnh mẽ kéo cô lên xe, nhét vào, sau đó bóng dáng cao lớn cũng chui vào, đem ý đồ trốn thoát từ cửa xe bên kia túm chặt Tổ Tổ lại, ở trong xe nói với tài xế: "Lái xe, về nhà".

Tài xế nhìn không chớp mắt, về mặt bình tĩnh, hạ tờ báo trong tay, khởi động xe, thuận thực chuyển xe, quay đầu, hướng Sở gia đi tới.

Vừa nhìn đã biết đại ca tài xế đã gấp qua sóng to gió lớn.

Tổ Tổ không ngừng phản kháng, hai tay bị anh ta cầm, cơ thể cũng bị Sở Lăng Xuyên gắt gao ôm vào trong ngực, không có cách nào động đậy, mắng: "Lưu manh, đồ lưu manh.....".

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên lạnh lùng, một bàn tay nắm cầm Tổ Tổ, ép khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đối diện với anh, nhanh như chớp ở trên môi Tổ Tổ hôn một cái: "Tôi không ngại dùng phương pháp này làm cô ngậm miệng, lại càng không để ý phản kích của cô".

Tổ Tổ đỏ mặt, mặt không còn chút máu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ba mẹ, đây là vợ của con

Thượng có chính sách, hạ có đối sách, cô cũng không tin không đối phó được, anh hãy đợi đây.

Tổ Tổ tránh không thoát, chỉ có thể bị đồ lưu manh này dùng sức mạnh kéo đi vào trong khu nhỏ không thể nào hiểu rõ, môi trường tốt, vừa nhìn thì biết người bình thường không thể ở chỗ này.

Xe đứng ở tầng dưới, Sở Lăng Xuyên mở cửa xuống xe đem Tổ Tổ cũng kéo xuống, đi tới cửa lấy thẻ mở cửa mở cửa ra, rồi sau đó mang Tổ Tổ không hợp tác đi vào.

Hai người lờ lờ kéo kéo đến thang máy đi tới lầu 8, Sở Lăng Xuyên cầm cái chìa khóa mở cửa, lại rất dễ dàng Tổ Tổ túm đi vào, đóng cửa, đẩy cô đến chỗ trong phòng khách, sau khi Tổ Tổ đứng vững vàng, nhìn thấy phòng khách to như thế chỉ có hai người, một nam, nhìn qua khoảng 60 tuổi, đang ở bên cạnh bệ cá cho cá ăn, một nữ, tuổi tác không kém nhiều, đang xem TV.

Hai người lớn tuổi bị Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ hấp dẫn lực chú ý, ánh mắt trước rơi vào trên người Tổ Tổ, rồi sau đó là nhìn tay Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên nắm cuối cùng mới nhìn hướng về phía Sở Lăng Xuyên, trong mắt có ngạc nhiên và vui sướng.

Con trai rốt cuộc thông suốt, mang phụ nữ trở về.

Sở Lăng Xuyên ngược lại cầm vai Tổ Tổ, hướng cha mẹ trước mặt đầy đầy, lời nói làm giật mình giới thiệu thân phận Tổ Tổ: "Ba, mẹ, đây là người con dâu tương lai hai người, Tổ Tổ".

Gi? Tổ Tổ thiếu chút nữa đứng không vững, người đàn ông này ở bên ngoài cái gì cũng dám nói ra a? Con dâu tương lai, nào có người như thế, cô vội vàng phủ nhận nói: "Tôi không phải, tôi cũng không biết anh ta, anh ta nói lung tung".

Sở ba và Sở mẹ đánh giá Tổ Tổ, Sở ba trái lại mặt không đổi sắc, gọi Tổ Tổ đến ngồi. Sở mẹ trong mắt một nét thoáng hiện gì đó, dường như đối với Tổ Tổ mà nói rất không thích bộ dáng không có lễ phép của cô.

Tổ Tổ không ngu, không ngốc, ánh mắt Sở mẹ rõ ràng mang theo một loại xem thường đáng vẻ cao cao tại thượng, từ trên xuống dưới đánh giá cô, ánh mắt càng ngày càng lạnh, cuối cùng di chuyển.

Dưới tình huống bình thường, con dâu xấu gặp ba mẹ chồng, cái miệng phải ngọt ngào, biểu hiện lấy lòng một phen, ít nhất vừa vào cửa chào hỏi lễ phép vốn là nên có, nhưng mà Tổ Tổ đây là tình huống thứ hai, tuy là cô cũng cực kỳ kính già yêu trẻ, thế nhưng tình huống này, đạo đức tốt không thể nào phát huy.

"Ngồi đi" Sở Lăng Xuyên cũng không quan nhiều như vậy, nắm vai Tổ Tổ, nhấn cô ngồi ở trên sofa, rồi sau đó rất không khách khí ngồi ở bên cạnh cô, một bộ bọn họ rất quen thuộc, bộ dáng vô cùng cực kỳ thân thiết, khiến Tổ Tổ vậy không ra, nhìn không được quay đầu liếc một cái, lại quay đầu, thấy ánh mắt ghét bỏ của Sở mẹ, chắc hẳn trọn tròn mắt ở trong mắt Sở mẹ là một hành động cực kỳ không lễ phép, nhất là trước mặt hai vị bậc trưởng bối.

Ánh mắt này, khiến Tổ Tổ cực kỳ khó chịu, nhưng mà, cô vốn không có quan hệ với Sở đại thiếu, cũng không phải cái gì là vợ tương lai, không phải vì lấy lòng ba mẹ anh ta mà sống, cho nên cô rất bình tĩnh.

Sở mẹ thả điều khiển từ xa trong tay, nhìn phía Tổ Tổ, rốt cuộc mở miệng nói chuyện: "Tiểu Xuyên, con không chịu kết hôn, người trong nhà cũng không ép con, đừng có dẫn người lạ về nhà".

"Mẹ" Sở Lăng Xuyên đối với lời mẹ mình có chút bất mãn lại có chút bất an: "Mẹ, Tổ Tổ là phụ nữ tiêu chuẩn con thừa nhận. Xác định, hôm nay mang về giới thiệu hai người một phen, rồi về quân đội con sẽ viết báo cáo kết hôn".

Tổ Tổ trong lòng có phần nổi giận. Anh ta là ai vậy a, anh ta nói kết hôn thì kết hôn, cô căn bản không biết anh ta có được hay không, người này nào không phải có vấn đề đi, gặp hai lần đã nói kết hôn? Còn có vị Sở mẹ này, nói cái gì mà đừng dẫn người lạ về nhà, cô căn bản không muốn tới được không.

Tổ Tổ đang muốn nói chuyện, Sở ba cũng ôn hòa nở nụ cười: "Em bà già này, lúc con trai không có bạn gái, em mỗi ngày lái nhái, bây giờ dẫn người về, em lại thế, xem ra đứa nhỏ Tổ Tổ này rất tốt".

Sở mẹ cũng là cảm thấy đem Tổ Tổ để vào mắt, còn bộ dáng không tình nguyện, cô đáng đoan chính, bày ra phong thái, nghe thấy Sở ba nói, lại đưa một lời thoát: "Trong nhà là ở chỗ nào?".

Này, thực coi cô như con dâu tương lai sao? Tổ Tổ nắm bàn tay đang cầm vai mình như kim sắt, không ra, cuối cùng nổi giận, trong lòng nhớ lại, Sở Lăng Xuyên, anh đừng hối hận.

Nhớ xong, Tổ Tổ hướng về phía Sở mẹ nở nụ cười: "A, dì a, con, con ở Trung Quốc".

Lão ba thay đổi sắc mặt, Sở mẹ lại càng một bộ ngu ngơ, vẻ mặt Sở Lăng Xuyên lại càng đặc sắc, muốn cười lại muốn giận, tâm đại khái cũng có, nhìn cô buông tay ra, vô cùng thân thiết mà còn rất nhẹ ở trên đầu Tổ Tổ vỗ một cái: "Đừng gây chuyện, như thế nào còn nghịch ngợm như vậy".

Sở Lăng Xuyên nói xong nhìn phía ba mẹ mình, thay Tổ Tổ trả lời vấn đề: "Mẹ, Tổ Tổ đùa với hai người thôi, cô ấy luôn luôn nghịch ngợm. Cô ấy người địa phương, ba mẹ đều ở đây".

Sở ba mẹ hơi hơi phục hồi trở về, Sở mẹ lại hỏi: "Năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?".

"16 a" Tổ Tổ trả lời hoàn ở trong lòng nhin không được sám hối một phen, chú a đi a, con không phải cố ý bắt kính, thật sự là con trai hai người quá đáng giận, không cho anh ta chút biết tay anh ta không biết phụ nữ là không thể tùy tiện khi dễ, không biết muốn làm gì thì làm là không đúng,

".....".

Lúc Tổ Tổ trong lòng sám hối, Sở ba mẹ trực tiếp hết chỗ nói rồi, được, con trai trực tiếp mang về cô vợ đầu chấp mạch về.

"Ba mẹ, trời không còn sớm, con đưa cô ấy về nhà, buổi tối còn còn về đơn vị, chúng con đi trước" Sở Lăng Xuyên cũng không dự đoán được chiều này của Tổ Tổ, khỏe mắt rút rút, tóm Tổ Tổ đi ra ngoài. Nói thêm gì đi nữa, người phụ nữ này có thể làm mất lòng ba mẹ anh, về sau ở chung có thể khó khăn rồi.

Sở ba và Sở mẹ liếc mắt nhìn nhau, hai người ở quan trường lẫn lộn vài năm như thế, tự nhiên nhìn người cực kỳ chuẩn. Sở ba từng là bí thư Đảng ủy, bây giờ đã nghỉ hưu, Sở mẹ đã từng là phó hành trưởng ngân hàng nào đó, bây giờ cũng đã nghỉ, ở nhà tu sinh dưỡng tính.

Sở ba và Sở mẹ vẫn cảm đời này thấy bọn họ thành tựu lớn nhất không phải sự nghiệp mà là nuôi dưỡng dạy dỗ con tốt, chỉ có Sở Lăng Xuyên làm cho bọn họ đau đầu, 29 tuổi bạn gái một người cũng không có.

Hôm nay, mặt trời mọc từ hướng tây, đưa con này đột nhiên dẫn phụ nữ về còn nói là vợ chưa cưới, bọn họ ngạc nhiên mừng rỡ, nhìn bộ dáng, đưa con gái gọi là Tổ Tổ này, cũng không nguyên tiến vào cửa nhà bọn họ, với lại còn cho con trai họ một đòn, trong này khẳng định có chuyện.

Nhìn bộ dáng Sở Lăng xuyên vội vàng kéo Tổ Tổ rời khỏi, hai vị trưởng bối cũng không nói thêm cái gì, tùy ý hai người đi về phía cửa. Cái gì là vợ tương lai, phỏng chừng là vui mừng hụt rồi.

Sở Lăng Xuyên mới vừa kéo Tổ Tổ đi, cửa bị người từ bên ngoài mở ra. Một người đàn ông cao đi tới, bộ dáng chừng 40 tuổi, nhìn rất có phong độ, tâm Tổ Tổ hồi hộp một phen, rồi sau đó trọn to mắt nhìn người tới, Sở Lăng Xuyên nhưng lại hô: "Anh hai".

"Như thế nào, đây là phải về quân đội hả?" Anh hai Sở Lăng Xuyên nói qua ánh mắt rơi vào trên người Tổ Tổ, hơi nhíu mày, còn lại vẫn mang theo chút kinh ngạc, ngược lại có chút lưỡng lự hỏi: "A, này không phải Tổ Tổ sao? Hai người.....".

Sở Lăng Xuyên dường như sững sốt một phen, tiếp đó nhếch môi cười: "Anh hai, đây là vợ tương lai của em".

Tổ Tổ trực tiếp hóa đá, cô tuyệt đối không dự đoán được, anh hai Sở Lăng Xuyên là lãnh đạo ba của cô, mà còn sẽ ở dưới tình huống như vậy gặp mặt.

Ba cô là cảnh sát hình sự, mà anh hai Sở Lăng Xuyên là cục trưởng của ba cô a, bởi vì quan hệ với ba, gặp mặt vài lần. Tổ Tổ giấu lại bộ dáng chính mình vừa rồi ở trước mặt Sở ba mẹ già ngây già dại, khiến cô làm sao mà chịu nổi, thật sự là hỗn độn, ôi vút mặt ba cô rồi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Con muốn cùng Tổ Tổ kết hôn

Tổ Tổ nói chào tạm biệt qua loa rồi hốt hoảng mà chạy, không tới Sở Lăng Xuyên này cũng không cố ép gì cô, tùy ý cô quá giang rời khỏi.

Vốn, Tổ Tổ lại vẫn lo lắng, ba mẹ có thể hay không biết việc này, dù sao anh trai Sở lưu manh này cùng ba là người quen cũ, không chú ý nhắc tới, cô liền xong đời, nguyên nhân xong đời có hai cái, cái thứ nhất là, ba có cảm thấy cô là người mất quy tắc, cái thứ hai, là sợ lão mẹ tập trung tinh thần làm mối cho cô cùng Sở cái gì thiếu này.

Nhưng lần gặp mặt xấu hổ đó trong mấy ngày đều là trời yên biển lặng, lão mẹ và ba một điểm tiếng động cũng không có, khiến Tổ Tổ yên tâm không ít, cũng cảm thấy, Sở gì gì đó hẳn không xuất hiện, thế giới của cô khôi phục bình thường rồi.

Thứ Bảy, Tổ Tổ muốn ngủ nướng, sau đó bị lão mẹ niệm cho thức dậy. Quá trình rời giường rửa mặt ăn sáng, lão mẹ luôn luôn lăm nhảm chuyện kết hôn của cô, hỏi cô cùng công chức kia nói chuyện như thế nào, khi nào thì kết hôn.

Haiz, trong lòng Tổ Tổ nhin không được thờ dài, cô mới 25 tuổi, không rõ lão mẹ vì sao vẫn thúc giục cô kết hôn, kết hôn thật sự quan trọng như vậy sao? Tuy ở trong lòng nghĩ ngợi, nhưng vẫn nghe ôn thuận.

Ăn bữa sáng, Tổ Tổ đi ra cửa, thói quen đi tới khu nhà ở nhỏ vùng ngoại ô, một phòng ngủ một phòng khách, gọn gàng sạch sẽ, bố trí đơn giản lại ấm áp. Cô ngắm nhìn bốn phía, tự nói với bản thân là sau này tới một lần.

Cô tỉ mỉ đem gian phòng dọn dẹp, tất cả ổn thỏa cô nhẹ nhàng mở nhạc, ngâm trà, ngồi ở trên sofa, một ngụm uống, rất chậm rất chậm, giống như đang ở trong kỷ niệm.

Một ly trà cô uống thật lâu.

Trở lại bình thường, rửa sạch ly, cầm lấy túi và chìa khóa cửa phòng mình, lúc đứng dậy phải đi, cô nhiên nhớ tới cái gì, đem chìa khóa trong tay nhẹ nhàng đặt ở trên bàn trà, do dự một chút mới xoay người đóng cửa, rồi khởi.

Đi ra tiểu khu, đi động Tổ Tổ vang lên, nhìn thoáng qua người gọi đến là Mạc Tiểu Nhiễm, cô nhanh nhẹn bắt máy, nghe thấy âm thanh Tiểu Nhiễm: "Tổ Tổ, ở đâu vậy, mình và Hàm Hàm đi dạo phố, cậu lập tức tới ngay".

"Mình không muốn đi" Âm thanh Tổ Tổ có chút buồn, không có hăng hái.

"Cậu sẽ không đi chờ anh ta phải không, Tổ Tổ, đưa cô chấp này, mình muốn nói cậu cái gì không tốt, đã nhiều năm, anh ta muốn trở về thì đã trở về rồi, cậu còn phải đợi đến cuối đời sao? Nhanh qua đây cho mình, đi chơi với mình đi".

Biết Tiểu Nhiễm như vậy, Tổ Tổ hít sâu, nhìn bầu trời, cười nói: "Được, đại tiểu thư của tôi, người có thể hay không đừng rống, đi động của mình bị Sư Từ Hồng của cậu muốn nổ rồi, nói cho mình biết địa điểm, mình lập tức đi qua".

Mạc Tiểu Nhiễm nói địa điểm, Tổ Tổ ngăn xe đi tới, đến địa điểm giao hẹn gặp mặt. Ba người các cô cùng một chỗ, ngoại trừ đi dạo phố và ăn đường như không có gì đuổi theo, Mạc Tiểu Nhiễm mà nói, con người lúc còn sống có hai chữ ăn uống, phải sống thỏa thích mới được.

Lúc về nhà đã hơn bốn giờ chiều, chân Tổ Tổ muốn tê rồi, cũng không mua đồ nhiều, mua cho ba một cái quần, mua cho lão mẹ khăn lụa xinh đẹp, mua cho chính mình một cái váy.

Lên lầu, Tổ Tổ không có nhấn chuông cửa, một bàn tay lấy chìa khóa mở cửa, đẩy cửa, lúc vừa muốn đi vào, chỉ cảm thấy vai nặng đi, còn không có tới kịp quay đầu xem chuyện gì xảy ra đã bị sức lực của người khó có thể chống cự ôm lấy tiến vào cửa chính.

Trong lòng Tổ Tổ ngăn ra, cũng vội vàng quay đầu lại, rơi vào trong mắt chính là khuôn mặt tuần tú cương nghị, đẹp trai mà phong nhã, có hơi đen. Tổ Tổ mở to hai mắt, nhìn chăm chăm người đàn ông ở trước mắt, này, này không phải là Sở thiếu lưu manh cường hôn cô sao? Anh ta, làm sao có thể xuất hiện ở đây.

Tổ Tổ kinh ngạc mất đi năng lực nói chuyện.

Sở Lăng Xuyên bình tĩnh tự nhiên giúp Tổ Tổ đi tới phòng khách, nhìn trong phòng khách có hai vị trưởng bối đang từ phòng ngủ đi ra sững sờ nhìn chăm chăm vào bọn họ, lời nói làm giật mình: "Thưa chú di, con muốn cùng Tổ Tổ kết hôn!".

Giọng nói này, bộ dáng này, nghiêm túc còn kém kêu hô báo cáo rồi. Tổ Tổ bị sét đánh triệt để mất đi phản ứng, choáng váng, ngây người, ba mẹ Tổ Tổ, cũng sững sờ, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ rút cuộc phục hồi tinh thần lại, lửa giận nhảy ra vượt phạm vi giới hạn, lùi vài bước bên người ba mẹ, cùng anh phân rõ giới hạn, giữ một khoảng cách, vội vàng gầm nhẹ: "Ai muốn gả cho anh, anh là người nào a?".

Mặt Sở Lăng Xuyên, "Bốp" đối với vị lão ba cảnh sát hình sự Tổ Tổ và lão mẹ Tổ Tổ kính chào theo nghi thức quân đội, ăn nói mạnh mẽ tự giới thiệu: "Sở Lăng Xuyên, năm nay 29 tuổi, sĩ quan tại ngũ, không có ham mê bất lương, đối với An Nhược Tổ đơn thuần vừa gặp đã yêu, không phải cô ấy không cưới, con bảo đảm sẽ bảo vệ Tổ Tổ giống như con yêu tổ quốc và quân đội, xin ba mẹ đồng ý chúng con kết hôn!".

Ba Tổ Tổ đánh giá Sở Lăng Xuyên, trong lòng nghĩ, ừ, chàng trai này đủ thẳng thắn, đủ cường thế, đủ bá đạo, đủ đàn ông!

Lão mẹ Tổ Tổ cẩn thận đánh giá, trong lòng, cậu này không tệ, tuần tú lịch sự. Tuy là vẫn chờ mong Tổ Tổ kết hôn, có phải hay không quá nhanh? Lão mẹ Tổ Tổ vẫn lại là bị Sở Lăng Xuyên làm kinh ngạc đứng tại chỗ.

Tổ Tổ lại càng cả kinh thả túi trong tay "bốp" một tiếng rơi xuống đất, ánh mắt trừng lớn, tròn mắt đều muốn lòi ra, này "ba mẹ" đều đã kêu lên, tình huống gì, nào anh ta cấu tạo bằng gì a?

"Họ Sở, ai muốn gả cho anh, ai là ba mẹ anh rồi hả? Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không gả cho anh?".

Sở Lăng Xuyên hạ tay chào, đôi mắt đen sáng rực nhìn chăm chăm Tổ Tổ, gần từng chữ: "Không gả cũng phải gả!".

Tổ Tổ nhin không được nhớ tới một câu chuyện xưa, tú tài gặp được binh lính có lý nói không rõ, không biết như thế nào cùng hấn ta lý luận, chỉ có thể hôn hôn tiếp tục lặp lại câu nói kia: "Tôi vì sao phải gả cho anh, anh cho anh là ai?".

"Bởi vì anh đã viết báo cáo kết hôn".

"....." Tổ Tổ trực tiếp không nói gì, anh ta đã viết báo cáo kết hôn còn nói với cô cái rắm a?

Lúc Tổ Tổ muốn nổi bão, An mẹ hòa nhã dễ gần nở nụ cười, nhưng mà một tay kéo Tổ Tổ qua một bên đối với Sở Lăng Xuyên nói: "Tiểu Xuyên a, tới, mau ngồi".

An ba cũng khề cười: "Ngồi đi".

Ba người từng ngồi xuống, Tổ Tổ đứng ở nơi đó trong mắt đầy lửa giận, Sở Lăng Xuyên làm như không thấy, cơ thể ngồi thẳng tắp, cùng hai vị trưởng bối An gia thân thiện trò chuyện cả ngày.

An mẹ nhú mày nhìn thoáng qua cộc gỗ Tổ Tổ về mặt khó chịu: "Tổ Tổ, đi pha trà qua đây, còn nữa mang đĩa trái cây lên luôn".

"Mẹ....." Tổ Tổ ảo não la, lúc này An ba phát uy: "Nhanh đi".

Sở Lăng Xuyên đứng lên: "Con đi".

An ba nói: "Cháu ngồi, ta có một số chuyện muốn hỏi cháu".

Sở Lăng Xuyên lại ngồi xuống, cùng hai vị trưởng bối nói chuyện với nhau, Tổ Tổ hoàn toàn bị coi như không có rồi. Không biết làm thế nào, cô đành phải nghiêng răng nghiêng lợi đi về phía phòng bếp, cầm chén trà, thả lá trà, trong lòng đem Sở Lăng Xuyên ăn cần hỏi thăm 18 lần.

Lúc trà ngấm đã xong, Tổ Tổ nhìn đến hộp đồ gia vị để ở một bên, trong lòng lại đen tối, nếu anh ta không đi, cô sẽ chiêu đãi tốt anh ta một phen.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đàm hôn luận gả

Lúc Tổ Tổ dùng khay mang ba ly trà lên, đã khôi phục bản chất dịu dàng, đem ly trà từng cái đặt ở trước mặt ba mẹ và Sở Lăng Xuyên, ánh mắt rơi vào trên người Sở Lăng Xuyên, có lòng tốt nhắc nhở anh: "Ném thử xem đi, đây chính là trà ba tôi cất kỹ, trên thị trường rất khó mua được, hôm nay anh lòi rồi".

"Con đưa nhỏ này nói gì đâu, không chút lễ phép" An ba An Quốc Đồng mặc dù nói trách móc, một điểm cũng không nghiêm khắc, nói xong, sau đó gọi Sở Lăng Xuyên dùng trà, mà lão mẹ Tổ Tổ Lý Nguyệt Hương nhưng lại dùng ánh mắt cao điệu nhìn kỹ đánh giá Sở Lăng Xuyên, rất có mùi vị mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng vừa mắt.

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn Tổ Tổ, nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng, thẳng thắn mà trực tiếp nói: "Không sao, con thích Tổ Tổ ngay thẳng và không chịu khuất phục như vậy, con cảm thấy rất đáng yêu".

Lời này của Sở Lăng Xuyên rõ ràng lưu loát, thẳng thắn trực tiếp, làm cho người ta nghe thấy cực kỳ chân thành tha thiết, không hề có cảm giác ngọt ngào phô trương.

An Quốc Đồng và Lý Nguyệt Hương nhẹ nhàng gật đầu, làm như đối với Sở Lăng Xuyên cực kỳ thích.

Tổ Tổ thế nhưng tròn trĩnh mắt, run run một phen, một người đàn ông, mà còn một người quân nhân, đối một người chỉ thấy quá ba lần, không e dè có thể nói ra cái gì thích không thích, mà một điểm cũng không xấu hổ, da mặt luyện qua đi?

Tổ Tổ ngẫm oán thầm, về mặt buồn bực ngồi ở bên cạnh lão mẹ mình.

Lý Nguyệt Hương lại tò mò Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên quen biết như thế nào, như không cẩn thận hỏi tới, Sở Lăng Xuyên cực kỳ chân thực nói quen biết thế nào, chỉ là chuyện cường hôn bị anh bỏ qua, thậm chí còn nói đã dẫn Tổ Tổ đi gặp ba mẹ anh.

Tổ Tổ nhìn không được xen mồm: "Ba mẹ, hai người đừng nghe anh ta, con và anh ta căn bản không quen, anh ta tự cho là quen, nơi nào mới thấy có hai lần muốn kết hôn. Anh ta cũng không phải Vạn Người Mê nói kết hôn con phải gả cho anh ta.....".

Lý Nguyệt Hương đối với Tổ Tổ nói xen vào rất không vui, quay đầu cho Tổ Tổ một cái ánh mắt sắc bén: "Tổ Tổ, đi chợ mua đồ ăn đi".

"Con không đi" Miệng Tổ Tổ như một đứa con nít, về mặt không tình nguyện và buồn bực, gấp gáp cùng lão mẹ giải thích: "Anh ta thật sự là một người không quen biết, con.....".

"Con đưa nhỏ này, như thế nào không nghe lời như vậy, nói con đi thì đi đi, nào nhiều lời thế" Về mặt Lý Nguyệt Hương lạnh xuống.

Được rồi, tuy là Tổ Tổ cực kỳ dũng mãnh, nhưng mà lão mẹ ở trong nhà bọn họ chính là Thái hậu, không thể chống lại, hơn nữa, đây là mẹ ruột cô, mà mẹ cô tim không tốt, không thể chọc giận được.

Tổ Tổ từ trên ghế sofa đứng dậy, sau khi rời khỏi khuôn mặt Lý Nguyệt Hương hòa nhã tươi cười, đối Sở Lăng Xuyên nói: "Tiểu Xuyên a, tới, uống trà, buổi tối chúng ta ăn bữa cơm rau dưa rồi bàn kỹ hơn".

"Ba mẹ, không cần phiền phức.....".

"Không phiền phức không phiền phức, uống nước uống nước" Lý Nguyệt Hương cười hề hề nói. Dường như đối với bị một người đột nhiên xuất hiện muốn cùng con gái bà kết hôn người đàn ông gọi bọn họ là ba mẹ một điểm cảm giác cũng không có không thích hợp, mà còn cực kỳ vui vẻ.

Sở Lăng Xuyên nâng chung trà lên, khoanh khắc môi đựng và ly, anh hơi hạ ánh mắt, sau đó tạm dừng, không uống.

Tổ Tổ không lập tức đi mua đồ ăn, nhìn anh ta do dự, nhíu mày, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xao động cười tới, hỏi anh: "Như thế nào không uống a, có phải hay không ghét bỏ nên không uống a?"

Lúc Tổ Tổ nói chuyện, Sở Lăng Xuyên vừa lúc quay đầu, thấy Tổ Tổ không có ý tốt tươi cười cùng hai má lúm đồng tiền đáng yêu, thì ra cô cười lên thật sự đáng yêu, tuy là nụ cười này đầy ý xấu.

"Anh có thói quen gửi trà trước rồi mới uống" Sở Lăng Xuyên nói xong đem ly trà một ngụm uống sạch sẽ.

Tổ Tổ bắt đầu là chờ anh ta lòi mặt xấu, ly trà cô bỏ thêm muối, hạt tiêu, bột ngọt và đồ gia vị, nhưng mà, người này thật sự là dũng mãnh, một ly nước trà uống hết vậy mà mặt không đổi sắc, mày cũng chưa nhăn một cái.

Tổ Tổ kinh ngạc, chết đứng ở chỗ nhìn ly trà khó uống mà ghé tòm một hơi uống hết. Anh ta không có vị giác sao? Trà..... Anh ta thậm chí uống hết, mà một chút phản ứng cũng không có.

Nếu là cô, phỏng chừng sẽ nhổ ra, ngay tại chỗ phun ra là vô cùng có khả năng. Anh ta là người gì a?

Không có đạt kết quả mong muốn, Tổ Tổ có phần mất mát, hậm hực đi ra, ra ngoài mua đồ ăn, lúc về đến nhà phát hiện, Sở Lăng Xuyên đã đi, tốt tốt, còn có tự mình biết mình.

Lúc buổi tối ăn cơm Lý Nguyệt Hương đột nhiên mở miệng: "Tổ Tổ a, mẹ với ba con cùng cảm thấy đứa nhỏ Lăng Xuyên này không tệ, mặc dù nói vợ quân nhân khổ, nhưng mà mẹ tin tưởng con có thể thích ứng".

Tổ Tổ thiếu chút nữa bị nghẹn, ngẩng đầu nhìn lão mẹ mình, bày ra bộ dáng tội nghiệp: "Mẹ, mẹ không thể nào, nhanh như vậy liền quyết định chung thân đại sự con a, con không phải cùng công chức kia đang quen tốt lắm sao, mẹ cứ vội vã gả con ra ngoài như vậy, hơn nữa thời đại bây giờ cũng không còn ép gả rồi".

"Hừ, còn nói, mẹ mới vừa gọi điện thoại hỏi qua, con hai ngày trước sớm nói kết thúc với người ta, còn lấy công chức đó lừa gạt mẹ già con sao?" Lý Nguyệt Hương nói xong, Tổ Tổ chột dạ cúi đầu không dám nói nữa, bị vạch mặt nha.

An Quốc Đồng cũng nói: "Chuyện này, ba với mẹ giúp con quyết định, không để tính tình con làm ầu ẩu nữa".

Tổ Tổ muốn khóc, người ba luôn luôn anh minh như thế nào cũng cùng lão mẹ mù quáng tham gia rồi. Lúc cô mua đi đồ ăn, bọn họ cuối cùng đã nói chuyện gì, Sở Lăng Xuyên này nói gì với ba mẹ cô, rộng lượng và yên lòng muốn đem cô đẩy mạnh tiêu thụ cho lưu manh này. ==

"Ba, mẹ..... Không thể như vậy a, anh ta là lưu manh.....".

Tổ Tổ nói xong bị lão mẹ liếc mắt, kháng nghị của cô không có hiệu quả.

Ăn xong cơm chiều, Tổ Tổ rửa mặt nằm ở trên giường, vắt óc suy tính nghĩ cách đối phó, cô mới không cần gả cho cái đồ lưu manh kia, nhớ lại sự bá đạo cường thế của anh ta, tâm tình cô liền bức bối, không có cách nào đi vào giấc ngủ, lại nhảy xuống giường mở máy tính ra.

Tổ Tổ mở QQ ảnh bán thân phần lớn là màu xám, nhưng mà bạn trên mạng 007 vậy mà online.

007 là bạn trên mạng cô ngẫu nhiên quen biết, hai người tán gẫu thật sự hợp ý, nhưng mà đề tài nói chuyện rất tuân thủ pháp luật, vẫn duy trì một khoảng cách, không gọi điện thoại, không nhìn thấy nhiều lần, không gửi bức ảnh, bởi vì Tổ Tổ cảm thấy đối với người lạ có một số việc có chút khoảng cách sẽ đẹp hơn.

Hai người quen cũng đã một năm, Tổ Tổ chỉ biết là bạn trên mạng 007 cũng là một quân đội, ở trong thành phố, cụ thể binh chủng gì cô cũng không hỏi qua, dù sao cô không hiểu nổi.

Cô Q trước 007: Khắc Tắc Hào gọi 007.

007 lập tức trả lời: Nhận được.

Khắc Tắc Hào: Tôi muốn từ trần rồi.

007: Gặp phải kẻ thù hả?

Khắc Tắc Hào: Tôi hôm nay bị một người lưu manh chỉ thấy mặt ba lần bức hôn, anh nói anh ta không phía từ Hòa Tĩnh tới chứ.

Tổ Tổ phát xong thông tin 007 bên kia không phản ứng, lúc cô cho rằng anh có việc, thông tin bên kia gửi tới: Hòa lực rất mạnh?

Khắc Tắc Hào: Tôi ở nhà cùng anh ta phản chiến, tôi đang suy nghĩ biện pháp, cương quyết không để cho người đàn ông kia thực hiện được, kiên quyết

không.

007: Có biện pháp sao?

Khắc Tắc Hào: Không có.

007: Tôi ngược lại là có một biện pháp vẹn toàn.

Khắc Tắc Hào: Chủ ý gì?

007: Tôi độc thân, cô có thể cân nhắc cùng tôi kết hôn.

Khắc Tắc Hào: 007, tôi bây giờ cực kỳ nghiêm túc, đừng nói đùa, không thì tôi ném bom anh.

007: Tôi nghiêm túc. Chủ nhật ngày mai, cô có thể tới quân đội nhìn tôi, chúng ta trước tiên có thể quen một phen, tôi chờ cô.

Lúc Tổ Tổ giật mình, 007 đã gửi địa chỉ và cách liên lạc quân đội anh ta, sau đó là ảnh bán thân màu xám, logout rồi. Tổ Tổ nhưng lại nhìn địa chỉ này, rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7: Hóa ra là anh ta!

Lúc này cửa phòng ngủ đẩy ra, Tổ Tổ quay đầu nhìn lại, thấy lão mẹ mặc áo ngủ đi tới, Tổ Tổ biết, mẫu thân đại nhân khẳng định là tới làm tư tưởng công tác cho cô, cô mềm mỏng làm nũng: "Mẹ, đừng nói với con là đề cập tới anh ta phải không?".

Lý Nguyệt Hương đi qua đứng ở bên người Tổ Tổ, đưa tay xoa xoa cô gái đang làm nũng, yêu thương cười cười, hỏi: "Mẹ có thể hỏi một chút, vì sao không muốn gặp Lăng Xuyên?".

Tổ Tổ nhũn mày nghĩ một chút, hai người dường như cũng không có thù sâu hận lớn gì, xem như có phần lễ tiết nhỏ đi, trầm mặc chốc lát xong nói: "Cũng không có vì sao, chỉ cảm thấy anh ta quá bá đạo quá cường thế, căn bản không hiểu được tôn trọng người khác, con không thích người như vậy".

"Đó là con nhìn người một chiều rồi. Mẹ với ba con thấy cậu ta có rất nhiều ưu điểm, chính trực, thẳng thắn, dám yêu dám hận, làm việc ứng xử cực kỳ rõ ràng, có góc cố chấp, mà còn tuân thủ lịch sự.....".

Tổ Tổ nháy mắt nhìn lão mẹ mình, vậy mà đánh giá cao Sở Lăng Xuyên kia vậy, xem ra là quyết tâm muốn cô và Sở Lăng Xuyên cùng một chỗ: "Mẹ, hôm nào con tìm một người so với anh ta còn tốt hơn về làm con rể mẹ, tóm lại, con và họ Sở kia không được".

"Thật sự? Được, nội một tuần nếu con tìm con rể trở về đây, cho dù gả cho cậu ta, mẹ đi nói chuyện với ba con" Đối với lời nói Tổ Tổ, về mặt Lý Nguyệt Hương không tin.

"Một tuần?" Tổ Tổ chân mày cau lại: "Có phải hay không quá nhanh?".

"Mẹ biết con nghĩ muốn kéo dài. Đi ngủ sớm một chút, ngày mai cùng Sở Lăng Xuyên đi gặp người trong nhà cậu ta, bàn bạc hôn sự hai con, Lăng Xuyên đã viết báo cáo kết hôn, rất nhanh bộ đội bên kia muốn chứng thực, việc này chỉ có thể nhanh không thể chậm".

Tổ Tổ nghe được mẫu thân đại nhân mà nói thiếu chút nữa từ trên ghế té xuống. Tốc độ mọi việc phát triển có thể so với hỏa tiễn, lần đầu tiên bị cường hôn, lần thứ hai gặp ba mẹ anh ta, lần thứ ba gặp ba mẹ cô, mà còn muốn kết hôn, mà bây giờ nhanh đến mức hai nhà muốn bàn bạc hôn sự?

Mặc dù nhân vật chính là cô, chính là bị thụ động, một điểm quyền tự chủ cũng không có, thật giống như hai quân đội đối đầu, cô bị hỏa lực Sở Lăng Xuyên tấn công không hề sức đánh lại và lực ngăn cản.

Không được, cô vì bản thân tranh thủ quyền hạn một phen!

"Mẹ!" Tổ Tổ vội vàng hô một tiếng, người cũng từ trên ghế đứng lên, sau đó một bộ thật cẩn thận nói: "Mẹ, mẹ thật sự không ngại con làm vợ quân đội à. Được rồi, một khi đã như vậy con cũng ăn ngay nói thật, kỳ thật con có bạn trai, cũng là một quân nhân".

Lý Nguyệt Hương rõ ràng sững sờ một phen, ngược lại nghi ngờ hỏi: "Có bạn trai rồi hả ? Chuyện khi nào? Con đừng có lừa gạt mẹ, mẹ không phải là người hồ đồ. Cứ vậy đi, ngày mai hai nhà gặp mặt, con đừng không hiểu chuyện như vậy".

"Mẹ, con chưa nói là vì sợ mẹ và ba phản đối ta con cùng quân nhân cùng một chỗ, cho nên vẫn không nói cho hai người. Nếu mẹ không ngại con không đề ý gạt mẹ. Ngày mai con không thể người Sở gia gặp mặt, bởi vì con và bạn trai ước hẹn, ngày mai đi quân đội nhìn anh ấy".

"Được rồi, ít vô nghĩa, ngủ" Lý Nguyệt Hương nhìn con gái ngủ ngốc, không tiện nói nhiều, con gái bà bà tự biết, con gái luôn luôn hiểu thuận, sẽ không để bà khó xử thất vọng.

Lý Nguyệt Hương nói xong cũng xoay người rời đi, Tổ Tổ suy sụp ngồi xuống, nhưng trong lòng đã quyết định, mở QQ của 007, do dự rất lâu mới viết ra một câu: 007, ngày mai tôi tới quân đội nhìn anh, chuẩn bị tiếp giá.

Gửi tin xong Tổ Tổ cũng logout, đi ngủ, chuyện ngày mai ngày mai tính.

Sáng sớm hôm sau, Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng phát hiện con gái không thấy nữa, chỉ để lại một tờ giấy, trên mặt viết một câu, đó chính là cô đi quân đội thăm hỏi bạn trai cô rồi.

Lý Nguyệt Hương mắng Tổ Tổ là đứa con bất hiếu, đều đã nói xong, tưởng như vậy xong chuyện rồi, An Quốc Đồng sợ vợ tức hại cơ thể, ra sức vỗ về nói chuyện của con để con quyết định đi, Lý Nguyệt Hương không có biện pháp, cũng chỉ có thể như vậy, chỉ là trong lòng đáng tiếc, Lăng Xuyên này là một người tốt, không có duyên phận làm người một nhà a.

Buổi sáng Tổ Tổ đi ra, đi hai lần xe bus, một lần đi xe taxi mãi mới đến đến chỗ quân đội 007, ước chừng dùng hơn hai tiếng, nếu mình lái xe mà nói có lẽ sẽ nhanh hơn một chút.

Cổng quân đội cực kỳ uy nghiêm, cực kỳ phong thái, ở cửa có ngôi sao ngũ giác màu đỏ rất dễ thấy, đối diện cổng là đường rộng rãi, hai bên trồng cây ngay ngắn giống như binh lính đứng ngay ngắn ở cổng.

Cực kỳ thiêng liêng, cực kỳ uy nghiêm, Tổ Tổ trong lòng nhịn không được cảm thấy kính nể.

Kỳ thật Tổ Tổ rất thích màu xanh lá cây oliu toàn thân quân nhân, cảm thấy rất tuần tú, cực kỳ mạnh mẽ. Khi còn bé thấy ba mặc đồng phục cảnh sát đặc biệt đẹp trai, còn nghĩ sau này mình cũng muốn làm cảnh sát, nhưng mà lão mẹ sống chết cũng không đồng ý, cuối cùng cô đi học trường sư phạm, làm một giáo viên.

Có rất nhiều lính gác cầm súng đứng ở cổng, ngoài ra còn có một tiếp tân, Tổ Tổ thường thức cổng xong mới hướng tiếp tân đi tới. Tiếp tân toàn thân quân trang nhìn thấy Tổ Tổ đứng dậy cúi chào: "Đồng chí, xin hỏi cô tìm ai?".

Tổ Tổ sững sờ, lúc này mới nhớ tới 007 không có nói tên của anh ta, không lẽ nói cô tìm 007? Nay nhất định đem người hôn mê, nghĩ một chút nói: "Tôi tìm doanh trưởng quân đội các anh".

Tiếp tân nói: "Có rất nhiều doanh trưởng, mời nói danh tự, tôi sẽ thông báo dẫn cô đi vào".

"007".

Tổ Tổ nói xong cảm thấy mình bị sét đánh muốn hôn mê, không nghĩ tới tiếp tân này vậy mà không choáng quáng, mà là trực tiếp cầm lấy điện thoại gọi. Ách, tâm lý quân nhân thật mạnh, Tổ Tổ rất bội phục, nghe thấy tiếp tân cực kỳ bình tĩnh cực kỳ nghiêm trang nói: "Bảo cáo thủ trưởng, ở cổng có người tìm 007. Vâng, đã biết".

Tiếp tân nói xong cúp điện thoại, trong mắt mỉm cười, nhìn Tổ Tổ nói: "Chờ một lát, 007 lập tức đến".

"Cám ơn" Tổ Tổ tuy là nói cảm ơn nhưng lòng đầy nghi ngờ, trong lòng nhớ lại, tiếp tân này sẽ không cảm thấy cô nói tên 007 là lừa dối anh ta, cho nên ngược lại đang lừa cô đi?

Hoặc 007 chính là danh hiệu?

Tổ Tổ ở cửa chờ, khi thì nhìn xung quanh thấy người đến chưa có tới, khi thì nhìn hoàn cảnh xung quanh, có lẽ đợi mười phút thì nghe thấy tiếng bước chân, cô quay đầu nhìn lại, nhìn thấy hơn mười mấy mặc quân trang xanh lục, mặc dù quân đội nghiêm trang, tất cả đều nhìn chăm chăm vào cô, cũng đều hướng về phía cô cười.

Những quân nhân này, rõ ràng thấy nhầm về phía cô, nhưng mà, cô tìm 007 a, là ai mới được? Lúc Tổ Tổ có phản ngượng, một bóng dáng cao tráng đi tới đội ngũ phía trước, hướng Tổ Tổ bước đi tới.

Lục quân trang, thẳng trang nghiêm, đội mũ, huy hiệu trên mũ lông lánh kim quang; thân hình, cao lớn khỏe mạnh; khuôn mặt, góc cạnh rõ ràng, da màu đồng, đôi mắt sắc bén, môi cương nghị, rất đẹp trai, đẹp trai đến Nhân Thần Cộng Phẫn.

Tổ Tổ vẫn không nhúc nhích đứng ở nơi đó, ánh mắt lúc này mở lớn hơn nữa, nhìn người quân nhân càng ngày càng gần, không phải bị sự đẹp trai của anh ta làm chấn động, mà chấn động tại sao Sở Lăng Xuyên xuất hiện trước mắt cô?

Là cô ảo giác hay là hoa mắt rồi hả? Đến khi Sở Lăng Xuyên đứng ở trước mặt cô, hơi thở đàn ông bá đạo vây quanh cô, bằng trên quân trang "Sở Lăng Xuyên" ba chữ sáng chói làm cô quáng mắt, cô mới biết, cô không ảo giác, cũng không hoa mắt.

Người trước mắt cô chính là Sở Lăng Xuyên hàng thật giá thật!

Nha, cho cô một tia sét, đem cô về trở lại ổ chăn chưa từng đến nơi này đi!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Nhìn cái gì!

Lúc Tổ Tổ hóa đá ở nơi đó, đội trưởng ban nấu ăn và đội trưởng ban thông tin vọt ra, cười hi hi ha ha một tay lấy túi trong tay Tổ Tổ đi tới, xoay người rời đi.

Trong túi đó là quà tặng nhỏ lần đầu tiên gặp mặt mang cho 007, túi quà kia đều là vật phẩm riêng tư, Tổ Tổ nghĩ muốn ngăn cản đã không còn kịp rồi, hai binh sĩ này đã mang quà của cô đến bên trong đại viện.

Tốc độ nhanh khiến Tổ Tổ khâm phục!

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên trực tiếp mà chẳng kiêng dè nhìn chăm chăm vào mặt Tổ Tổ, khoe môi khẽ nhếch, tựa tiểu phi tiểu, cuối cùng xoay người đi tới nhân tiếp tân ở chỗ đó làm đăng ký xong trở lại bên người Tổ Tổ, đối Tổ Tổ nói: "Thất thân làm cái gì, vào đi thôi".

Trong mắt Tổ Tổ phức tạp nhìn về phía Sở Lăng Xuyên, cũng rất cuộc ý thức được cô muốn tìm 007 chính là Sở Lăng Xuyên, không tin thế gian thật có chuyện khéo như vậy, cái thế giới hư cấu cô đã quen 007 một năm nay còn mới quen gần đây là Sở Lăng Xuyên.

"Anh, anh chính là 007?" Tổ Tổ ngờ ngẩn nhìn Sở Lăng Xuyên, hỏi ra nghi vấn trong lòng và kinh ngạc, cầu khẩn nghìn vạn lần không cần là anh ta, nhưng mà lời đáp kế tiếp của Sở Lăng Xuyên khiến cô hết hy vọng.

Thân thể Sở Lăng Xuyên thẳng tắp, từ trên cao nhìn xuống về mặt hỗn độn Tổ Tổ, trong lòng cảm thấy buồn cười nhưng mặt nghiêm lại, cực kỳ đứng đắn trả lời: "Anh là 007, Khắc Tắc Hào, em còn có thắc mắc gì?".

Làm sao có thể? Như thế nào khéo như vậy? Tổ Tổ vẫn lại là không thể tin, không muốn tin cùng cô nói chuyện trên trời dưới đất, vẫn tán gẫu thật sự hợp ý 007 chính là đồ lưu manh Sở Lăng Xuyên này!

"Làm sao có thể là anh?" Nội tâm Tổ Tổ cảm thán thốt ra, về mặt ảo não, về mặt buồn bực, về mặt thất vọng.

"Đi, vào đi thôi" Sở Lăng Xuyên nói xong đi vào bên trong, Tổ Tổ ở lại cũng không xong đi cũng không được, tất cả mọi người nhìn cô, mà túi quà của cô bị người lấy đi rồi, cô đành phải đi vào theo.

Tổ Tổ vừa mới đi vào cửa mấy binh lính đứng ở nơi đó vẫn nhìn cô cười không biết âm thanh vang dội người nào quát một tiếng chào, đồng loạt hướng về phía cô chào, hô: "Hoan nghênh Khắc Tắc Hào! Khắc Tắc Hào vất vả rồi!".

Đội hình này, âm thanh này, từng khuôn mặt và từng đôi lóe sáng bày ra chân thành tha thiết khiến Tổ Tổ phản xạ có điều kiện cũng dơ tay cúi chào, còn có một câu: "Cám ơn mọi người, mọi người vất vả, vất vả rồi".

Khoe mặt Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, tiểu nha đầu cũng không biết là vì hồi hộp hay là xấu hổ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giống quả táo chín khiến người ta muốn cắn một ngụm. Lại nhìn động tác Tổ Tổ nghi lễ tôn trọng đội thiếu niên tiên phong, trong lòng cười cơ hồ rút, vẫn như trước nghiêm mặt, cố gắng kìm nén không cười.

Sở trung tá không nói chuyện, tiếp tục đi về phía trước, mặt Tổ Tổ đỏ hồng, thả tay xuống, cũng vội vàng đi theo, nhắm mắt theo đuôi phía sau Sở Lăng Xuyên, những tên gia hỏa theo ở phía sau, một đường vây xem.

Hôm nay vừa lúc là chủ nhật, tất cả mọi người không cần huấn luyện, nghe thấy trong quân đội có phụ nữ đến, hơn nữa còn là phụ nữ của doanh trưởng, nhao nhao tới vây xem. Tiểu đoàn điều tra không có nữ binh, toàn là đàn ông thuần túy, nơi này ngay cả muỗi, chuột tùy tiện chạy đến một cái cũng là được. Phụ nữ, hiếm có.

Tổ Tổ cảm thấy mình giống như trong Tây Du ký Đường Tăng tiến vào Nữ Nhi quốc, đều là phụ nữ, chợt đột nhiên đến đây toàn đàn ông, tranh nhau quan sát, vật hiếm lạ, mà cô ở trong thế giới đàn ông này, xác thực là hiếm lạ.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy mình không vui, nhưng mà Tổ Tổ bị bỏ lại tuốt phía sau, anh dừng bước lại chờ cô, Tổ Tổ cũng vội vàng chạy chậm bước theo sau, sau khi đi qua từng dãy đại đội trật tự, đi bộ thật lâu mới đến đến ban tiểu đoàn.

Sở Lăng Xuyên lên lầu đi tới phòng nghỉ, Tổ Tổ nhìn không được có chút tò mò đánh giá tất cả trong phòng, đơn giản ngăn nắp, mỗi một đồ vật đều thu xếp trật tự rõ ràng.

Phòng Sở Lăng Xuyên, đây là lần đầu tiên bị phụ nữ xâm nhập, mà còn là người phụ nữ anh thích, tiến vào thế giới của anh, toàn bộ nơi này kiên cường mà thể hiện sự sắc sảo, mà cô gái nhỏ trước mắt nhu nhược nhuộc, tươi đẹp, tràn ngập màu sắc.

Lúc Tổ Tổ đánh giá xong bốn phía quay đầu vừa lúc nhìn thấy ánh mắt sáng rực không e dè của Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên không có né tránh, mà đem cái ghế đặt trước mặt Tổ Tổ: "Ngồi đi".

Tổ Tổ cũng không khách khí ngồi xuống, đi qua đi lại lâu như vậy, lại đi thời gian dài, cô thực sự mệt mỏi.

Mới vừa ngồi xuống, Tổ Tổ nhìn thấy ở cửa một người thò đầu ra nhìn cô, đầu húi cua, mặt hơi đen, lúc cười lộ ra hàm răng trắng, mỗi một khuôn mặt đều thật đáng yêu.

Sở Lăng Xuyên đi tới cửa rất không khách khí đem cửa đóng lại, trở lại bên người Tổ Tổ lấy mũ xuống, đặt lên bàn, lộ ra đầu húi cua của anh.

Anh ngồi ở đối diện cô, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào Tổ Tổ, giống như thường thức tác phẩm nghệ thuật tốt nhất.

Không thể phủ nhận bộ dáng Tổ Tổ rất xinh đẹp, đôi mắt to cực kỳ có thần, mắt hai mí, miệng rất nhỏ, nhìn qua hồng nhuận mềm mại, cái mũi xinh xắn, da thịt trắng nõn, tóc mềm mại đen bóng giống tơ lụa thượng hạng.

Hôm nay Tổ Tổ mặc quần bò, trên thân là áo đơn giản, bên ngoài khoác áo khoác, cực kỳ nhanh nhẹn, nhưng mà giày dưới chân có phần cao, đi đường dài vậy nhất định không thoải mái.

"Mệt không?" Anh hỏi.

"Hoàn hảo" Tổ Tổ cúi đầu, không nhìn thấy mắt sáng rực mang theo tính xâm lược. Vốn bởi vì sự kiện cường hôn kia mà cô có thành kiến với anh ta, vì chạy trốn dây dưa với anh ta mà tới quân đội tìm 007, cũng không nghĩ đến, cô ôm lấy hi vọng 007 vậy mà chính là người cô không thích.

Chán ghét và hợp nhau tổng hợp lại, đối với Sở Lăng Xuyên cũng không còn chán ghét nữa.

"Anh giúp em thư giãn" Bàn tay lớn đen Sở Lăng Xuyên cầm hai chân Tổ Tổ đặt ở trên chân anh.

Tổ Tổ kinh sợ vùng vẫy la hét: "A, anh làm gì?".

"Đừng nhúc nhích" Tay Sở Lăng Xuyên không buông hai chân Tổ Tổ, sau đó giúp cô cởi giày để một bên, cực kỳ trực tiếp cực kỳ không kiêng dè cầm hai chân đau nhức của Tổ Tổ.

Khoảnh khắc chân Tổ Tổ bị anh ta cầm, mặt đỏ lên, trong lòng không biết là cảm giác gì, ngượng ngùng, bối rối, tim đập rộn lên, hoặc là còn có cảm động, vừa giãy giụa vừa vội vàng nói: "Không, không cần, tôi không mệt, thật".

Sở Lăng Xuyên không để ý Tổ Tổ, thủ pháp thuần thực về chân Tổ Tổ, giúp cô thả lỏng phần chân bắp thịt, lại thường thường dùng đôi mắt thâm thúy liếc Tổ Tổ một cái, Tổ Tổ trừng anh, cố gắng giữ bình tĩnh, hung dữ che dấu xấu hổ lúng túng của mình: "Nhìn cái gì!".

Tuy là muốn tìm chút khí thế, mặt sớm đã đỏ một mảnh, nói cho cùng, cô là phụ nữ, có dừng mảnh đến đâu cũng sẽ xấu hổ, huống hồ chân bị người đàn ông xa lạ quen thuộc cầm, cô có thể không mặt đỏ sao?

Giấy lại tránh không được, Tổ Tổ tùy anh, vì tránh né ánh mắt xấu xa Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ ngẩng đầu hướng cửa sổ nhìn, vừa nhìn không sao cả, quả thực hoảng sợ, chỉ thấy cửa sổ phía bên ngoài ghé vào vài người.

Một đầu húi cua, vẻ mặt cười mờ ám, ánh mắt lóe sáng nhìn cô và Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ không khỏi mở to hai mắt, xấu hổ và sợ hãi đều đã quên, đây là lâu ba, phía bên ngoài cửa sổ làm sao có thể có người đây?

Lúc Tổ Tổ thu hồi thần thò, mấy đầu húi cua ghé vào ngoài cửa sổ Tổ Tổ, tuyệt không sợ hãi, vậy mà cười hi hi tự giới thiệu, còn không biết sống chết trên đầu Sở Lăng Xuyên.

"Chị dâu, em là chỉ huy đại liên Tần Băng!".

"Chị dâu, em là chỉ huy nhị liên Từ Hồ!".

"Doanh trưởng, chân em cũng đau, anh giúp em xoa bóp với!".

"Doanh trưởng, chân em đau, giúp em thư giãn một chút.....".

Tổ Tổ lúc này mới phục hồi tinh thần lại, bối rối rút chân mình về, may mà Sở Lăng Xuyên cũng không túm lại, Tổ Tổ thuận lợi tránh thoát tay anh ta vội vàng mang giày lại, Sở Lăng Xuyên nhưng lại đi đến cửa sổ, mắng: "Một đám tìm chém gọt phải hay không?".

"Ha ha.....".

Mấy tên gia hỏa gây sự cười ha ha, nhìn doanh trưởng tới, nhanh nhẹn từ cửa sổ nhảy xuống.

Tổ Tổ cúi đầu nhìn hai chân mình, không dám ngẩng đầu, lúc này di động trên bàn vang lên, Sở Lăng Xuyên đi qua bắt máy, lúc Tổ Tổ 囧囧 ngẩng đầu nhìn Sở Lăng Xuyên, anh cũng đang nhìn cô, trong mắt mang theo ý cười.

Môi mở miệng nói chuyện với đầu dây bên kia: "Mẹ, đừng lo lắng, Tổ Tổ ở nơi này với con, nhà bên kia con sẽ nói rõ ràng, hôm khác chúng con sẽ qua, xin ngài yên tâm, con sẽ chăm sóc Tổ Tổ tốt, vâng, tạm biệt".

Sở Lăng Xuyên nói xong cúp máy, Tổ Tổ ngó ra một phen hỏi: "Mẹ tôi gọi điện thoại tôi?"

Sở Lăng Xuyên sửa lại: "Mẹ anh".

Tổ Tổ 囧 rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chờ anh cưới em

Hai người không nói cái gì nữa, Sở Lăng Xuyên giúp Tổ Tổ bung nước vào, Tổ Tổ lau mặt, xóa đi mệt mỏi, cũng nghỉ ngơi đủ rồi, tinh thần cũng tốt hơn, cô bị một binh lính đưa quay về trở lại.

Thảm thoát đã đến lúc thời gian ăn cơm trưa, chính trị viên cùng phó doanh trưởng đều đã xuất hiện, rất nhiệt tình, mở miệng một tiếng gọi chị dâu, cô nhiều lần sửa lại không có kết quả, cuối cùng từ bỏ, chỉ có thể mặc bọn họ.

Cơm trưa không có ở trong quân doanh ăn, Sở Lăng Xuyên dẫn cô quán cơm bên ngoài, cùng đi chung còn có chính trị viên cùng với hai liên đội. Phó doanh trưởng ở trong doanh trấn giữ, vắng mặt, hối tiếc sâu sắc.

Lúc ăn cơm, chính trị viên đem Sở Lăng Xuyên khen ngợi đến tận chân trời không có trên mặt đất nói gì là người đàn ông tốt có một không hai, hai liên đội rất nhiều về câu chuyện anh hùng của Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên nghiêm nhiên trở thành một doanh trưởng anh hùng.

Lúc ăn cơm một nửa, hai liên đội uống đến say, giúp đỡ về, cuối cùng chính trị viên nói tiểu đoàn còn có việc, cũng rời đi, chỉ còn lại Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên.

Không có người khác ở đây, Tổ Tổ ngọt ngào cúi đầu ăn cơm, không nói lời nào, Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ cúi thấp đầu, hỏi: "An Nhược Tổ, mời em trả lời anh, em vì sao không muốn cùng anh cùng một chỗ? Em có vẻ cực kỳ chán ghét anh, vì sao?"

Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú Sở Lăng Xuyên, muốn nói cái gì, cuối cùng chỉ là liếc anh một cái, chính anh ta làm chuyện tốt, chính anh ta không biết sao? Lại nói, cô sao muốn cùng anh ở cùng một chỗ?

Sở Lăng Xuyên nhú mày, đôi mắt đen nheo lại, cực kỳ nghi ngờ hỏi: "Là vì lần đầu tiên gặp mặt anh cường hôn em?"

Về mặt Sở Lăng Xuyên nghiêm túc nói: "Tổ Tổ, em như vậy đối anh không công bằng. Tìm kiếm trên Baidu nhìn thử anh cường hôn em, em cũng cường hôn anh, chúng ta là huê nhau. Cho nên, em phải sửa thái độ và cách nhìn của em đối với anh, nếu không em đối xử với anh bất công vô cùng" (Editor: Ta nói trung tá đại nhân à, việc này sao có thể lên Baidu tìm chứ ==")

"Tôi..... Anh....." Tổ Tổ muốn phản bác, nhưng cuối cùng nghĩ không ra phản bác lại như thế nào, bởi vì anh ta nói rất đúng, cực kỳ có lý, Tổ Tổ chỉ có thể không cam tâm ép buộc anh ta: "Đồng chí trung tá, tiểu đoàn điều tra các anh có khoa huấn luyện miệng thế này sao? Đã chết đầu anh nói thành sống".

"Em cũng hiểu được anh nói có lý đúng không?" Sở Lăng Xuyên nhìn chăm chăm Tổ Tổ, trong mắt lóe ra ánh sáng sắc sảo, giống như nhìn con mồi: "Khắc Tắc Hào, lúc thấy anh không lẽ một điểm kinh ngạc vui mừng em cũng không có, chỉ cảm thấy khó tin".

Tổ Tổ nhú mày, nho nhỏ nói thầm: "Tôi sợ hãi được không? Đồng chí trung tá, hình tượng tốt đẹp 007 bị anh làm hỏng, tôi cảm thấy chính mình rất không may, anh và 007 như thế nào có thể là cùng một người đây, 007 ở trong cảm nhận của tôi rất vĩ đại, nhiều mạnh mẽ nhiều đáng yêu, ai biết chính đồ lưu manh anh".

Tổ Tổ mới vừa nói xong, Sở Lăng Xuyên đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Tổ Tổ, Tổ Tổ sùng sốt một phen, nhìn về mặt anh ta không bình thường, nghĩ rằng, anh ta không phải nói giỡn muốn đánh cô đi.

Đang nghỉ ngơi cảm thấy cánh tay kéo lên, người bị anh ta kéo dậy, bị ép đứng ở trước mặt anh ta, Tổ Tổ không biết anh ta làm gì, đang muốn tránh thoát bàn tay mạnh mẽ anh ta, đã thấy anh ta nâng lên cánh tay kia tới.

Tổ Tổ nhin không được co rúm lại, cho rằng anh ta thật muốn đánh cô, đã thấy tay anh ta ở đỉnh đầu cô đo, đầu của cô chỉ tới bả vai anh ta một chút thôi.

"Anh không cao lớn sao?" Nói xong lời thứ nhất anh đi vòng qua cô ôm eo cô xoay một vòng, chỉnh chỉnh quân trang của mình, đứng thẳng tắp, cực kỳ tự tin nghiêm túc nói: "Anh không mạnh mẽ sao?"

Tổ Tổ có phần theo không kịp hành động của anh ta, chỉ là trong một phút đôi mắt đẹp ngơ ngẩn nhìn đôi mắt đen bóng anh ta, anh ta nở nụ cười, nụ cười có chút lưu manh, lộ ra hàm răng trắng, rất đẹp mắt.

"Anh đủ cao lớn, đủ mạnh mẽ, em nhất định làm vợ anh. Còn có, anh muốn sửa cho đúng lại, chúng ta gặp nhau không phải không may của em, mà là duyên phận, duyên phận hiểu không? Có ai có thể giống chúng ta ở bên người mệnh mệnh gặp nhau, quen biết nhau không? Đây chính là số phận chúng ta nha đầu ngọc".

Sở Lăng Xuyên nói xong lại túm Tổ Tổ ngồi xuống, giúp cô gấp thức ăn: "Anh biết em ngày mai đi làm, cho nên không giữ em lại, lát nữa đưa em trở về, anh sẽ trở về nhìn em. Ăn cơm, ăn nhiều một chút, không thì trên đường đói bụng".

Tổ Tổ đột nhiên cảm thấy người đàn ông này có phần đáng yêu, nhất là màn khoa tay múa chân, nói cái gì cao lớn mạnh mẽ, chớ chút hài hước. Bảo cô ăn nhiều một chút, bàn tay to đen cầm thìa giúp cô gấp thức ăn bộ dáng trông rất ngọt ngào.

Cái đồ lưu manh này, làm như cô hoàn toàn không có tay để gấp vậy! Nhưng mà cả ngày đều bị anh ta nắm mũi dẫn đi, thật sự cực kỳ khó chịu a, nhớ lại, Tổ Tổ đưa tay mò mẫm đầu húi cua của anh ta, cười tí mắt nói: "Tốt ha, thì ra đồng chí trung tá chúng ta có một mặt đáng yêu sẵn sốc như vậy, ăn đồ ăn nhiều một chút".

Sở Lăng Xuyên động tác giúp Tổ Tổ gấp đồ ăn cứng đờ, khuôn mặt ngăm đen xuất hiện ra đỏ sậm đáng ngờ, anh ho khan một tiếng, cầm lấy ly trà uống nước, Tổ Tổ theo dõi mặt anh ta, phát hiện đỏ đáng nghi, nhìn không được cười rộ lên: "A a, đồng chí trung tá còn có thể mặt đỏ này, không được, tôi phải chụp ảnh kỷ niệm".

Tổ Tổ nói qua tìm túi mình, kéo dây kéo tìm điện thoại di động, Sở Lăng Xuyên bám tay Tổ Tổ, hồ nghiêm mặt nói: "Được rồi, đừng giỡn, đồ ăn muốn lạnh rồi, ăn cơm nhanh lên".

Tổ Tổ muốn tìm điện thoại di động, anh ta cầm lấy tay cô không rời, Tổ Tổ cuối cùng từ bỏ, dù sao cũng chỉ là trêu chọc anh ta: "Tốt, tôi không tìm điện thoại di động, muốn tôi ăn cơm cũng phải buông ra tay tôi ra chứ?".

Hai người đồng thời cúi đầu, Tổ Tổ nhìn thấy tay mình bị Sở Lăng Xuyên bao lấy, tay anh ta lớn như vậy, eo bàn tay có vết chai do cầm súng, khớp xương rõ ràng, chứa đầy sức lực.

Sở Lăng Xuyên nhìn cổ tay Tổ Tổ, trắng nõn, có sáng bóng, lòng bàn tay Tổ Tổ mềm mại không xương, cùng bàn tay lớn đen anh hoàn toàn trái ngược, anh không có buông ra, ngược lại nắm chặt: "Cứ ăn như vậy đi".

Tổ Tổ rút không ra, đồ ăn trọn mắt nhìn anh, anh lại cầm lấy tay cô nâng lên quơ quơ, cười vô lại nói: "Hai ta đều đã quen biết, cũng phải nhường hai chúng nó quen biết một chút".

Tổ Tổ trực tiếp hết chỗ nói rồi. Cũng không quản, cầm lấy thìa, dù sao sờ mó cũng không mất một miếng thịt, hơn nữa, cô bị cầm tay trái, không trở ngại ăn cơm, ăn xong cô chạy lấy người, rời xa người đàn ông có tính công kích này.

Cuối cùng Sở Lăng Xuyên dùng tay trái ăn cơm, tay bên phải không rời tay Tổ Tổ, mãi đến khi tính tiền mới lưu luyến buông tay Tổ Tổ, sau đó lái xe đưa Tổ Tổ ra bến xe.

Lúc gần lên xe, Tổ Tổ cảm giác Sở Lăng Xuyên ở trong tay cô nhét thứ gì đó, cô trong tiềm thức nắm chặt, Sở Lăng Xuyên muốn ôm Tổ Tổ, nhưng người mặc quân trang chỉ đứng thẳng nói: "An Nhượng Tổ, chờ anh, qua vài ngày anh về nhà cưới em".

Tổ Tổ muốn nói, ai muốn gả cho anh, nhưng lời này nói rất nhiều lần, giống như không đi vào tai Sở Lăng Xuyên, cô cũng không nói chuyện, xoay người lên xe, bàn tay vẫn không mở ra, đợi cho xe khởi động, nhìn thấy bóng đánh anh ta dần dần biến mất, cô mới cúi đầu, mở lòng bàn tay, nhìn vô hạn làm vòng cổ trong tay, rất đẹp.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chúng ta không phải kết hôn vì trẻ em

Tổ Tổ sau khi trở về từ chỗ Sở Lăng Xuyên, đồng chí Lý Nguyệt Hương lần này vui mừng, mặt mày rạng rỡ. Đã nói rồi, con rể tốt như vậy, như thế nào có thể chạy, nhất định là duyên trời định, muốn chạy cũng chạy không được.

Một mỗi một ngày, Tổ Tổ rửa mặt ngủ một giấc, kỳ lạ là cô người ít nằm mơ vậy mà nằm mơ, mơ thấy tất cả quân doanh chính tề, mơ thấy màu xanh lá cây, mơ thấy Sở Lăng Xuyên giúp cô xoa chân người đàn ông này có một mặt dịu dàng và ý chí kiên cường giàu lòng hy sinh.

Miệng có phần khát, Tổ Tổ đứng dậy muốn đi ra ngoài uống nước, mới vừa đi tới cửa lại nghe thấy phòng khách truyền đến âm thanh vui mừng lại lo lắng của mẹ: "Tổ Tổ nếu cùng Tiểu Xuyên thành, em cũng yên tâm, anh cả ngày bận rộn như vậy, có lúc điều tra vụ án mấy tháng không trở về nhà, em

thì tìm không tốt, thực sự sợ có một ngày không được nữa, con gái chúng ta làm sao bây giờ?".

An Quốc Đồng nghe vợ nói như vậy, khẽ trách mắng: "Em xem em, cả ngày miên man suy nghĩ cái gì đâu, để cho con gái nghe thấy không tốt. Em cứ cho anh sống tốt, nếu là không có em, đừng nói Tổ Tổ, anh phải sống thế nào?".

Tổ Tổ nghe thấy lòng chua xót khó chịu, rốt cuộc lần đầu tiên hiểu rõ mẹ vì sao vội vã để cô kết hôn, hốc mắt ẩm ướt, cực kỳ khó chịu, tiếp theo lại nghe đến thấy ba mẹ nói lặng lẽ nói, anh em em, cô cười. Mẹ sẽ sống lâu trăm tuổi.

Ngày này cứ như vậy qua đi, ngày hôm sau Tổ Tổ giảng xong lớp học, vừa vặn là hết giờ làm, thu dọn đồ và cùng đồng nghiệp đi ra cửa, lúc muốn đi nhờ xe, phía trước bị chặn lại bởi một cái bóng đen cao lớn.

Lui về phía sau một bước, ngẩng đầu, thấy khuôn mặt quen thuộc, Tổ Tổ không có giống trước kia kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của anh ta, vài lần đã quen xuất quỷ nhập thần của anh ta, cho nên chỉ là bình tĩnh nhìn anh ta.

Nếu nói thật làm cho Tổ Tổ kinh ngạc đó chính là không nghĩ tới anh ta xuất hiện nhanh như vậy, hôm qua mới gặp, hôm nay đã xuất hiện, nhưng mà đến trường học của cô, lại già bất thiện a.

Sở Lăng Xuyên đứng ở cửa trường học, lại cao lại cường, lại đen lại đẹp trai, tuy là mặc quần áo thường ngày, vẫn như trước rước sự chú ý của mọi người. Đồng nghiệp Tiểu Chu nhìn thấy Sở Lăng Xuyên tò mò hỏi Tổ Tổ: "Tổ Tổ, anh ta là ai vậy?".

Không đợi Tổ Tổ trả lời, Sở Lăng Xuyên đã cực kỳ tự giác giới thiệu, trực tiếp mà rõ ràng nói: "Xin chào, chắc cô là đồng nghiệp của Tổ Tổ, tôi là bạn trai Tổ Tổ, nhưng mà đây là tạm thời, rất nhanh liền thăng cấp rồi".

Tiểu Chu nhin không được nở nụ cười, nhìn đánh giá Sở Lăng Xuyên một chút, hỏi: "Anh là phục vụ trong quân đội sao?"

Nếu là người khác, Sở Lăng Xuyên khẳng định sẽ tưởng rằng Tổ Tổ ở trước mặt đồng nghiệp nói đến anh, nhưng mà nhìn đồng nghiệp này một điểm phản ứng cũng không biết sự tồn tại của anh, nói anh là tham gia quân ngũ, đại khái chỉ là bởi vì trên người có mùi vị quân nhân đi.

Sở Lăng Xuyên không nói chuyện Tổ Tổ lấy khuỷu tay chọc Tiểu Chu một phen: "Không nghĩ tới nhân lực của cậu vẫn rất lợi hại, nhưng mà cậu không đi nhà trẻ đón con trai cậu sao?".

"Đúng a, mình đi, không trở ngại hai người ngọt ngào, tạm biệt đồng chí giải phóng quân" Nói xong, Tiểu Chu vội vàng đi, cô quả thật cũng suy đoán, quân nhân, đi đứng, nói chuyện, theo ý cô cùng người bình thường rất khác, đứng lại thẳng tắp, nói chuyện lớn giọng, rõ ràng lưu loát, tuy là giọng nói thật bình tĩnh, nhưng ánh mắt cao ngạo ung dung, uy nghiêm mà sắc bén.

"Tạm biệt".

Tổ Tổ đối với tính tình Sở Lăng Xuyên cái gì cũng dám nói đã coi như không thấy gì, người đàn ông này không nói thẳng chồng cô, đã cực kỳ tinh tế, Tổ Tổ nhìn anh ta một cái, sau đó lập tức hướng quẹo trái mà đi.

Sở Lăng Xuyên lấy tay túm chặt tay cô hướng bên phải đi, Tổ Tổ nghiêng ngả chao đảo vội vàng đi theo, thấy dưới đại thụ rất nhiều người vây xem, khi Sở Lăng Xuyên tách đám người ra Tổ Tổ mới nhìn thấy dưới gốc cây có một chiếc mô-tô chuyên biệt đang đậu, chiếc mô-tô có ba bánh và một thùng ngồi.

Tổ Tổ thấy mắt sáng lên, lập tức thích xe này, trong ấn tượng, chỉ có ở trong TV nhìn đến xe có thùng ngồi như vậy, đặc biệt là TV chiếu chủ đề chống Nhật, những người Nhật Bản thường xuyên ngồi chiếc mô-tô thế này.

Còn có trong ấn tượng cho rằng cảnh sát trước kia cũng có loại xe này làm nhiệm vụ, cùng với gần đây ở trên mạng nhìn thấy một số quân đội còn đang tại sử dụng động cơ mô-tô này, cảm thấy rất phong cách, nhưng mà ở khu vực thành thị cô là lần đầu tiên gặp, loại xe này đại khái không cho phép tiến vào thành phố cũng khó có tầm biến phải không?

Hôm nay được thấy, gọi lên rất nhiều kỷ niệm, Tổ Tổ giống nhìn thấy bảo bối hiếm lạ vậy, tí mi đánh giá xe, màu đen, nhìn qua đặc biệt mạnh mẽ đặc biệt chói mắt.

"Đây là xe của anh?" Ánh mắt cô lóe sáng nhìn phía Sở Lăng Xuyên.

"Lên xe" Sở Lăng Xuyên nói xong, Tổ Tổ đã bằng tốc độ nhanh nhất xông lên, Sở Lăng Xuyên cũng ngồi xuống bên kia, cầm mũ bảo hiểm cho Tổ Tổ, chính mình cũng đeo một cái, sau đó khởi động xe.

Tổ Tổ nhớ tới một vấn đề, hỏi và trả lời luôn: "Xe của anh có giấy chứng nhận không, không sợ bị cảnh sát giao thông bắt được?"

"Yên tâm" Sở Lăng Xuyên nói xong nổ xe, đi tới.

Tổ Tổ ngồi trên xe vui vẻ giống như đứa bé, nhưng mà chỉ lo vui vẻ, đến khi xe ngừng lại Tổ Tổ mới phát hiện Sở Lăng Xuyên dẫn cô đi tới khách sạn, cô tháo mũ bảo hiểm xuống hỏi: "Đến chỗ này làm gì a?".

"Đương nhiên là ăn cơm" Sở Lăng Xuyên nói xong xuống xe, đem Tổ Tổ ôm lấy nhấc khỏi xe, khóa kỹ xe xong tay túm Tổ Tổ đi vào bên trong.

Tổ Tổ bị kéo đi bước chân loạng choạng, đến lầu hai, Sở Lăng Xuyên mở cửa phòng ra, đẩy Tổ Tổ vào, Tổ Tổ vừa nhìn tròn tròn mắt.

Chỉ thấy phòng rất nhiều người ngồi, trừ bỏ ba mẹ cô ra còn có Sở ba và Sở mẹ, lúc Tổ Tổ sững sờ, Sở Lăng Xuyên giữ vai cô, ôm cô đi về phía trước: "Ba mẹ, con dẫn Tổ Tổ đến rồi".

Da đầu Tổ Tổ một trận run lên, hiểu rõ ý tứ này là gì, đại nhân hai nhà gặp mặt, đó chính là hôn sự của cô và Sở Lăng Xuyên đã định, tình cảnh này, cô chỉ có thể nói là, bằng không thì người hai nhà ai cũng xuống đài không được.

Nhớ tới lần đầu tiên gặp hai vị trưởng bối, lúng túng nhìn Sở ba và Sở mẹ, vẻ mặt chột dạ hô: "Chào chú Sở, chào dì Sở".

"Ừ, ngồi đi" Sở mẹ nói chuyện so lần trước gặp mặt nhả nhận rất nhiều.

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên cùng ngồi, mọi người nói một chút lời khách sáo, hoàn hảo cũng chưa nói ra tình hình gặp mặt lúc đó, thật giống như tất cả mọi người đã quên, không khí coi như hòa hợp.

Tất cả mọi người trò chuyện không mặn không nhạt, ai cũng không nhắc tới về chuyện kết hôn, chính là hợp ý Tổ Tổ, nhưng Sở Lăng Xuyên lại không hợp ý, lúc cơm ăn đến một nửa, Sở Lăng Xuyên đột nhiên mở miệng: "Ba mẹ, hai người xem ngày kết hôn, chọn ngày đi".

Sở mẹ nhìn Tổ Tổ một cái, lại nhìn Sở Lăng Xuyên: "Nhiệm vụ trưởng bối chúng ta là sao cho phù hợp với các con, để cho Tổ Tổ quyết định đi".

Lý Nguyệt Hương nhìn hai đứa, cũng đánh Thái Cực đem vấn đề ném cho Sở Lăng Xuyên: "Việc này các con quyết định đi, chọn ngày mấy, chúng ta sắp xếp".

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ: "Em nói".

"Tôi?" Cô chưa có chuẩn bị sẵn sàng phải gả cho anh ta a, cho cô chút con đường sống là được rồi.

Lúc Tổ Tổ đang ngây người, Sở Lăng Xuyên lại nói thẳng: "VẬY NGÀY KIA ĐI".

Tổ Tổ rốt cuộc không giữ gìn sự dịu dàng nữa, tốt a, anh đã gấp như vậy, tôi đây so với anh càng gấp hơn, oán hận liếc Sở Lăng Xuyên: "Đề ngày kia làm gì, là hôm nay đi. Con hôm nay đi chứng nhận, sau ngày hôm nay không cần phải nói nữa phải không?".

Mùi thuốc súng tràn ngập, bốn vị trưởng bối ngồi yên xem hồ đấu, ai cũng không nói lời nào.

Lúc này cục dân chính đã tan làm, giấy chứng nhận, còn kém không cho khách vào nhà không nhiều lắm, hướng hồ, quân nhân kết hôn không giống với người bình thường, chỗ nào có thể nhanh như vậy, này rõ ràng cho thấy lòng thành bị gây khó khăn, không vừa lòng Sở Lăng Xuyên bức hôn như vậy. Tất cả mọi người là người thông minh, đây là Tổ Tổ khéo léo cự tuyệt, mà lại không làm cho quá khó coi, ngoài ra Sở Lăng Xuyên là quân nhân.

Sở ba mẹ trong lòng nhớ lại, con trai không thể bị một phụ nữ đánh bại như vậy a.

An ba mẹ tuy là hy vọng con gái lấy chồng, nhưng lúc này lại nhớ lại, con gái, phản ứng rất nhanh, đơn giản, được được.

Sở lăng xuyên nhưng lại hí mắt nhìn Tổ Tổ, rất tốt, tiểu nha đầu này cũng dám đưa đưa anh một quân đội, hôm nay đi lấy giấy chứng nhận tuy là anh cực kỳ mong muốn, nhưng mà đó là không được, rất nhiều thủ tục còn chưa làm.

Nhưng anh là Sở Lăng Xuyên, cho tới bây giờ không bị bại, cũng cho tới bây giờ không biết thua, nếu làm không được cô gái nhỏ này, mấy năm nay anh cơm ăn không phải trả tiền, nhìn chăm chăm vào cô một lúc, nâng tay, vô cùng thân thiết xoa xoa đầu Tổ Tổ, lời nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng: "Ngoan, chúng ta không phải kết hôn vì trẻ em, không cần phải gấp gấp thành như vậy. Nếu đáp ứng gả cho anh, thì phải phục tùng tổ chức sắp xếp".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Nếu không khởi động trước?

Một câu Sở Lăng Xuyên như kích thích ngàn tầng sóng.

Mặt Tổ Tổ lập tức đỏ lên, tay khẽ run rẩy, chiếc thìa rơi xuống bàn. Lời này có ý tứ gì a, giống như bọn họ đã làm chuyện ám muội gì vậy. Muốn nổi giận, nhưng mà trước mặt ba mẹ cô, cô kìm nén cơn giận, chỉ có thể âm thầm hung hăng đáp anh ta một cước, nghiêm mặt khiển trách anh: "Anh, anh nói lung tung gì đó".

Hai người cứ đấu như vậy, Tổ Tổ bị thua, Sở Lăng Xuyên thắng lợi, trong mắt toàn là đắc ý.

Trưởng bối Sở gia và trưởng bối An gia cuối cùng không thể để tiếp tục như vậy, hai bên nhìn nhau, Sở mẹ nói chuyện: "Tôi xem việc này chúng ta nên bàn bạc kỹ, hai các con cũng chưa trưởng thành rồi".

Đồng chí Lý Nguyệt Hương ngắt ra cũng nói: "Đúng, hai đứa ấy không thể nhờ vào, hôn sự này, vẫn để chúng ta quyết định đi, công việc các con cũng bận, lại không thời gian, việc này cứ giao cho chúng ta".

Sau đó ba mẹ hai bên bạn bạc đám cưới tổ chức như thế nào, tổ chức ở đâu, đem hai tiểu nhân coi như không có.

Tổ Tổ không nói gì nhìn trời, sau đó cùng Sở Lăng Xuyên đấu ánh mắt, tình hình chiến đấu rất dữ dội.

Hôn sự hai người lúc Tổ Tổ giả bộ từ chối và không thể đỡ đợt tấn công của Sở Lăng Xuyên hạ quyết định. Vốn Tổ Tổ dự định nói tạm biệt với quá khứ, cho nên mới cùng công chức kia gặp gỡ, cũng từng nghĩ sẽ kết hôn, nhưng mà, hai người ở cùng nhau không có gì để nói, cuối cùng kết thúc.

Ngày hôm qua nghe ba và mẹ nói chuyện, hiểu được nỗi đau của mẹ, Tổ Tổ cũng có ý nghĩ kết hôn, Sở Lăng Xuyên người này tuy bá đạo, cố chấp, không coi ai ra gì, nhưng dù sao vẫn cũng coi như có thể đạt tiêu chuẩn.

Mà chuyện đến nước này, vậy thì kết hôn đi, dù sao trừ bỏ người kia, gả cho người đàn ông nào cũng giống nhau, cho nên, Tổ Tổ cũng không có phản đối, ngầm đồng ý hôn sự này.

Ngày hôm sau, Sở Lăng Xuyên đến trường học giúp Tổ Tổ nói chuyện với hiệu trưởng để nghỉ kết hôn, sau đó hôn sự bọn họ khẩn cấp chuẩn bị, Sở ba mẹ tuy là đối Tổ Tổ không phải đặc biệt vừa lòng, với lại lần đó Tổ Tổ không thoải mái cũng có quan điểm.

Nhưng mà Sở Lăng Xuyên cực kỳ thông minh, sợ ba mẹ mình có thành kiến với Tổ Tổ, cho nên cố ý giải thích ba mẹ. Bỏ qua đoạn anh giờ trò lưu manh với Tổ Tổ, còn cứng rắn túm Tổ Tổ đi vào trong nhà.

Ở trước mặt ba mẹ mình, nên vớt nội tình. Sở ba mẹ nghe con trai giải thích, cũng lý giải thái độ Tổ Tổ ra là có nguyên nhân như vậy, thử hỏi có cô gái nào nào gặp chuyện đó mà không nổi giận. Chỉ có thể trách con trai mình, quả thật quá bá đạo rồi.

Người hai nhà bắt đầu vì hôn sự Tổ Tổ bận rộn, nhóm ba mẹ bắt đầu chuẩn bị thủ tục đám cưới, nhất là Sở mẹ rất lo lắng, tính tình Sở Lăng Xuyên bà quá rõ, đừng nhìn hiện tại là nghỉ ngơi, quân đội một cú điện thoại nói có nhiệm vụ, chuyện bên này cũng phải bỏ lại về đơn vị, vì vậy phải chú ý.

Sở mẹ truyền đạt một nhiệm vụ khó khăn, đó chính là khoảng một tuần chuẩn bị tốt tất cả, đem hai đứa trẻ bao vây trong cuộc hôn nhân này, nếu trên đường phát sinh sự cố, đợt lần sau, là chuyện một năm sau rồi.

Đại nhân trong nhà bận chuyện đám cưới, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên vội vàng chụp hình cưới, mua đồ dùng cho kết hôn, nhà trong thành phố đã sớm mua, cũng sửa sang, có sẵn, chỉ sống là được.

Quân nhân kết hôn làm thủ tục có vẻ phiền phức, may mà Sở Lăng Xuyên sớm viết báo cáo kết hôn, hơn nữa quân đội bên kia làm việc cũng có vẻ nhanh, chỉ vài ngày, hai người đến chỗ quân đội giới thiệu, có thể đóng dấu rồi.

Người hai nhà bận đến nỗi như giống đánh giấc. Tổ Tổ là càng vội càng mệt, Sở Lăng Xuyên là càng vội càng nhanh nhẹn, điểm mệt ấy so với bọn họ huấn luyện thân thể cách xa vạn dặm, chẳng là gì cả.

Hôm nay là ngày đi đóng dấu, nhưng Tổ Tổ không có một chút hứng thú và ý thức, đã chín giờ còn đang ngáy ồ ồ o, mấy ngày nay mệt muốn chết, người bên ngoài không cho cô ngon giấc, người nọ chính là Sở Lăng Xuyên, ở bên ngoài cửa phòng vỗ bang bang hô lớn: "Hôm nay đi lĩnh giấy kết hôn, nhanh rồi giường".

Tổ Tổ mệt không muốn động, chỉ nghĩ muốn đi ngủ, coi như không nghe thấy tiếng hét của anh.

"Bằng không anh đi vào".

Tiếp tục coi như không nghe, lão ba lão mẹ ở nhà, anh ta tuyệt đối không dám tiến vào, đem chân kéo qua đầu, giảm nhỏ âm thanh ồn ào bên ngoài tiếp tục ngủ. Chính là đang ngủ mơ màng, cảm thấy có người vén chăn trên người cô.

Tổ Tổ tưởng rằng lão mẹ vào vén chăn cô, mắt cũng không, thân thể chui vào bên trong, hai tay túm chăn, âm thanh mang theo buồn ngủ và mềm mại, nũng nịu thì thầm: "Mẹ..... Để con ngủ một lát nữa thôi.....".

Cô nói xong, quả nhiên không ai làm phiền cô đi ngủ, chỉ cảm thấy có người ngồi ở trên giường cô, vị trí bên người lún xuống. Không phải mùi hương ôn hòa của mẹ, cũng không phải cảm giác quen thuộc của mẹ, mà là hơi thở bá đạo không để cho bỏ qua.

Tổ Tổ đột nhiên mở mắt, ánh mắt nhìn lại một đôi mắt đen sáng ngời mà sắc bén mà cao ngạo, sâu ngủ của cô đều chạy mất, mở to hai mắt nhìn chăm chăm người trước mắt, không dám tin Sở Lăng Xuyên như vậy xông vào phòng ngủ của cô!

Sở Lăng Xuyên cảm thấy vẻ mặt Tổ Tổ rất tốt, ánh mắt mở tròn to, vẻ mặt kinh ngạc, nhìn anh giống như nhìn thấy người ngoài hành tinh, nhin không được nở nụ cười: "Trợn cái gì mà trợn, có phải muốn anh phục vụ em?".

Sở Lăng Xuyên nói xong, mặt dựa sát, Tổ Tổ giờ phút này nằm ở trong ổ chăn, đang mặc áo ngủ cảm giác như mình bị lột da dẽ ra vậy, một điểm lực công kích cũng không có.

Cái này gọi là lần đầu tiên trừ bỏ ba có người đàn ông khác đi vào phòng ngủ của cô, khi cô chưa kịp nhận thức được đã ngồi trên giường cô, không thể nói rõ cảm giác gì, chỉ cảm thấy toàn thân nóng lên giống như đặt trên vỉ nướng: "Anh, anh, người nào cho anh vào? Ra ngoài ra ngoài!".

Tổ Tổ nói cũng túm chặt gấu che mình lại về mặt đề phòng, ba mẹ cô chắc chắn không có ở nhà, cho nên anh ta mới dám muốn làm gì thì làm như vậy, nếu anh ta dám hành động thiếu suy nghĩ, cô liền..... Cô có thể làm gì anh ta được chứ.

Đôi mắt Sở Lăng Xuyên đều là hài hước, không có rời đi ngược lại cố ý duỗi ngón tay cuốn lấy một nhánh tóc đen Tổ Tổ, đặt lên mũi người ngủ, nụ cười toàn là ý xấu: "Nếu không khởi động trước?".

Tổ Tổ lập tức biến thành dê nướng, nắm cái gối không khách khí đập trên người Sở Lăng Xuyên, một tiếng sư tử hồng: "Cút cút cút! Luru mạnh!".

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Lễ kết hôn

Tổ Tổ rời giường rửa mặt xong mang theo giấy tờ chứng nhận cùng Sở Lăng Xuyên đi cục dân chính, hùng hổ đi lĩnh giấy kết hôn, thời gian đi trên đường không tới nửa giờ đã đến, tốc độ này cũng nhanh quá đi.

Không tới nửa giờ, cả một đời của cô chỉ cần lời khai báo là xong, Cô cứ như vậy gả cho một người đang ông quen biết chưa tới một tháng, không, tính quen biết trên mạng thì cũng đã một năm rồi.

Hai người từ cục dân chính đi ra, Sở Lăng Xuyên nhìn bộ dáng hốt hoảng Tổ Tổ, vươn cánh tay mạnh mẽ ôm Tổ Tổ vào trong ngực, mạnh đến mức như muốn đem Tổ Tổ bóp nát, anh cúi đầu nhìn cô, cười nói: "Nha đầu ngốc, có phải cảm thấy hạnh phúc nên bị choáng rồi hả? Nhớ kỹ, chúng ta đã kết hôn, em bây giờ là vợ của Sở Lăng Xuyên anh, từ hôm nay trở đi, em phải ý thức được điều này, biết chưa?".

Người đàn ông này tự tin có chút quá mức, thật sự hạnh phúc đến hoa mắt á, Tổ Tổ trở lại bình thường, quay đầu nhìn về phía anh ta, liếc một cái: "Thưa anh Trung tá, anh đây là giáo huấn tân binh sao? Có muốn tôi trả lời lớn tiếng "Rõ" với anh hay không?".

Khụ, Sở Lăng Xuyên ho khan một tiếng, kiểu nói chuyện này của anh phải sửa lại thôi, vợ cũng không phải là binh lính dưới tay anh, tuy trong lòng nghĩ như vậy nhưng cũng không thể nói, ánh mắt lóe lên nói: "Anh nghĩ chúng ta nên chúc mừng một phen, đi, mang em ăn bữa tiệc lớn".

"Không có sáng tạo" Lúc Tổ Tổ nho nhỏ nói thầm người đã bị Sở Lăng Xuyên túm đi, hôm nay Sở Lăng Xuyên đặc biệt đi chiếc mô-tô BMW, huênh hoang đi tới quán món cay Tứ Xuyên lần đầu tiên bọn họ gặp mặt.

Hai người cùng nhau đi tới quán ăn này, trong lòng cảm thán, cũng nhìn không được nhớ tới một màn quen biết kia. Sở Lăng Xuyên cả đời không thể quên được, Tổ Tổ cũng không có cách nào quên đi. Một màn kia đã in sâu đầu của bọn họ, in sâu trong trí nhớ.

Cùng ăn cơm trưa, xem như chúc mừng lĩnh giấy kết hôn, sau đó người trong nhà gọi điện thoại tới, đề bọn họ sắp xếp phòng tân hôn. Phòng tân hôn Sở gia đã sớm mua xong, vấn đề Sở Lăng Xuyên sửa soạn, đợi lúc nào kết hôn, lúc nào có thể ở, vấn đề chủ yếu là cân nhắc nghi phép của anh quá ít.

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đi nhìn phòng tân hôn, cùng người lớn thu xếp ổn thỏa trở về nhà ba mẹ. Ngày mai là đám cưới của cô, cô phải nghỉ ngơi lấy sức, nghe nói kết hôn chỉ có một chữ "mệt".

Không biết là vì kích động hay hồi hộp, hay là kim nén cảm xúc, một đêm này, Tổ Tổ lại mất ngủ, thế nào cũng không ngủ được, cô nằm ở trên giường, nghiêng đầu, nhìn giấy kết hôn trên bàn, cảm thấy tới quá nhanh, cô đã kết hôn, mà còn gả cho một quân nhân.

Chuyện phát triển quá thực nhanh như tia chớp, có đôi khi hy vọng vừa tỉnh ngủ, tất cả chỉ là giấc mộng, nghĩ ngợi lung tung không biết bao lâu, rồi cuộc mơ mơ màng màng ngủ, còn chưa ngủ đủ lâu, đã có người tới túm cô rời giường.

Là bà Lý Nguyệt Hương.

Tổ Tổ bị mẹ kéo ra ổ chăn, không nhận ra là hôm nay chuẩn bị cho đám cưới, riêng trang điểm đã tốn không ít thời gian, trong nhà lại đông nghịt, đều là người nhà của cô, đùa vui ồn ào rất sôi nổi.

Tất cả sắp xếp xong chỉ đợi Sở Lăng Xuyên rước dâu. Cũng không biết người nào nói ý tưởng thổi nạt, để Sở Lăng Xuyên từ trên cửa sổ leo lên, không thì không cho phép vào cửa. Vừa vịn trên cửa sổ có cửa nhỏ, bình thường dùng để phơi quần áo ở bên ngoài.

Có người tìm một dây thừng bền, một đầu để ở bên ngoài, một đầu cột cố định vào chân giường phòng ngủ cô. Đây là thử thách Sở Lăng Xuyên, để anh ta theo dây thừng thượng leo lên, không thì đừng nghĩ đón cô dâu.

Tổ Tổ tuy là nghĩ muốn ngăn cản màn này, nhưng mà hôm nay cô nói bất chấp tất cả, kết hôn vốn là mọi người phát huy sức lực ồn ào, không trên

không dưới không lớn không nhỏ.

Buổi sáng chín giờ, Sở Lăng Xuyên ngồi xe tới khu nhà Tổ Tổ để đón cô dâu, xe hoa tổng cộng sáu chiếc, trừ tài xế, còn có hai anh họ và phù rể cổ vũ Sở Lăng Xuyên, phù rể đúng là ngày đó bị Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm cường hôn qua chính là Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn.

Lúc này, Tổ Tổ bị vây quanh mấy cô gái, còn có chị em và bạn bè Tổ Tổ, các cô là phòng tuyến thứ nhất, Sở Lăng Xuyên đưa hồng bao các cô mới suy xét cho đi.

Sau khi xe hoa dừng lại, Sở Lăng Xuyên từ chiếc Audi đi ra, cả người mặc quân trang, thẳng thớm, đẹp trai. Anh trời sinh rất thích hợp mặc quân trang, cộng thêm khí chất đặc biệt, đẹp trai đến chói mắt khiến người ta không rời ánh mắt ra được, rất nhiều hàng xóm đều qua đây xem náo nhiệt.

Mấy cô gái chặn cửa, tạo thành một bức tường, muốn Sở Lăng Xuyên đưa hồng bao, các anh em Sở Lăng Xuyên không thuận theo, muốn xông vào, mấy cô gái không tha, trong lúc này náo nhiệt không thôi.

Vui đùa ầm ĩ xong, Sở Lăng Xuyên phát hồng bao, các cô gái thấy thế mới cho đi, chị họ Tổ Tổ cười nói: "Em rể, thấy sợi dây thừng ở cửa sổ không, em từ đó đi vào, cửa phòng đã khóa cứng, chìa khóa cũng bị người khác cầm đi rồi".

Hôm nay Sở Lăng Xuyên đúng là áo quần bảnh bao, mà còn là chú rể, ngày tốt vậy mà để anh ban ngày ban mặt trước mặt người lớn leo dây thừng đi lên, mọi người cho là anh giống như kẻ trộm sao, sau đó là vấn đề an toàn thì sao?

Kiên quyết không thể leo.

Hai anh em Sở Lăng Xuyên chen lách qua, mấy cô gái bị đẩy qua một bên, Sở Lăng Xuyên ba bước thành hai bước đi vào, đi vào thang máy, trực tiếp lên tầng Tổ Tổ, đây cửa, quả nhiên cửa bị khóa.

Hai anh em tới cổ vũ đuổi kịp gõ cửa, bên trong cùng Tổ Tổ là Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm để Sở Lăng Xuyên leo dây thừng lên, người bên ngoài đương nhiên không đáp ứng, hai bên giằng co nhau.

Nhiệm vụ bây giờ của Tổ Tổ là ngồi chờ, cô nhìn Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm cùng người bên ngoài làm ầm ĩ, cười đùa, la hét, vậy mà cũng bị không khí này cuốn hút, tâm tình không tệ.

Giằng co một hồi bên ngoài không có tin tức, Mạc Tiểu Nhiễm và Hàm Hàm buồn bực, không lẽ leo dây thật rồi? Mạc Tiểu Nhiễm vội vàng để Tổ Tổ cùng mấy người đi cửa sổ kiểm tra, chỉ có một cây dây thừng đang lay động, chỗ nào có người a.

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiễm về tới phòng ngủ, cùng mọi người bàn bạc cách đối phó, có nên mở cửa nhìn tình huống bên ngoài là cái gì, mọi người nói không cần, ngộ nhờ đối phương thừa cơ xông tới làm sao bây giờ?

Cuối cùng bàn bạc không có kết quả, nghĩ hồi ý kiến Tổ Tổ một phen, quay đầu, thấy Tổ Tổ vậy mà ngủ thiếp đi. Cô gái này, hôm nay ngày gì a cũng dám ngủ thiếp đi, không thể tưởng tượng nổi.

"An Nhục Tổ!".

Mọi người cùng kêu lên, Tổ Tổ lúc này mới tỉnh lại, buồn ngủ không mở mắt ra được, mê mải nhìn chị em anh em và bạn bè mình, về mặt không có trạng thái hỏi: "Mình ở đây, làm sao vậy?".

"Chú rể của cậu chạy". truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyện . o, r ,g đọc nhé

Tổ Tổ hỏi: "Không leo dây thừng sao?".

"Không có".

Lúc mọi người ở đây nói chuyện, vài bóng chợt hiện đi vào, vốn phòng ngủ đông nghịt lúc này có vẻ càng thêm hẹp, mọi người sôi nổi quay đầu nhìn nhóm người đi tới, đây không phải là Sở Lăng Xuyên còn có hai anh họ và phù rể của anh ta sao?

"A!" Mạc Tiểu Nhiễm kinh sợ, mở to hai mắt nhìn năm người đàn ông đi tới, lắp bắp nói: "Anh, anh vào bằng cách nào? Tôi rõ ràng khóa cửa".

Chỉ là khóa cửa có thể làm khó Sở Lăng Xuyên sao? Đây không phải là quan trọng nhất, cũng không phải giải thích với người khác là vào bằng cách nào, quan trọng là..... Người đã vào được, mà còn muốn đem cô dâu xinh đẹp mang đi.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên nhìn vào đám người, ánh mắt rơi vào trên người Tổ Tổ. Áo cưới trắng tinh, khuôn mặt nhỏ nhắn trang điểm tinh tế, xinh đẹp giống như nàng tiên, đẹp hơi không chân thật.

Ánh mắt Tổ Tổ cũng nhìn trên người Sở Lăng Xuyên, tóc của anh từng sợi dựng thẳng, lóe sáng rực rỡ, đặc biệt nhanh nhẹn, như chuẩn bị chiến đấu với binh lính vậy. Toàn thân mặc quân trang khiến thân hình cao lớn anh làm nổi bật lên, đẹp trai, mạnh mẽ.

Tổ Tổ không thể không thừa nhận, người đàn ông này tuy làn da ngăm đen, nhưng mà cũng quá đẹp trai đi, trang phục áo mũ chỉnh tề, phóng khoáng, không phải quyền rũ người ta phạm tội sao?

Chân Sở Lăng Xuyên không tự chủ được tới gần Tổ Tổ, bạn bè thân thích Tổ Tổ không thể cứ như vậy mà cho đi, che chắn lại, một bộ anh chen lấn tới càng chen lấn hơn anh, Sở Lăng Xuyên rất không dễ dàng mới đi tới bên giường.

Thực ra anh có thể dễ dàng đem Tổ Tổ ôm đi, nhưng mà, kết hôn chính là sôi nổi, chính là một quá trình, anh nên phối hợp phải phối hợp, cái này gọi là nhập gia tùy tục.

Sở Lăng Xuyên rút cuộc đi tới bên giường, lúc xoay người lại ôm Tổ Tổ, mấy tên nghịch ngợm gây sự ở trên người Sở Lăng Xuyên đụng vào, sau đó Sở Lăng Xuyên bị chen lấn va vào gục xuống, đúng lúc đem Tổ Tổ đặt ở dưới thân.

Tổ Tổ xấu hổ, đẩy anh đứng dậy, nào biết người nào rống lên đề Sở Lăng Xuyên, đem Sở Lăng Xuyên nhấn xuống, người nhà Tổ Tổ cũng hưng phấn, đi lên giúp đỡ, không cho hai người đứng dậy.

Bạn bè thân thích đồng thanh hô to: "Hôn đi, hôn đi!".

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, tâm Tổ Tổ nhảy loạn xạ, mặt cũng đỏ lên giống như trứng tôm nấu chín.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên sáng rực mà đen đầy thâm tình, bên môi phát ra tiếng cười, cúi đầu, cực kỳ nhanh nhẹn ở làn môi hồng hào của Tổ Tổ hôn xuống.

"A.....!".

Mọi người một trận kêu lên, Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ đứng dậy, mọi người ầm ĩ một hồi cũng buông tha Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ, không thể ồn ào nữa, giờ lành muốn qua rồi.

Trong tiếng cười mọi người, Sở Lăng Xuyên đem Tổ Tổ theo phòng ngủ ôm ra ngoài, nhịp chân nhanh nhẹn, vẻ mặt vui sướng, lộ ra hàm răng trắng tinh. Xuống lầu, lên xe, chạy hướng về phía khách sạn.

truyện thấy hay các bạn sang Doc Truyen . o r g đọc nhé

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đêm tân hôn

Đoàn xe rước dâu trên đường đi đến khách sạn khá thu hút nhiều người nhìn, Tổ Tổ ngồi ở trong xe thậm chí có chiều hướng muốn ngủ, chớp chớp ánh mắt buồn ngủ, lén lút véo bắp chân mình mới miễn cưỡng chống đỡ, mắt ngủ hại người a.

Đã tới khách sạn trung tâm thành phố, Tổ Tổ bị đưa đến phòng chờ, cũng không biết đợi bao lâu, có người tới thông báo buổi lễ sắp bắt đầu, cô lại bị cánh tay Sở Lăng Xuyên kéo đến đám tiệc.

Đám cưới là kiểu Trung Quốc, hoành tráng mà trang trọng, bạn bè ngồi chật cả đại sảnh, không khí náo nhiệt vui mừng. Mấy trẻ em mang ngọc bội Vân Nam vui đùa ầm ĩ, Sở Lăng Xuyên trước yêu cầu của mọi người cúi lưng công Tổ Tổ ở trong đại sảnh chạy vài vòng.

Sở Lăng Xuyên không cảm thấy mệt, trái lại Tổ Tổ như muốn nghen. Chạy xong vài vòng, mọi người vẫn còn không bỏ qua, không biết người nào ra chiêu độc địa, muốn Sở Lăng Xuyên đứng ở trên ghế, để Tổ Tổ cầm một quả trứng, đem quả trứng từ ống quần chân trái Sở Lăng Xuyên hướng lên trên lần, nói quả trứng từ ống quần chân trái lần ra đây mới có nghĩa, này không phải mấu chốt, mấu chốt là quá trình lần này, quả trứng cùng tay Tổ Tổ phải đến chỗ nam tính của Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ cầm quả trứng trong tay đến đỏ mặt mà không chịu theo sự chi phối, nhưng mà cô không làm theo, mọi người sẽ không buông tha cô, lễ tiếp theo của chương trình không có biện pháp tiến hành a.

Trước nơi đông người này, cô rất mất tự nhiên được không?

Cuối cùng bị buộc thật sự không có biện pháp, Tổ Tổ hạ quyết tâm, cắn răng một cái, đem quả trứng theo ống quần người nào đó nhét đi vào, sau đó thật cẩn thận đem quả trứng hướng lên trên lần, lúc qua nửa thời gian, không biết người nào giờ trở xấu đẩy một cái, Tổ Tổ bị đẩy sang một bên, quả trứng theo ống quần rơi trên mặt đất, vỡ nát.

Vốn là lần trên quần là cả một điều khó khăn, rất không dễ dàng sắp lần xong rồi, một trò đùa như vậy, Tổ Tổ ở trong lòng yên lặng rơi lệ, nếu không hôm nay phải là ngày trọng đại, cô thật muốn mắng chửi người.

Có người một lần nữa đưa cho cô một quả trứng, Tổ Tổ đành phải trở lại một lần, đã quen tay rồi, bây giờ, lần có vẻ nhanh, không biết còn ai muốn hại Tổ Tổ nữa, Tổ Tổ lạnh trí, ôm cổ chân Sở Lăng Xuyên, trong tay vẫn lần quả trứng ổn định, mọi người ở một bên cười thờ không ra hơi, Sở Lăng Xuyên cũng nhin không được cười.

Nhiều lần trải qua trăm nghìn đắng cay, rồi cuộc đem quả trứng lăn xong, còn có người muốn ồn ào, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên bắt đầu kháng nghị, nhưng mà kháng nghị bọn họ không có hiệu quả, may mắn phù dâu và phù rể cực kỳ nhanh nhẹn, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên mới có thể toàn thân mà lui.

Kế tiếp ba mẹ đọc lời chào mừng, mở rượu, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên một bàn mời rượu. Sở Lăng Xuyên cũng không làm giả, người khác mời rượu anh cũng không từ chối, một ngụm uống sạch, hôm nay anh rất vui, cho dù mọi người không chúc rượu, anh cũng muốn thoải mái uống.

Mời bê trên xong, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên đến chỗ một bàn toàn là phụ nữ, cô nhìn đến chỗ người quen, nhưng tuyệt đối không phải người nhà và bạn bè cô, Tổ Tổ cố gắng suy nghĩ từng gặp ở đâu, trong đầu một đạo linh quang hiện lên, rồi cuộc nhớ tới từng gặp ở chỗ nào.

Lúc đang lúng túng, Sở Lăng Xuyên chỉ vào người phụ nữ trong số đó về mặt cười gian nhìn Tổ Tổ nói: "Đây là con gái của dì lớn, gọi chị họ đi".

Tổ Tổ trong lòng ㄟ a, vị chị họ này không phải là ngày đó ôm một đứa bé gặp ở quán món cay Tứ Xuyên sao, cô còn xin giúp đỡ, để vị chị họ này nói với đứa bé gọi Sở Lăng Xuyên là ba, chị ấy dĩ nhiên là chị họ Sở Lăng Xuyên!

Cực kỳ ㄟ, cực kỳ dọa người, Tổ Tổ choáng váng gọi chị họ, sau đó mời rượu, Sở Lăng Xuyên lại chỉ vào một em gái xinh đẹp giới thiệu: "Đây là con gái dì nhỏ, em gái họ chúng ta".

"Chị dâu" Em gái họ về mặt cười mờ ám, Tổ Tổ ㄟ, em gái họ này không phải người khác, chính là người mà cô hiểu lầm là bạn gái của Sở Lăng Xuyên, hôm nay đều tập hợp đông đủ, cô muốn tìm lỗi chui xuống.

Rượu là mời từng bàn mới tôn trọng, rượu của cô cũng là Sở Lăng Xuyên uống thay, cuối cùng mời xong, Sở Lăng Xuyên uống có hơi nhiều, nhất là mời bàn đồng đội của anh, dường như không đem anh chúc đến gục xuống thì không bỏ qua

Đám cưới bận bịu xong, trở về trời cũng đã tối, Sở Lăng Xuyên được người dì lên phòng, uống rất nhiều, đặt trên giường, ngủ bất tỉnh nhân sự.

Cùng trở về còn có mẹ Sở, nhìn con trai uống thành như vậy, nhìn không được trách mắng Sở Lăng Xuyên. Cuối cùng lại lo lắng Tổ Tổ chăm sóc, rất muốn ở lại chăm sóc, bị ba Sở thúc giục vài lần mới rời đi, trước khi đi còn dặn đi dặn lại Tổ Tổ chăm sóc tốt cho Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ cũng mệt mỏi, nhìn Sở Lăng Xuyên nằm ở trên giường say nát bét, Tổ Tổ cũng không còn cảm xúc mới cưới gì, đi đến bên giường, rất không thông thạo giúp anh cởi giày, tốn sức giúp anh cởi quần trang, lại vụng về giúp anh uống nước.

Lớn như vậy cô là lần đầu tiên chăm sóc một người, hơn nữa còn là một người đàn ông, động tác đương nhiên không có tay nghề, thậm chí còn cảm thấy không có quen đi chăm sóc một người đàn ông.

Đem Sở Lăng Xuyên dọn dẹp xong, Tổ Tổ mới đi rửa mặt, gội đầu mất không ít thời gian, sấy tóc đã là hai giờ sau, cô mệt chỉ nghĩ muốn nằm xuống đi ngủ.

Nhìn người đang ông nằm trên giường, Tổ Tổ do dự một chút, lại nằm xuống. Đã kết hôn, phải tiếp nhận và thói quen về sau giường lại có sự tồn tại của một người đàn ông, không cần phải nói thêm nữa, hơn nữa, não của cô đã mơ hồ, căn bản là không còn sức suy nghĩ nhiều như vậy, ý nghĩ duy nhất chính là đi ngủ.

Từ nằm xuống ngủ, Tổ Tổ dùng hai phút, nằm ở trên giường mềm mại, ngủ thoải mái. Đêm tân hôn, Sở Lăng Xuyên say mê mệt, Tổ Tổ ngủ mê mệt.

Đêm càng ngày càng sâu, trong phòng chỉ có ngọn đèn ảm đạm mờ ám, Tổ Tổ ngủ rất say, ngay lúc cô ngủ chỉ cảm thấy trên mặt đột nhiên tê rần, sau đó mộng bị cái gì đụng phải một phen, thân thể lảo nhảo, lạnh lẽo rơi trên mặt đất.

Thật đau!

Tổ Tổ hoàn toàn thức dậy.

Cô mở mắt ra nhìn mình đang quỳ rạp trên mặt đất, mộng còn có một trận nhức mơ hồ, đưa tay sờ soạng một phen cảm giác đau đớn lâm râm trên má nhìn đau không được hô một tiếng, rất đau, cẩn thận nghĩ lại, vừa rồi trong lúc ngủ mơ giống như có người đạp cô một cước, cô tự véo vào mình cho tỉnh.

Tổ Tổ phản ứng kịp, cô đã kết hôn đã lấy chồng, cùng chồng mới nhậm chức ngủ với nhau, cho nên, trừ bỏ anh ta còn ai dám "tay dấm chân đạp" với cô? Tổ Tổ nhìn đau đứng lên, nhìn Sở Lăng Xuyên trên giường đang cuộn chăn ngủ say.

Thấy một màn như vậy, Tổ Tổ không biết nên phát giận chỗ nào, đàn ông thôi, đi ngủ còn đánh võ, Tổ Tổ rất muốn đi lên giẫm cho một đạp, nhưng tục ngữ nói chọc kẻ say xin không nên chọc người đang ngủ, ngộ nhỡ không đá trúng, còn bị một quyền đánh chết cô không phải cực kỳ bị thiệt?

Tổ Tổ oán hận trừng mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, thờ dài, cô có phải là cô dâu thảm hại trên đời này hay không? Đêm tân hôn này phải là đêm khó khăn nhất trong các đêm tân hôn?

Sớm biết rằng cô già mồm một phen, ngủ khách phòng, ngủ sofa, cũng tốt hơn cùng anh ta ngủ cùng giường, đồ lưu manh, đồ bạo lực!

Chương 14

Thời điểm Sờ Lăng Xuyên tỉnh dậy đã là hơn 5 giờ sáng, trời còn chưa sáng, trong phòng ngọn đèn mờ nhạt nhu hòa, mắt nhận ra chữ hỷ đỏ trên vách tường, làm cho anh có hoảng sợ, trong đầu tràn ngập ý nghĩ, anh đã kết hôn, đây là phòng tân hôn của anh cùng Tổ Tổ.

Đêm hôm qua hẳn là đêm động phòng, nhưng anh lại uống nhiều như vậy, bỏ lỡ đêm đẹp, nhìn về phía bên cạnh không có ai, không đúng, vợ của anh không ngủ ở trên giường, vậy cô ấy đi đâu?

Chẳng lẽ này tiểu nha đầu này đổi ý, thừa lúc anh ngủ liền lên trốn đi? Sờ Lăng Xuyên xoay mình một cái từ trên giường nhảy xuống, chạy ra khỏi phòng ngủ, nhìn đến phòng khách trống trơn, anh lại vội vàng đi tới phòng dành cho khách, đẩy cửa đi vào, nhìn một thân hình nhỏ bé đang cuộn tròn mình nằm trên giường.

Anh đứng ở cửa, nhìn không được nở nụ cười, cười chính mình quá đa nghi, cô còn có chỗ nào để mà chạy nữa, xem ra lúc này chính mình uống rượu còn chưa tỉnh, bất quá, thế nào cô lại một mình chạy đến phòng này đây? Là tức giận anh uống rượu ở đêm tân hôn bỏ mặc cô hay là vẫn ngại cùng anh ngủ chung giường?

Nghĩ tới nghĩ lui Sờ Lăng Xuyên cảm thấy cô là giả bộ ngại ngùng, nhìn không được nở nụ cười, nâng tay gỡ mái tóc ngắn, đi nhẹ nhàng đến bên giường. Thời điểm Sờ Lăng Xuyên ngồi ở trên giường có cảm giác, cổ đầu nhỏ rúc trong chăn sớm đã tỉnh, chỉ là không quan tâm đến anh, đánh giá một chút, Sờ Lăng Xuyên cố ý ho khan một tiếng khiến cho Tổ Tổ chú ý, nhưng Tổ Tổ vẫn không nhúc nhích.

Sờ Lăng Xuyên ngồi nghiêm chỉnh, phụng phịu, nghiêm trang nói: "Anh nói nè An Nhược Tổ, ngại ngùng cũng phải vừa phải đi, không thấy chồng em đã đến, còn không mau ra chào hỏi." :D2 (Anh max ảo tưởng a)

Tổ Tổ đầu chui ở trong chăn, trong lòng cực kỳ giận, còn ra chào hỏi, cô thật sự là hận không thể cắn anh ta mấy cái, bất quá đoán chừng da thịt cứng rắn của kia có thể đem răng cô cắn đứt, cô vẫn là nên tìm cách khác đi. Sờ Lăng Xuyên nhìn thấy Tổ Tổ không để ý tới anh, liền lại tiếp tục nói: "Anh lần này là lần đầu kết hôn, quá mức kích động, nhất thời cao hứng nên uống hơi nhiều, cho nên liền nhìn không được ngã xuống, bỏ mặc em... Em sẽ không vì vậy mà giận anh đi?"

Sờ Lăng Xuyên nói xong dừng lại một chút liền xoay người, kéo lấy cái chăn ở trên người cô, cúi đầu, nhanh tay vén chăn tìm đầu Tổ Tổ, thành công đem cái cái chăn xóc lên nhìn mặt Tổ Tổ chôn ở trong hai tay, che đầu giống như con đà điểu. "Được rồi được rồi, không tức giận nữa!"

Kéo lấy Tổ Tổ, thời điểm đem thân thể của cô đặt trong lòng mình, Sờ Lăng Xuyên kêu một tiếng. Chỉ thấy hai má Tổ Tổ đều là một mảnh xanh tím, nhất là hai má nhất thời còn sưng lên, ngày hôm qua còn là cô dâu xinh đẹp, một đêm không thấy, như thế nào thành như vậy. (khổ thân chị bị anh đánh mà giờ anh lại không nhớ)

Con người đen của Sờ Lăng Xuyên không khỏi mở to, nhìn chăm chăm mặt Tổ Tổ, tâm tình nhất thời phức tạp, có đau lòng, có giật mình, có chột dạ cùng không yên lòng: "Vợ, mặt em sao lại thế này? Cả đêm không ngủ, như thế nào mặt lại thâm tím như thế?"

Tổ Tổ trong lòng kêu cái cha mẹ nhà anh, vốn không dung bị đánh đã rất là căm tức, lời này của anh ta càng như là vui sướng khi người gặp họa cộng thêm nói khích, lửa cháy còn đổ thêm dầu, tức giận đến nghẹn họng, chỉ oán hận trừng mắt nhìn, trong đôi mắt cô lúc này đều là tức giận xen lẫn ủy khuất không nói lên thành lời.

Sờ Lăng Xuyên nhìn rõ sự tình, khẳng định chính là kiệt tác của anh, chẳng lẽ mình sau khi uống rượu có tật xấu đánh người sao? Minh thực đã đánh Tổ Tổ, Tổ Tổ còn muốn cùng anh ly hôn, anh nhìn không được nuốt ngụm nước bọt, không yên mà cẩn thận hỏi: "Anh... Anh làm ư?"

Tổ Tổ nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, một phen liền đẩy ra, tức giận nói: "Trừ bỏ anh ra còn ai, chẳng lẽ tôi tự mình làm mình bị thương sao, tôi nói đồng chí trung tá, quả đấm này của ngài như thế nào lại ra tay với người trong nhà?"

"Lỡ tay, tuyệt đối là lỡ tay!" Sờ Lăng Xuyên về mặt áy náy, ngồi dậy, cũng đem Tổ Tổ kéo dậy, không quan tâm đem cô ôm trong lòng, Tổ Tổ không để cho anh ôm, Sờ Lăng Xuyên mặt trầm xuống, đem cô ôm chặt: "Đừng nhúc nhích, để cho anh xem"

Sờ Lăng Xuyên tỉ mỉ nhìn lại đôi mắt thâm tím của cô, trong lòng thực đau, chột dạ cùng hối hận, nhìn không được vài lần, đem Tổ Tổ đặt trên giường, đứng dậy, "Chờ, anh đi mua thuốc."

Nói xong liền đi ra ngoài, hơn 15 phút sau, đến một cửa hàng 24 giờ mua thuốc mở trở về, giúp Tổ Tổ bôi, xem khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ còn giả bộ tức giận không để ý tới anh, đem mặt mình tiến đến trước mặt Tổ Tổ: "Nếu em còn tức giận, vậy đấm một cú vào mắt anh, vừa vặn một người trong hai ta bị thâm mắt, giờ em đấm anh vừa vặn thành một đôi."

Tổ Tổ nhìn bộ dáng sẵn sàng chịu trận của Sờ Lăng Xuyên, trong lòng liền cảm thấy anh rất tốt, nhưng vẫn cố ý phụng phịu, nâng cao cằm, coi thường anh: "đồng chí Trung tá, anh nói phạm sai có hay không nên bị phạt?"

Sở Lăng Xuyên vừa nghe Tổ Tổ mở miệng nói chuyện , trong lòng buồn lòng, nghiêng người đứng thẳng thân thể, bày ra bộ tư thế tùy ý trừng phạt nói: "Đó là tất nhiên. Em đánh đi, muốn đánh chỗ nào tùy em chọn."

Tổ Tổ leo từ trên giường xuống, bộ dáng 'Tiểu nhân đắc chí' , từ trên xuống dưới đánh giá Sở Lăng Xuyên, ánh mắt thâm tím kia chợt lóe , thoạt nhìn có chút khôi hài, khiến Sở Lăng Xuyên mắc nghẹn , kiên quyết không thể cười. Tổ Tổ hai tay chấp sau lưng , đi quanh Sở Lăng Xuyên , "Tùy em trừng phạt có phải hay không?"

"Đứng! Tùy em."

Tổ Tổ với tay vỗ vỗ bả vai Sở Lăng Xuyên , "Thấy đồng chí thái độ nhận sai không tởi, khác không phạt anh , liền phạt anh nhảy lò cò đi, em không nói ngừng anh sẽ không được ngừng, vừa vận luyện nhiều một chút , cho anh một cơ hội để tiến bộ ,

"Nhảy lò cò, còn không phải dễ như trở bàn tay sao, nhưng vì có chuyện quan trọng không làm , Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, hỏi: "Hiện tại liền phạt anh sao?"

Tổ Tổ nhắc mi mắt, ánh mắt nhất thời hung hãn, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên giận dữ, "Đúng vậy, hiện tại liền phạt, chẳng lẽ còn chờ đến tết Công-gô sao, Sở Lăng Xuyên anh nói chuyện chẳng tính toán gì hết? Anh nói đi bây giờ ra nhảy hay không nhảy?"

Sở Lăng Xuyên nhìn thấy Tổ Tổ nổi giận , vội hỏi: "Anh nhảy, anh nhảy, bắt quá... Chúng ta có thể hay không trước động phòng, sau nhảy lò cò... "

"Sở Lăng Xuyên!" Tổ Tổ gầm một tiếng, Sở Lăng Xuyên vội vàng nhảy lò cò, trong phòng nhảy lò cò đi ra bên ngoài, Tổ Tổ nhìn hình bóng Sở Lăng Xuyên nhảy lò cò , nhìn không được bật cười một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Làm gì? Động phòng

Sở Lăng Xuyên ở trong phòng nghiêm trang nhảy lò cò, cảm thấy thể lực hao rất nhanh, Tổ Tổ nhân cơ hội liền kéo thân thể đau xót đi nhà vệ sinh rửa mặt, chải đầu vì sao nói là đau xót, hôm qua cô không phải bị anh đập một cước thời đầu .

Thời điểm Tổ Tổ rửa mặt nhìn mặt mình vô cùng thâm trầm trong gương, đối với Sở Lăng Xuyên càng thêm oán hận , rửa mặt đơn giản một chút rồi đi ra, nhìn thấy Sở Lăng Xuyên đang nhảy lại đây, sau đó dường như nhảy tại chỗ ngăn đường đi của cô.

"Làm sao?" Tổ Tổ một bên nhíu mày nhìn anh, một bên thương thức anh nhảy lò cò.

Sở Lăng Xuyên nhìn cô không chớp mắt, phụng phịu hé ra khuôn mặt anh tuấn , nghiêm trang hô: "Bảo cáo vợ, anh muốn xin dừng phạt một lúc!"

Tổ Tổ lấy lại tư thái, hai tay chấp lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng cao, lườm quát cự tuyệt: "Không được!"

Môi Sở Lăng Xuyên hơi hơi giơ lên, cúi đầu, ghé sát vào bên tai Tổ Tổ tư thế ái muội nói : "đồng chí An Nhượng Tổ , anh muốn đi vệ sinh, giải quyết vấn đề cá nhân." Nói xong, lập tức đứng thẳng, tiếp tục tại chỗ nhảy lò cò, Tổ Tổ hơi hơi thẹn thùng, tiếp tục vuốt vuốt tóc, ho khan một chút, "Nếu thế , vậy thì tạm dừng một chút."

Nói xong tránh ra một bên, Sở Lăng Xuyên đẩy cửa vọt vào, Tổ Tổ liền đi phòng bếp, nhìn xem có gì làm điểm tâm ăn không.

Nấu ăn không phải sở trường của cô, chỉ có thể làm bữa sáng đơn giản , lấy sữa đậu nành, nấu vài cái trứng gà, cắt chân giò hun khói, tủ trong tủ lạnh tìm ra một bao bột (:sweat: ta cũng ko biết bột là cái gì nên giữ nguyên văn a), bữa sáng vậy là xong.

Thời điểm Tổ Tổ làm bữa sáng , Sở Lăng Xuyên nhảy lò cò đi tới, còn hỏi Tổ Tổ anh nhảy như thế nào, Tổ Tổ trực tiếp ném cho ánh mắt xem thường, thời điểm ăn cơm Tổ Tổ khai ân, cho anh tạm dừng nhảy lò cò, ăn cơm trước, sau khi ăn xong lại tiếp tục. Cô thật là nhân từ .

Ăn bữa sáng, Tổ Tổ ngồi trên sofa xem tivi, Sở Lăng Xuyên giống như dây cót ở trong phòng nhảy lò cò, bất quá một giờ đi tắm lần vệ sinh, yêu cầu Tổ Tổ tạm dừng tắm lần, còn có tắm lần là muốn uống nước, tiếp điện thoại .

Vừa nhảy không đến 10 phút, Sở Lăng Xuyên lại giờ trò cũ : "Vợ, anh muốn đi WC!"

Đây là lần thứ chín, Tổ Tổ đưa tay cầm điều khiển từ xa để tại trên sofa, lười biếng nhìn anh một cái, chậm rãi nói: "Đây là lần thứ chín ,như thế nào thật anh có vấn đề ? Quá buồn ư, vậy thì nhịn."

Sở Lăng Xuyên bị Tổ Tổ nhìn , chỉ phải tiếp tục chịu phạt, Tổ Tổ tiếp tục xem tivi, không biết thế nào lại nằm ở trên sofa mơ màng ngủ, tối hôm qua bị Sở Lăng Xuyên làm hại một đêm chưa ngủ, lúc này, liền mơ màng ngủ.

Sở Lăng Xuyên nhảy lò cò đi đến trước mặt Tổ Tổ , nhìn Tổ Tổ đang ngủ, dùng bước, ngồi xổm xuống bên người Tổ Tổ, nhìn khuôn mặt bị thương của cô, nửa khuôn mặt bị thương nhìn thật thê thảm, một bên mặt không bị thương rất mỹ lệ, thực mê người.

Xem cô buổi sáng, không chừng còn bị chính mình đập, tốt tâm hồn, bị anh đâm một cước.Nhưng tiểu nha đầu cũng không thực giận anh , tuy nói là trừng phạt, nhưng cũng không làm khó anh, còn thực lòng làm bữa sáng,cô vợ của anh thật tốt , anh nên biểu đạt tâm ý một chút .

Xoay người đem Tổ Tổ theo trên sofa ôm lấy, trở lại phòng ngủ, đem cô đặt trên giường, đắp chăn cho cô, anh mới vừa lòng rồi đi, Sở Lăng Xuyên quyết định, anh nên làm một bữa trưa ra trò để chuộc lỗi với cô .

Rửa mặt xong, Sở Lăng Xuyên đổi một thân trang phục nhân nhả ra cửa , đi siêu thị mua một đồng lớn đồ ăn này nọ về nhà, Tổ Tổ vẫn còn ngủ, anh không đi quấy rầy giấc ngủ của cô, xắn tay áo lên bắt đầu công việc.

Vốn hôm nay là muốn đến nhà cha mẹ bên kia ăn cơm , bắt quá Tổ Tổ mất Tổ Tổ bầm tím một mảng không nên ra đường gặp người, huống chi một đêm không ngủ, đi cha mẹ bên kia, cô cũng không thể nhân rồi, cho nên Sở Lăng Xuyên gọi điện thoại qua nói không về .

Tổ Tổ thích ăn món cay Tứ Xuyên, anh biết , trước kia lúc tán gẫu trên QQ cô cũng có nhắc đến, cho nên, nếu muốn làm món cay Tứ Xuyên, anh phải nhìn sách dạy nấu ăn một chút , Sở Lăng Xuyên nhìn và bắt đầu 'Chiến đấu' .

Bên này thời điểm bọn họ bắt đầu cuộc sống mới , cha mẹ Sở Lăng Xuyên bên kia lại cảm thấy mất hứng , nhất là Sở mẹ, hôm nay biết con và con dâu về nhà ăn cơm, sáng sớm đã cho người giúp việc trong nhà chuẩn bị , nào ngờ bà lại nhận được một cuộc điện thoại gọi đến nói không qua, quả thật là cưới vợ liền quên mẹ.

Sở Lăng Xuyên nào biết tâm tư của mẹ mình, Tổ Tổ rất say, càng thêm không biết việc nhỏ ấy , đã làm cho bà mất hứng , cô chỉ lo cùng Chu công gấp gờ.

Canh cá vừ xong, Sở Lăng Xuyên nghe âm thanh trong phòng khách, anh nghĩ Tổ Tổ đã tỉnh liền theo phòng bếp đi ra ngoài, lại thấy được mẫu thân đại nhân hướng phòng bếp nơi này đi tới: "Mẹ, như thế nào mẹ lại đến đây?"

Nhà này, Sở mẹ có một cái chìa khóa , làm phương tiện vào. Sở mẹ vốn trong lòng tưởng con trai thấy ,mình đến sẽ cao hứng, nào ngờ con trai lại nói vậy, mặt càng âm trầm , chỉ thấy nó đang đeo tạp dề theo phòng bếp đi ra, rõ ràng là ở trong bếp nấu cơm.

"Tổ Tổ đâu?"

Sở Lăng Xuyên ánh mắt sắc bén , vừa thấy mẹ mình sắc mặt không đúng, tâm tư vừa chuyển không trả lời, ngược lại chuyển hướng đề tài, "Mẹ, nếu mẹ lại đây , hôm nay bữa trưa cho mẹ nếm thử tay nghề của con."

"Mẹ nuôi anh ba mươi năm , hôm nay nhưng là lần đầu có cơ hội ăn thấy anh làm cơm." Sở mẹ nói xong cũng hướng phòng bếp đi đến, nhìn xem Tổ Tổ không ở bên trong, trong lòng mất hứng , "Con thật vất vả lắm mới có kỳ nghỉ phép, nên nghỉ ngơi nhiều, loại sự tình này vợ con làm là được, một người đàn ông cần gì phải xuống phòng bếp. Tổ Tổ đâu, như thế nào là bổn phận của con dâu , một điểm cũng không biết đau lòng cho con."

"Mẹ, được rồi, để con làm nốt."

:Mẹ hỏi con, Tổ Tổ đâu, sao không ra hả."

"Cô ấy đêm qua ngủ không ngon,con làm đề cho cô ấy đi nghỉ ngơi một chút ."

"Đứa nhỏ này thật là , giờ này mà còn ngủ, còn con phải hầu hạ ." Sở mẹ nói xong ra phòng bếp hướng phòng ngủ đi đến. Sở Lăng Xuyên cũng vội vàng đi theo .

Sở mẹ vừa đẩy cửa ra, liền thấy Tổ Tổ nằm trên giường, mặt thâm tím, sắc mặt tiêu tụy, trông rất là thê thảm.

Sở mẹ tâm lộ bộp một chút cũng nhịn không được mở to hai mắt: "Nha, Tổ Tổ, mắt con làm sao vậy?"

Không đợi Tổ Tổ trả lời, Sở Lăng Xuyên liền kéo tay áo Sở Mẹ hướng phòng bếp bên kia đi đến, sở mẹ cũng phát giác sự tình không đúng, liền đi theo con mình, đi vào phòng bếp, Sở Lăng Xuyên thế này mới đem sự tình kể một lần.

Sở mẹ lúc này mới hiểu được, chính là con mình gây rắc rối , đem Tổ Tổ bạo hành , tuy rằng sở mẹ đối Tổ Tổ có thành kiến, cũng không phải thực lòng đối đãi , bắt quá thời điểm tuyệt đối không thể giúp con mình .

Nguyên vốn là muốn dạy dỗ Tổ Tổ như thế nào là làm người vợ tốt , song cuối cùng cũng là cảm khái cho Tổ Tổ, đem Sở Lăng Xuyên mắng một phen, sau đó mới rời đi.

Sở mẹ đi rồi, Sở Lăng Xuyên tiếp tục nấu cơm, Tổ Tổ tỉnh dậy, rửa mặt, bôi thuốc, thời điểm đi ra nhà vệ sinh, Sở Lăng Xuyên nhảy lò cò hướng cô đi tới, sau đó một phen túm cô đi đến phòng bếp nhanh nhất nhất thể .

Trên bàn cơm là bốn món đồ ăn một canh, canh cá, đậu hũ ma bà , làm kích ma lạt gà ti, cùng bạo ngư cân ,:cry:(ta ko biết tên món ăn ấy là gì đâu) màu sắc hương vị đều hoàn mỹ , Tổ Tổ cảm thấy miệng mình chảy nước miếng.

Sở Lăng Xuyên nắm bả vai Tổ Tổ, ấn cô ngồi xuống ghế, đặt chiếc đĩa vào tay cô, nói ?:"Mau ăn, nếm thử tay nghề của anh."

Tổ Tổ cũng không từ chối, cầm chiếc đĩa lên ăn, hương vị thật tốt, nói là nếm thử, nhưng là nhìn không được ăn một miếng tiếp một miếng, hoàn toàn không nhìn Sở Lăng Xuyên, ăn trong chốc lát mới nhớ tới cái gì, mồm miệng đầy đầy mỡ nói: "Ba, như thế nào không ăn."

Tổ Tổ nói xong, không nhúc nhích, tựa hồ muốn cắn đầu lưỡi chính mình, tiếp theo nâng đầu đứng dậy, mặt cũng nóng lên, cô trở về chỗ cũ đây, vừa rồi một cái vô ý hồ Sở Lăng Xuyên là 'Ba'.

Này cũng không thể trách cô, trong thế giới của cô, trừ bỏ kêu ba mẹ, xưng hô khác cũng không nhiều lắm, thời gian ăn cơm, đại đa số đều là thời gian mình và ba mẹ ở cùng nhau, hơn nữa trong cuộc sống của cô đột nhiên lại thêm một người đàn ông không quen thuộc, cô thật đúng là không quen, miệng quen gọi, liền gọi nhầm rồi.

Sở Lăng Xuyên nhìn không được cười, ngồi ở đối diện Tổ Tổ, đưa một ly nước chanh cho cô, Tổ Tổ nhận lấy uống một ngụm, giải thích: "Cái kia thực xin lỗi, ở nhà kêu ba kêu thành thói quen. Không được cười em" Ngẩng đầu nhìn đến Sở Lăng Xuyên ý cười sâu xa, Tổ Tổ nhìn không được cảnh cáo một câu.

Sở Lăng Xuyên vội vàng thu liễm, "Không quan hệ, em không kêu anh 'Mẹ', anh đã muốn cảm ơn trời đất, ăn đi, nếu thức ăn sẽ lạnh mất."

Một khi đã như vậy cô có thể không khách khí, ngày hôm qua hôn lễ cô cơ hồ sẽ không ăn cái gì, buổi sáng ăn về điểm tâm này nọ, lúc này đã sớm đói bụng, nếu như không đói bụng, cô còn không tính dậy đâu.

Sở Lăng Xuyên nhìn chính mình thành quả lao động của mình được Tổ Tổ khẳng định, thật là an ủi, nhìn Tổ Tổ ăn, hân không mất thời cơ hỏi: "Vợ, chuyện ngày hôm qua chúng ta làm hòa đi?"

Tổ Tổ ăn ngẩng đầu nhìn Sở Lăng Xuyên liếc mắt một cái, nghĩ thực ở phía trước, nàng cũng không cùng hắn so đo, "Anh rất tốt, biết thu mua em bằng món ăn, được rồi, xem ở anh đem em dỗ như vậy thấy rất cao hứng, em liền đại nhân đại lượng tha thứ anh."

Sở Lăng Xuyên trong lòng vui vẻ, lượng cơm ăn cũng tăng nhiều, cùng Tổ Tổ cùng nhau đem đồ ăn ăn một miếng cũng không thừa. Buổi chiều trôi qua rất hài hòa, cũng thực thuần khiết, hai người nói chuyện phiếm, gia tăng bồi dưỡng một chút tình cảm thời gian trôi qua rất nhanh.

Cơm chiều như trước là Sở Lăng Xuyên xuống bếp, ăn cơm, rửa mặt xong, Sở Lăng Xuyên mới biết được, trừng phạt chân chính mới bắt đầu, trừng phạt này quả thực là cực kỳ tàn ác, cực kỳ bi thảm, xưa nay chưa từng có, An Nhược Tổ thế nhưng muốn cùng anh phân phòng ngủ!

Anh ở cửa phòng khách, nói: "Chúng ta là vợ chồng nên ngủ cùng nhau, nếu như em muốn ngủ phòng khách, anh cũng sẽ ngủ."

Tổ Tổ nắm chặt gối đầu, về mặt đề phòng nhìn Sở Lăng Xuyên, "EM...em cũng không muốn lại cho anh cho một quyền, đá một cước, đến lúc đó em còn, mặt mũi nào ra đường nữa chứ, mặc kệ nói như thế nào, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn."

Nói xong, Tổ Tổ vòng qua Sở Lăng Xuyên hướng phòng khách đi đến, Sở Lăng Xuyên một cái bước đi lên, một tay ôm lấy Tổ Tổ, Tổ Tổ không kịp phản ứng, người đã bị Sở Lăng Xuyên khiêng ở trên vai.

"A, Sở Lăng Xuyên anh như vậy là sao? Để em xuống!"

Sở Lăng Xuyên khiêng Tổ Tổ hướng phòng ngủ, rõ ràng lưu loát trả lời: "Làm gì? Động phòng!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Anh cũng là lần đầu tiên? Thật hay giả vậy?

: "> : "> Thịt tặng cả nhà ăn từ từ kéo ngắn. mrgreen:

Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên đặt ở trên giường lớn màu đỏ, đệm giường nhìn qua rất mềm mại, ấm áp, mà trên người cô thân thể cứng rắn của anh đang ôm chặt lấy cô, đột nhiên cô cảm thấy mình quá nhu nhược thật sự không chịu nổi một kích động.

Cô bị Sở Lăng Xuyên ôm quá chặt, bắt quá cái ôm lúc này cùng cái ôm lúc

trước rất bất đồng, trước kia là cái ôm đơn giản, mà lúc này đây là ở trên

giường, lấy thân phận người chồng ôm cô, mà mục đích là muốn làm chuyện vợ

chồng thân mật.

Chuyện này không phải cô không biết, tivi cùng tiểu thuyết cũng có nhiều, nhưng mà cũng không quá thực tế, chuyện thân mật vợ chồng đối với Tổ Tổ mà nói vừa xa lạ vừa bí ẩn , giờ phút này cô cảm thấy mình thực bất lực, không biết cái loại chuyện này phát sinh ở trên người chính mình sẽ như thế nào?

Tổ Tổ cảm thấy tim kêu loạn cả lên, thân thể cương cứng ở trong lòng anh, mở to hai mắt nhìn khuôn mặt cương nghị mà ngăm đen gần trong gang tấc kia . Con người đen thâm thúy lóe ra tia cao ngạo mà sáng quắc, anh thờ dốt không ngừng, cô hô hấp cũng trở nên dồn dập hơn, mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, mặt đỏ tím đập, nhưng không biết tại sao.

Sở Lăng Xuyên hơi thu mình lại, chuyên chú mà tham lam nhìn Tổ Tổ, trong lòng anh Tổ Tổ nhu nhược không xương thân thể mềm mại, tản ra hương thơm mê người , con người trong như nước, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng , cực kỳ quyến rũ, hô hấp của anh ngày càng rối loạn, tâm cũng vậy mà loạn theo .

Nhìn không được nâng tay , dùng lòng bàn tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô , nhẹ nhàng vuốt ve , mười ngón tay vuốt ve trên người cô nhưng thấy cô không ngừng cúi thấp đầu ,môi hai người chỉ thiếu chút nữa chạm nhau.

Không khí trở nên khô nóng , hô hấp cứ như vậy nóng rực, Sở Lăng Xuyên không thể chịu đựng được nữa, cúi đầu, hôn cánh môi mềm mại hồng nhuận của Tổ Tổ.

Tổ Tổ cái cảm giác là anh hôn môi thực nhuần nhuyễn , sau đó thuần thực hướng lên trên hôn, đầu cảm thấy choáng váng , lần này hôn khác thường hẳn lần

cường hôn kia , một cái là hôn loạn xạ , một cái là nụ hôn cuồng dã, ngọt ngào quyến luyến , hẳn là bất đồng , anh hôn cô thực ôn nhu lại cũng có chút ngốc nghếch , tuy rằng thật cẩn thận nhưng không thể tránh cho răng môi va chạm .

Bởi vì có chút đau, Tổ Tổ đầu dần dần tỉnh táo lại, cảm thấy lần hôn môi này có chút không thích ứng cùng với sự đụng chạm xa lạ này, lạ lẫm , có chút tê dại, có cảm giác hơi ngứa nhưng cô có cảm thấy rất là hưởng thụ .

Mặc dù vậy cô vẫn cắn chặt răng, anh liền dùng đầu lưỡi cùng cô miết lưỡi dây dưa , Tổ Tổ cảm giác, anh hôn thật ngọt ngào , còn mang theo một cỗ hơi thở nam tính xa lạ mà cường thế , làm cho cô có cảm giác hít thở không thông. Sở Lăng Xuyên chậm chạp cùng cô hôn môi, anh hôn một cách lỗ mãng, cô lớn mật đáp lại anh, không biết hôn như vậy đã bao lâu, quần áo của hai người bị vứt sang một bên.

Nhưng là thời điểm Sở Lăng Xuyên muốn đi thẳng đến chủ đề chính thì Tổ Tổ lại tránh đi,nói: "Đừng... Đừng... Đừng mà..."

Sở Lăng Xuyên đem đầu đèn đầu giường tắt đi , trong phòng liên tối đen, chỉ có tiếng thờ dốt ái muội liên tiếp, sau một hồi, trong bóng đêm truyền đến Sở Lăng Xuyên thanh âm vừa thô bạo vừa nóng bỏng : "Bảo bối , anh tắt đèn đi rồi?"

"Không... Không được... ." Tổ Tổ ôm chặt chần trên người đầy người mở hôi, kiên quyết không cho phép anh tắt đèn, cô nhưng là thực thẹn thùng , nếu tắt đèn chả phải đại sói xám như anh sẽ ăn cô ư ... Không được.

Sở Lăng Xuyên tiếp tục sờ soạng, nhưng Tổ Tổ đã kêu đau, còn khóc nức nở, sợ tới mức anh một thân

mồ hôi lạnh, không dám tiếp tục, mân mê nửa ngày nhưng là động

phòng không thành công.

Sở Lăng Xuyên có chút nổi giận xoay người ngã xuống bên cạnh Tổ Tổ ,

thở hổn hển . Tổ Tổ tắc cũng hô hấp, cảm thấy như thế nào lại khó như vậy?

Sau một hồi hai người hô hấp đều vững vàng xuống dưới. Tổ Tổ xoay người,

ôm lấy cánh tay cứng rắn của Sở Lăng Xuyên, nhỏ giọng thử hỏi anh : "Cái kia, anh ... Đây cũng là lần đầu tiên? !"

Sở Lăng Xuyên cũng xoay người đối mặt với Tổ Tổ , cánh tay chụp

tới đem Tổ Tổ ôm vào trong ngực, cúi đầu trong bóng

đêm vang lên âm thanh của anh:"Anh, đây cũng là lần đầu tiên?"

Biết rõ còn cố hỏi , nếu không phải lần đầu tiên, anh còn có thể bại trận đến hai ba lần dưới tay em như vậy sao ? Tổ Tổ mặt nóng lên, ngượng ngùng cười , chụp lấy vai anh , ngây ngô cười: "Ha ha, đúng vậy đúng vậy, em cũng là lần đầu tiên,

Nhưng là thật hay giả "

Sở Lăng Xuyên cũng học khẩu khí của Tổ Tổ , ngoài cười nhưng trong không cười:

"Ha ha, đúng vậy , anh cũng là lần đầu tiên."

Tổ Tổ mặt đã sẫm đỏ, hoàn hảo bóng đêm che giấu,cô thẹn thùng trả

lời:"Thật mà người ta cực kỳ trong sáng cực kỳ bảo thủ truyền thống đó ."

Sở Lăng Xuyên nhin không được cười , cầm bàn tay mình quấn quanh lòng bàn tay mềm mại của cô

trêu ghẹo hỏi: " Lần đầu tiên gặp mặt thời điểm anh hôn em cũng là nụ hôn đầu tiên ?"

"Đúng vậy, cho nên em mới bị anh chọc tức." Tổ Tổ nói xong không quên đặt câu

hỏi, "

Sở Lăng Xuyên, anh đừng nói nụ hôn kia của anh cũng là nụ hôn đầu tiên,

đàn ông ba mươi tuổi mà vẫn còn nụ hôn đầu tiên, cô không có tin."

"Em còn không tin, thì phải là cả nụ hôn đầu tiên, bảo bối nhỏ ,

không một."

Tổ Tổ tưởng là, Sở Lăng Xuyên đầu tiên là đọc quân giáo, tốt

nghệp lại là bộ đội, không yêu đương, thật là không có khả năng ,

đang nghĩ, cảm thấy trước ngực nóng lên, Sở Lăng Xuyên sờ

tay đi lên.

Sở Lăng Xuyên trêu ghẹo nói xong lại hỏi: "Ngày đó sau khi trở về em có cảm giác gì "

"Sau khi bị anh cưỡng hôn trở về có cảm giác gì sao?"

Tổ Tổ chớp nháy mắt, trong bóng đêm vươn ngón tay quơ quơ: "Em , em trở về liên lau môi thật sạch ba lần mới thôi ."

Tổ Tổ nói xong Sở Lăng Xuyên liền tức .

"Còn anh , anh có cảm giác gì , trở về đều làm sao ?" Tổ Tổ lại hỏi.

Sở Lăng Xuyên bắt lấy tay cô , đặt ở bên miệng, trừng phạt cắn đầu ngón tay cô , "Anh sau khi trở về , ba ngày liền không đánh răng."

Lần này là Tổ Tổ tức giận, cũng nở nụ cười, không thèm trả lời anh.

Sở Lăng Xuyên không động phòng thành công liền chưa từ bỏ ý định, trong lòng

sao động, đem Tổ Tổ ôm càng chặt hơn, cúi đầu nặng nề ở nàng bên tai nói:

"Bảo bối, nếu không chúng ta tắt đèn nghiên cứu chút ?"

Tổ Tổ ngấm lại vừa rồi, anh chỉ có tiến thêm một chút, cô đã cảm thấy tê

tâm liệt phế , nghĩ lại đau đốn kia , thân thể có chút run run, sợ hãi nói:

"Cái kia... Thời điểm không còn sớm , hơn nữa, em cảm thấy rất đau, nếu

không chúng ta ngày mai lại nghiên cứu?"

Sở Lăng Xuyên tuy rằng ghen đến nội thương, bắt quá thông cảm với Tổ Tổ, ở trên trán cô hôn ngủ ngon , mắt mát nói:

"Được rồi, vậy thì ngày mai lại nghiên cứu, ngủ đi."

"Ngủ ngon."

"Ngủ ngon. "

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bạn thân đến thăm

:wave: Ta đã quay trở lại .bighug:

Buổi sáng Ngày hôm sau,thời điểm Tổ Tổ tỉnh lại , Sở Lăng Xuyên không ở

nhà, Tổ Tổ rời giường, nhìn đến đầu giường có tờ giấy,trên viết:

Anh đi ra ngoài chạy bộ , thuận tiện mang bữa sáng về, bảo bối nhỏ, nhớ

giúp anh pha nước tắm

Tờ giấy cùng nét chữ mạnh mẽ hữu lực cùng lời lẽ quan tâm chăm sóc, Tổ Tổ đột nhiên cảm thấy kết hôn thật tốt ,

hơn nữa cũng thực thích người đàn ông này kêu cô là bảo bối nhỏ, thực thân mật, ấm áp, cũng thực tự nhiên, không có cảm giác không thích hợp.

Tổ Tổ đem tờ giấy đặt trong ngăn kéo, sau đó rời giường đi rửa mặt, nhìn

mặt mình, đã không còn sưng lên nữa, bên mắt thâm cũng đã mờ đi một

chút, hồi tưởng một chút, nửa đêm mơ

mơ màng màng cảm giác có người ở sờ mặt cô, lúc ấy ngủ mơ hồ không nghĩ đến Sở Lăng Xuyên giúp nàng bôi thuốc.

Tắm rửa một cái, giúp Sở Lăng Xuyên pha nước tắm,thời điểm cô từ trong nhà vệ sinh đi ra , Sở Lăng Xuyên vừa vặn trở về, mặc một bộ đồ thể dục màu xanh , trên mặt, tóc đều bị mồ hôi là một mồ hôi, trong tay còn

mang theo sữa đậu nành, bánh bao, trứng gà.

Tổ Tổ đi làm bữa sáng , Sở Lăng Xuyên cúi đầu tiến đến bên Tổ

Tổ , cười nói: "Em đã tắm xong , xem ra anh về trễ,

còn chờ được cùng em tắm uyên ương a."

Chân Sờ Lãng Xuyên bị Tổ Tổ đập cho một phát , kêu đau một tiếng. Tổ Tổ lru loét cảm

bữa sáng đi đến nhà bếp, Sờ Lãng Xuyên rất nhanh hôn một cái trên mặt Tổ Tổ , rồi chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh.

Tổ Tổ đợi Sờ Lãng Xuyên tắm rửa xong thì cùng nhau ăn điểm tâm, hai người ngồi đối diện nhau, Sờ Lãng Xuyên uống sữa đậu nành, Tổ Tổ đem trứng gà đã bóc vỏ đặt ở trong tay Sờ Lãng Xuyên, sau đó lại đi bóc quả trứng khác.

Sờ Lãng Xuyên cầm quả trứng gà đã được bóc vỏ thật tốt, trong lòng cảm thấy ấm áp, cảm thấy

Tổ Tổ thật lòng săn sóc, cũng thực ôn nhu, anh cắn một miếng đem trứng gà ăn hết, lại uống một ngụm sữa đậu nành, lúc ngẩng đầu lên , nhìn Tổ Tổ ngây ngốc nhìn anh.

Sờ Lãng Xuyên nhin không được cười, "Làm sao vậy? Nhìn anh cũng có thể no bụng à ?"

Tổ Tổ nuốt một ngụm nước miếng, hỏi hần: "Trứng gà kia... anh ăn sao?"

"Ừ". Sờ Lãng Xuyên nhú mày, cảm thấy Tổ Tổ như vậy cực kỳ đáng yêu, anh

lấy quả trứng trong tay cô bóc một cách thuần thục , sau đó đưa đến bên miệng Tổ Tổ.

Tổ Tổ thực ngoan cắn một ngụm, nhìn hần một cái, thực

có chấp nói: "Em cảm thấy anh không có ăn."

"Anh bảo rồi anh có ăn mà." Sờ Lãng Xuyên nói xong lại duỗi cánh tay cầm một

quả trứng gà, gỡ lên bàn vài cái, vỏ trứng nứt ra , nhát tay bóc vỏ , sau đó lại cắn một miếng ăn, Tổ Tổ không nói gì, vùi đầu vào ăn cơm.

Sờ Lãng Xuyên nhìn Tổ Tổ kia cúi đầu,nói: "Giữa

trưa về nhà ăn cơm, buổi tối đến nhà nhạc phụ nhạc mẫu đại nhân, buổi sáng ngày mai có thể đi chơi cùng em nửa ngày, buổi chiều anh sẽ trở về bộ đội."

Thời gian nửa ngày có thể đi đâu? Chỉ có thể đi vùng phụ cận, cô là người địa phương , lam son thắng cảnh gần đây cô đều đã đi

qua , thật không nghĩ được nên đi chỗ nào.

Còn có thời gian, từ từ nghĩ .

Ăn xong điểm tâm, thay quần áo, chuẩn bị ra ngoài . Vết thâm trên mắt Tổ Tổ tuy rằng đã mờ ,nhưng mà vẫn chưa hết được, Sờ Lãng Xuyên tìm cái kính râm đưa cho Tổ Tổ đeo, cuối cùng cũng có thể gặp người .

Từ nhà lái xe đến Sờ giữ gia tầm 10 phút , Sờ Lãng Xuyên lái xe

BMW vào hầm gửi xe, Tổ Tổ cùng Sờ Lãng Xuyên cùng nhau đi vào nhà chồng

phát hiện trong nhà có rất nhiều người.

Trừ bỏ sở ba ba chúng sở mẹ, còn có cô,di chú bác, anh chị em họ, anh rể,chị dâu...

Nhìn thấy Tổ Tổ đều tỏ vẻ an ủi, sau đó biết được lai

lịch bên mắt thâm tím kia của cô ,chị em họ đầu tiên là đồng tình, thương xót sau đó không phúc hậu U _ U

cười cô một phen , vài vị trưởng bối nói Sờ Lãng Xuyên một phen, làm cho

anh tối tăm mặt mũi.

Cháu họ nhỏ nhất năm nay mới có bốn tuổi thập phần tinh quái, chạy đến bên Tổ Tổ, nghiêm trang nói: "mợ nhỏ , cháu biết mợ là ai rồi, mợ chính là người ngày

đó muốn cháu kêu chú thành ba cháu đi."

Sờ Lãng Xuyên một tay bồng cháu ngoại trai trên vai, cô anh vỗ vai

cười nói: "Tiểu tử nguoi, thế nào đêm tân hôn còn đánh vợ. Lần sau còn làm thế nữa thử xem cô cô có dám đánh mông cháu nở hoa hay không."

Tố Tố ngồi một chỗ, xấu hổ cùng buồn cười, người một nhà cũng bị câu nói của cô cô làm cho cười không ngừng, tiểu xong đều tò mò đứng lên, hỏi cô sao lại thế này, sau đó biểu tỷ đem sự tình từ đầu đến cuối kể lại một lần.

Khi Sở Lăng Xuyên cùng chị em họ có quan hệ tốt cùng tụ tập, em họ tới trước, là người lần trước bị Tố Tố hiểu lầm thành đối tượng xem mắt của anh, biểu tỷ mang theo cháu gái nhỏ đến sau, vừa vặn gặp Tố Tố.

Tố Tố cảm thấy mình đã cực kỳ đen tối, không nghĩ tới chị họ còn đen tối hơn, không biết chừng trong lòng còn cười cô ngốc đầu, bắt đen tối nhất vẫn là Sở Lăng Xuyên, thế nào lại tương kếp tự kếp, làm cho cô hiểu lầm

, nếu không phải kết hôn nhìn thấy hai người này, cô còn cho là mình xui xẻo a.

Mọi người cũng không nói gì, chỉ nhìn nhau cười, Tố Tố thực

quần thực quần,. Giữa trưa mọi người ăn

com trưa lại nói chuyện phiếm trong chốc lát, Tố Tố mới cùng Sở Lăng

Xuyên rời đi, về nhà .

Đi nhà cha mẹ Tố Tố, Sở Lăng Xuyên có vẻ lo lắng, hai người đem con gái bảo bồi giao cho anh, anh lại đánh cho cô bị mất thâm, mặc kệ thế nào đều là mình không đúng, anh chuẩn bị sẵn tư tưởng bị hỏi tội.

Quả nhiên, đi đến nhà cha mẹ, Tố Tố bị thâm mất làm Lý Nguyệt

Hương chấn động, tuy rằng Tố Tố cũng hỗ trợ giải thích là ngộ thương,

Lý Nguyệt Hương vẫn nghi vấn, sợ con gái mình

gả cho loại đàn ông bạo lực.

Trải qua một phen lí luận tư tưởng, Lý Nguyệt Hương rốt cục cũng tin đó là ngộ thương,

bất quá đối Sở Lăng Xuyên như trước không có sắc mặt hoà nhã, mãi cho đến buổi

chiều An Quốc Đống tan tầm trở về, không khí mới dịu đi một ít.

Tuy rằng An Quốc Đống muốn làm rõ sự tình, nhưng cũng không nói gì

thêm, bất quá cùng nhau ăn qua bữa com chiều, Thời điểm Sở Lăng Xuyên cùng Tố Tố trước khi

đi, vẫn là lo lắng dặn, đàn ông trăm ngàn không thể động thủ với phụ nữ.

Sở Lăng Xuyên nghĩ rằng, anh làm sao dám đánh Tố Tố nữa, kia một quyền

đầu hận không thể chà nát mình thượng, lần nữa hướng nhị lão cam đoan sẽ

không động thủ đánh Tố Tố hậu, thế này mới có thể mang theo Tố Tố rời đi.

Một ngày, hai người đều kinh tâm động phách.

Về nhà, Sở Lăng Xuyên liền đi tắm rửa, đêm nay hẳn

muốn cùng Tố Tố động phòng hoa chúc, nghĩ ngày hôm qua ở trong

lòng mình kia là thân thể mềm mại không xương của cô, Sở Lăng Xuyên cảm thấy nhiệt huyết

sôi trào.

Tắm nhanh từ nhà tắm đi ra, vừa vặn Tố Tố đi ra từ

phòng ngủ, Sở Lăng Xuyên nhìn sắc mặt cổ quái của Tố Tố,

trong tay còn giấu cái gì đó dường như sợ anh nhìn thấy.

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên ngây ngẩn cả người, lúc

này Sở Lăng Xuyên chỉ mặc một cái khăn tắm, nửa người trên để trần, lộ ra thân hình

rắn chắc. Làn da màu đồng, cơ bắp rõ ràng không

khoa trương, làm cho người ta một loại rất cảm giác rất hoàn mỹ.

Nhưng là, làn da kia nguyên bản nên bóng loáng, lại có rất nhiều vết sẹo lớn

nhỏ không đồng nhất, đều là do huấn luyện, chấp hành nhiệm vụ

lưu lại đi, Tổ Tổ ngây ngốc nhìn, Sở Lăng Xuyên đi đến trước mặt Tổ Tổ.

Tổ Tổ kia nhìn chằm chằm ánh mắt rõ ràng là ở dự dõ hấn phạm tội, không nói

hai lời đem Tổ Tổ ôm lên, còn tà ác cười nói: "Vợ, hôm nay ngươi khả năng chạy

không thoát."

Nói xong đã muốn ôm Tổ Tổ trở lại phòng ngủ, đem Tổ Tổ đặt ở trên giường,

sau đó liền lộ ra bản chất sói đói đem Tổ Tổ đặt dưới thân, Tổ Tổ mặt hơi hơi phiếm hồng, đem thứ giấu sau người vừa nãy đặt trước mặt anh.

Sở Lăng Xuyên nhìn thứ trong tay Tổ Tổ, chân mày cau lại, "Cái gì vậy?"

Tổ Tổ cắn cắn môi, đỏ mặt nói: "Băng... Băng vệ sinh."

Sở Lăng Xuyên ánh mắt mở to, lại thuần khiết không biết băng vệ sinh dùng ra làm sao, "Em đừng nói là..."

Tổ Tổ gật đầu: "Đúng vậy. Em... Bạn tốt của em vừa mới đến thăm."

Sở Lăng Xuyên vẻ mặt đầy hắc tuyến, hôn hên ở trên cổ Tổ Tổ cắn một chút, xoay người nằm ngay đơ trên giường.

Tổ Tổ vỗ vỗ bả vai anh, quan tâm hỏi: "Cái kia... Anh không sao chứ?"

"Nội thương"

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên kinh ngạc xong cảm thấy buồn cười, trong lòng mau tiêu rút, cũng không dám làm quá, mím môi, đứng dậy đi đến nhà vệ sinh, bạn tốt đến cô có thể làm càn, ha ha

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Dáng người không sai

:sweat: Đạo này không may bị cấm nên không thể edit được nhiều nhưng mình hứa sẽ cố gắng. Lịch post là vào thứ tư và thứ bảy hôm nào không post đc sẽ post bù sau. :2 . mai mình sẽ đăng bù mấy chap còn thiếu. M.n cmt ủng hộ ta tí nha. :flower2:

Tổ Tổ đi vệ sinh vội trộm nở nụ cười rồi tắm qua, đem khăn tắm màu trắng bao quanh mình, do dự một chút mới mở cửa đi ra ngoài, vừa mở cửa liền thấy Sở Lăng Xuyên đứng ở cửa, ánh mắt như hồ rình mò nhìn chằm chằm cô.

Lúc này Tổ Tổ, chỉ mặc chiếc khăn tắm, xương quai xanh

hoàn toàn lộ trước mắt người nào đó, bờ vai mượt mà, xương quai xanh

xinh đẹp, da thịt trắng hồng, giống như bạch ngọc tốt nhất.

Mà Sở Lăng Xuyên, cũng chỉ mặc khăn tắm che nửa người dưới, nổi bật lên làn da màu đồng, có vẻ anh đen hơn so với Tổ Tổ, nhưng cũng càng thêm cường

tráng tràn đầy năng lượng.

Mặt Tổ Tổ đỏ lên, Sở Lăng Xuyên rất nhanh, thân thể cảm thấy khô

nóng, đáng tiếc Tổ Tổ không thể đập lửa , bạn tốt thật là, khi

nào không đến, lại đến đúng bây giờ?

Sở Lăng Xuyên áp chế nội tâm rục rịch, phụng phịu, híp mắt hỏi Tổ Tổ:

"Em có phải đang cười anh? Có phải hay không lừa anh, xem anh bị nội thương, em thực vui lắm đúng không?"

"Em không có cười."

Tổ Tổ không chút nghĩ ngợi phủ nhận, Sở Lăng Xuyên nhú mày, vẻ mặt

ngghi hoặc, "Anh ở ngoài cửa vừa mới nghe thấy tiếng vịt kêu bên trong nghe rất giống tiếng cười không phải của em thì của ai?"

"Anh cười mới giống vịt kêu ý, em cười không có khó nghe đến mức ấy

đâu." Tổ Tổ nói xong liền hối hận , đây không phải không đánh đã khai

sao, sớm biết vậy đã thừa nhận , còn bị người nào đó mắng là cười như

vịt kêu, anh ta đúng là người xấu, tâm địa cùng diện mạo tới cùng là không có nửa xu quan hệ.

Tổ Tổ oán hận trừng mắt nhìn Sở Lăng Xuyên một cái, không hề quan tâm

đến anh, hướng phòng ngủ mà đi, vừa mới đi đến nơi đã bị tên họ Sở kia ngăn lại.

"Anh đi ra? Tôi muốn nghỉ ngơi."

"Ăn không được anh sẽ không rời đi?"

Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn, miễn cảm lý giải ý tứ của anh, anh đây là

muốn lưu manh đùa giỡn cô , cô đang muốn chạy trốn, nào ngờ Sở Lăng

Xuyên nhanh chóng chuẩn xác đã kéo rút khăn tắm trên người cô.

"A... !" Tổ Tổ thét chói tai, hai tay ôm trước ngực, xấu hổ không biết

làm sao, sau đó lơ đãng nhìn Sở Lăng Xuyên nhìn chăm chăm cô.

Tổ Tổ ngưng ngưng hoảng hốt biến thành thẹn quá thành giận, ăn miếng

trả miếng một phen cũng kéo rút khăn tắm của Sở Lăng Xuyên xuống.

Thời khắc Khăn tắm rơi xuống đất kia, Sở Lăng Xuyên sững sờ, Tổ Tổ choáng váng.

"A... !" Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ ngây ngốc, tiện đùa dai học Tổ Tổ

kêu lên, bất quá không phải thét chói tai, mà là rống, thực là rống,

hơn nữa còn là âm thanh rất lớn.

Tổ Tổ nhìn cơ thể Sở Lăng Xuyên dưới khăn tắm, lại thét chói tai sau

đó bỏ chạy, nhanh chóng trở về phòng ngủ, nhảy trên giường, dùng chân

đem cơ thể chính mình quấn thật kỹ .

Sở Lăng Xuyên cũng vào tới phòng ngủ lên trên giường, xốc chăn lên

chui vào, ha ha cười lớn đem thân thể Tổ Tổ ôm lấy, nhưng không có giờ
trò lưu manh, chỉ lo cười đến không nói ra lời.

Tổ Tổ nghe Sở Lăng Xuyên cười, vừa thẹn vừa giận, tức giận đánh anh
mấy đấm, đập anh mấy đá, mặt đỏ giống như quả táo.

"Vợ." Sở Lăng Xuyên rớt cục ngừng cười, vũng vàng hồ hấp, sau đó trong
đầu đều là cảnh thân thể nóng bỏng của cô kia, tiểu nha đầu lửa đảo,
nghĩ lại cúi đầu nặng nề nói: "Vợ,nhìn anh xem? ."

"Nhìn cái đầu anh, ngủ!" Tổ Tổ mặt nóng bừng lên, cảm thấy chính mình
thực ngu ngốc ngây thơ, nhưng là, cô vẫn là lần đầu tiên nhìn đến thân
thể trọn vẹn của đàn ông , thực ngượng ngùng, bất quá cũng nhin không
được nghĩ, nguyên lai cái kia của đàn ông là như vậy nha.

Tiếp tục ngượng ngùng đi xuống không giống tính cách của cô đi, Tổ Tổ
ho khan, nuốt nước miếng, cổ họng mẫn chất . Trong lòng nghĩ không thể
nào bị anh đùa giỡn đi, cho nên mặt đỏ sặc,Sở Lăng Xuyên vỗ ngực, tùy
tiện nói: "dáng người cũng không sai, chúng ta nhìn vậy thôi."

Sở Lăng Xuyên cầm cầm Tổ Tổ, làm một cái biểu tình hung ác, tức giận
nói: "Nếu không phải bạn tốt của em đến, xem anh làm gì em, còn bây
giờ thành thật, ngủ."

Tổ Tổ không dám cử động,hai người ôm nhau ngủ, tuy rằng vẫn là mùa
xuân, nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, cô rúc mình vào người anh, nhưng cơ
thể ẩm ướt không thoải mái, cuối cùng Tổ Tổ kháng nghị, Sở Lăng Xuyên
buông Tổ Tổ ra, Tổ Tổ nằm ở bên cạnh, Sở Lăng Xuyên cũng không phản
đối, nguyên nhân anh buông tay Tổ Tổ là, ôm Tổ Tổ ngủ là một loại tra
tấn.

Hai người như vậy gần cách nhau một khoảng, bất tri bất giác ngủ,sáng
sớm ngày hôm sau, hai người da mặt dày làm như chưa từng có chuyện gì
xảy ra, rồi giường rửa mặt, ăn cơm, sau đó đi dạo phố.

Thời điểm Sở Lăng Xuyên ra khỏi cửa trực tiếp mặc quân trang thẳng tắp
, nhìn rất có khí phách nam nhân, càng thêm oai hùng bất phàm, Tổ Tổ
nhin không được nhìn thêm vài lần.

Tổ Tổ hôm nay mặc một cái váy dài đến bắp chân khoe được đôi chân dài
trắng nõn , chiếc váy màu mận đỏ càng làm nổi bật làn da trắng như sứ
của cô, Sở Lăng Xuyên nhin không được hôn Tổ Tổ vài cái, sau đó mới
xuất môn, hai người cùng đi xem phim, cuối cùng đi mua rất nhiều bánh

kẹo cưới, để Sở Lăng Xuyên đưa về bộ đội để mọi người cùng ăn.

Nhìn thời gian cũng đến giữa trưa, hai người lại đi ăn món cay Tứ

Xuyên, cùng nhau ăn cơm trưa, sau đó về nhà đóng gói này nọ, thời điểm

đang bận rộn, sở mẹ đến đây, biết Sở Lăng Xuyên muốn về đơn vị, cho

nên đến xem, còn mang theo rất nhiều đồ.

Tổ Tổ cùng bà hàn huyền vài câu, cũng không nói nhiều, sau đó Sở Lăng

Xuyên cùng bà nói chuyện một lát, cô đi đóng gói này nọ, cố gắng làm

một người con dâu tốt.

Lúc Tổ Tổ bận rộn, Sở Lăng Xuyên cũng không nhàn rỗi, cùng mẹ nói

chuyện, cũng đem lo lắng của mình ra nói đến, nghĩ như vậy vợ thời

điểm có thể nhìn xem ảnh chụp.

"Mẹ, mẹ cũng biết, con ở đây không thể thường xuyên về nhà."

"Được rồi, con nói lời này mẹ không phải còn không biết. Đi Mẹ đi giúp

con sắp đồ này nọ." Sở mẹ nói xong phòng ngủ đi đến, giúp Tổ Tổ sắp

xếp đồ giúp Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên nhìn quyển album ảnh của Tổ Tổ đặt ở tivi nghĩ, hay anh

nên lấy ảnh hai người chụp chung mà cất đi khi nào nhớ cô thì lấy ra

ngắm

"Ý kiến không tồi" rồi anh đứng dậy đi đến chỗ tivi lấy quyển album ảnh của Tổ Tổ, lấy ra ảnh của cô, Sở Lăng Xuyên con người lạnh lẽo, mày cũng gắt gao

nhú lại vị trí người trong ảnh đang đứng cạnh cô, không phải anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ly biệt

Ảnh chụp có chút cũ, hẳn là chụp cách đây đã lâu.

Ảnh chụp nam nhân, có làn da trắng, đeo kính, nhìn qua rất nhã nhặn nho nhã, tuy rằng bộ dáng coi như anh tuấn, nhưng Sở Lăng Xuyên nhìn thế nào cũng đều cảm thấy nam nhân trong ảnh này không vừa mắt, làm cho anh nhớ tới rắn hổ mang, tuy bề ngoài hiền lành nhưng độc vô cùng.

"Ba, ba!" hai tiếng, Sở Lăng Xuyên đem quyển album khép lại, sau đó thô lỗ đặt lại trên ngăn tủ.

Anh trưng ra khuôn mặt nghiêm túc bình tĩnh, nhưng trong đầu không tự chủ được phác họa hình dạng nam nhân trong ảnh chụp, Sở Lăng Xuyên nhìn không được tượng tượng giờ phút này đứng trước mặt mình là nam nhân kia, giật lấy kính của hắn vứt xuống mặt đất, sau đó bắt lấy vai hắn, một quyền lại một quyền hướng bụng nam nhân đánh một trận, sau đó một cước đá văng, hung hăng đấm.

Sở Lăng Xuyên đang điên cuồng tượng tượng đánh đấm, Tổ Tổ cùng Sở mẹ vừa vặn đi ra từ phòng ngủ, nhìn vẻ mặt âm trầm đang luyện quyền cước của Sở Lăng Xuyên mà lắc đầu ngăn ngăn.

"Là sao?" Sở mẹ trừng mắt một cái nhìn Sở Lăng Xuyên, "Vài ngày không luyện, cả người con không thoải mái có phải hay không, ở nhà điên cuồng luyện tập, không cần thận lại cho ta và vợ con một quyền, đến lúc ấy ta sẽ không tha cho con. Lớn như vậy còn không biết điều."

Sở Lăng Xuyên hạ cánh tay, liếc mắt nhìn Tổ Tổ một cái, nhìn trong tay cô mang theo một đóng đồ vật liền đi qua tiếp nhận, cười nói: "Không có gì chi tùy tiện hoạt động gân cốt một chút thôi. Mẹ để con làm nốt cho, hia người đi nghỉ đi."

Sở Lăng Xuyên nói xong liền qua sắp xếp đồ đạc, mới phát hiện ra, Tổ Tổ cùng mẹ đóng gói năm túi đồ to, bất quá anh cũng không dám nói là không lấy, lập tức tìm dây thừng đem năm túi đồ buộc vào balô.

Vốn là muốn cùng Tổ Tổ nói vài điều, song mẹ lại có ở đây, rất nhiều lời muốn nói với cô cũng không thể thốt ra, một tay chỉnh trang lại đồ đạc mang theo liếc mắt nhìn Tổ Tổ rồi quay sang nhìn mẹ ; "Được rồi, con phải đi thôi, hai người ở nhà phải chiều cố bản thân cho tốt. Cho con gửi lời tạm biệt đến cha và anh"

Nói xong xoay người bước đi, một câu cũng không nói thêm , sở mẹ đi ra tận ngoài cửa tiễn anh, Tổ Tổ cũng không thể không đi tiễn, liền đi xuống lầu tiễn Sở Lăng Xuyên, đi vào nhà xe.

Xe của Sở Lăng Xuyên là một chiếc xe , anh rất dễ dàng mở cửa xe, sau đó lên xe, cùng sở mẹ, Tổ Tổ nói lời từ biệt, rồi lái xe đi.

Sở mẹ cùng Tổ Tổ vẫn nhìn theo xe Sở Lăng Xuyên biến mất, Sở mẹ hơi buồn rầu, còn Tổ Tổ thì rất bình tĩnh, cô quay đầu nhìn Sở mẹ, "Mẹ, đi lên đi, bên ngoài gió lạnh."

Sở mẹ cũng nhìn Tổ Tổ, cảm thấy Tổ Tổ không có đau lòng khi Sở Lăng Xuyên đi, nghĩ con mình đem Tổ Tổ xem như bảo bối, vậy mà Tổ Tổ phông chừng đem Sở Lăng Xuyên vào trong mắt , sở mẹ trong lòng có chút không thoải mái.

"Muộn rồi mẹ phải trở về, Sở Lăng Xuyên đi rồi ,con nếu không có việc gì thì nên thường xuyên về nhà một chút."

Sở mẹ nói xong liền đi,Tổ Tổ nhìn sở mẹ rồi đi mới xoay người trở về nơi gọi là nhà nhưng chưa mấy quen thuộc.

Buổi sáng đi đi lại lại nửa ngày, Tổ Tổ lúc này cảm thấy hơi mệt, trong nhà chỉ còn lại một mình cô, liền ngã nhào lên giường ngủ một giấc.

Buổi chiều cô ngủ đến hơn năm giờ, cho đến khi tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô mới tỉnh dậy.

"Ai vậy ?" Tổ Tổ mê mang với tay lên tủ cạnh giường tiếp điện thoại, thanh âm mang theo chút buồn ngủ, mắt vẫn nhắm lại.

"Tổ Tổ, Tiểu Xuyên không ở nhà, buổi tối con có muốn về nhà ăn cơm không."

Là thanh âm của mẹ, con buồn ngủ của Tổ Tổ tiêu đi vài phần, ánh mắt chớp chớp, nhìn lên trần nhà, buổi chiều về nhà , cũng tốt, rõ ràng buổi tối có thể ngủ tại phòng của mình ở nhà mẹ , cô hôm nay cũng chỉ có một mình ngủ qua đêm ở nhà mới này, thật là là sợ, hơn nữa, cô lại không biết nấu ăn, thật là bị kịch a.

"Mẹ, con lập tức trở về, con trước tiên phải thu xếp một chút."

Tạm biệt mẹ , cúp điện thoại Tổ Tổ rời giường, vừa bước chân ra khỏi phòng ngủ, điện thoại trong phòng lại vang , cô đành quay trở lại nghe điện thoại, "Mẹ, còn chuyện gì nữa vậy ạ?"

"Em kêu ai là mẹ vậy hả ?"

Tổ Tổ giật mình, đầu óc ong ong, trong điện thoại truyền đến là âm thanh của Sở Lăng Xuyên, cô còn tưởng là mẫu thân đại nhân nhà cô còn điều gì phân phó, không nghĩ tới là ông xã đại nhân đang ở đơn vị kia, Tổ Tổ ngáp một cái, nuốt nước bọt nói: "Anh đừng tưởng làm như vậy là hù được em"

Sở Lăng Xuyên nghe ra , ở đầu bên kia hỏi: "Không phải từ lúc anh đi em vẫn ngủ đến tận bây giờ đấy chứ?"

Tổ Tổ đoán Sở Lăng Xuyên đại khái nghe được âm thanh ngái ngủ của cô, miễn cưỡng trả lời: "Ừ, cảm thấy hơi mệt. Anh đã đến bộ đội rồi sao?"

Anh không chỉ mới đến bộ đội , mà đã làm việc đến bờ hơi tai , nghĩ cô ngủ ba bốn tiếng, anh nhin không được muốn trêu ghẹo cô: "Em ngủ vượt quá cả trư , trư bà."

Tổ Tổ nhin không được kháng nghị, nghiêm túc, còn cảnh cáo Sở Lăng Xuyên: "Đồng chí Sở Lăng Xuyên , tôi trịnh trọng cảnh cáo anh, không cho phép anh đặt biệt danh cho tôi. Cái gì mà trư bà , thật sự là khó nghe."

"Bảo bối nhỏ." Sở Lăng Xuyên cũng thức thời sửa lại xưng hô, "Anh cũng trịnh trọng đề xuất yêu cầu với em, chúng ta đã có quan hệ thân mật đến mức này, có thể hay không không chỉ nói tên của anh , anh thực tức giận nếu em không kêu tên anh đấy, anh muốn em đổi xưng hô."

Tổ Tổ nhin không được oán thăm, nam nhân này được voi đòi tiên, bất quá trong lòng cũng nhin không được nghĩ anh thật đen tối , nghĩ rồi nở nụ cười, nói: "Kia phải gọi anh là cái gì? Hắc than? Hay Hắc Từ?"

"Bảo bối nhỏ , phải gọi là anh Lăng Xuyên!"

"Bảo bối nhỏ, kêu ông xã đi!"

Bên kia là một màn tiếng rống, làm lỗ tai cô ong ong, không phải tiếng Sở Lăng Xuyên , cũng không phải tiếng một người rống, mà là tiếng của một đám

người, tiếp theo bên kia truyền đến tiếng cười râm ran, mặt Tổ Tổ nghe thấy không tự chủ được đỏ ửng lên.

Tiếp theo lại là âm thanh vui đùa âm ỉ hòa lẫn với tiếng cười mắng, sau đó ông nghe đột nhiên im lặng, truyền đến tiếng Sở Lăng Xuyên: "Đừng để ý, mọi người không có ác ý, đám xu tiểu tử này, tí nữa anh sẽ thu thập bọn họ."

Sở Lăng Xuyên không cho cô trả lời, thời điểm Tổ Tổ cảm thấy không biết nên nói gì, Sở Lăng Xuyên liền nói: "Mật mã thẻ tín dụng là... , thẻ anh để ở trong quyển album, tài chính anh đều giao cho em, thích cái gì mua cái đấy."

"Pip pip pip..." Tổ Tổ còn chưa kịp nói đầu bên kia đã cúp máy, kỳ thật cô muốn hỏi, tiền anh đều đưa hết cho cô, anh bình thường muốn dùng đến tiền phải làm sao bây giờ? nam nhân này thật không cho người ta nói nói cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Có trộm

Sở Lăng Xuyên quay trở về đơn vị, Tổ Tổ cũng bắt đầu đi làm lại. Tuy rằng kết hôn, có gia đình chăm lo, nhưng bởi vì Sở Lăng Xuyên không ở nhà, cho nên vài ngày nay cô đều về nhà mẹ đẻ ở, vì cô không thói quen ở một mình, lại thêm nữa, cô không biết nấu ăn, cho dù biết nấu ăn, có một mình, nào có tâm tình nấu cơm.

Cho nên, vài ngày nay cô trở về nhà của hai người để quét tước dọn vệ sinh, thời gian còn lại không phải đi đi làm chính là về nhà mẹ ruột, đương nhiên cũng sẽ đi đến nhà chồng, thăm hỏi cha mẹ chồng.

Còn về Sở Lăng Xuyên, vài ngày không được thấy được anh, ban ngày thỉnh thoảng nhận được điện thoại của anh, hai người tán gẫu vài câu. Buổi tối khi đi ngủ cô thường lên mạng, cũng sẽ lên QQ chat với anh, trừ bỏ việc ông xã đại nhân không gọi điện ra, cuộc sống trừ thân phận đã kết hôn ra, tựa hồ không có gì thay đổi.

Bận rộn vài ngày, cũng đến cuối tuần, Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm hẹn cô buổi tối đi hát karaoke, Tổ Tổ vui vẻ đáp ứng, tan tâm, từ trường học đi ra, cô vui vẻ gọi điện thoại báo cho cha mẹ biết cô không về, sau đó vậy taxi đến địa điểm đã hẹn.

Lúc đến nơi, di động đột nhiên vang lên, Tổ Tổ lấy điện thoại ra, nhìn xem là dãy số của mẹ chồng gọi tới, cô vội vàng nghe máy, gọi một tiếng mẹ, liền nghe thấy tiếng mẹ chồng vang lên: "Buổi tối con về nhà ăn cơm."

"Nhưng mà con đã hẹn với bạn..."

"Mẹ Chờ con, như vậy nhé."

Tổ Tổ còn chưa nói xong, bên kia Sở mẹ đã cúp máy, Tổ Tổ nhìn chăm chăm di động chân mày cau lại, hít sâu một hơi, cuối cùng vẫn là cho xe quay đầu đi về hướng nhà chồng, sau đó gọi cho Hàm Hàm báo không đi được, bị Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm khách sáo một phen.

Đi vào nhà chồng, Tổ Tổ nhìn thấy anh cùng chị dâu đã ở đấy, tuy rằng là người thân, nhưng vẫn còn xa lạ, trò chuyện công tác, trò chuyện về Sở Lăng Xuyên, tìm đề tài, cũng may mọi người đều hay nói, không đến mức tẻ ngắt.

thời điểm ăn cơm Tổ Tổ cùng đại tẩu sắp bát đĩa, Sở mẹ nhìn Tổ Tổ một cái, mở miệng nói: "Phụ nữ, buổi tối tốt nhất không nên đi ra ngoài, ở bên ngoài không an toàn, tiểu xuyên thường không ở nhà, không thể chăm sóc tốt cho con, chúng ta làm trưởng bối rất lo lắng."

Tổ Tổ nghe lời Sở mẹ nói đoán không biết Thái hậu đại nhân hay không còn có ý tứ khác, biền vãng lời nói: "Vâng, con đã biết, mẹ chăm sóc bản thân thật tốt, mẹ đừng lo lắng."

Đề tài này cứ như vậy trôi qua, Sở mẹ nhanh chóng bị chú ý bởi đứa cháu nhỏ con của anh trai, là một cô nhóc mười tuổi, rất thích quần quít lấy bà nội. Sở mẹ đối với ai cũng mất lạnh, duy chỉ với cháu gái, mặt bà lại tươi cười giống như hoa.

Bữa cơm chiều coi như là hòa hợp, sau khi ăn xong người một nhà ngồi trong phòng khách nói chuyện phiếm, thời điểm hơn tám giờ, anh trai cùng chị dâu ra về, Tổ Tổ cũng đứng dậy định xin phép ra về, Sở ba nhìn Tổ Tổ nói: "Tiểu Xuyên cũng không ở đây, con một mình ở nhà cũng không hay lắm, hay tối nay con ở lại đây đi."

Tổ Tổ còn chưa nói, sở mẹ đã nói "Thời gian Tiểu Xuyên ở nhà cũng không nhiều lắm, Tổ Tổ à, nếu không con ở lại đây cùng chúng ta, như vậy mọi người cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

"Mẹ, ý tốt của mẹ và ba con vô cùng cảm kích." Tổ Tổ nói xong cười nói: "Bất quá, con mỗi ngày đều phải đi sớm về trễ, sợ quấy rầy ba mẹ, cũng may nhà kia cách đây không xa, con sẽ thường xuyên đến thăm hai người."

Uyển chuyển cự tuyệt, vừa nói xong, di động Tổ Tổ vang lên, cô nhìn thoáng qua Sở mẹ xin lỗi, rồi nhận máy, là mẹ cô gọi tới, mẹ cô nghe cô nói đi

chơi cùng Tiểu Nhiên bọn họ , không biết cô đang ở nhà chồng , gọi điện hỏi cô khi nào thì về, đừng có về quá muộn.

Tổ Tổ cũng không thể tránh ở Sở gia tiếp điện thoại quá lâu, như vậy xem ra không tốt lắm, nói: "Mẹ con sẽ nhanh về."

Bên kia Lý Nguyệt Hương dặn Tổ Tổ đi trên đường cẩn thận một chút sau đó mới cúp máy, Tổ Tổ đem điện thoại di động cất đi, trở về gặp Sở mẹ.

Trên mặt bà vẫn bình tĩnh như cũ, bắt quá trong lòng đang cảm thấy mất hứng , cảm thấy Tổ Tổ không cho lắm, Sở Lăng Xuyên thường không ở nhà, bà làm mẹ chồng phải nhắc nhở cô: "Tổ Tổ, con không ở đây cũng được, mẹ cũng không ép, tuy nhiên tiểu xuyên không mấy khi ở nhà, con cũng không nên ở nhà mẹ đẻ chứ?"

Con hiện tại vừa mới lập gia đình, có thể chưa quen với cuộc sống hôn nhân mẹ cũng không trách, nhưng dù sao con cũng không nên ở rể nhà mẹ đẻ được . Được rồi, trời cũng không còn sớm, các con mau trở về đi, lắng nhạc, vừa vận, con lái xe đưa Tổ Tổ về nhé."

Ai đều nghe được, Sở mẹ đây là nói Tổ Tổ đã kết hôn , cả ngày ở tại nhà mẹ đẻ .

Sở lắng nhạc anh Sở Lăng Xuyên hơi lắc đầu, sau đó đưa vợ cùng đứa nhỏ đi ra ngoài, sau đó Tổ Tổ đi ra theo, Tổ Tổ cầm túi, mặc áo khoác, nói lời từ biệt với cha mẹ chồng, sau đó theo anh chị xuống lầu.

Lúc xuống xe, anh cười, nói: "Tổ Tổ, mẹ nói gì em cũng đừng để trong tâm, bà không có ác ý, chính là tuổi lớn rồi nên nói hơi nhiều thôi."

Tổ Tổ ngồi ở phía sau nhìn thoáng qua đang anh đang lái xe, cười cười nói: "Anh à, anh nghĩ em giống người dễ bụng hay so đo sao, dù mẹ có nói cái gì, em sẽ để trong lòng đâu."

"Ba, ba dám nói bà nội nói linh tinh, con sẽ đi mách với bà."

Cô nhóc nói một câu làm tất cả mọi người đều cười, chị dâu đối bà không phát biểu cái nhìn, chính là nói với Tổ Tổ : "Tổ Tổ, có rảnh đến nhà anh chị, chúng ta về sau đều là người một nhà , nên làm quen nhiều hơn."

Khi đang nói chuyện, xe rất nhanh chạy đến tiểu khu nhà Tổ Tổ, Tổ Tổ xuống xe vẫy tay chào từ biệt ba người rồi mới đi lên lầu.

Cô mở cửa phòng, vào tới nhà, mới gọi điện thoại cho ba mẹ, báo buổi tối không về , cô sẽ ở lại nhà mới kia, ba mẹ dặn cô khóa kỹ cửa sổ, cửa ra vào Tổ Tổ vâng lời, đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi ngủ.

Nằm ở đây, Tổ Tổ lần đầu tiên ý thức được việc mình đã kết hôn, cuộc sống vẫn là đã thay đổi , cô thật sự đã gả cho Sở Lăng Xuyên.

Lần đầu tiên một mình ngủ qua đêm trong căn nhà này, trong lòng cô cảm thấy bất an, trong phòng ngủ rộng rãi, cô cuộn mình trong ổ chăn, tai dựng lên nghe động tĩnh xung quanh, lần đi lần lại trên giường nhưng không ngủ được.

Thời gian trôi qua, mãi cho đến hơn mười một giờ, Tổ Tổ rốt cục mới mơ màng chìm vào giấc ngủ, vừa mới ngủ không được bao lâu, nghe được tiếng cửa lớn vang lên, sau đó là tiếng bước chân vang lên, cô mới bừng tỉnh .

Tìm cô đập bang bang trong lòng ngực theo tiếng bước chân , luống cuống chạy xuống giường, trong lòng hoảng sợ nghĩ đã trễ thế này là ai đến đây ? Sở Lăng Xuyên ư? Không có khả năng, anh chắc đang ở trong bộ đội, không phải muốn trở về thì có thể trở về , người khác, cô thật sự nghĩ không ra sẽ là ai trễ như vậy còn tìm đến cô.

Ở trong phòng nhìn xung quanh một lần, Tổ Tổ vơ vói cây gậy bóng chày dựng ở góc tường, rồi núp sau cửa nghe động tĩnh bên ngoài qua nấp thần.

Đang xem xét thời điểm, bóng đen đã đứng trước cửa phòng, từ bên ngoài Tổ Tổ qua mắt thần nhìn thấy người đứng trước cửa, tiếp theo hai mắt nhìn nhau, a, Tổ Tổ kinh hãi kêu lên một tiếng, mặt không còn chút máu!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Trở Về

Tổ Tổ kinh hãi kêu lên khi nghe thấy tiếng thang máy mở ra, tiếp

theo lại yên tĩnh đến rợn người, cô cũng không có dũng khí nhìn mắt thần xem bên ngoài có người. hay không, cô hoài nghi, cuộc sống về sau này, cô có thể đối với mắt thần sinh ra chứng bệnh sợ hãi hay không.

Vốn định kêu cứu , song bên ngoài vẫn yên tĩnh như cũ, phòng chừng người hay quỷ gì đó đã đi rồi, có lẽ chỉ là có người đi nhầm cửa, nghĩ như vậy , tâm trạng hồi hộp của Tổ Tổ mới chậm rãi bình phục, nhưng bởi vì kinh sợ cùng khẩn trương, cổ họng cô bây giờ trở nên khô khốc .

Cô vỗ ngực đi vào bên trong rồi cũng phát hiện ra cả người mình đầy mồ hôi lạnh, thực bị dọa không nhẹ, vượt quá cả trong phim kinh dị. Tổ Tổ cũng không phải là người nhất gan, nhưng cô nghĩ lại, khi cô ra ngoài xem tình hình, bên ngoài qua mắt thần, một

con mắt to, đầy tơ máu cũng đang nhìn cô, thật kinh khủng, tóc gáy cô đều dựng thẳng đứng cả lên!

Tổ Tổ uống một chén nước, uống xong, mới thật sự đỡ cảm thấy hồi hộp, liền vọt đi tắm rửa, nằm trên giường cô trần trọc như thế nào cũng không ngủ lại được. Không dám

ngủ, cũng không dám ra cửa, cô khóa cửa phòng ngủ lại, mở máy tính ra lên mạng tán gẫu di dời lực chú ý.

Mãi cuối cùng mới ngủ được, thời điểm Tổ Tổ mơ màng ngủ, cô liền ngủ một mạch tới mười giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại. Rồi giường, rửa mặt, cô về nhà mẹ mình.

Tổ Tổ tưởng tượng tới cảnh về nhà ấm áp, bất quá cô không tính cùng mẹ nói chuyện ban đêm, trái tim lão mẹ vốn không tốt, chuyện này sợ sẽ dọa đến lão mẹ, hơn nữa còn vì cô mà lo lắng. Còn nữa chính là, Tổ Tổ thấy tuy rằng thấy Sở mẹ nói tuy rằng có chút khó nghe, nhưng không phải không có đạo lý.

Cô gả cho quân nhân, muốn tự mình đối mặt với tất cả mọi việc, muốn thói quen loại này một cái cuộc sống thời gian quá

hiều trạng thái, không thể vẫn ý lại cha mẹ.

Lúc trước khi lấy anh, mẹ dặn dò cô, lập gia đình chính là người lớn, không giống như trước. Đúng vậy, thật sự

không giống với trước kia, rất nhiều sự việc không thể như trước tùy ý mà làm.

Thứ Bảy và Chủ nhật Tổ Tổ là ở nhà mẹ mình, mẹ cần nhắc cô, không biết nấu ăn thì phải làm sao bây giờ, đau lòng cho Tổ Tổ, mẹ bảo cô trở

về nhà ăn, về nhà ở, bà sẽ dạy Tổ Tổ nấu cơm, việc này phải tự mình làm lấy, cha mẹ chiều cổ được một lần nhưng không thể chiều cổ cho cô cả đời.

hai ngày nghỉ này, thành tựu lớn nhất của Tổ Tổ là theo lão mẹ học làm được một món ăn, lật sao gà khối, tuy rằng lần đầu tiên làm rồi tỉnh

rối mù, nhưng miễn cưỡng có thể ăn được, luyện tập nhiều hơn, cô tin chắc không thành vấn đề.

Hai ngày nghỉ ngơi nhanh chóng trôi qua, Tổ Tổ lại bắt đầu bận rộn, có đôi khi cô về nhà mẹ ở, hoặc lại một mình ở trong phòng mới, cô cũng không tin, người cường đại uy vũ như An Nhược Tổ, qua đêm đáng sợ ấy lại không dám ngủ lại đây.

Thời gian một tuần đi qua, lại một tuần mới đến, một tuần này, Tổ Tổ

và Sở Lăng Xuyên ngay cả một chút liên hệ cũng không có, điện thoại

không nghe, trên QQ cũng không thấy anh login, Tổ Tổ đoán Sở Lăng Xuyên

khăng định bận quá, hoặc là giống như trên tivi hay là tin tức hay chiếu, anh đi làm nhiệm vụ.

Nghỉ này nọ, cô nhện không được nhớ tới vết sẹo trên người anh, thời điểm bị thương chắc anh đau đớn lắm, nếu như anh thật sự là đi làm nhiệm vụ

hoặc là gì khác, khẳng định sẽ không có nguy hiểm sao? Tổ Tổ hi vọng, sẽ không.

Tuy rằng Tổ Tổ đã cố gắng vượt qua khó khăn khi ngủ một mình, nhưng đại khái vì đêm hôm đó bị dọa sợ một lần, cô trở

nên mất cảm, nhất gan, vài lần trở về nhà, cô cảm thấy có người theo

đôi cô, nhưng khi cô quay đầu lại thấy không có người.

Khăng định là cô nghi thần nghi quỷ.

Hôm nay lại như thế.

Sau khi tan tầm, cô mua đồ ăn rồi trở về tiểu khu thời điểm đi trên đường, chiều tà dần tối, mặt trời lụi dần về phía tây, sắc trời hồng hôn trở nên thật nhu hòa,

khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ cũng nhiễm thêm một tầng ửng đỏ.

Cái loại cảm giác này lại xuất hiện, tựa hồ có người đi theo cô, không,

xác thực mà nói hẳn đi một chiếc xe, cô cố ý đi chậm lại, đột nhiên

quay đầu lại nhìn, tất cả vẫn như thường, người đi đường vẫn đi lại tấp nập, còn chiếc xe biến đâu mất, không

có gì không thích hợp .

Trong lòng nói thầm , chắc mình lại nghi thần nghi quỷ , nhưng dưới chân đã chạy hết tốc độ, lấy tốc độ nhanh nhất về nhà, cửa nhà khóa trái, sau đó trở lại , thay quần áo, nấu cơm.

Tổ Tổ coi như chuyện vừa nãy chưa xảy ra ăn cơm chiều, sau đó rón ra rón

rén đi tới cửa nghe một chút động tĩnh bên ngoài, cuối cùng

kiểm tra khóa cửa, sau đó mới đi ngủ, cô vỗ ngực , không cần phải hù dọa chính mình.

Sau đó Tổ Tổ cũng bất tri bất giác chìm vào giấc ngủ, còn ngủ rất say ,

hoàn toàn không biết bên ngoài cửa đang được mở ra, một bóng đen đi nhẹ nhàng

tiêu sái tiến vào, thân thể thẳng tắp, cao lớn, anh tuấn.

Bóng đen quen thuộc tìm dép lê để thay, treo mũ trên giá, sau đó mới đi từng bước đến phòng ngủ, đẩy cửa phòng ngủ, thế nhưng cũng lại là khóa trái .

Bóng đen kia dạo một vòng trong phòng , không biết tìm thấy cái gì,

làm một số động tác trên khóa cửa, khóa cửa kêu răng rắc liền đẩy cửa tiến vào, đèn phòng ngủ vẫn đang bật tỏa ra ánh sáng êm dịu nhân nhật. Tâm mắt dừng lại người nằm trên giường đang say sưa ngủ, nét mặt bóng đen khẽ nhếch lên một nụ cười.

Vợ, anh đã về!

Người tới không phải ai khác, chính là người hơn mười ngày nay không về nhà Sở Lăng

Xuyên, nhìn Tổ Tổ ngủ say trong lòng anh cảm thấy một vui

sướng cùng ấm áp, ngay sau đó nghĩ tới, cô mở đèn ngủ là vì sợ

đi?

Nhẹ nhàng đi tới gần giường, nhìn trong lòng Tổ Tổ đang ôm

một cây gậy , trong tay còn gắt gao nắm cái gì đó, anh nhú mày, nhìn

kỹ, trong lòng cô ôm là gậy bóng chày, trong tay kia đang nắm chặt là di động.

Từ việc khóa trái cửa đến tất cả, Sở Lăng Xuyên hiểu ra, Tổ Tổ hẳn là gặp phải chuyện gì đó , tình cảnh này, Sở Lăng Xuyên cảm

thấy trong lòng không vui, cũng hiểu rằng là đau lòng, anh căn bản là không có cách nào bảo vệ tốt cho cô.

Rất nhẹ nhàng đem gậy bóng chày cùng di động lấy ra khỏi tay Tổ Tổ, cùng với cây gậy bóng chày, nhưng không làm Tổ Tổ tỉnh dậy, tay vuốt ve má Tổ Tổ , sau đó mới xoay người đi ra khỏi phòng ngủ.

Tổ Tổ ngủ rất sâu , thẳng đến hơn tám giờ kém, mới tỉnh

lại, mơ hồ nghĩ thấy mùi đồ ăn mùi thơm phức, cô vẫn đang mơ sao, cô cũng không có nấu cơm, tại sao lại có mùi đồ ăn nhỉ.

Tổ Tổ nheo nheo mắt,ngáp một cái mới phát hiện có điều không thích

hợp, thời điểm buổi tối trước khi đi ngủ cô có ôm gậy bóng chày còn có di động, quay đầu nhìn xung quanh, lại thấy gậy bóng chày dựng ở góc

tường, di động đang nằm trên tủ đầu giường.

Tình huống gì đây ? Cô nhớ rõ ràng tối qua còn ôm nó vào trong ngực , chẳng lẽ có hiện tượng kì quái, Tổ Tổ cảm thấy một cơn gió thổi qua, nhưng

tóc gáy đều dựng thẳng đứng lên, lúc này, nghe được thanh âm ngoài phòng khách, cô sững sốt một chút, vội vàng xoay người xuống giường.

Theo thói quen tính đi lấy gậy bóng chày, để nâng thêm can đảm, sau

đó đi tới cửa, nhẹ nhàng đi ra ngoài

nhìn, không có gì lạ thường, sau đó cô mới lớn mật đi ra ngoài phòng khách, hương thơm từ phòng bếp theo gió thổi đến.

Tổ Tổ lòng tràn đầy nghi hoặc, chẳng lẽ Sở Lăng Xuyên đã trở lại? Nhưng

cửa vào cô đã khóa trái rồi a, cô do dự một chút sau đó hướng đi đến phòng bếp, muốn vào phòng bếp trước phải đi qua nhà ăn, cô nhìn đến bữa sáng thơm ngào ngạt trên bàn mà không khỏi chảy nước miếng.

"Sở Lăng Xuyên, là anh sao?" Tổ Tổ thử thăm dò kêu một tiếng, sau đó tìm kiếm bóng dáng Sở Lăng Xuyên, nhưng trừ bỏ cô ra, trong phòng ăn không còn người nào khác,

Tổ Tổ lại đi vào trong nhà bếp, cẩn thận tìm kiếm, vẫn là không

có.

Cô thực hoài nghi có phải hay không cô vẫn đang ở trong mộng. Đang muốn xoay

người đi ra ngoài, eo đã bị người nào đó ôm lấy.

Cô cúi đầu nhìn người ôm eo mình, cánh tay ngăm đen, rắn chắc nhưng hữu lực, trừ bỏ Sở Lăng Xuyên còn có ai, tâm nhẹ nhàng thả xuống, còn chưa kịp nói chuyện, Sở Lăng Xuyên ôm lấy.

Ngẩng đầu, thấy được Sở Lăng Xuyên khuôn mặt cương nghị anh tuấn của anh, làn da màu đồng, đôi mắt lóe sáng mang theo nụ cười, nhìn nàng, tràn đầy thần sắc nhớ nhung. Anh đã trở lại, cô thể nhưng không biết, anh liền như vậy đột nhiên xuất hiện trước mắt cô.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ kia bộ dáng ngây ngốc, cánh tay duỗi ra đem Tổ Tổ ôm vào trong ngực, nhin không được cúi đầu hung hăng hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, trầm giọng nói: "Vợ, anh rất nhớ em."

Tổ Tổ nhìn anh, trong lúc nhất thời không nói ra lời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Đi mua đồ

Phản ứng của Tổ Tổ làm Sở Lăng Xuyên khó chịu, đây là hoan nghênh hay là

không chào đón, anh buông Tổ Tổ ra, ngược lại nắm lấy hai tay cô, đem kia

gậy bóng chày để sang một bên, cầm lấy tay cô đặt trên mặt anh, vẽ mặt ủy

khuất nói: "Đối với việc anh trở về, em quá kích động hay vẫn sững sờ tỏ

về không tin sao?"

Người đàn ông này, thật là quân nhân uy nghiêm mặt lạnh cô từng gặp trong

quân doanh sao? Thật là đàn ông ba mươi tuổi sao, nhìn như thế nào cũng

thấy giống tiểu hài tử, Tổ Tổ nhin không được liếc cho anh một cái nhìn

xem thường.

Sở Lăng Xuyên cầm lấy tay Tổ Tổ không chế được nâng ở hai người trước mặt

vỗ một chút chuông, "Đem người xem thường nhin một cái tát chụp tử. Cấp điểm

nhiet liệt hoan nghênh vỗ tay." Nói xong lại nắm Tổ Tổ thủ bóp bóp vài cái.

Kỳ thật Tổ Tổ thật có ngại ngần cả người, chồng mới cưới, hơn mười ngày

không về nhà, vô thanh vô ảnh, ngay cả cô cũng không biết, tiện tay anh đã

sớm làm cơm, trong lòng cảm thấy ấm áp, cảm động.

Muốn nói cảm ơn lại cảm thấy nói thêm nữa lại thành khách khí, hơn nữa bởi

vì tuần trước đã bị kinh sợ vài ngày giờ nhìn thấy anh cảm thấy yên bình
,mọi việc đều đã trôi qua, cho nên trong lúc nhất thời không biết nên nói
cái gì.

Thời điểm Tổ Tổ miên man suy nghĩ, Sở Lăng Xuyên đã muốn kéo cô đến trước
bàn cơm, anh nhiệt tình chủ động, làm cho Tổ Tổ cảm thấy mới lạ cùng cảm giác không được tự nhiên.

Hai người lần lượt ngồi xuống, Tổ Tổ cầm lấy chiếc đĩa anh đưa, nhìn không
được hỏi: "Anh về đến nhà lúc nào ?"

"Đã khuya , cho nên không gọi em dậy, nhìn em ngủ say cho nên anh ở phòng
khách ngủ một đêm " Nói xong còn nhìn Tổ Tổ liếc mắt một cái, ánh mắt nhìn
cô giống nhau đang nói, em xem, anh chăm sóc em như vậy em nên báo đáp anh một chút.

Kỳ thật, Sở Lăng Xuyên cũng là thay Tổ Tổ suy nghĩ, vốn là muốn cho cô một
bất ngờ nên nghĩ ra biện pháp vào phòng ngủ, sau lại chứng kiến cảnh cô ôm
gậy ngủ, khẳng định cô ngủ không được ngon giấc, hơn nữa lại sợ chính mình
làm cô thức giấc, cho nên không quấy rầy cô ngủ.

"Biết anh tốt, biết anh ngoan, thưởng cho anh hai miếng bánh lớn."

Tổ Tổ nhìn không được cười, cầm lấy chiếc đĩa gấp một miếng bánh hành thái, gấp vào bát Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên lại lập tức
mở miệng, muốn Tổ Tổ gấp cho anh ăn. Rõ ràng được một tác lại muốn tiến một
thước.

Tổ Tổ khinh thường, nhưng tay cũng lưu loát đem miếng bánh hành thái kia
nhét vào miệng Sở Lăng Xuyên. Xem anh khổ công thu xếp một bàn ăn
hoành tráng như thế này,nên báo đáp anh một chút đi,cô là một cô gái có on
tất trả có thù tất báo tất nhiên không thềm so đo với anh.

Sở Lăng Xuyên được cô gấp cho ăn cảm thấy ngon hơn trước, lòng tràn đầy mật
ngọt, hai người anh một miếng em một miếng, nhà ăn chả mấy chốc tràn ngập
ấm áp cùng hạnh phúc, Sở Lăng Xuyên cảm giác cảm thấy ở bên cô thật tốt.
Ăn xong rồi bữa sáng, Tổ Tổ đi rửa mặt thay quần áo, Sở Lăng Xuyên ngồi ở
trong phòng khách xem tivi, chờ Tổ Tổ đi ra,anh nuốn hỏi cô một chút, khoảng thời
gian anh không có ở nhà, cô gặp phải chuyện gì .

Tổ Tổ từ nhà vệ sinh đi ra, vừa mới đi đến sofa trước mặt đã bị Sở Lăng
Xuyên kéo vào trong lòng. Sở Lăng Xuyên hỏi: "Em mau nói, em gặp phải chuyện gì ?"

Tổ Tổ muốn nói không có việc gì , do dự một chút vẫn là đem chuyện phát
sinh nói ra Sở Lăng Xuyên nghe xong, nhớ tới kia ánh mắt hoang mang lo sợ
của cô lúc gặp anh, Tổ Tổ chắc hẳn trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Sở Lăng Xuyên nghe xong , tâm tình phức tạp, vừa đau lòng cho Tổ Tổ vừa tự

trách, nghề nghiệp của anh không thể ở bên cô lúc cô cần anh nhất cũng

không thể ngày ngày ở bên cạnh cô, tự trách cùng đau lòng sau là lo lắng.

"Về sau anh không có ở nhà, em nên trở về nhà ba mẹ bên kia ở, hoặc là có

thể gọi bạn bè đến ở cùng em, đừng một mình cứng rắn chống đỡ mọi

việc. Anh sẽ cảm thấy đau lòng " Sở Lăng Xuyên nói xong vẫn cảm thấy không

ổn, mày hơi nhú lại, trong mắt hiện lên cái gì, sau đó kéo Tổ Tổ đứng lên,

"Đi, vợ, chúng ta đi xem đi."

Tổ Tổ nhìn biểu tình nghiêm trọng của Sở Lăng Xuyên hỏi "Đi chỗ nào?"

"Em cứ đi rồi sẽ biết." Anh giả bộ thần bí.

Đi tới cửa ,thời điểm Tổ Tổ muốn mở cửa,tay đột nhiên bị Sở Lăng Xuyên giữ lấy , tiện đà lại bị anh kéo vào trong lòng mặt đối mặt với anh,

cô đang muốn nói gì đó, đã bị cơ thể của anh bao vây, môi bị Sở Lăng Xuyên hôn.

Đầu óc cô trở nên trống rỗng!

Kỹ thuật hôn của Sở Lăng Xuyên có tiến bộ không ít, không làm đau Tổ Tổ như trước, đầu lưỡi liếm cánh môi mềm mại của Tổ Tổ, dò xét muốn chui vào miệng cô, một trận chiến tranh anh rút cục cũng công thành đoạt đất, công chiếm từng góc ngách trong miệng cô.

Hung mãnh, cường thế, Tổ Tổ kêu lên, chỉ cảm thấy hô hấp của chính mình bị cướp đi, suy nghĩ cũng bị đảo loạn đến rối tinh rối mù, tim

đập thút thút, cả người như nhũn ra, theo bản năng nhắm mắt lại,

tay nhỏ bé khẩn trương nắm lấy thắt lưng anh, thừa nhận anh hôn mãnh

liệt nhưng lại có chút ngốc.

Hôn, hôn, Sở Lăng Xuyên cảm thấy cả người máu nóng sôi trào, ôm Tổ Tổ dựa vào cửa, hôn một cách mãnh liệt.

Không đủ, như thế nào cũng không đủ, hô hấp của anh trở nên hỗn loạn, đôi môi cương nghị lưu luyến rời khỏi môi Tổ Tổ, cẩn thận đánh giá gương

mặt cô, vành tai trắng nõn, cuối cùng mới thở hắt ra đem mặt vui vào cổ

cô hưng hăng hôn vài cái, sau đó tiếp tục ngẩng đầu, tiếp tục gặm nhấm vành tai trắng nõn của cô .

Hai người hô hấp trở nên hỗn loạn, nóng rực.

Nếu như không phải có chính sự cần phải làm, anh nhất định sẽ đem nàng ăn sạch sành sanh. Tóm lại, đêm nay cho dù có bị đuổi đi nằm ghế sofa nhưng anh khẳng định là động phòng chạy không thoát .

Sở Lăng Xuyên tà ác nghĩ, lộ ra khuôn mặt tươi cười, Tổ Tổ đỏ

mặt nhìn anh cười xấu xa, đẩy anh ra, đối với khuôn mặt cười đậm tà bì ỏi của anh cô cảm thấy có chút sợ.

Sở Lăng Xuyên nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Tổ Tổ, sau đó mới mở cửa, kéo tay Tổ Tổ đi ra, ngày mai, anh phải đi, nhưng trước khi đi anh phải đem lão bà ăn vào bụng cái đã.

Tổ Tổ không biết Sở Lăng Xuyên muốn kéo cô đi đâu, đi vào một cửa hàng anh liền xuống xe, anh nắm tay cô , hai người cùng nhau vào trong cửa hàng, bên trong bán đủ loại đồ cổ quái gì đó.

Ông chủ cửa hàng là một người đàn ông trạc ngoài ba mươi, nhiệt tình tiếp đãi bọn họ. Trong cửa hàng

có một chú chó nhỏ, bộ dáng trông thực nghịch ngợm, đi vòng quanh người Tổ Tổ mấy vòng, Tổ Tổ rất thích động vật nhỏ kia liền đùa với chó nhỏ

chơi vài cái.

Chính tại thời điểm, Sở Lăng Xuyên muốn mua cái gì đó đưa cho Tổ Tổ, nhưng không biết nên mua cái gì .

Sở Lăng Xuyên chọn một cái kim điện, dùng để phòng thân,

nhưng Tổ Tổ chỉ lo chơi cùng với chó nhỏ, căn bản không có hồi anh mua cái gì, chỉ nghĩ đó chắc là máy cạo râu, có một cái nút trên thân máy cô vô thức nhấn vào cái nút kia, đang muốn xem xét một lúc, thì chú chó nhỏ đã lăn đùng ra đất ngất xỉu!

Thời điểm điện phát ra, chú chó nhỏ vui mừng chạy đến định nhảy vào lòng cô, nhưng chỉ nghe một âm thanh điện giật, chú chó nhỏ đáng thương kêu chưa đầy một tiếng đã bất tỉnh nhân sự nằm ngay đơ trên mặt đất..

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Bị lừa

Tổ Tổ nhìn chú chó nhỏ nằm trên mặt đất , lòng đau đớn , vừa rồi

còn vui vẻ cùng cô vui đùa giờ cầu cầu chẳng lẽ bị cô dùng điện hại chết sao? Ô, cô không phải có ý , Tổ Tổ mắt nước mắt ngấn nước mắt dài nhìn cầu cầu, lại nhìn

Sở Lăng Xuyên."Nó, nó đã rồi chết sao?" Tổ Tổ nói xong ngồi xồm xuống, muốn

sờ xem, chú chó là bị điện giật làm cho hôn mê hay là đã chết, nào biết tay vừa đụng đến đầu chú chó là lúc, chú chó đột nhiên đứng lên.

"A!" Tổ Tổ cả kinh nhảy dựng lên, không chút nghĩ ngợi trốn vào trong lòng Sở Lăng Xuyên, Sở Lăng Xuyên cười cười ôm Tổ Tổ,tay vỗ vai cô xem như an ủi, mà con chó nhỏ sa khi bị điện giật lại tràn đầy sinh lực, phe phẩy cái

đuôi giống như ăn phải thuốc kích thích chạy tới bên người chủ, còn vẫy

quanh chủ sủa vài tiếng.

Tổ Tổ tròn to mắt nhìn chú chó nhỏ, không biết nên khóc

hay nên cười, bất quá nhìn chó nhỏ không có việc gì, trong lòng cũng được an ủi không ít, nếu thực bị điện giật làm cho chết, cô thật sự sẽ cảm thấy rất áy náy .

Chủ của hàng đối với việc chó nhỏ bị điện giật bất tỉnh tỏ ra rất bình tĩnh , tựa như không có việc gì xảy ra , sau đó lại tiếp tục lưu loát giới thiệu sản phẩm, Tổ Tổ lúc lúc này mới biết được, Sở Lăng Xuyên tới mua cho cô dụng cụ

phòng thân .

Nhìn mấy thứ, Tổ Tổ mua , về phần cái kim điện kia, chủ tiệm nói là thể chất của chó không giống với người, cho nên điện giật chỉ làm cho choáng váng, mà Tổ Tổ cảm thấy chất lượng của kim điện này có vấn đề, cho nên chó nhỏ bị điện giật mới không có việc gì.

Tổ Tổ cảm thấy thứ này không đủ để phòng thân, nhưng

Sở Lăng Xuyên vẫn mua.

Từ trong tiệm đi ra, hai người lên xe, Sở Lăng Xuyên khởi động xe về phía

trước rồi quay sang nhìn Tổ Tổ, nghĩ đến cảnh vừa rồi giữa cô và chó nhỏ, nhin không

được cười , Tổ Tổ nhìn anh cười rồi liếc nhìn mình, cũng nhin không được nở

nụ cười.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy Tổ Tổ thật khờ, nhưng cũng thật đáng yêu, hơn nữa giờ phút này

cười rộ lên, thật sự rất xinh đẹp. Nhớ tới

vừa rồi nghĩ cô nghĩ rằng chó nhỏ đã bị điện đã chết đôi mắt ửng đỏ cả lên,

rồi cầu cầu bỗng nhiên 'Xác chết vùng dậy', Tổ Tổ lại bị dọa nhảy dựng

lên chạy trốn sau lưng anh.

Nhìn không được nâng tay, sủng nịch ôn nhu xoa đầu Tổ Tổ, cười

trêu chọc nói: "Ngốc , bị một con chó nhỏ dọa sợ , em thực quăng hết mặt mũi của lão công em đi rồi a ,cứ tưởng em thông minh lắm, còn chờ đề cao a."

Tổ Tổ cảm thấy rất xấu hổ, anh còn đi trêu

chọc cô, so với chó nhỏ kia còn kinh khủng hơn, chụp khai tay anh, nhấn

mũi, hừ một tiếng: "Anh còn dám trêu chọc em sao ."

Sở Lăng Xuyên cười cười không nói gì, lái xe về nhà, Tổ Tổ phản ứng một chút cảm thấy Sở Lăng Xuyên trong lời

nói có hàm ý

sâu xa, "A Ý của anh là chú chó kia giả bộ bất tỉnh? Cố ý làm em sợ sao?"

"Ừ đúng vậy." Sở Lăng Xuyên trong mắt ý cười càng đậm, quay

đầu nhìn thoáng qua Tổ Tổ, chỉ thấy đôi mắt xinh đẹp của cô mở to trừng anh, anh mới hảo tâm giải thích, "Cái kia con chó sau khi bị choáng váng đi qua, chủ tiệm biểu hiện rất bình tĩnh, có thể thấy được, việc ngoài ý muốn này không phải là lần đầu tiên phát sinh. Hơn nữa, lúc mới đầu con chó chạy đến chỗ em còn rất khỏe mạnh , đầy sinh lực, sau đó là vui vẻ mừng rỡ ,lúc em đùa với nó nó còn đang cười cơ."

Tổ Tổ trừng to mắt , ngạc nhiên, không dám tin, cuối cùng hỏi một câu "Cười? Chó cũng biết cười sao?"

"Đương nhiên là có. Trên mũi nó khi cười sẽ có nếp nhăn, môi hướng về phía

trước, lỗ tai về phía sau, miệng khẽ nhếch lộ ra răng nanh, đấy là đang cười."

Sở Lăng Xuyên nói xong Tổ Tổ hồi tưởng lại biểu tình vừa nãy của chú chó, quả

thực là giống với lời Sở Lăng Xuyên nói, không nghĩ tới anh quan sát kĩ như vậy, không hổ là lính trinh sát, trong lòng đối với anh có vài phần

sùng bái .

Sùng bái một chút, kết hợp với tình cảnh ngay lúc đó, Tổ Tổ cũng tin lời nói của Sở

Lăng Xuyên,cô bị một con chó nhỏ lừa gạt , nhìn không

được cười nói: "Con vật kia cũng quá ác đi, thật sự là hư hỏng . Bất quá

cũng rất linh hoạt, lại còn rất thông minh."

"Em thích chó sao?"

"Uhm, nhưng cũng không phải quá yêu thích."

Hai người cũng không nói thêm, Sở Lăng Xuyên chuyên tâm lái xe, Tổ Tổ

càng thêm tin tưởng, kim điện kia kỳ thật không có tác dụng , ít nhất không đến nỗi thần kỳ như chủ tiệm nói, tóm lại mặc kệ như thế nào cũng là hàng dỏm. Coi như cô và anh bị mắc lừa đi.

Xe chạy được một đoạn đường, di động của Sở Lăng Xuyên vang lên, Tổ Tổ giúp

anh nhận điện thoại, là của Sở mẹ gọi tới , nói Sở

Lăng Xuyên trở về, muốn giữa trưa bọn họ về nhà ăn cơm.

Sau khi gác máy, Sở Lăng Xuyên cùng Tổ Tổ đi siêu thị, mua vài thứ về nhà biếu cha mẹ. Lần này anh cả không tới, chỉ có Sở ba cùng Sở mẹ ở nhà, nhìn Sở Lăng Xuyên trở về, hai vị trưởng bối rất là

cao hứng.

Giữa trưa làm một bàn đồ ăn, rất phong phú, không khí ăn cơm vô cùng náo nhiệt,

người một nhà đều cùng ngồi một chỗ trò chuyện, nói chuyện phiếm, sau đó đều đi ngủ trưa. Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên đi tới phòng của anh.

Tổ Tổ đây là lần đầu tiên đến phòng này, căn phòng được bố trí mang đậm hơi thở nam tính,

ấn tượng sâu nhất khắc chính là rất nhiều cúp, giấy khen, còn có một số mô hình xe

tăng, súng ống,...

Thời điểm Tổ Tổ đang tò mò đánh giá mọi thứ xung quanh, Sở Lăng

Xuyên đã vươn tay ôm lấy Tổ Tổ, cả hai ngã xuống giường, anh không

nói hai lời liền hôn lấy cái miệng nhỏ nhắn của Tổ Tổ.

Anh cảm thấy không chút lo sợ trong khi trong lòng Tổ Tổ cực kỳ hoảng sợ, cửa không có khóa, mẹ có thể vào đây bất cứ lúc nào, cô khẩn trương vùng vẫy muốn thoát ra khỏi anh, tránh né anh hôn cô, nhưng anh đang cố ý làm chuyện xấu nên không để ý đến mấy hành động vụn vặt của cô.

Hai cơ thể gắt gao dán lấy nhau, không khí ái muội bao trùm cả căn phòng, Tổ Tổ cố gắng nhưng không thể đẩy được anh ra, liền mặc để cho anh làm càn, cô cảm thấy dù

sao giờ cũng đang là ban ngày lại có ba mẹ chồng ở nhà, anh muốn náo cũng không dám làm gì, cùng lắm chỉ luyện tập hôn môi một chút mà thôi.

Thời điểm Tổ Tổ suy nghĩ như vậy, cửa phòng ngủ đột nhiên bị đẩy ra,

cô ngẩn người, vội vàng đẩy Sở Lăng Xuyên đi ra, tìm đập thành thịch, mặt đỏ ửng lên, lúc Sở Lăng Xuyên cùng Tổ Tổ ngồi dậy, Tổ

Tổ nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của bà, mà xấu hổ không thôi.

Sở Lăng Xuyên đứng dậy đứng chắn trước mặt Tổ Tổ, nhìn Sở mẹ, bắt đầu dĩ nói: "Mẹ, sao mẹ lại không gõ cửa."

Sở mẹ mặt không đổi sắc, nhìn Sở Lăng Xuyên liếc mắt một cái, nói: "Được

rồi, nói thêm làm cái gì. Mẹ là tới nhắc hai người một tiếng, hơn mười

ngày không về nhà, khó khăn lắm mới có dịp trở về một lần, chiều nay nên đến thăm nhà ba mẹ chồng một chút, cho phải phép."

"Vâng con đã biết."

Sở Lăng Xuyên đáp một tiếng, sở mẹ xoay người rời đi, sau đó dừng lại, hai mắt mong đợi nhìn về phía Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên hỏi: "Đúng rồi, các con tính đến khi nào thì muốn có con?"

"Mẹ... ." Sở Lăng Xuyên kêu một tiếng mới đi đến, ôm lấy sở mẹ làm nũng sau đó mới khép cửa lại, Tổ

Tổ cũng hi vọng nghe thấy chuyện giữa Sở Lăng Xuyên và Sở mẹ nhưng cũng không nghe rõ cụ thể.

Câu nói của Sở mẹ làm cho cô cảm thấy rất bất ngờ

không kịp đề phòng, ngay cả việc chuẩn bị tâm lý cũng không có, con cái, cô chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này. Cho nên cảm thấy rất bàng hoàng, sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thăm hỏi nhạc phụ, nhạc mẫu

Nghỉ trưa Tổ Tổ cũng không ngủ, Sở Lăng Xuyên cũng không trở về phòng ngủ, đại khái là cùng cha mẹ nói chuyện, Tổ Tổ cảm thấy rất nhàm chán liền tìm một quyển sách xem, nhưng cũng là sách về quân sự.

Mãi cho đến ba giờ, Sở Lăng Xuyên mới xuất hiện, gào to cô dám bỏ của chạy lấy người. Sở mẹ chuẩn bị một ít lễ vật, để cho bọn họ mang đi, là một ít thuốc bảo vệ sức khỏe cùng với trà.

Bá biệt hai người, Tô Tô cùng Sở Lăng Xuyên rời Sở gia.

Hơn mười phút đi xe, hai người đã đến nơi, hai người cùng đến làm Lý Nguyệt Hương cảm thấy rất cao hứng.

An Quốc Đông không ở nhà, cảnh sát cùng bộ đội cũng có chút tương đồng, thời điểm có án mạng xảy ra, ngày nghỉ cái gì đều là mây trôi. Cho nên, cho dù An Quốc Đông nửa tháng không về nhà, Lý Nguyệt Hương là phu nhân cảnh sát, cũng chỉ có thể thông cảm.

Bất quá khi Sở Lăng Xuyên trở về, Lý Nguyệt Hương không biết, hai người đột nhiên đến nên trong nhà cần chuẩn bị cái gì cũng đều không có, cho nên hàn huyên trong chốc lát bà liền nói: "Được rồi, hai người các con nghỉ ngơi trước đi, mẹ đi mua đồ ăn. Thời điểm đến đây cũng không nói trước một tiếng, để mẹ chuẩn bị từ trước."

Không đợi Tô Tô mở miệng, Sở Lăng Xuyên đã nói "Mẹ, mẹ không cần vội, không nói cho mẹ biết trước, chỉ sợ là mẹ phải bận rộn, trong nhà có cái gì ăn là được."

Tô Tô nhìn anh một cái, nghĩ rằng, người này thật ra cũng không đến nỗi quá mức đầu gỗ, Tô Tô cảm thấy lời này của Sở Lăng Xuyên cũng không phải là lời nói khách sáo, nói cũng thực chân thành, nhìn mẫu thân đại nhân, đối với lời nói của Sở Lăng Xuyên có vẻ hưởng thụ a.

Lý Nguyệt Hương tươi cười nói: "Không vội, không vội, gọi món cũng không phải chuyện gì to tát, các con mau ngồi. Tô Tô gọi điện cho ba, hỏi hôm nay ông có thể sớm trở về một chút không."

Gọi xong Tô Tô đứng dậy, "Mẹ, người mau đi nghỉ ngơi đi, con đi làm là được."

Lý Nguyệt Hương liếc mắt nhìn Tô Tô một cái, "Được rồi." Vợ chồng son các con khó khăn lắm mới gặp mặt nên đi nghỉ ngơi nhiều một chút.

"Được rồi, em mau đi nghỉ trước đi, anh đi cùng mẹ." Sở Lăng Xuyên nói xong đã đứng lên, Lý Nguyệt Hương vội nói: "Ai nha, các người thực khi dễ bà già như ta có phải không, mua đồ ăn cũng phải có người đi cùng."

Nét mặt Sở Lăng Xuyên lộ ý cười "Mẹ, ngày thường con không ở nhà, cần giúp việc gì con cũng không giúp được, cũng không thể hiếu kính mẹ cùng ba người nên cho con một cơ hội 'Lập công' đi."

Lý Nguyệt Hương còn có thể nói cái gì, ngoài tuy vẫn dừng dừng như cũ, kỳ thật trong lòng đã bị lời nói của Sở Lăng Xuyên làm cho cảm động, liền ngầm đồng ý, mang theo Sở Lăng Xuyên đi mua đồ ăn, Tô Tô thì ở nhà đợi.

Tô Tô nhìn một màn Sở Lăng Xuyên vô cùng thân thiết ôm lấy bà vai lão mẹ ra khỏi cửa, mặt có chút ảm uất, cảm thấy Sở Lăng Xuyên là thật tâm đối đãi tốt với cha mẹ mình, đem cha mẹ cô coi như cha mẹ thân sinh của anh mà đối đãi.

Sở Lăng Xuyên vốn là là một người hiếu thuận, ở Sở gia, cô cũng nhìn thấy, Sở Lăng Xuyên mát xa cho Sở mẹ, ngâm nước trà cho Sở ba, làm cho Sở mẹ rất là cao hứng, cũng là vì anh là nam nhi nhưng lại ôn nhu cùng cẩn thận, cho nên cha mẹ chồng mới có thể đối với đặc biệt sủng ái.

Tô Tô lau nước mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười, cô muốn học theo Sở Lăng Xuyên, người thân của cô chính là người thân của Sở Lăng Xuyên, mà người thân của Sở Lăng Xuyên cũng là người thân của, bọn họ đều là người một nhà.

Lúc Sở Lăng Xuyên cùng Lý Nguyệt Hương đi chợ mua đồ ăn thì Tô Tô thu dọn nhà cửa, giặt giũ quần áo mẹ cô chưa giặt, sau đó gọi điện cho ba cô, lão ba nghe nói Sở Lăng Xuyên trở về, trong điện thoại lộ ra chút cao hứng, nói sẽ sớm trở về.

Làm xong hết thảy, hai người đã trở lại, Tô Tô chạy nhanh đi rót nước cho hai người. Thời gian còn sớm, mới bốn giờ, Lý Nguyệt Hương thức thời nói mình đi nghỉ một chút, sau đó trở về phòng ngủ, đem không gian nhường lại cho Tô Tô cùng Sở Lăng Xuyên.

Trên sofa lúc này còn lại Tô Tô cùng Sở Lăng Xuyên, hai người cách nhau một khoảng cách, kia vốn là chỗ của Lý Nguyệt Hương.

Lý Nguyệt Hương về phòng ngủ chưa lâu, Sở Lăng Xuyên vẫn quy củ ngồi ở đằng kia xem tivi, nhưng một lúc sau bắt đầu giờ trò tiêu khiển với cô.

Chậm rãi đến bên cạnh Tô Tô, duỗi tay ra, một tay kéo Tô Tô vào trong ngực, tươi cười, nghiêng đầu, hướng trên mặt Tô Tô hôn một cái, vẫn như cũ không kiêng nể gì.

Mà Tô Tô cảm thấy có tật gậy mình vội vàng đẩy anh ra, sau đó nhìn phòng ngủ lão mẹ, sợ bị lão mẹ nhìn thấy, kia không phải không có chỗ chui sao, nhìn thấy lão mẹ không đi ra, mới quay đầu trừng Sở Lăng Xuyên, đe dọa thanh âm cảnh cáo anh: "Người thành thật tí được không? Nếu mẹ nhìn thấy thật không tốt."

Lời cảnh cáo của Tô Tô đối với Sở Lăng Xuyên không có tác dụng, ngược lại nhìn biểu tình vừa khấn trương vừa thẹn thùng kia của cô càng làm anh muốn chọc Tô Tô, lại cho cô một cái hôn ướt át, sau đó ngẩng đầu nhìn khuôn mặt vừa thẹn vừa tức của cô.

Nhìn anh cười thực đáng đánh đòn, Tô Tô thường một quả táo cho anh, trực tiếp nhét cả quả vào miệng anh, sau đó Tô Tô cũng bật cười, cảm thấy cùng anh ở cùng một chỗ, thật tốt.

Thời gian từng chút đi qua, đến năm giờ, ba người đi vào nhà bếp, Tô Tô là trợ thủ, Sở Lăng Xuyên là đầu bếp, Lý Nguyệt Hương làm khán giả, phòng bếp náo nhiệt không thôi, tiếng cười vang lên không ngừng.

Cơm tối làm xong là lúc sáu giờ, An Quốc Đồng đã trở về, nhìn Sở Lăng Xuyên đeo tạp dề từ phòng bếp đi ra, An Quốc Đồng nhin không được nói: "Sao có thể để cho tiểu Xuyên xuống bếp, để cho nó vất vả một chuyến."

"Một chút việc, không tính là gì" Sở Lăng Xuyên nói xong đi qua đi giúp An Quốc Đồng tiếp nhận túi xách, hỏi: "Ba, có phải ba gặp phải vụ án mạng khó giải quyết, cả tuần đều không được nghỉ ngơi."

"Ukm. Chúng ta ăn cơm, không nói chuyện công, bà à, mau đi lấy kia bình rượu lâu năm ra."

Cơm chiều thực náo nhiệt, Tổ Tổ tuy rằng nói làm cho hai người uống ít rượu, nhưng là, này hai người tính tình hợp nhau, hơn nữa mọi người cũng đang cao hứng, uống lại muốn uống nhiều hơn, An Quốc Đồng được Lý Nguyệt Hương giúp đỡ đi nghỉ ngơi.

Sở Lăng Xuyên bị chuốc nhiều hơn, bất quá tửu lượng lớn hơn nữa tuổi trẻ, tuy rằng không quá say, nhưng nói nhiều, hơn nữa lại giống cái tiểu hài từ làm nũng, ngồi ở sofa phòng khách, nháo muốn Tổ Tổ mớm nước quả cho anh.

Người say là lớn nhất, Tổ Tổ đành phải hầu hạ vị đại gia này.

Lý Nguyệt Hương dìu An Quốc Đồng đi vào phòng xong, quay ra nhìn thấy Sở Lăng Xuyên cũng đang say, lái xe cũng không an toàn, hơn nữa cũng trời cũng đã trễ, liền nói với vợ chồng son: "Trời cũng đã tối, vậy ngủ lại chỗ này đi. Mẹ đi giúp con tìm áo ngủ của ba, đi tắm rồi ngủ đi."

Lý Nguyệt Hương nói xong vào phòng ngủ tìm áo ngủ của An Quốc Đồng đưa cho Sở Lăng Xuyên, An Quốc Đồng tuy rằng không cao bằng Sở Lăng Xuyên, bất quá cũng cao 1m78, hơn nữa áo ngủ vốn rộng thùng thình, Sở Lăng Xuyên mặc không thành vấn đề.

Sở Lăng Xuyên cầm áo ngủ đi rửa mặt, Tổ Tổ cùng lão mẹ thu dọn bàn ăn, trong quá trình làm, Lý Nguyệt Hương đối với Sở Lăng Xuyên khen không dứt miệng, làm cho Tổ Tổ cũng cảm thấy Sở Lăng Xuyên cũng quá tốt.

Thu dọn xong, Tổ Tổ nhìn cửa phòng vệ sinh mở ra, cô nghĩ Sở Lăng Xuyên rửa mặt xong rồi, quen thuộc đi vào phòng ngủ của cô. Vào phòng ngủ đã thấy, quả nhiên, người nào đó đã rất tự giác nằm trên giường, tựa hồ đã ngủ.

Ngắm lại, Sở Lăng Xuyên vốn tối muộn mới trở về, hơn nữa sáng sớm liền dậy làm cơm, phỏng chừng cũng không thể ngủ ngon, lúc này đã chín giờ hơn, lại uống nhiều rượu như vậy dính vào giường liền ngủ.

Tổ Tổ cầm áo ngủ, đi tắm, sau đó uống một cốc nước, mới trở lại phòng ngủ, đóng cửa, đi đến giường, đem nước đặt trên tủ đầu giường, mới cẩn thận xốc lên chăn chui đi vào, nhìn nam nhân đang ngủ bên cạnh mình, trong lòng chợt có cảm giác nói không nên lời.

Đèn sáng, ngủ.

Thời điểm lần đầu ngủ với anh bị anh đá xuống giường, trong lòng nghĩ: Sở Lăng Xuyên, anh còn dám mượn rượu làm càn, đối với tôi giờ trò bạo lực, tôi kiên quyết về sau không ngủ với anh, nếu lần lần thứ hai lại bị thể không phải có lần thứ ba không phải sao? Nếu như bị đánh lần thứ hai, cô còn có thể ra phòng khác nằm sao.

Tổ Tổ mơ mơ màng màng ngủ, Sở Lăng Xuyên lại cảm thấy cổ họng khô khốc làm cho tỉnh, mở mắt ra, ngồi dậy, lập tức ý thức được, mình đang ở trong nhà nhạc phụ đại nhân, cúi đầu, trong bóng đêm chỉ nhìn thấy cô vợ nhỏ, đang ngủ bên cạnh anh.

Vốn định lần mò đi tìm nước uống, nhưng cũng rất muốn nhìn người phụ nữ bên cạnh một chút, cho nên, anh mở đèn ngủ đầu giường, ngọn đèn nhu hòa, chiếu sáng căn phòng, cũng chiếu sáng khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ, tiểu nha đầu đang ngủ say.

Khuôn mặt không bằng bàn tay bàn tay, nhìn qua rất ôn nhu mềm mại, môi anh đào hồng nhuận mê người, đại khái là lần trước bị anh 'Gia bạo' để lại bóng ma trong lòng cô, cho nên vật nhỏ nằm sát ra giường ngủ, trông thật đáng thương.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên trở nên nhu hòa, khóe môi cũng khẽ nhếch, xoa người muốn rời giường, lại nhìn cốc nước trên tủ đầu giường, kia khẳng định là vì anh chuẩn bị, cầm lấy uống một ngụm, thanh lạnh, cổ họng cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

Buồng cốc nước, lại nằm xuống một lần nữa, tiến đến bên cạnh Tổ Tổ, ngửi mùi hương trên người cô, một trận xuân tâm nhộn nhạo, rốt cuộc vì vậy mà trở nên tỉnh táo.

Nhìn cánh môi mê người của cô, cùng cằm cổ trắng nõn, Sở Lăng Xuyên không thể bình tĩnh, đêm động phòng anh cũng chưa làm gì cô đâu, cúi đầu nhin không được hôn lên môi cô, bàn tay to với ý nghĩ đen tối cũng bắt đầu xâm nhập...

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lần đầu tiên (H)

Tay Sờ Lãng Xuyên dừng trên hai đỉnh núi mềm mại trên người Tổ Tổ, gây cho anh cảm giác kỳ quái mà kích thích. Thân thể nữ nhân so sánh với anh có chút bất đồng, nhưng lại làm cho anh huyết mạch sôi trào.

Thân thể như có vạn mã chạy qua, như lửa thiêu đốt, muốn đem người dưới thân mình cùng hòa làm một. Muốn đoạt lấy, muốn giữ lấy cô từng giây từng phút... .

Tổ Tổ mơ màng cảm giác được trên người có một cỗ hơi thở nóng rực đụng chạm, môi cũng giống như bị cái gì ngăn chặn hô hấp, như một giấc ngủ mơ hồ không phản ứng được đây là chuyện gì xảy ra, theo bản năng xoay đầu, tay muốn đem thứ đáng ghét quấy rầy giấc ngủ của cô một cái tát, nhưng tay vung lên lại bị Sờ Lãng Xuyên giam giữ.

Tổ Tổ rốt cục tỉnh, một khắc buồn ngủ liền mờ mắt ra, đầu óc còn đang mờ mịt, tiếp theo dần dần sáng tỏ, trong bóng đêm, cô nhìn thấy một đôi mắt lóe sáng trong bóng đêm, từ trên cao nhìn xuống.

Sờ Lãng Xuyên, anh còn chưa ngủ?

Còn có, anh bắt lấy tay cô là sao? Tổ Tổ theo bản năng trốn tránh, không kịp tránh ra, lại vô tình chạm phải vật thể cứng rắn, nóng bỏng kia, nghe được tiếng thở dốc dày đặc, rốt cục hiểu được cái đại khái, cũng không dám lộn xộn.

Tổ Tổ hoàn toàn thanh tỉnh, mặt giống như bị thiêu đốt, thực quần ở trong bóng đêm nhìn anh, thẳng đến anh cúi xuống, thân thể hai người dính liền cùng một chỗ, cô mới biết được, áo ngủ của cô không biết lúc nào đã bị cởi ra, người nào đó cũng vậy, anh cũng cởi trần, cô có thể cảm giác được cơ bắp rắn chắc cùng với ngực đầy hỏa khí trên người anh.

Tâm không ngừng kêu loạn, hoảng sợ, bất an kéo đến, anh không thể nào ăn cô a, đây chính là trong nhà cha mẹ cô a, nơi này cách âm không tốt lắm đâu nha, có chút động tĩnh cũng đều bị nghe thấy đó, cô cũng không nên làm chuyện dọ người này đâu.

Tổ Tổ nuốt nuốt nước miếng, đề thấp thanh âm, lắp bắp hỏi: "Tiểu Xuyên Xuyên, anh, anh, động dục?" Nói xong, Tổ Tổ hận không thể và vào miệng mình, thời điểm này không phải nên nói giỡn được.

Sờ Lãng Xuyên vẻ mặt đầy hắc tuyến, cô có thể hình dung như vậy sao? Anh trừng phạt căn vành tai Tổ Tổ, khàn giọng nói: "Bảo bối nhỏ, từ động dục này hình dung hai chúng ta hẳn không thích hợp đi."

"Vậy anh muốn làm sao?" Cũng không biết là bị anh bắt bẻ, hay do không khí ái muội xung quanh, Tổ Tổ cảm thấy chính mình cơ hồ muốn bỏ chạy, cổ họng khát khô giống như vài ngày không uống nước, nói xong nhẹn không được lại nuốt nước miếng.

"Anh nghĩ, nên dùng hành động để biểu thị lời nói!" Sờ Lãng Xuyên nói xong bàn tay to ôm lấy thắt lưng Tổ Tổ, tiếp tục khúc dạo đầu vừa rồi. Hiện tại Tổ Tổ đã tỉnh, không hề là hẳn một người kịch một vai, càng đáng giá chờ mong.

"Ukm... Không cần..." Tổ Tổ bị hôn môi áp ứng kháng nghị, nhưng kháng nghị không có hiệu quả. Từng nụ hôn của Sờ Lãng Xuyên rơi xuống người cô, khiến cô không còn lực chống đỡ.

"Cho anh đi, bảo bối nhỏ, ngoan?" Sờ Lãng Xuyên cúi đầu thanh âm nặng nề trong bóng đêm lộ ra vài phần dụ hoặc, không đợi Tổ Tổ đáp lại, anh đã tách hai chân cô ra, không cho Tổ Tổ cơ hội phản ứng, tiến quân thần tốc, thành công chiếm đoạt.

"A... !" Đau đớn tựa như bị xé rách làm cho Tổ Tổ kêu đau một tiếng, cảm giác cơ thể chính mình bị xé làm hai nửa, thân thể cương cứng kia, vẫn không nhúc nhích, không ngừng thờ dốc, cô không nghĩ muốn khóc, nhưng nước mắt cứ như vậy chảy ra, trong lòng cũng không nhận được kêu đau, con mẹ nó thực là đau, ô ô... .

Sờ Lãng Xuyên cũng không có cảm giác thành công, cảm giác được thân thể Tổ Tổ cứng ngắc, anh cũng khẩn trương, không dám động, hôn môi Tổ Tổ, trấn an cô, lại hôn những giọt nước mắt ẩm ướt trên mặt cô nói "Bảo bối nhỏ, rất đau có phải hay không?"

Tổ Tổ đau cực kỳ, rốt cục cũng được nghỉ, cảm thấy thập phần khó chịu, nhẹn không được, một đám đánh anh, mang theo tia nức nở, nhỏ giọng kêu: "Đau, đau, anh biến đi ra ngoài đi... ?"

Cô muốn anh đi ra ngoài, bị thế này cũng không sai biệt lắm, Sờ Lãng Xuyên cũng không bị sao, lại đau lòng cho Tổ Tổ, đành trở ra, mở đèn đầu giường, nhìn thấy khuôn mặt Tổ Tổ trắng bệch, mặt đầy nước mắt, trên trán đều là mồ hôi, xem ra cô bị đau không nhẹ.

Sờ Lãng Xuyên trong lòng rất khẩn trương, vội vàng giúp Tổ Tổ lau đi nước mắt trên mặt, một tay ôm Tổ Tổ vào trong phòng, không biết nên nói gì an ủi Tổ Tổ, sau một hồi, thấy sắc mặt cô dịu đi một chút mới hỏi: "Còn đau không?"

Tổ Tổ về mặt đau khổ nhìn Sờ Lãng Xuyên, gật gật đầu, cảm thấy chính mình thực không tiền đồ, thế nhưng còn khóc, thật mất mặt. Thật sự không nghĩ vì sao lại đau như vậy. Nhớ rõ có bằng hữu nói đau một chút liền trôi qua thôi, còn nói đau giống như đi cả đến không sai biệt lắm, vì sao cô lại đau như vậy?

Sờ Lãng Xuyên thấy cô không sao rục rịch muốn tiếp tục, Tổ Tổ dùng ánh mắt cầu xin, đau, đau, rất đau a, Sờ Lãng Xuyên đành phải thở dài xoa xoa đầu cô, "Thật sự là bất em cũng không có biện pháp, tiểu nha đầu lừa đảo, đi ngủ đi."

Tổ Tổ cảm thấy cả người dính dính nhớp nhớp khó chịu không ngủ được, mặc quần áo vào tính đi tắm một chút, đứng dậy nhìn trên ga giường là vết lạch hồng, mặt lập tức đỏ, liền tìm ga giường mới quăng cho Sờ Lãng Xuyên bắt anh thay, sau đó mới quay đầu đi, bất quá tư thế đi của cô tựa hồ rất quái

dị.

Đến rạng sáng, hai người mới đi ngủ, với Tổ Tổ mà nói là vừa trải qua cảm giác đau đớn cùng không thoải mái, còn đối Sở Lăng Xuyên mà nói loại cảm giác nghẹn khuất hòa lẫn buồn bức, giống như miếng thịt chưa ăn xong thì rơi, còn không biết một chút tư vị gì cả.

Tổ Tổ ngủ thẳng tới 8 giờ sáng hôm sau, vị trí bên kia giường đã trống không, lại còn lưu lại hơi thở thân thuộc của anh, tay dụi dụi mắt, lười nhác vịn cái thắt lưng, ngồi dậy, bên tai nghe được thanh âm kì lạ.

Thanh âm gì vậy? Tổ Tổ nhủ mày, chẳng lẽ có chuột? Chắc không a, trong nhà chưa bao giờ gặp qua chuột, Tổ Tổ theo tiếng ngoảnh lại, sững sờ nhìn trên giường, là một bó hoa tươi.

Tổ Tổ tâm tình khá tốt, đứng dậy xuống giường, đi tới cái thùng trước mặt, xoay người, cầm lấy bó hoa, đặt mũi ngửi, thực thơm, mặt trên là chữ viết của Sở Lăng Xuyên: bảo bồi nhỏ, anh phải đi, nhìn em ngủ, nên không nỡ đánh thức em. Hi vọng chuyện đêm hôm qua, em không có 'Ghi hận trong lòng', ta nghĩ bảo bồi nhỏ của anh là tâm lớn sẽ không vì chuyện bé xiu mà giận anh đâu nha. Nhớ chăm sóc tốt cho mình. Ký tên: Xuyên.

Sở Lăng Xuyên, nội dung bên trên làm cho cô nhìn không được nhớ tới tình cảnh ngày hôm qua, khi anh tiến vào kia một khắc kia thật là đau, làm cho cô theo đúng nghĩa đen trở thành một người phụ nữ chân chính. Tổ Tổ mặt đỏ hồng tim đập nghễ vắn vơ, trong thùng lại truyền đến tiếng tru.

Tổ Tổ tò mò, đem hoa ôm vào trong lòng ngồi xuống, mở thùng ra, thấy được con vật nhỏ đang ngẩng đầu dùng ánh mắt ngây thơ nhìn cô, Tổ Tổ nhìn không được nở nụ cười, chó nhỏ, một chú chó nhỏ cực kỳ đáng yêu!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Tổ Tổ rất thích chú chó này, nhưng mà cô đối với loài chó không tìm hiểu nên không biết là giống gì, lúc cùng chia sẻ với ba mẹ kinh hi (kinh ngạc + vui mừng) này thì từ trong miệng ba ba biết được, đây là một chú chó Labrador, có màu vàng, đoán chừng mới vừa đủ một tháng tuổi, nét mặt đặc biệt vô tội, rất đáng yêu.

Sau khi kích động, Tổ Tổ gửi tin nhắn cho Sở Lăng Xuyên, cảm ơn anh đã tặng quà, cô rất thích. Với lại ba mẹ đối với tiểu tử này rất yêu thích, mua sữa bột dùng riêng cho chó, còn mua cả chuồng chó.

Tổ Tổ phải đi làm, thực ra không có nhiều thời gian để nuôi chó, cho nên hầu hết thời gian đều nhất định muốn thoát chú chó khỏi sự chăm sóc của mẹ. Lý Nguyệt Hương bởi vì liên quan tới cơ thể nên đã nghỉ việc, ở nhà rảnh rỗi cũng không có việc gì làm, nuôi chó đúng là trùng tâm ý.

Tiết thanh minh, Tổ Tổ có ba ngày nghỉ, Sở Lăng Xuyên muốn nàng đến doanh trại thăm hân. Tiết thanh minh đến thăm chồng, không quá đặc biệt, cô cảm thấy không may cho nên Tổ Tổ quả quyết từ chối.

Ngày nghỉ ngoài việc thăm mộ người thân đã mất ra, ở trong nhà cùng mẹ học hỏi cách nuôi chó như thế nào, còn đặt một cái tên rất sốc cho chú chó, kêu "Soái Ca". Soái Ca dường như không quá thích cái ổ nhỏ của nó, trái lại thích dép lê bông của Tổ Tổ, luôn ngâm dép lê của cô đặt ở một chỗ rồi nằm sấp lên trên mà ngủ.

Sau khi bị phát hiện thì liền ngẩng đầu, dùng ánh mắt to tròn thực vô tội nhìn Tổ Tổ. Khi Tổ Tổ ngồi xổm xuống sờ người nó, tiểu tử kia liền dùng đầu lưỡi liếm tay nàng vô cùng thân thiết, sau đó tiếp tục nằm sấp ngủ.

Ngày nghỉ trôi qua, Tổ Tổ lại bắt đầu đi làm, lúc giữa trưa, Sở Lăng Xuyên gọi tới điện thoại, hai người nói chuyện phiếm trong chốc lát, sau đó Sở Lăng Xuyên ở đầu dây bên kia nói có việc liền vội vàng cúp máy.

Tổ Tổ vài ngày rồi không về tân phòng (phòng tân hôn), hôm nay định sau khi hết giờ làm thì về tân phòng (phòng tân hôn), không về nhà mẹ đẻ. Đến thời gian tan tầm, trước tiên Tổ Tổ gọi điện thoại về nhà, báo cho ba mẹ sẽ không về, sau đó ân cần hỏi thăm sức khỏe Soái Ca nhà cô, lúc này mới tắt điện thoại.

Đi nhờ xe trở lại trạm xe gần tân phòng (phòng tân hôn) tiểu khu, lúc xuống xe đi về phía tiểu khu thì đi động vang lên, Tổ Tổ lấy đi động ra liền thấy là Hàm Hàm gọi tới, trong lòng đoán nhất định là hẹn cô đi chơi.

Lời nói còn chưa nói được thì bên kia Hàm Hàm đã lớn tiếng dọa người: "An Nhược Tổ, hôm nay muốn hoạt động tập thể, đừng nói là cậu lại có chuyện?"

Tổ Tổ nghĩ một chút rồi nói: "Hôm nay ngược lại không có việc gì cả, ở đâu vậy, mình về nhà trước một chuyến, các cậu đi trước đi, lát nữa mình đi tìm các cậu."

"Gặp ở chỗ cũ, mình cúp máy trước, phải xuống xe." Hàm Hàm nói lưu loát rõ ràng xong cúp điện thoại, Tổ Tổ cười cười cắt điện thoại đi, khi tiếp tục

đi tiếp thì cảm thấy có điểm là lạ, hình như có người đi theo nàng.

Thời gian này quá lo lắng đề phòng, khi nào thì đến đỉnh điểm đây? Tô Tô trong lòng hoảng sợ cũng cố ý thả chậm bước chân, sau khi nghe được tiếng bước chân đằng sau thả chậm, cô lại bước nhanh, người phía sau hình như cũng đi nhanh.

Không được, việc này phải giải quyết.

Tô Tô nhớ tới vài thứ Sở Lăng Xuyên mua cho nàng, nảy ra sáng kiến, sau đó ngồi xổm người xuống, giả vờ dây giày đang tuột ra, buộc lại dây giày, thực ra một bàn tay đã móc trong túi lấy ra bình xịt cay, hơi hơi nghiêng đầu, cảm giác người phía sau đèn gần chỗ nàng, Tô Tô xoay người một cái, giơ tay phun bình xịt cay vào người đó.

Khi phun, Tô Tô rất dừng cảm, sau khi phun Tô Tô có chút sợ, lui về phía sau vài bước, tim đập nhanh nhìn người đó, chỉ thấy một nam nhân mặc tây trang ngồi chồm hổm trên mặt đất, một vẻ mặt rất thống khổ.

Khi Tô Tô muốn báo cảnh sát thì chỉ nghe nam nhân kia kêu: “Chị, chị dâu, người quá độc ác.”

“Minh Thành?” Tô Tô 囧 rồi, lỡ tay làm thương người một nhà.

Thiệu Minh Thành, cái nam nhân từng bị Tiểu Nhiên cưỡng hôn, cũng là một trong bạn của chú rể khi nàng cùng Sở Lăng Xuyên kết hôn. Vì sao cậu ta xuất hiện ở nơi này tạm thời không đề cập đến, trước tiên phải giúp cậu giảm bớt đau đớn đã.

Mua một lọ nước khoáng để cho cậu rửa mắt, lại đi hiệu thuốc gần đó mua thuốc nhỏ mắt, giằng co nửa giờ, lúc này Thiệu Minh Thành mới trở lại bình thường, Tô Tô cảm thấy thật ngại quá, nhưng cũng cảm thấy kỳ quái trước sự xuất hiện của cậu, liền hỏi: “Như thế nào cậu lại ở chỗ này, tôi đã nghĩ cậu là người xấu.”

Thiệu Minh Thành xoa hai con mắt nói: “Xuyên nói chị gần đây gặp phải người xấu nên lo lắng, để cho em lặng lẽ đi theo sau chị nhìn xem người nào hay đi theo chị, nếu gặp thuận tiện bắt đưa cho đồn cảnh sát.”

Thì ra là thế, nhưng mà người ta có ý tốt, lại làm cô tưởng mà gán mác cho họ chịu tội người xấu này, thật sự là vô cùng áy náy, đang muốn nói thật có lỗi thì di động lại vang lên, chắc là Tiểu Nhiên gọi tới, thúc giục cô nhanh tới, ghét bỏ cô chậm chạp.

Lúc này Tô Tô liên tục nói sẽ tới, sau đó tắt máy, Thiệu Minh Thành vừa nhỏ một giọt thuốc nhỏ mắt, sau hỏi Tô Tô: “Chị dâu nếu muốn đi đâu, xe em ở gần đây, đúng lúc đưa chị đến đó.”

“Không cần làm phiền đâu.”

“Chị dâu, em với Xuyên tử là anh em tốt, chị liền coi em như em trai tốt là được, đừng sáo với em.”

Thiệu Minh Thành nói như vậy, Tô Tô thấy lại từ chối cũng không tốt, liền nhờ Thiệu Minh Thành đưa cô tới chỗ nhà hàng món cay Tứ Xuyên cùng Tiểu Nhiên mọi người tụ họp, Thiệu Minh Thành vừa nghe cô muốn đi chỗ đó, nhin không được nhớ tới một màn lần đầu gặp Tô Tô kia, cũng nhớ tới người từng cưỡng hôn cậu Mạc Tiểu Nhiên.

Bất tri bất giác đã đến nơi, khi Tô Tô định xuống xe thì nhìn về phía Thiệu Minh Thành, “Minh Thành, em còn chưa có ăn cơm đi, xuống xe cùng nhau ăn đi.”

Thực ra trong lòng Thiệu Minh Thành là muốn đi, cậu nghĩ, Tô Tô hẹn ngày hôm nay gặp mọi người, không chừng còn Mạc Tiểu Nhiên kia cũng có tới, cậu rất muốn nhìn thấy cô, tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại từ chối: “Chị dâu, đều là bằng hữu của chị, em đi cũng không thích hợp.”

“À, đều là người quen biết, xuống xe đi.”

“Vây thôi được.”

Thiệu Minh Thành cùng Tô Tô xuống xe, vào nhà hàng món cay Tứ Xuyên, đi tới phòng Mạc Tiểu Nhiên mọi người đang ở. Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm nhìn Tô Tô đến cùng Thiệu Minh Thành thì liền tương đối khó hiểu.

Nhưng mà mọi người thực sự cũng đều là người quen, không nói lần đầu tiên gặp còn là ở nơi này, khi Tô Tô kết hôn cũng có gặp qua, Mạc Tiểu Nhiên nhú mày nhìn Thiệu Minh Thành, không khách khí hỏi: “Tô Tô, làm sao anh ta lại đến đây?”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm, rất quanh co ly kỳ, mình ngồi xuống trước rồi chậm rãi nói.” Tô Tô nói xong cũng gọi Thiệu Minh Thành ngồi xuống, sau đó chính mình ngồi bên cạnh Hàm Hàm, thao thao bất tuyệt kể sự tình từ đầu đến cuối một lần.

Thiệu Minh Thành cảm thấy rất xấu hổ, Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm thì lại cười không kiêng nể gì cả, sau khi cười xong, cũng vì lo lắng Tô Tô, Mạc Tiểu Nhiên lắc lắc đầu, về mặt lo lắng nói: “Tô Tô, cậu nói nói lúc đó không có việc gì, về sau thì như thế nào, trừ phi bắt được kẻ theo dõi điên cuồng đó.”

Tô Tô ngược lại cũng không nghĩ đến, sợ hãi cũng sợ hãi qua, lúc này nhưng lại rất bình tĩnh: “Có lẽ là mình quá nhạy cảm, hoặc ngày đó nói không chừng người nọ chính là một con quỷ sai đi nhầm cửa.”

Hàm Hàm lại cười hì hì nói : “Tổ Tổ à, nam nhân nhà cậu đối với cũng không phải giống như để ý, cậu xem đi, lo lắng cho cậu còn phải cả hộ vệ đến bảo vệ cậu, thật sự là nam nhân tốt nha !”

Mạc Tiểu Nhiên cũng không khách khí nói : “Mình nghĩ là nam nhân ngốc nghếch, sau đó lại phải người ngu ngốc nhất bảo vệ Tổ Tổ, kẻ theo dõi điên cuồng kia còn chưa bắt được, trái lại chính mình bị đánh, hộ vệ này cũng quá vô dụng.”

Tổ Tổ không phúc hậu cười, Hàm Hàm hòa giải : “Tiểu Nhiên, cậu nói như vậy không đúng rồi, mặc kệ như thế nào, không có công lao cũng có khổ lao mà. Lát nữa đồ ăn đưa lên thì ăn nhiều một chút nhé.”

Hào nam cùng nữ đầu, Thiệu Minh Thành liếc mắt nhìn Mạc Tiểu Nhiên, lựa chọn im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vậy con sẽ không đi

Bốn người cùng nhau ăn bữa tối, lại đi hát K (hát karaoke đó), Thiệu Minh Thành làm vệ sĩ một lúc, đi theo làm tùy tùng phục vụ cho ba người phụ nữ. Bởi vì ngày hôm sau đều phải đi làm cho nên không dám đi chơi quá muộn, hơn chín giờ liền kết thúc.

Hàm Hàm và Tổ Tổ cùng nhau đi, Mạc Tiểu Nhiên lại phải về nhà, ở nhà người khác cô không ngủ được, đã quen giường rồi. Cuối cùng Thiệu Minh Thành một xe chở ba cô gái, trước tiên đưa Tổ Tổ và Hàm Hàm về nhà, sau đó đưa Mạc Tiểu Nhiên về.

Sau khi Tổ Tổ và Hàm Hàm vẫy tay nói tạm biệt về phía xe đi, Hàm Hàm kéo tay Tổ Tổ nói : “Ban đêm gió to, Mạc Tiểu Nhiên và Thiệu Minh Thành cô nam quả nữ nhất định sẽ có gian tình xảy ra.”

Tổ Tổ kéo Hàm Hàm đi về nhà, cười nói : “Yên tâm đi, bạn của Sở Lăng Xuyên tin tưởng được, không có vấn đề gì đâu, nhất định sẽ đưa đồng chí Tiểu Nhiên của chúng ta về nhà an toàn.”

Tay Hàm Hàm chọc đầu Tổ Tổ một chút, thờ dài nói : “An Nhược Tổ, cậu thật là một tên đầu gỗ, mình nói gần nhau sẽ châm lên tia lửa. Ví dụ như tình yêu tia lửa chẳng hạn.”

“Tình yêu tia lửa ?” Tổ Tổ nhin không được mở to hai mắt nhìn, sẽ có sao ? Xem Tiểu Nhiên đối với Thiệu Minh Thành kia là vẻ mặt có thành kiến, sẽ xuất hiện tình yêu gì gì đó sao ? Nhưng mà xem chừng Thiệu Minh Thành đối với Tiểu Nhiên thì trái lại dường như có chút ý tứ.

Nếu thật sự có thể thành công, cũng không kém lắm.

Đêm nay có Hàm Hàm bầu bạn, Tổ Tổ ngủ rất ngon lành. Sáng hôm sau cô dậy thật sớm quét dọn cho hộp vệ sinh một chút, sau đó cùng Hàm Hàm đi ăn một chút rồi đi làm. Sau một ngày bận rộn, sau khi hết giờ làm cô lại trở về nhà mẹ đẻ.

Buổi tối khi đi ngủ, Soái Ca ở trong ô không có tốt lắm, không biết vì sao nó lại sủa loạn, Tổ Tổ đành ôm Soái Ca lên trên giường mình, đặt ở bên cạnh chiếc gối, lấy quần áo đắp lên cho nó, vật nhỏ lại ngoan ngoãn nằm sấp xuống ngủ.

Nhìn vẻ mặt tiểu tử kia đáng yêu như vậy, Tổ Tổ sờ sờ đầu của nó, khi cô định đi tắt đèn thì điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, cô đưa tay cầm điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói của Sở Lăng Xuyên.

“Tiểu bảo bối, em ngủ sao ?”

Giọng nói của Sở Lăng Xuyên từ trong điện thoại truyền đến, rõ ràng ngay tại bên tai nhưng lại xa xôi như vậy, thật nhiều ngày rồi bọn họ không gặp nhau. Cuộc sống của anh ở trong thành thị, cuộc sống của cô ở cũng trong thành thị lại dường như lại giống như hai con người không liên quan đến nhau.

“Còn chưa ngủ, anh thì sao, xong việc rồi sao ?” Tổ Tổ nói xong, nhìn sang Soái Ca đang cắn cái gối của cô liền vội vàng đưa tay gỡ ra, còn ân cần khuyên bảo : “Soái Ca, đừng cắn loạn nha, cái này không thể cắn.”

Cuối cùng gỡ cái gối từ trong miệng Soái Ca ra, lực chú ý của Tổ Tổ mới quay lại trên cuộc trò chuyện cùng Sở Lăng Xuyên, chỉ nghe giọng nói hờn dỗi rõ rệt của Sở Lăng Xuyên truyền đến : “Vợ, giữa đêm hôm khuya khoắt, làm sao bên cạnh em lại có soái ca ? Anh không ở nhà là em hồng hạnh xuất tường (ngoại tình) ?”

Đúng đấy, đúng đấy, bên cạnh em không chỉ có soái ca, còn cùng soái ca ngủ cùng một chăn đấy, gọi cho tiểu Xuyên Xuyên một tiếng.” Tổ Tổ nói xong để điện thoại bên miệng Soái Ca.

Soái Ca nhìn thấy đồ chơi mới mẻ này, ngửi ngửi, còn vờn đầu lưỡi liếm liếm, đúng lúc Sở Lăng Xuyên gọi alo alo. Soái Ca nghe được giọng nói xa lạ liền sủa hai tiếng gâu gâu, Sở Lăng Xuyên ở bên kia liền nở nụ cười.

Tổ Tổ cũng cười theo, cầm điện thoại lên, cười nói : “Soái Ca nhà em mất hứng, anh quấy rầy nó ngủ.”

Sở Lăng Xuyên bên kia hết chỗ nói rồi “Em vậy mà lại tự đặt chó nó cái tên Soái Ca, còn anh đây người anh tuần tiêu sái này gọi là gì ?”

“Nó là Soái Ca, anh là mỹ nam, được chưa ?”

“Ồ ào nửa ngày, ở trong lòng em anh cùng chó chính là cùng cấp bậc đi.”

“Ha ha, nói ít thôi, trời không còn sớm, anh nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

“Vợ à, tuần này đến đây thăm anh đi, anh chờ em. Được rồi, ôm Soái Ca của em ngủ đi. Ngủ ngon.”

Tổ Tổ còn muốn nói điều gì đó thì bên kia Sở Lăng Xuyên đã cúp điện thoại, cô thả điện thoại ra, nhìn không được nhủ này, nói thầm với Soái Ca “Cũng không hỏi người ta một chút xem có muốn đi hay không, đúng thật là. Soái Ca, mỹ nam thật bá đạo, có phải hay không ?”

Soái Ca lắc lắc cái đuôi, cúi đầu liếm liếm tay của Tổ Tổ, sau đó tiếp tục ngủ. Tổ Tổ cười cười, đưa tay tắt đèn, trong phòng một mảnh tối đen.

Trong bóng đêm, Tổ Tổ suy nghĩ, cô có muốn nhìn thấy anh hay không ?

Ngày hôm sau, Tổ Tổ giống như trước đây đi làm, cũng không còn suy nghĩ có đi thăm Sở Lăng Xuyên hay không, nói thật, cô vốn không muốn đi cho nên sẽ không nghĩ nhiều. Nhưng sau khi về nhà nhìn thấy mẹ làm một nồi thịt bò thì Tổ Tổ kinh ngạc rồi.

“Mẹ, mẹ làm thịt bò nhiều như vậy để định đi buôn bán hay sao ?” Khi Tổ Tổ nói xong còn nhúp một miếng ăn, thật là thơm, ăn ngon thật đấy, khi cô định lấy thêm một miếng thì bị mẹ đập một cái.

“Không phải con định đi thăm tiểu Xuyên hay sao, nó thích ăn món này, mẹ nhờ dì con giúp đỡ để làm nhiều một chút, khi đi thì đưa cho tiểu Xuyên.”

“Hà ?” Tổ Tổ sững sờ một chút, sau đó mới kịp phản ứng “Anh ấy gọi điện về nhà sao ? Anh ấy người này sao lại như vậy, con chưa nói muốn đi, đây không phải là bắt con đi hay sao, con không đi.”

“Con đùa nhỏ này nói cái gì đấy, tiểu Xuyên là chồng con. Ngoại trừ ba mẹ và đứa con sau này, đó là người con thân nhất, nó gặp bất tiện nên không thể trở về, con làm vợ không phải nên đi xem nó sao ?”

Thấy mẹ có chút tức giận, Tổ Tổ vội vàng làm nũng lại lấy lòng nói : “Vâng vâng vâng, con đi. Mẹ người coi như có con rể đã quên con gái, con mới là con ruột của mẹ được không. Con lại ăn thêm một miếng.”

Tổ Tổ đưa tay nhúp một miếng thịt bò nhét vào trong miệng. Lý Nguyệt Hương bắt đầu cười “Lúc nào thì mới lớn lên, buồn cười, kết hôn rồi mà còn giống như trẻ con, mẹ thấy chắc tiểu Xuyên lại nuông chiều con, càng thêm chưa trưởng thành rồi.”

Nhưng mà nó quanh năm suốt tháng cũng không chăm sóc được con bao nhiêu, nuông chiều con cũng đúng. Nhưng mà Tổ Tổ à, con cũng nên giống thế mà thông cảm và quan tâm tới tiểu Xuyên, nó cũng không dễ dàng gì, biết không ?”

“Vâng, mẹ à con đã biết. Có anh ấy và ba ba hai người như vậy, chúng ta mới có cuộc sống yên vui, con có thể hiểu được. Con sẽ học cách quan tâm và chăm sóc anh ấy, cũng sẽ chăm sóc chính con, mẹ người cứ yên tâm đi.”

Lý Nguyệt Hương cười an ủi, đề tài trong lời nói của hai mẹ con cũng dừng lại, bắt đầu đặt thịt bò khô vào trong tủ lạnh. Tổ Tổ nghĩ thứ sáu xin nửa để đi, đi đến đó sớm một chút, thứ bảy ở cùng anh một ngày, Chủ nhật thì trở về.

Buổi tối sau khi ăn xong cơm, Tổ Tổ đang chơi đùa với Soái Ca thì điện thoại trong nhà vang lên. Lý Nguyệt Hương tới nghe, sau khi cười vui vẻ nói chuyện cùng đầu dây bên kia một lúc lâu mới đưa điện thoại cho Tổ Tổ : “Tiểu Xuyên gọi tới.”

Khi Tổ Tổ cầm điện thoại lên, Lý Nguyệt Hương cũng trở về phòng ngủ, An Quốc Đồng đang ở trong phòng sách, không biết đang làm việc gì cho nên Tổ Tổ nói chuyện cùng Sở Lăng Xuyên rất thuận lợi, cô trêu đùa nói : “Mỹ nam, có việc gì thế ?”

“Vợ à, ngày nào thì em đến đây ?”

Biết rõ rồi còn hỏi, nhất định là Chủ Nhật “Thứ Sáu hoặc là thứ Bảy.”

Tổ Tổ trả lời như vậy, Sở Lăng Xuyên đã xác định là Tổ Tổ sẽ đến thăm anh, trong lòng vui vẻ, giọng nói cũng trở nên vui vẻ : “Được, đến lúc đó chú ý an toàn, anh sẽ chờ em”

“Ừ, đến lúc đó em gọi điện cho anh.”

Hai người quyết định như vậy, Sở Lăng Xuyên trong lòng tràn đầy mong chờ Tổ Tổ đến, xác định ngày mai là thứ Tư mà Sở Lăng Xuyên đã bắt đầu chuẩn bị đón Tổ Tổ đến. Trên khuôn mặt ngăm đen đầy vui vẻ, liền ngay cả khi huấn luyện binh lính cũng dễ tính hơn rất nhiều.

Tổ Tổ thì ngay tại ngày hôm sau lúc tan giờ liền bớt chút thời gian để đi siêu thị mua đồ ăn uống này nọ. Định mang đi để đưa cho Sở Lăng Xuyên nên cô

mua rất nhiều. Cô trực tiếp trở về tân phòng (phòng tân hôn), một khắc cô mở cửa đi vào kia liền hơi ngạc nhiên một chút, nhìn thấy có người trong nhà, không phải ai khác chính là mẹ chồng.

“Mẹ, người tới rồi, tại sao lại không nói trước cho con một tiếng để con về nhà sớm chút.” Tổ Tổ nói xong đặt một đồng lớn đồ này nọ đặt bên cạnh ghế sofa. Sau đó cô định đi rót nước cho mẹ chồng, Sờ mẹ lại gọi Tổ Tổ : “Làm sao lại mua nhiều đồ như vậy, con còn trẻ tuổi, không nên lãng phí mới tốt.”

Tổ Tổ ngẩn đi một chút, sau khi cười nói : “Vâng, đây đều là chút đồ mua cho Lăng Xuyên, Chủ nhật con tính đi thăm anh ấy. Mẹ, người có cái gì muốn đưa cho Lăng Xuyên không, đúng lúc con có thể mang đi.”

Sờ mẹ lại không vui vẻ, nhủu mày nói : “Tổ Tổ à, đàn ông muốn lấy sự nghiệp làm trọng, nhất là công việc của Lăng Xuyên, không có việc gì thì đừng thường xuyên làm phiền nó, làm cho nó phân tâm, chậm trễ nghiệp lớn. Mẹ nó nói con hiểu chưa ?”

Tổ Tổ nhìn mẹ chồng, trong lòng không thể nói rõ làm cảm giác gì, cô chỉ cười cười, nhẹ nhàng nói : “Mẹ, con đã biết, vậy con sẽ không đi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Đúng vậy, không đi, Tổ Tổ quyết định sẽ không đi, thế nhưng nhớ tới giọng nói vui mừng của Sờ Lăng Xuyên ở trong điện thoại thì hai chữ “không đi” nói không nên lời. Với lại đâu có ai nói đi lại đột nhiên không đi, phải có nguyên nhân và còn phải thuyết phục nữa.

Vì sao lại không đi ? Vì chính mình thực ra không muốn đi hay bởi vì trong lời nói của mẹ chồng ? Tổ Tổ cũng không muốn tìm hiểu đến cùng, dù sao chính là không đi, có quyết định này buổi tối cô cũng không ở lại tân phòng (phòng tân hôn), sau khi mẹ chồng đi liền dứt khoát mang theo một đồng đồ đạc đã ua trở về nhà mẹ đẻ.

Trở lại nhà mẹ đẻ, Tổ Tổ nhìn trong tủ lạnh một chút, mẹ chuẩn bị nhiều thịt bò khô như vậy thì làm sao bây giờ ? Không có người đi, vậy đồ vật đi cũng coi như là một chút an ủi nho nhỏ phải không ? Cô dứt khoát gửi đồ vật qua bưu điện để dành.

Sáng ngày hôm sau, Tổ Tổ vốn định gọi điện thoại cho công ty chuyển phát, nhưng mà người ta còn chưa đi làm nên muộn một lúc. Cô cũng đi làm nên không có ai ở nhà cho nên Tổ Tổ trực tiếp tìm cái thùng đóng gói những thứ muốn đưa cho Sờ Lăng Xuyên kia vào trong thùng.

Lý Nguyệt Hương nhìn Tổ Tổ một phen làm việc, nhìn không được mà nói thảm : “Con đây là muốn hôm nay liền đến ?”

“Mẹ à, tuần này trường học có việc, con không đi được, mấy thứ này con định gửi qua bưu điện cho Xuyên.” Tổ Tổ nói xong liền đặt vào trong một cái máy cạo râu mà cô mua cho Sờ Lăng Xuyên “Mẹ, một lát nữa mẹ gọi điện thoại cho công ty chuyển phát đến đây, ký gửi đồ vật, con phải đi làm.”

Lý Nguyệt Hương nhủu mày nhìn Tổ Tổ, lo lắng nói : “Sao con thay đổi chủ ý so với thời tiết thay đổi còn nhanh hơn, ngày hôm qua đây có nói tới việc này, tại sao hôm nay lại thay đổi chủ ý. Trong trường học có thể có chuyện gì, đừng dùng mấy cái này lừa mẹ. Có phải cãi nhau hay không ?”

“Mẹ à, không có cãi nhau, hai chúng con rất hòa thuận, chỉ là tạm thời có chuyện, được rồi, con phải đi rồi, con chào mẹ.” Tổ Tổ không muốn lại bị mẹ hỏi đến, cảm thấy như chạy trốn ra ngoài.

An Quốc Đồng đi ra từ trong phòng ngủ sắp phải đi làm, nhìn vẻ mặt Lý Nguyệt Hương lo lắng liền nhìn không được nói : “Tôi nói bà này, Tổ Tổ đều lớn như vậy rồi, chuyện của mình nó khác biết xử lý tốt, con cháu đều có phúc của con cháu, bà nha, đừng luôn lo lắng cái này cái kia, được rồi, tôi cũng đi làm.”

Lý Nguyệt Hương vẻ mặt buồn bực, bà là một người rảnh rỗi không quan tâm thì có thể làm gì, quên đi, bà cũng không quản nữa. Liền mang Soái Ca ra ngoài đi bộ tốt lắm cũng giảm bớt buồn bực, Lý Nguyệt Hương ôm Soái Ca ra ngoài đi tản bộ.

*

Tổ Tổ vẫn không biết cùng Sờ Lăng Xuyên nói cô không quan tâm quyết định của anh như thế nào, nhưng rất nhanh đã đến thứ Sáu. Sáng sớm, Tổ Tổ vẫn đang rối rắm nên nói với Sờ Lăng Xuyên như thế nào, thật sự là cô không giỏi nói dối hơn nữa còn có chút chột dạ.

Đặc biệt là Sờ Lăng Xuyên người như vậy, nhìn thì tính tình rất tốt, nhưng mà khi bùng nổ thì anh quả thực rất khủng bố. Ở trước mặt người như anh nói không giữ lời, Tổ Tổ vẫn có chút hơi sợ.

Bên này Sờ Lăng Xuyên đối với tình huống của Tổ Tổ bên kia một chút cũng không biết, mấy ngày nay đều vội vàng, cũng tưởng Tổ Tổ rất nhanh sẽ tới cho nên không gọi điện thoại cho Tổ Tổ.

Vợ mình muốn tới, Sờ Lăng Xuyên đương nhiên là vô cùng cao hứng cùng mong chờ. Trước kia là người đàn ông độc thân, Sờ Lăng Xuyên sẽ trực tiếp

ở ký túc xá trong doanh trại, hiện tại lại khác nhau, Tổ Tổ muốn tới, dù sao cũng phải có chỗ ở.

Cho nên liền ở khu nhà chúc dọn dẹp ra một phòng hơn năm mươi thước. Phòng ở tuy rằng không lớn, chim sẽ tuy rằng nhỏ nhưng bộ phận đều đầy đủ, rất gọn gàng sạch sẽ, ở cũng rất tiện lợi.

Sở Lăng Xuyên bề bộn nhiều việc, đương nhiên không có thời gian sắp xếp mọi thứ, hôm nay có việc còn đi sư bộ một chuyến, buổi chiều mới có thể trở về cho nên việc phòng ở này liền do ban bếp núc và ban thông tin giải quyết.

Mọi người nghe nói Tổ Tổ muốn tới, hình như so với Sở Lăng Xuyên đều kích động. Khi sắp xếp phòng ở cũng vô cùng dụng tâm. Trên mái nhà treo mấy đóa hoa đỏ thắm, trên tường dán miếng dán chữ phúc, không biết thế nhưng cái tên kia còn dán một chữ hi ngay trên cửa. Một phen làm đi làm lại bố trí cái phòng nhỏ giống như tân phòng.

Sở Lăng Xuyên từ sư bộ trở lại doanh bộ đã là 4 giờ chiều, vừa mới đến trước cửa doanh bộ, ban trưởng ban thông tin liền cười hi hi chạy tới, chào sau đó lớn tiếng nói: “Doanh trưởng, phòng ở đã sắp xếp xong, xin chỉ thị.”

Sở Lăng Xuyên đi vào chúc viện (nơi cho người nhà) cho anh và Tổ Tổ liền nhìn thấy, thiếu chút nữa không có cười, chữ Hi đỏ thắm, hoa đỏ thắm, cái này cũng làm khổ mọi người rồi. Lại nhìn kỹ, trên bàn không biết ai đặt một bó hoa trong lọ, vàng rực rỡ, rất đẹp.

“Doanh trưởng, đã hơn 4 giờ, chị dâu cũng nên đến đi?”

“Doanh trưởng, nếu không vài người chúng em ra cửa nghênh đón?”

Có vài người sắp xếp phòng ở xong còn không có rời đi mà cùng Sở Lăng Xuyên làm nhảm. Tâm tình Sở Lăng Xuyên rất tốt, cũng để bọn họ trêu ghẹo tùy ý, lúc này liền có người tiến vào, hô: “Bảo cáo doanh trưởng, có kiện hoàng cho người.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, thấy trong tay thông tin viên ôm một thùng lớn tiến vào, đặt lên bàn, mọi người tò mò đồ vật đó, là ai gửi qua bưu điện đến, đều vây quanh xem địa chỉ trên đó.

Sở Lăng Xuyên đẩy vài người vây quanh ra, cúi đầu xem địa chỉ trên mặt, là từ nhà bố mẹ vợ gửi qua bưu điện tới, trong lòng đột nhiên có loại dự cảm không tốt lắm, màu nhợt nhạt lạnh lạnh trong mắt phục hồi.

Vài người không có cảm nhận được biến hóa rất nhỏ này của Sở Lăng Xuyên, chính là cái mũi người thấy được mùi thịt bò phát ra từ trong thùng, có người kêu một tiếng: “Thật là thơm, cách thùng mà ta đã ngửi thấy một hồi mùi thịt.”

Lúc này tay của Sở Lăng Xuyên giờ lên, vừa quay lưng lại rồi đi, mấy người...lính kia liền vây xung quang thùng kia, vài người liền mở ra, khi đang định mở ra thì mỗi người đều bị Sở Lăng Xuyên đá một cước.

Mọi người quay đầu lại nhìn Sở Lăng Xuyên, dừng nghiêm, sau đó về mặt lấy lòng nhìn Sở Lăng Xuyên.

Sở Lăng Xuyên nhìn những người lính mới hơn mười hai mươi tuổi trước mắt này, cười nắc nẻ: “Đừng giống với với quỷ chết đói mà ăn hết, chưa lại một chút cho ta.”

“Vâng, doanh trưởng!”

Mọi người cùng ăn thịt thì Sở Lăng Xuyên lại có điện thoại, là Tổ Tổ gọi tới, hần nghe điện người cũng đi ra ngoài, tuy rằng mơ hồ cảm giác Tổ Tổ có thể không đến đây nhưng lại có chút chờ đợi: “Đến chỗ nào rồi? Anh đi đón em.”

Tổ Tổ cảm động, trong lòng có chút lo lắng, do dự một chút mới nói: “Em gửi qua bưu điện cho anh đồ vật anh đã nhận được đi, bên trong là một chút đồ ăn em mua cho anh, còn có thịt bò khô mẹ làm....”

Sở Lăng Xuyên không nói chuyện, Tổ Tổ cảm thấy có chút nặng nề và áp lực, giống như có một tảng đá lớn vô hình đặt ở trên ngực cô, hóa ra anh khi trầm mặc lại làm cho người ta có áp lực như vậy, sau một hồi nói nhảm mới ấp a ấp úng nói: “Em không quá thoải mái, tuần này sẽ không đến, cái kia....Anh chừng nào thì rảnh để trở về?”

Tổ Tổ nói xong rất sợ Sở Lăng Xuyên nổi bão (tức giận), không nghĩ tới bên kia anh lại quan tâm hỏi cô: “Không thoải mái? Đã gặp bác sĩ hay chưa, nghiêm trọng không? Đổi mùa, phải chú ý thân thể biết không?”

“Ừm, em đã biết, anh cũng nên chú ý thân thể, có cái gì cần thì gọi điện cho em, em cho người gửi đến. Đây, em tắt điện thoại trước, còn có việc. Tạm biệt anh.” Tổ Tổ nói xong lập tức tắt điện thoại, bình tĩnh cùng quan tâm trong lời nói Sở Lăng Xuyên làm cho cô xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lớp dạy nấu ăn

Sau khi hết giờ làm, Tổ Tổ vừa mới ra cổng trường liền thấy tài xế của Sở gia, nói là tới đón cô đi đến nhà chồng, đúng lúc mẹ chồng cũng gọi điện đến, nói tìm cô có việc, gọi cô qua một chuyện.

Đi vào trong nhà chồng, Tổ Tổ mới biết được cái gọi là chuyện đó chính là mẹ chồng đã đăng ký cho cô một lớp học nấu ăn, bảo cô đi học vào thứ Bảy và Chủ Nhật.

“Tổ Tổ, không biết nấu ăn cũng không phải là một chuyện. Đây là một lớp học nấu ăn của bạn của mẹ, con đi học cái này luôn có lợi.” Mẹ chồng một vẻ tận tình khuyên bảo, hoàn toàn là vì tốt cho Tổ Tổ.

Tổ Tổ muốn nói không đi, nhưng chắc chắn sẽ dẫn đến mẹ chồng bực mình, cuộc sống sau này lại càng không tốt, nếu nói đi, nhưng cô thật sự không muốn đi, hơn nữa còn là bạn của mẹ chồng, nếu cô định tranh thủ không đi, chắc chắn sẽ bị phát hiện, cuối cùng sẽ tạo nên cái nhau không được thoải mái.

Đều là người một nhà, hơn nữa Sở Lăng Xuyên đối với cha mẹ cô tốt như vậy, cô cũng hi vọng mình có thể làm được nhưng mà bây giờ có chút khó khăn, Tổ Tổ nháy mắt mấy cái nói : “Mẹ, con sẽ nấu cơm, thật sự.”

“Sẽ làm ? Sẽ làm cái gì, nói mẹ nghe một chút ?”

“Thịt gà xào cay !” Tổ Tổ mười phần lo lắng nói ra sở trường của mình, món ăn duy nhất cô có thể làm.

“Không có ?” Mẹ Sở hỏi.

Tổ Tổ chột dạ, cười ha ha : “Không có.”

Mẹ Sở nghiêm mặt nói : “Nói làm một món ăn như vậy thì con cũng có ý tốt. Điểm này tiểu Xuyên so với con tốt hơn, đừng nghĩ nó là một người đàn ông, việc nặng hay việc cần có kỹ năng nó đều đã làm. Nhưng mà tiểu Xuyên thường không có ở nhà, một số việc phải chính con làm, hơn nữa nếu ngẫu nhiên nó về nhà một lần, con là vợ có thể làm một ít đồ ăn nóng hổi, nó sẽ nhớ đến tình cảm của con.”

Tổ Tổ có ý trêu đùa nói : “Vâng vâng, tiểu Xuyên trong mắt mẹ đây chính là mười phần vẹn mười (ý nói hoàn mỹ), con của mẹ cái gì cũng tốt. Ba à, người nói đi, mẹ đây không phải sợ con ngược đãi tiểu Xuyên sao ?”

Ba Sở thực ra cũng hiểu được vợ mình đối với Tổ Tổ quá hà khắc rồi. Ông cũng nhìn ra được tính tình Tổ Tổ rất tốt, mặc dù vợ mình làm khó dễ như thế nào cũng không nhẫn mặt tức giận.

Thực ra là một người con không xấu, rất thông minh lanh lợi, bằng không thì đã nổi lên cái cọ từ lâu. Nếu mỗi ngày mẹ chồng và con dâu đại chiến, không nói ông ở trong nhà không còn đường sống, nội bộ gia đình bất ổn, tiểu Xuyên ở bộ đội làm sao có thể an tâm.

Nhưng mà đứa nhỏ Tổ Tổ này cũng đủ láu cá, rõ ràng không muốn đi, lại bị trong lời nói của vợ ông làm cho có chút bất đắc dĩ, dùng loại phương thức trêu đùa này lôi kéo ông. Nhưng mà ông Sở Vệ Bình là ai, cho dù nhiều đao tiền (ý là dao và tên nhưng mình thấy đề đao tiền hay hơn) cũng có thể hóa giải.

Ông cười trên đùa : “Mẹ con đối với tiểu Xuyên so với ai cũng tốt hơn, ngâm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ rớt. Ta đây làm chồng, còn có anh trai con, cháu gái bảo bối ở trước mặt tiểu Xuyên con phải đứng sang bên. Năm đó tiểu xuyên lựa chọn học viện quân sự, mẹ con thiếu chút nữa khóc hết nước mắt.”

Ba Sở nói một câu làm không khí thoải mái hơn không ít, mẹ Sở có chút ngượng ngùng, liếc mắt nhìn chồng mình một cái, nói : “Tiểu Xuyên không phải con ông, ông sẽ không đau lòng. Nó gặp bao nhiêu đau khổ, tôi đây không phải đau lòng nó, chỉ muốn cho Tổ Tổ cũng sẽ chăm sóc nó.

Năm đó nếu không phải ông ủng hộ, nó đừng nghĩ đến con đường tham gia quân ngũ, ông xem những vết thương trên người nó đi, vết thương lớn vết thương nhỏ nhiều vô cùng, tôi nhìn liền đau lòng, một lần kia thậm chí còn kém một chút là muốn lấy mạng rồi....Tôi.....thực sự.....”

Mẹ Sở nói xong đôi mắt đỏ lên, gần như muốn khóc, ba Sở buông tờ báo trong tay, an ủi vợ mình : “Bà xem bà kia, cũng không sợ đứa nhỏ chê cười, lớn rồi mà nói xong còn khóc được, đừng luôn nghĩ đến chuyện không tốt kia, và lại đàn ông dù sao cũng phải có chút chính trực và trách nhiệm, chúng ta không thể bẻ gãy đôi cánh của các con, nó trưởng thành thì luôn muốn được bay cao.”

Tổ Tổ cũng nhớ tới những vết sẹo trên người Sở Lăng Xuyên, rút khăn tay đưa cho mẹ chồng, nói : “Mẹ, người yên tâm đi, sau này hẳn trở về đây, người cùng ba bảo bọc anh. Cùng với con bảo bọc anh. Anh ấy là chồng của con, con như thế nào cũng không thể bạc đãi anh nha. Ngày mai con phải đi lớp học nấu ăn học nấu ăn, lấy trí thông minh của con, như thế nào cũng có thể làm ra một bàn tiệc Mãn Hân.(*)

Sở Vệ Bình và mẹ Sở nhìn không được nở nụ cười, khó có được lần đầu tiên mẹ Sở không nghiêm mặt trước Tổ Tổ : “Con nha, nghĩ nấu ăn dễ dàng như vậy, đừng có khoác lác nghe chưa.”

“Mẹ, hôm nào con làm một bàn cho người nếm thử, xem người còn nói con không.” Tổ Tổ nói xong nhìn thời gian thì đã hơn 8 rưỡi, mặc dù cô đến đây không nhiều lần nhưng biết thói quen của mẹ chồng, không muốn cho người ở lại, cô đứng dậy nói : “Ba mẹ, thời gian không còn sớm, con đi về trước, hai người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Đã muộn thế này thì đứng đi, liền ngủ ở phòng trước kia của tiểu Xuyên đi. Người một nhà, đừng coi mình giống như người ngoài.” Đây là lần đầu tiên mẹ Sở mở miệng lưu lại Tô Tổ, Sở Vệ Bình cũng nói : “Đừng vậy, con đừng đi, đã muộn thế này rồi thì không an toàn, nghe lời mẹ con ở lại đi.”

Sở Vệ Bình nói xong nở nụ cười, ông cũng biết vợ mình bắt đầu có chút chấp nhận con dâu này, đó là chuyện tốt. Hai vị bề trên đều nói như vậy, Tô Tổ đương nhiên không thể nhất định đi, cô liền ở lại.

Buổi tối cô ngủ rất ngon, buổi sáng bị một hồi chuông điện thoại báo thức ở di động đánh thức, mơ mơ màng màng tỉnh lại, lấy di động ở trên bàn, nhìn một chút là Sở Lăng Xuyên gửi đến mấy cái tin nhắn cùng lúc.

Tô Tổ dụi dụi mắt, rốt cục tầm mắt cũng rõ ràng, nhìn một phần tin nhắn, cô thấy cửa dán chữ Hi đỏ thắm, phòng nhỏ được sắp xếp gọn gàng sạch sẽ, trên nóc nhà treo hoa đỏ thắm, trên bàn là một bó hoa cúc.

Qua ảnh chụp là tin nhắn tràn ngập thất vọng, nhưng không phải giọng điệu của Sở Lăng Xuyên, nội dung là : Chị dâu, người ngày hôm qua làm sao lại không tới. Doanh trường thế nhưng lại đợi cả một ngày. Nhìn đến ảnh chụp phòng chưa, đó là doanh trường tự mình bố trí đó. Chị dâu, người có thể không đến, nhưng doanh trường sẽ thương tâm, vẫn buồn bã không vui, cơm tối ngày hôm qua và bữa sáng hôm nay cũng chưa ăn. Còn có, chị dâu à, chúng ta cũng rất nhớ chị, nhiệt liệt chờ đợi người đến. Khi đến thì chị mang thêm nhiều thị bò khô nữa nhé, rất ngon.

Tô Tổ xem xong nội dung tin nhắn, cảm thấy những chiến sĩ này thật đáng yêu, trong đầu nhìn không được nhớ tới gương mặt ngăm đen kia. Nhìn nội dung tin nhắn, Tô Tổ đoán cái này hẳn là dấu Sở Lăng Xuyên gửi tin nhắn này. Không biết nếu Sở Lăng Xuyên biết thì sắc mặt biến thành màu đen hay là đỏ, ha ha, Tô Tổ không tốt bụng cười.

Cười xong cô lại xem lại ảnh chụp, bố trí tỉ mỉ, mặc kệ là từ tay của ai, đó đều là đối với cô tốt, chào mừng đối với cô, mà cuối cùng cô lại cô phụ mong chờ tha thiết của anh.

Không phải anh không tốt, cũng không phải anh đối với cô không tốt, mà là cô đối với anh không đủ dụng tâm, không đủ quan tâm.

(*) tiệc Mãn Hán : Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Sức hấp dẫn của em không gì sánh được

Lớp nấu ăn vào học lúc 9 giờ cho nên sau khi thức dậy và ăn sáng thì Tô Tổ liền đi, buổi sáng học làm một món ăn nóng, buổi chiều học làm một món lạnh (rau trộn hay salad). Tô Tổ không phải ngu ngốc bình thường, khi thái rau còn cắt phải đầu ngón tay, mặc dù không định khóc nhưng mà tay đứt ruột xót (ý là chị rất đau) liền rơi nước mắt. Nhưng mà không thể bỏ dở nửa chừng, dán một miếng băng gạc cá nhân mà kiên trì đến cùng.

Học làm hai món ăn, Tô Tổ định về nhà thử nghiệm một chút, định làm thành thạo rồi cho người trong nhà nếm thử, làm ba mẹ ngạc nhiên.

Đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, khi đi nhờ xe để về nhà đã là 5 giờ chiều, trời còn sớm nhưng mà Tô Tổ đã bắt đầu bận rộn làm. Bởi vì kỹ thuật thật sự không thành thạo cho nên cần thời gian tương đối dài, hai món ăn mà mất một nửa thời gian nhưng mà tính toán không sai lắm.

Làm xong thì toàn thân đầy mùi khói dầu, Tô Tổ có chút không chịu nổi cho nên trước tiên không ăn cơm mà đi tắm một cái. Khi quay vào phòng ngủ thay quần áo ở nhà thì nghe thấy bên ngoài có người mở cửa, cô giật mình một cái, không khỏi suy nghĩ là ai trở về ?

Trong lòng hoảng sợ, cũng vội vàng mặc áo, lúc định đi ra ngoài thì nghe thấy một tiếng hô to ở bên ngoài : “An Nhục Tô !”

Tiếng hô rung chuyển trời đất này làm Tô Tổ sợ tới mức ruột gan đều như bị xé ra, một tiếng hô to này làm Tô Tổ cảm thấy giống như có quỷ vào thôn, cô nhớ còn không kịp ! Là Sở Lăng Xuyên, anh, tại sao anh lại giống như trở về để giết người vậy, khí thế to lớn kia là tìm cô tính sổ sao ?

Tìm chỗ nào trốn đây ? Phòng ngủ mà chỗ chỉ lớn như vậy, không thể đi, ngay lúc Tô Tổ rối rắm thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra. Khi Tô Tổ nhìn thấy khuôn mặt đen kịt của Sở Lăng Xuyên, phản ứng đầu tiên của Tô Tổ chính là chạy tới rồi trèo lên cửa sổ, sau đó đánh đòn phủ đầu : “Sở Lăng Xuyên, anh đừng đến, nếu đến chỗ em, em, em liền nhảy xuống !”

Sở Lăng Xuyên nhìn Tô Tổ, trong lòng có chút buồn cười, lại có ý trung ra vẻ mặt tan nát cõi lòng nói : “Vợ à, em quá vô tình, nhìn đến anh liền khổ sở như vậy sao, đau khổ đến nỗi em tình nguyện chết cũng không muốn nhìn thấy anh ? Anh rất thương tâm !”

“Hả ? Vậy nếu thế thì cũng không phải như vậy đâu.” Thật ra cửa sổ được bảo vệ nên không có chuyện gì, hơn nữa cô cũng không định nhảy thật, giống như đang đùa giỡn cùng anh. Nhìn Sở Lăng Xuyên từng bước tới gần, Tô Tổ nhỏ giọng nói thầm : “Anh hùng hổ như vậy, không phải em là bị anh dọa sợ sao.”

Khi Tổ Tổ nói chuyện Sở Lăng Xuyên đã làm cho cô không thể lui, Tổ Tổ nháy mắt chợt dạ nhìn anh, mà Sở Lăng Xuyên cầm tay của Tổ Tổ lên liền nhìn thấy băng gạc cá nhân dán trên tay cô, giọng nói khàn khàn hỏi : “Sao lại như thế này, dùng dao hay là dùng súng vậy ?”

“Dao.” Tổ Tổ nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của anh, ánh mắt quan tâm, trong lòng lại cảm động, dường như anh không tức giận việc cô nói không giữ lời, liền lộ ra nụ cười quyến rũ không gì sánh được tới lấy lòng người nào đó : “Khi thái rau không cẩn thận thôi, đã không có việc gì rồi. Tại sao trước khi trở về anh không nói cho em biết một tiếng ?”

Sở Lăng Xuyên nhìn tay của Tổ Tổ không có vấn đề gì lớn, ngẩng đầu, mắt lộ ra hung quang nhìn cô chăm chăm hỏi : “Làm sao vừa rồi em nhìn thấy anh về mặt liền sợ hãi ? Anh không có ăn thịt người, nhìn thấy chồng mình trở về không nên ôm một cái biểu hiện nhiệt liệt chào mừng hay sao ?”

Tổ Tổ lại cực kỳ biết nghe lời, hơn nữa chính mình thất hứa lại lừa người khác, hai tay đang ra rất nhiệt tình ôm Sở Lăng Xuyên một cái, còn nói to : “Tiểu Xuyên chào mừng anh trở về nhà, rất chào mừng anh, tại vì em xúc động nên tay chân luống cuống, tinh thần không bình thường!”

“Dừng lại ! Trình độ ngữ văn của em cũng quá kém đi, đây không phải là dạy hư học sinh hay sao ?” Sở Lăng Xuyên đưa tay nắm bả vai Tổ Tổ, rất hưởng thụ cái ôm nhiệt tình có phần nửa thật nửa giả này của cô.

“Không phải em kích động nên nói năng lộn xộn hay sao.” Tổ Tổ về can hướng lên trên, ra khỏi lồng ngực của anh, cười nhìn đôi mắt đen của anh, nhìn anh không nói lời nào liền thật cẩn thận hỏi : “Anh, thực sự không tức giận ?”

“Anh tức giận cái gì ? Em làm chuyện gì sai sao ?” Trong mắt Sở Lăng Xuyên hiện lên gì đó, nhú mảy hỏi lại.

Tổ Tổ nghĩ đến tin nhắn gửi đến kia, bố trí của phòng ở kia, tấm lòng bị cô phụ lòng kia, cô thành thật mà thành thật nhận sai : “Em thả anh bò câu, đâu có đâu có ai nói đi rồi lại không đi. Còn nói dối anh là em bị bệnh, em sai rồi, xin đồng chí quân đội Giải phóng nhân dân tha thứ !”

“Tiểu tử.” Sở Lăng Xuyên đưa tay vuốt cái mũi xinh xắn của Tổ Tổ một cái, cười nói : “Anh một người đàn ông mà vì chút việc ấy mà tức giận với em, mệt không mệt. Có điều đau lòng thực ra lại có.”

Lúc này Tổ Tổ đã phát hiện một ưu điểm của Sở Lăng Xuyên, rộng lượng, lòng của đàn ông, không chấp nhặt cùng phụ nữ nhỏ bé như cô.

Thực ra cô còn không hiểu có một nguyên nhân khác nữa, đó chính là Sở Lăng Xuyên chỗ nào tức giận cùng cô, được gặp nhau một lần như vậy đã không dễ dàng, đối tốt với cô còn không kịp, lại đi tức giận thì quả thật rất mệt, rất lở vẩn.

Tổ Tổ thấy báo động đã kết thúc, trong lòng thoải mái hơn không ít, kéo cánh tay Sở Lăng Xuyên đi ra ngoài, miệng nói ngọt : “Anh còn chưa ăn cơm đi, đi rửa tay rồi vào ăn cơm, em vừa nấu cơm tối, đúng lúc cho anh nếm thử xem có hợp không, nếu không thì lần sau em cải thiện lại.”

Sở Lăng Xuyên bị Tổ Tổ giục đi rửa tay, còn Tổ Tổ lại đi lấy bát đĩa. Khi Sở Lăng Xuyên đi vào phòng ăn liền nhìn thấy trên bàn bày hai món ăn một món canh, Tổ Tổ đứng ở bên người SLX đưa đĩa cho anh, còn nghịch ngợm cúi người chào: “Hoan nghênh thưởng thức, mời ngồi.”

“Được rồi, đừng thần kinh nữa.” Sở Lăng Xuyên bật cười, kéo Tổ Tổ cùng nhau ngồi xuống, nhìn màu sắc hai món ăn không tệ lắm, hít một hơi nói : “Được ăn cơm vợ làm, thật hạnh phúc.”

Sở Lăng Xuyên nói xong cũng không còn do dự, gấp thức ăn rồi ăn một miếng lớn, ăn vài miếng, không keo kiệt mà khoa trương tay nghề của Tổ Tổ : “Anh nói này tiểu bảo bối, tay nghề em thật không tồi, thật sự là em làm ?”

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên cổ vũ như vậy, nhưng lại không tin là cô làm, vút cho anh một cái nhìn xem thường : “Đúng vậy, hôm nay em vừa đến lớp học nấu ăn, vừa học xong. Thế nào, trình độ đầu bếp của em cũng đáng tin phải không ?”

“Làm sao em lại đi lớp học nấu ăn ?” Sở Lăng Xuyên đối với tính cách Tổ Tổ chính là hiểu biết bao nhiêu, tình huống này, chính cô chắc chắn sẽ không làm, đặc biệt là một mình cô ở nhà, làm cơm cái gì, không cần thiết phải đi học, học cái lớp gì đó.

Tổ Tổ cũng không muốn nói là chủ ý của mẹ chồng, liền nói cho có lệ : “Anh người này làm sao lại hỏi vậy, ăn cơm không ngậm được miệng, đây không phải là em bỗng nhiên có cảm hứng sao, định cho anh ngạc nhiên vui mừng.”

Sở Lăng Xuyên không ngu ngốc, khẽ nhú mảy, xụ mặt xuống hỏi : “Có phải mẹ bảo em đi hay không ?”

Người này rất thông minh, không thể lừa gạt, Tổ Tổ gật đầu “Vâng, là chủ ý của mẹ, nhưng mà chính em bằng lòng đi, nấu cơm cũng rất tốt, về sau mỗi lần anh về thì em làm cho anh các loại món ăn khác nhau.”

Sở Lăng Xuyên để đĩa xuống rồi ôm lấy Tổ Tổ, tay kia thì véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô : “Về sau không muốn làm thì đừng làm, nếu mẹ bắt em làm việc gì mà em không muốn làm thì nói cho anh biết, anh sẽ nói với mẹ.”

Tổ Tổ nhìn ánh mắt Sở Lăng Xuyên lo lắng, nhú mảy hỏi : “Được rồi, anh là sợ em cùng mẹ không thể ở chung phải không ?”

Sở Lăng Xuyên không nói lời nào coi như ngầm thừa nhận, Tổ Tổ cầm lấy chiếc đĩa, ăn một miếng thức ăn mình làm, mùi vị không tệ. Về mặt tự tin nói : “Đồng chí tiểu Xuyên Xuyên, anh yên tâm 100% đi, em rất có sức hấp dẫn, già trẻ tuyệt đối ăn hết.”

Nhìn biểu cảm sinh động kia của Tổ Tổ, trong lòng Sở Lăng Xuyên cảm thấy thật thoải mái, vui vẻ, nhìn không được nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô,

cười nói : “Nói nào của em nhiều tự tin như vậy, nhưng da mặt đủ dày.”

Tổ Tổ đẩy tay của Sở Lăng Xuyên ra, về mặt kinh ngạc nói : “Tự tin của em đương nhiên đều là anh cho em, anh không biết sao ? Từ lúc anh làm phiền, khốc lốc, kêu la để kết hôn cùng em, sự tự tin của em liền tăng lên một mức độ mới.”

Sở Lăng Xuyên cầm lấy tay Tổ Tổ kéo đi, giả vờ hung ác nhìn Tổ Tổ, gần từng chữ : “An Nhược Tổ, khi nào thì anh dây dưa không dứt ? Hủy hoại hết hình tượng cao lớn của anh, phải trừng trị bằng quân pháp !”

“Ah, anh nắm em đau.” Tổ Tổ gỡ tay anh, cũng không cùng anh nào loạn hay trêu đùa, trong lòng cũng đoán có lẽ Sở Lăng Xuyên lo lắng cho cô cho nên mới trở về một chuyện, vội vàng nghiêm túc nói : “Em cùng mẹ ở chung xác thực rất tốt. Đêm qua mẹ còn cho em ở lại nhà qua đêm.”

“Thật sự ?” Ở nhà chồng qua đêm cũng không phải chuyện to lớn gì cả, nhưng là ở Sở gia thì lưu Tổ Tổ ở lại là một chuyện rất trọng đại, không nói mẹ Sở đối với Tổ Tổ không hài lòng, nói đến mẹ Sở người này rất ít lưu người ở lại nhà qua đêm, anh trai và chị dâu kết hôn nhiều năm như vậy mà ở nhà ba mẹ qua đêm cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay.

“Đương nhiên là thật sự rồi.” Tổ Tổ nhìn lại anh một cái, ánh mắt kia, rõ ràng là nói Sở Lăng Xuyên biết quá ít nên trách nhảm.

“Vợ em rất giỏi, sức hấp dẫn của em thật là vô địch.” Sở Lăng Xuyên cũng không coi hai người vừa ăn cái gì, cúi đầu hôn lên miệng Tổ Tổ còn hôn vài ngậm lên khuôn mặt cô, nở nụ cười rục rờ.

Tổ Tổ ghét bỏ đưa tay lau dầu mỡ trên mặt, Sở Lăng Xuyên cũng cầm lấy đôi đũa há miệng vội vàng ăn vài miếng, lấy khăn tay lau miệng sau đó liền đứng dậy, đáng vẻ phải đi bây giờ.

Tổ Tổ ngây ngẩn nhìn anh, cũng đứng lên : “Anh ăn no chưa ? Bây giờ phải đi sao ?”

Sở Lăng Xuyên hai tay nắm bả vai Tổ Tổ, ánh mắt trở nên dịu dàng, chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ, ôm cô một lúc : “Sáng sớm ngày mai anh còn có việc, hôm nay phải chạy về.”

Nói xong liền xoay người bước đi, không cho Tổ Tổ giữ lại để hỏi cùng giữ lại đường sống, bóng dáng vội vàng rời đi giống như một con gió, thổi đau ánh mắt của Tổ Tổ, cũng thổi làm lòng cô rối loạn.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tình địch của anh xuất hiện

Sau khi Sở Lăng Xuyên đi rồi, Tổ Tổ cũng gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, định bày tỏ chút quan tâm của vợ đối với anh nhưng mà điện thoại của anh vẫn tắt máy, lên trên trang mạng QQ tìm anh cũng không thấy người đâu.

Liên tục vài ngày đều như vậy, Tổ Tổ không biết anh đang làm gì, không biết anh đang ở đâu, vì sao tắt máy di động, vì sao không lên mạng, vì bạn quá sao ? Tổ Tổ chính mình không phát hiện rằng cô đã bắt đầu có chút lo lắng không yên.

Sau khi hết giờ làm về nhà rồi ăn cơm tối với ba mẹ liền ở phòng khách, ba mẹ xem tivi, cô lại chơi đùa cùng Soái Ca. Cô ném quả bóng đồ chơi của Soái Ca ra, Soái Ca sẽ ngậm nó trong mồm quay lại, đặt ở cạnh chân cô, chờ cô lại ném tiếp.

Nhưng mà Tổ Tổ lại nghĩ tới Sở Lăng Xuyên, nghĩ đến anh mình bị tổn thương, nghĩ đến mấy ngày nay anh hoàn toàn không có tin tức, hoàn toàn không nhìn Soái Ca, Soái Ca rất không vui khi không được để mắt đến, kêu vài tiếng “Gâu Gâu” hấp dẫn lực chú ý của Tổ Tổ.

Tiếc rằng Tổ Tổ rất chuyên tâm suy nghĩ, ngay cả tiếng kêu của Soái Ca đều xem nhẹ.

Nhìn Tổ Tổ không để ý tới nó, Soái Ca đành phải ai oán ngậm quả bóng chạy đi tìm Lý Nguyệt Hương chơi cùng.

An Quốc Đồng cũng nhận thấy Tổ Tổ không tập trung, trước đây trở về gặp Soái Ca so với bọn họ làm ba mẹ còn thân hơn, hầu như vây quanh Soái Ca chơi, nhưng mà hôm nay có chút ngán ngạo.

“Tổ Tổ...Tổ Tổ !” An Quốc Đồng lớn tiếng gọi Tổ Tổ, lúc này Tổ Tổ mới nghe thấy mà đứng lên sau đó ngồi bên cạnh ba mình “Ba, người gọi con có chuyện gì vậy ?”

“Con suy nghĩ cái gì mà hồn vía lên mây vậy ?”

An Quốc Đồng nói xong, Soái Ca được Lý Nguyệt Hương ôm cũng kêu hai tiếng “Gâu Gâu” với Tổ Tổ, dường như cũng tỏ vẻ thất vọng.

Tổ Tổ do dự một chút rồi nói : “Cũng không có gì, chính là di động của tiểu Xuyên không gọi được, con có chút lo lắng cho anh ấy.”

An Quốc Đồng vừa nghe Tổ Tổ nói như vậy, lắc đầu về mặt thờ dài nói : “Con này, khi ba chấp hành nhiệm vụ di động cũng tất. Ba còn không thấy con quan tâm một chút, thật sự là cô gái hướng ngoại.”

Tổ Tổ nóng nảy, ôm lấy ba, làm nũng “Ba, người đó, khi người đảm nhiệm công việc, con cùng mẹ không biết quan tâm nhiều hơn. Ba nói như vậy tổn thương trái tim bé nhỏ của con.”

An Quốc Đồng nở nụ cười, Lý Nguyệt Hương cũng nhìn không được cười, an ủi Tổ Tổ : “Con cũng đừng lo lắng, chắc tiểu Xuyên có nhiệm vụ gì đó, bất tiện khi liên hệ cùng bên ngoài, nghề nghiệp của nó so với ba con còn đặc thù hơn. Khi về sau thì việc này còn có thể xuất hiện, sau này thành thói quen là tốt rồi.”

Nghe ba mẹ nói như vậy trong lòng Tổ Tổ thoải mái không ít, đứng dậy “Ba mẹ nghỉ ngơi sớm một chút. Con cũng đi ngủ đây. Soái Ca, đi thôi, buồn ngủ rồi.”

Cũng không biết là nghe hiểu được lời nói của Tổ Tổ hay không hay là mỗi đêm đã hình thành thói quen, Soái Ca từ trong lòng Lý Nguyệt Hương nhảy xuống, miệng ngậm quả bóng đi theo Tổ Tổ về phòng ngủ. Tổ Tổ quay về phòng ngủ, Soái Ca thì đặt quả cầu ở trong ổ của mình, sau đó cũng ngủ.

Ngày hôm sau, Tổ Tổ tinh thần sáng khoái đi làm, lúc giữa trưa thì nhận được điện thoại của Mạc Tiểu Nhiên, nói sợ cô cô đơn nên buổi tối muốn tụ họp một hôm, Tổ Tổ đương nhiên là vô cùng vui khi tụ họp như vậy.

Buổi chiều sau khi hết giờ làm, Tổ Tổ trực tiếp chạy đến địa điểm các cô đã hẹn, vẫn như trước là chỗ cũ. Phòng trên tầng, Mạc Tiểu Nhiên sớm đã đặt trước, Tổ Tổ mở cửa đi vào phòng thì không ngờ Thiệu Minh Thành thế nhưng lại ở đó.

Cô ngây ngẩn cả người, khi nào thì hai người này lại ở cùng nhau rồi, chẳng lẽ thật sự là giống như Hàm Hàm nói như vậy, cái gì mà cọ xát ra tình yêu tia lửa gì đó ? Đang nghĩ vẩn vơ đầu đầu, sau lưng bỗng có 1 người tiến đến.

“Chị dâu !”

Cái gì vậy ? Tổ Tổ quay đầu nhìn lại liền cảm thấy choáng váng, dĩ nhiên là La Vi Khôn rồi, là người bị Hàm Hàm cường hôn. Hôm nay đây là cái tình huống gì vậy, ở trong này lần đầu tiên ba nam ba nữ hai bên đều tập hợp đông đủ.

Thiệu Minh Thành niềm nở tiếp đón “Chị dâu, ngồi xuống đi.”

Mạc Tiểu Nhiên về mặt bình tĩnh nói với Tổ Tổ : “Đúng vậy, Tổ Tổ cậu cũng ở đó làm cái gì ? Lại đây ngồi nào.”

Tổ Tổ cùng với La Vi Khôn đi đến, lúc này cô mới phục hồi tinh thần lại, cười hỏi : “Tình huống này là gì đây, xảy ra chuyện gì mà mình không biết vậy, Mạc Tiểu Nhiên cậu rất không tốt bụng. Minh Thành và Vi Khôn, các cậu cũng không nói cho tôi một tiếng.”

Mạc Tiểu Nhiên về mặt không để ý nói : “Tình cờ khi mình tới thì gặp ở dưới tầng thôi.”

La Vi Khôn nói : “Chúng em không có nhớ chị dâu, đúng lúc tình cờ gặp gỡ thôi, đương nhiên cùng chị dâu hội họp. Chị dâu, tiểu Xuyên không thường ở nhà, có chuyện gì cần hỗ trợ, chị gọi em và Thiệu Minh Thành là được, đều là anh em một nhà, đừng khách sáo.”

Bốn người nói chuyện sôi nổi, của phòng đột nhiên mở ra, Hàm Hàm về mặt thần bí xuất hiện, sau khi ánh mắt đảo qua mọi người thì cũng ngây ngẩn cả người, cô nhìn thấy La Vi Khôn, người đàn ông mà cô từng hôn qua kia, anh như thế nào xuất hiện ở chỗ này ?

Khi Hàm Hàm nhìn La Vi Khôn thì tầm mắt La Vi Khôn cũng nhìn về phía Hàm Hàm, lúc ánh mắt hai người giao nhau thì Mạc Tiểu Nhiên hô : “Hàm Hàm, như thế nào bây giờ cậu mới đến, hôm nay phạt cậu trả tiền, tớ đều đói bụng lắm rồi.”

Hàm Hàm không để ý đến hai người đàn ông kia mà cười thần bí với Tổ Tổ và Mạc Tiểu Nhiên : “Đoán xem tớ dẫn theo ai đến cho các cậu đây ?”

Tổ Tổ nhìn ra cửa “Ai cơ, đừng thừa nước đục thả câu, nhanh chóng vào đi.”

Lúc này một người đàn ông đi tới, mặc dù không cao bằng Sở Lăng Xuyên, nhưng ước chừng cũng 1m78, tây trang khéo léo mặc ở trên người, rất có khí chất tuấn tú. Tổ Tổ cùng Hàm Hàm đồng thời mở to mắt, sau một hồi sững sốt thì hai người liền đứng lên, đồng thanh hô : “Cao Tường !”

Tầm mắt Cao Tường đảo qua Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn, tiếp theo là Mạc Tiểu Nhiên, cuối cùng dừng ở trên mặt Tổ Tổ không dời, cười chào hỏi : “Đã lâu không gặp.”

Ngoại trừ La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành, Tổ Tổ vài người bọn họ đều kích động, Cao Tường và các cô đều là bạn học thời trung học, quan hệ rất thân thiết. Sau khi học đại học, bởi vì các cô ba cô gái đều độc thân, vì cha mẹ nữa cho nên ở lại học trường đại học địa phương, còn Cao Tường thì đi nơi xa.

Hồi đi học đó mỗi khi đến ngày nghỉ có thể gặp mặt vài lần, sau khi tốt nghiệp thì người này hoàn toàn không có tin tức. Cũng đã ba năm, đột nhiên xuất hiện, không ngạc nhiên vui mừng, không kinh hãi mới là kỳ quái.

Sau khi kích động, Tổ Tổ mới ý thức được đã vắng vẻ Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn, vội vàng nhiệt tình giới thiệu để bọn họ nhận biết nhau. Sau khi mọi người khách sáo liên rất nhanh nói chuyện với nhau, sau đó thức ăn cũng được đưa lên liền vừa ăn uống và trò chuyện.

Những người đàn ông đều lái xe cho nên cũng không uống rượu, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên cũng không uống. Không khí bữa tối rất hài hòa, cũng rất sôi nổi, một bàn ba cô gái đùa giỡn nhau, ba người đàn ông liền được hiểu biết nguyên vẹn.

Sau bữa tối là 9 giờ, Tổ Tổ không định quay về chỗ ba mẹ. Đi ra từ nhà hàng món cay Tứ Xuyên, ba người đàn ông phát huy phong độ quý ông muốn đưa các cô gái về nhà. Cao Tường đứng ở bên cạnh Tổ Tổ, quay đầu nhìn cô : “Cậu ở chỗ nào, mình đưa cậu về.”

Thiệu Minh Thành đi qua đó nói “Cao tiên sinh, Vi Khôn, phiền toái hai người đưa Hàm Hàm và Tiểu Nhiên trở về. Mình phụ trách đưa chị dâu về nhà. Chỗ đó mình biết, hơn nữa cũng tiện đường.” Anh cũng có một mặt mạnh mẽ.

Mạc Tiểu Nhiên thì nhất định phải về nhà, Hàm Hàm lại chạy đến ôm lấy Tổ Tổ : “Tổ Tổ, cậu về nhà cậu đi, mình theo cậu về nhà cậu bầu bạn, đúng lúc trễ như vậy mình cũng lười quay về.”

“Đi thôi Cao Tường, cậu đưa mình về nhà, mình buồn ngủ muốn chết rồi. Mọi người ngủ ngon.” Mạc Tiểu Nhiên nói xong kéo cánh tay của Cao Tường bước đi, trước khi Cao Tường xoay người thì tầm mắt dừng ở trên người Tổ Tổ : “Tạm biệt.”

Tổ Tổ dơ tay chào, cười nói : “Tạm biệt, về nghỉ ngơi sớm một chút nhé.”

Cao Tường bị Mạc Tiểu Nhiên túm đi, Tổ Tổ bọn họ cũng đi đến chỗ xe của Thiệu Minh Thành đỗ xe, mới vừa lên xe thì La Vi Khôn liền chạy tới, mở cửa phụ xe rồi lập tức ngồi lên : “Xe mình hỏng rồi.”

Thiệu Minh Thành liếc mắt nhìn La Vi Khôn không nói chuyện, khởi động xe, rời đi.

Sau khi đưa Tổ Tổ và Hàm Hàm trở về, trên đường Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn trở về, Thiệu Minh Thành hỏi : “Xe của cậu thật sự bị hỏng sao ?”

La Vi Khôn trừng mắt liếc Thiệu Minh Thành một cái rồi nói sang chuyện khác : “Cậu có phát hiện hay không, ánh mắt của tên Cao Tường kia vẫn luôn xoay quanh vợ của tiểu Xuyên.”

“Mình thì chú ý tới ánh mắt của cậu vẫn luôn xoay quanh Hàm Hàm.”

“Đi chết đi, đừng nói nhiều, ánh mắt mình nhìn xung quanh không được sao ? Mình nghĩ mình cần phải cảnh báo cho tiểu Xuyên một cái.”

La Vi Khôn nói xong lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, tắt máy, cuối cùng đành phải gửi tin nhắn, Thiệu Minh Thành đối với hành động bà tám của La Vi Khôn cũng không ngăn cản, chỉ cười cười “Có người anh em như vậy không biết là hạnh phúc hay bất hạnh.”

La Vi Khôn cũng không để ý Thiệu Minh Thành nói cái gì, cười xấu xa gửi cho Sở Lăng Xuyên một tin nhắn : Anh trai, đừng trách làm anh em không nhắc nhở anh, tình địch của anh xuất hiện. Nhất cấp chuẩn bị chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Anh đã trở lại

Hôm nay là thứ Sáu, lúc hết giờ làm Tổ Tổ định đi thăm ba mẹ chồng. Đi ra từ trường học, khi đang định đi nhờ xe thì nghe được có người gọi tên của cô, giọng nói quen thuộc mà xa lạ.

Tổ Tổ dừng bước rồi quay đầu nhìn lại thì thấy Cao Tường, cô nở nụ cười, có chút kinh ngạc nói : “Cao Tường, sao cậu lại tới đây.”

Cao Tường đi đến bên người Tổ Tổ, cười ôn hòa nói : “Đúng lúc đi qua chỗ này nên mới định đi thăm bạn học cũ. Nhân tiện xem bạn học cũ có thể nề mặt mà cùng nhau ăn tối để nói về chuyện xưa hay không.”

“Nhìn cậu chân thành như vậy, mình phải nề mặt chứ sao. Vừa khéo gọi cho Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên luôn.” Tổ Tổ và Mạc Tiểu Nhiên, Hàm Hàm không sai biệt lắm là đều muốn tụ họp vào Chủ Nhật, nhưng mà kỳ quái là hôm nay hai người đó thế nhưng không có hẹn cô.

Nói xong liền lấy di động ra, gọi điện thoại cho Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm. Trong mắt Cao Tường hiện lên gì đó, khi há mồm định nói thì chỉ nghe thấy một giọng nói vang dội vang lên cách đó không xa.

“Tổ Tổ !”

Nghe thấy tiếng gọi đó, động tác muốn gọi điện thoại của Tổ Tổ dừng lại, xoay người lại nhìn liền thấy một bóng dáng cao lớn thẳng tắp, một thân quân trang, đang ngừng đầu ưỡn ngực đi tới chỗ cô. Trên khuôn mặt ngăm đen là nụ cười tươi tắn.

Nhìn người đàn ông nhanh chóng đi tới chỗ mình kia, Tổ Tổ nhận không được tán thưởng về uy vũ anh tuấn của anh. Người đàn ông này, là một người

hay thay đổi. Lúc anh xụ mặt rất giống núi băng, rất dọa người. Lúc cười rộ lên thì giống như mặt trời, vô cùng ấm áp. Lúc nghịch ngợm lại giống như một đứa trẻ, rất đáng yêu.

Anh luôn như vậy, đột nhiên xuất hiện, rồi lại đột nhiên rời đi, luôn làm cô trở tay không kịp, không hề phòng bị. Một tuần không thấy anh, hình như anh gầy hơn. Khi Tổ Tổ suy nghĩ thì Sở Lăng Xuyên đã chạy tới trước mặt.

Bởi vì mặc quân trang, Sở Lăng Xuyên không có đi qua ôm Tổ Tổ, chỉ là mỉm cười nhìn nam nhân đứng bên cạnh Tổ Tổ. Giày tây, tác phong nhanh nhẹn, chỉ là không có đeo kính, không phải là nam nhân đeo kính trong ví tiền kia của Tổ Tổ, hệ số uy hiếp không cao.

“Tổ Tổ, người này là đồng nghiệp của em?”

Lúc này Tổ Tổ mới hoàn hồn, vội vàng giới thiệu nhau cho hai người. Vì tránh cho Sở Lăng Xuyên có chỗ hiểu lầm mà Tổ Tổ giới thiệu vô cùng cẩn thận: “Anh ấy là Cao Tường, bạn học thời trung học của em, mới trở về không lâu, vừa đến đây thăm em. Cao Tường, người này là chồng của mình, Sở Lăng Xuyên.”

“Chào cậu.”

“Chào cậu.”

Hai người đàn ông thân thiện bắt tay, Cao Tường liếc mắt nhìn Tổ Tổ một cái: “Mình có việc rồi, không quấy rầy hai người đoàn tụ.”

Cao Tường vốn định mượn cơ hội rời đi, nhưng Sở Lăng Xuyên lại nhiệt tình nắm tay hắn không tha, thực chân thành nói: “Dù bạn cũng nên ăn cơm chứ. Nếu đã ít khi được gặp mặt Tổ Tổ thì đúng lúc cùng nhau tụ họp đi.”

Cao Tường có chút không hiểu được Sở Lăng Xuyên, là thực sự chân thành cùng nhiệt tình hay là đang thị uy với hắn, hắn cười cười không từ chối nói: “Tôi đây cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Cứ như vậy ba người cùng đi ăn cơm, lần này thay đổi đi ăn cơm ở một nhà hàng địa phương, vẫn như cũ là một phòng riêng. Ba người gọi đồ ăn, chọn rượu rồi liền chậm rãi nói chuyện.

Sau khi rượu và thức ăn ở trên bàn, Sở Lăng Xuyên kính Cao Tường một ly trước “Cao tiên sinh, cậu là bạn thân của Tổ Tổ, về sau khi không có việc gì, hi vọng cậu có thể đến thăm Tổ Tổ nhiều.”

Cao Tường là doanh nhân, mỗi ngày có nhiều chuyện nhất có lẽ chính là lục đục với nhau, cho nên lúc này Sở Lăng Xuyên nói với hắn, hắn cũng không cảm thấy đó là thật, cười nhạt, nửa thật nửa giả nói: “Sở tiên sinh không sợ tôi đối với Tổ Tổ gây rối gì đó sao?”

Tổ Tổ nghe Cao Tường nói vậy, nhin không được trừng mắt liếc hắn một cái: “Cao Tường, cậu nói nhắm gì đấy?”

Sở Lăng Xuyên lại cười vui vẻ, bình thân vô tư nói: “Tuy rằng Tổ Tổ gả cho tôi, nhưng mà cô ấy có thể giới của mình, mà không phải vì hôn nhân với tôi mà bị phong bế ở giữa, ngay cả với bạn bè cũng phải lo sợ. Cậu là bạn bè của Tổ Tổ, cũng chính là bạn bè của tôi, tôi đối với bạn bè rất tin tưởng.”

Hai người cạn chén một chút, Sở Lăng Xuyên uống xuống một ngụm, Cao Tường nhìn Sở Lăng Xuyên, lưỡng lự một chút sau đó cũng uống xuống một ngụm, cười nói: “Tôi cùng Tổ Tổ học cùng nhau, là bạn bè, không hơn, vừa này chỉ là đùa vui thôi.”

Hai người đàn ông này làm Tổ Tổ có chút không hiểu, nhìn hai người một miếng đồ ăn cũng không ăn, chỉ uống rượu không, liền nhắc nhở nói: “Đừng chỉ uống rượu, ăn trước chút đồ ăn đi, một lát nữa gục xuống, em nhưng không khiêng được hai người đâu.”

Sở Lăng Xuyên và Cao Tường đều nở nụ cười. Không khí đột nhiên trở nên không còn có vẻ quái. Mặc dù Tổ Tổ đã khuyên hai người đàn ông không cần uống nhiều quá. Thế nhưng hai người này lại giống như âm thầm phân cao thấp, một ly lại một ly uống hết, ai cũng không yếu thế.

Liên tục uống đến 9 giờ, hai người đã say bầy tám phần rồi, khi Tổ Tổ tính tiền xong thì Sở Lăng Xuyên và Cao Tường giống như hai người anh em tốt mà khoác vai nhau, cước bộ không ổn định đi ra ngoài.

Say thành như vậy nên Cao Tường không thể lái xe, Tổ Tổ gọi một xe taxi, để hai người cùng lên đi. Nghĩ trước tiên đưa Cao Tường về nhà, sau đó lại cùng Sở Lăng Xuyên quay về nhà mình.

Cũng may Cao Tường còn không có say đến nỗi không biết mình ở chỗ nào. Đi vào khu nhỏ mà Cao Tường ở, Tổ Tổ nghĩ mọi chuyện sẽ thuận lợi, chỉ cần đưa Cao Tường đến khu này là không có việc gì. Nhưng sau khi Cao Tường xuống xe, Sở Lăng Xuyên cũng xuống theo, hai người nắm tay lưu luyến chia tay. (tác giả mẹ kế muốn cho tý đam vào ư ? @@)

Tổ Tổ lại muốn lưu luyến xong rồi thì đến nơi, nhưng Cao Tường lại muốn đưa cô và Sở Lăng Xuyên về nhà (ý là đưa hai người đó về rồi mình mới bắt xe về) thế nhưng Sở Lăng Xuyên cũng không từ chối, Tổ Tổ quá yếu ớt, ngăn cản cũng không ngăn được, hai kẻ say xin lại nghiêng ngả lao đảo lên xe taxi.

Không thể nói gì, Tổ Tổ chỉ phải lên xe theo, nói cho tài xế địa chỉ nhà cô, dẫn hai kẻ say xin quay về nhà cô.

Nhìn hai người say thành như vậy, Tổ Tổ định cứ để Cao Tường ở nhà nàng một đêm là được, nhưng người uống say thật sự là không thể nói chút lý trí nào, hơn nữa còn rất không nghe lời.

Cao Tường kiên trì đưa cô và Sở Lăng Xuyên lên tầng, vào nhà bằng cửa sau, Tổ Tổ để anh không cản trở về, ở chỗ này một hôm. Cao Tường có thể phải trở về, Sở Lăng Xuyên sau đó lại kích động, không thể đưa Cao Tường về nhà.

Nhìn hai kẻ say xin ăn ỉ, Tổ Tổ gần như muốn khóc, muốn cô sống hay không.

Mới vào cửa còn chưa có đổi giày, Sở Lăng Xuyên và Cao Tường lại đi ra ngoài, Tổ Tổ chỉ có thể đuổi theo, thực hận không thể đánh ngất xui hai người này, làm cho bọn họ yên tĩnh một chút, nhưng mà không thể đánh.

Lại ngăn xe taxi, lên xe, Tổ Tổ lấy điện thoại đi động ra gọi, lúc này mọi người đều ngủ, Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm đều là đàn bà con gái, đến đây cũng không giúp được, và lại cũng đã trễ thế này, gọi bọn họ ra ngoài cũng không tốt.

Nghĩ tới Thiệu Minh Thành và La Vĩ Khôn, đã gọi điện thoại nhưng phát hiện ra là hai người đều tắt máy. Tổ Tổ chỉ phải cam chịu số phận bị ép buộc đi theo, xem hai người này còn có thể ép buộc thành cái gì nữa. Cứ như vậy, cậu đưa tôi, tôi đưa cậu, không có kết thúc.

Mãi đến 0 giờ, trên đường Cao Tường đưa cô và Sở Lăng Xuyên về nhà, hai người đều khò khò rồi, bất tỉnh nhân sự. Anh lái xe cũng lo lắng, xe dừng ở tiểu khu của Tổ Tổ, hỏi : “Hai người này thật có ý tứ, đưa cả đêm, tôi kiếm được nhiều tiền của mấy người rồi.”

Tổ Tổ thực 囧, bởi vì để thuận tiện nên gọi xe này lại để tài xế chờ, tài xế cũng cùng bọn họ giằng co hơn nửa đêm. Hai người kia dù gọi vẫn bất tỉnh, cô lại không thể trở về, nhờ anh tài xế hỗ trợ diu nhưng vẫn bất động.

Cuối cùng Tổ Tổ ác độc nói : “Anh tài xế, để bọn họ ngủ trong xe đi, giá anh xem rồi thu.”

Tài xế bất đắc dĩ, nhưng mà trong lòng cũng vui vẻ, như vậy kiếm được nhiều tiền mà bớt việc.

Thời gian một chút đã đi qua, mãi cho đến rạng sáng tầm 3 giờ, Tổ Tổ đang mơ mơ màng màng ghé vào trên cửa sổ ngủ, anh tài xế thì ở bên ngoài hút thuốc để nâng cao tinh thần.

Mà khi Sở Lăng Xuyên và Cao Tường tỉnh dậy, sau đó hai người nhìn nhau, nhìn xem mình ở đâu, nhìn Tổ Tổ đầu lệch qua cửa xe ô tô ngủ, hai người đều có chút mơ hồ không hiểu tình huống lúc này.

Nhưng đều là người thông minh, suy nghĩ một chút liền biết sơ sơ nhất định liên quan đến việc uống rượu, trong lòng hai người biết rõ ràng, giống như xấu hổ, nhưng không ai biết là xấu hổ. Sau khi bắt tay, Sở Lăng Xuyên xuống xe, đến trước cửa ghé hành khách, cẩn thận mở cửa, ôm Tổ Tổ vào trong ngực, sau đó xoay người rồi đi.

Tài xế trở lại trong xe, Cao Tường vuốt vuốt mi tâm, nói : “Lái xe đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Hắn có anh đều có

Tổ Tổ rất buồn ngủ và mệt mỏi, trong lúc mơ mơ màng màng thì cảm giác có người ôm cô, cố gắng mở mắt thì nhìn thấy Sở Lăng Xuyên liền nhắm mắt lại, yên tâm đi gặp Chu Công, trong đầu còn hiện lên một ý niệm, cái ôm này thực an tâm.

Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ vào nhà, thật cẩn thận đặt cô ở trên giường, cẩn thận cởi giày và cắt kỹ áo khoác cho cô. Người thấy bản thân toàn mùi rượu liền vội vàng đi tắm rửa một cái, lúc này mới trở lại phòng ngủ, tay chân nhẹ nhàng nằm bên cạnh Tổ Tổ.

Nhìn Tổ Tổ buồn ngủ như vậy anh cũng không muốn quấy rầy cô ngủ, nhưng mà thời gian gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều làm cho anh đối với cô nhớ nhung và mong ngóng rất sâu đậm, có mong muốn nắm cô trong tay mà ngắm nghía, yêu thích không rời.

Cũng không quản việc Tổ Tổ chưa rửa mặt, một hồi cầm tay cô đặt ở bên môi hôn một cái, một hồi lại làm càn hôn nhẹ lên mặt cô, môi cô. Tổ Tổ chỉ lo ngủ, đối với cái người làm phiền kia mặc kệ, chỉ là có chút bối rối mà trở mình.

Sở Lăng Xuyên lại thuận tiện dán vào sau lưng Tổ Tổ, nghiêng người chống một cánh tay xuống, nâng đầu, rừ mi mắt xuống nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Tổ Tổ, tay không tự chủ được mà chạm vào hai gò má mịn màng của Tổ Tổ, vuốt nhẹ rồi đến đôi môi.

Trong lúc ngủ mơ Tổ Tổ bị người khác quấy rầy nên trong lòng rất tức giận, há mồm cắn một tiếng a, cho anh náo loạn không cho người khác ngủ này. Sở Lăng Xuyên nhũm mày rút tay ra, lắc lắc, nhìn Tổ Tổ mơ màng quay đầu trùng mắt liếc anh một cái sau rồi lại tiếp tục ngủ, anh không khỏi bật cười.

Tổ Tổ ngủ một giấc này liền ngủ thẳng tới 3 giờ chiều, mặc dù thời gian ngủ rất lâu nhưng lúc tỉnh lại vẫn choáng váng như cũ. Đen trắng đảo lộn, lập tức không thể thích ứng kịp, rất không thoải mái.

Bơ phờ để cơ thể ngồi dậy, phản ứng một chút, trong phòng ngủ chỉ còn một mình cô, Sở Lăng Xuyên sẽ không lưu lại một tờ giấy để quay về doanh trại chứ ? Tổ Tổ quay đầu tìm tờ giấy trên tủ đầu giường, không có thấy, có nghĩa là anh không đi.

Tổ Tổ xoay người đi xuống giường, đi chân trần đến chỗ cửa phòng ngủ, vừa mở cửa đi ra liền chợt nghe thấy một hồi tiếng cười trầm thấp và sang sảng truyền đến từ bên ngoài, không cần hoài nghi đó chính là âm thanh của Sở Lăng Xuyên truyền đến.

Người này có cái gì mà vui vẻ vậy ? Tổ Tổ mở cửa đi ra ngoài, nhìn thấy đầu tiên là Sở Lăng Xuyên ánh mắt đang nhìn TV mà cười khúc khích, cô theo tầm mắt của anh nhìn qua ra đằng sau thì thấy trên TV đang chiếu lại là Tom and Jerry.

Người đàn ông này thật sự là....không còn gì để nói.

“Vợ, em dậy rồi ư.” Sở Lăng Xuyên buông điều khiển trong tay, đứng dậy giống như đứa trẻ nhỏ mà đến chỗ Tổ Tổ. Tổ Tổ nhớ tới hôm qua anh uống say mà bị ép buộc, trong lòng cũng rất khó chịu.

Dùng mũi hửi một tiếng sau đó không hề để ý đến anh, xoay người đi tìm dép lê. Sở Lăng Xuyên nhanh mắt mà nhanh chóng cầm dép lê giúp Tổ Tổ, Tổ Tổ xụ mặt đi vào, tiếp tục không nhìn đến anh.

Không phải Tổ Tổ quá cẩn thận mà là đêm qua, đối mặt với việc say rồi tỉnh rồi ngủ, còn phải dùng sức ép buộc Sở Lăng Xuyên và Cao Tường, thật sự là cô thiếu chút nữa là điên rồi, từ lúc kết hôn đến giờ, hai người cũng gặp qua vài lần, có lẽ hai người đều muốn mượn rượu làm càn.

Lần đầu tiên đánh cô (*), lần thứ hai cũng chính là lúc này lại hại cô một đêm không ngủ. Chúng ta phải có không khí tích cực, nhà của cô tuyệt đối không thể sinh ra một kẻ nát rượu, hơn nữa Tổ Tổ nhận thấy uống rượu, nhất là lúc uống say không phải là chuyện gì tốt.

(*) Xem lại chương 13, trong đêm tân hôn Sở Lăng Xuyên ngủ say nên theo phản ứng “động tay động chân” với người ngủ bên cạnh là Tổ Tổ ^^

Sở Lăng Xuyên nhìn sắc mặt Tổ Tổ không bình thường, suy nghĩ chính mình cũng không làm mất lòng cô, rốt cuộc là như thế nào lại làm cho vợ anh mất hứng ? Nghĩ đi nghĩ lại nhất định là bởi vì chuyện uống rượu tối qua.

Tổ Tổ cảm quần áo đi tắm rửa, Sở Lăng Xuyên còn thật sự hối lỗi. Khoảng nửa tiếng sau, Tổ Tổ tinh thần sảng khoái đi ra từ nhà vệ sinh, tắm rửa một cái có tinh thần hơn nhiều, cũng nhẹ nhàng khoan khoái hơn.

“Vợ à, em cũng đói bụng rồi. Đi, chúng ta ăn cơm.” Sở Lăng Xuyên lợi dụng lúc rảnh rồi khi Tổ Tổ tắm rửa đã sớm làm xong một chút đồ ăn nóng hổi, nhìn Tổ Tổ đi ra liền vội vàng lấy lòng, dẫn Tổ Tổ đến phòng ăn.

Ba món ăn một món canh với cơm tẻ. Tổ Tổ nhìn thức ăn nóng hổi cũng mềm lòng, cô đúng là rất không có cốt khí. Ôi, cô chỉ là một người ăn hàng, nhìn trúng cái gì đều quên hết, thật sự là rất không có triển vọng.

Hai người ngồi xuống ăn cơm, Sở Lăng Xuyên cầm thìa giúp Tổ Tổ gấp thức ăn, sau đó hỏi : “Vợ à, nói một chút xem làm sao lại không để ý đến anh, anh làm sai cái gì, em nói ra đi, anh mới có thể sửa lỗi có đúng hay không ?”

Tổ Tổ giúp anh gấp đĩa rau, sau đó nhìn anh chăm chú : “Anh không có làm sai cái gì, chỉ là em cảm thấy uống rượu không tốt, thứ nhất là không tốt cho sức khỏe, thứ hai là hỏng việc, thứ ba sẽ tạo cho người bên cạnh ảnh hưởng không tốt, cho nên hi vọng về sau anh sẽ tự giác hạn chế, biết không ?”

“Vợ, về sau anh nhất định sẽ tự giác hạn chế.” Sở Lăng Xuyên vẻ mặt nghiêm túc nói xong lại cọt nả đứng lên “Vợ, anh cũng đã bảo đảm, em có thể đừng liên lụy đến khuôn mặt hay không, cười cho anh một cái.”

☹, cười trả lại cho anh một cái, cô cũng không phải bán rẻ tiếng cười, “Hi hi” Tổ Tổ cười lạnh một tiếng cộng thêm nở nụ cười ngoài cười nhưng trong không cười sau đó cúi đầu ăn cơm, Sở Lăng Xuyên cũng không lại đùa Tổ Tổ, ngoan ngoan ăn cơm.

Cơm nước xong thì Tổ Tổ rửa bát. Sở Lăng Xuyên thì rửa hoa quả mà chính mình mua sáng nay. Sau đó hai người ngồi ở phòng khách vừa ăn hoa quả vừa xem ti vi. Hôm nay cũng không đến lớp học nấu ăn gì đó, cô quá mệt mỏi.

Không có chương trình gì hay, đúng lúc nhìn thấy một cuộc thi đấu lực, bên trong là một người lực sĩ, từng khối từng khối cơ bắp kia, còn khoa trương đi chuyên nữa, Tổ Tổ nhìn không được sợ hãi than : “Oa, cơ thể của hắn còn có thể đi chuyên nha !”

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ không chớp mắt xem tên lực sĩ ở trên ti vi này, còn khen vẻ ngoài nữa. Anh đứng dậy, che trước mặt Tổ Tổ, cô nhú mày : “Anh làm sao lại chần em, nhìn không được.”

“Có cái gì đẹp mắt, hắn có chồng em cũng có.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền một phen cởi bỏ áo T- shirt trên người, lộ ra nửa người trên màu nâu đồng, sau đó còn bắt chước động tác của vị lực sĩ trên TV kia tạo dáng vài kiểu.

Mặt Tổ Tổ nhìn không được mà đỏ lên, lại cảm thấy Sở Lăng Xuyên thật sự vừa hài hước vừa đáng yêu, Tổ Tổ lập tức cười nghiêng ngả, nhưng mà nói thật ra, vóc người Sở Lăng Xuyên so với người lực sĩ để nhìn kia thì cơ bắp người lực sĩ trên TV quá khoa trương, mà của Sở Lăng Xuyên mới vừa đẹp.

Sở Lăng Xuyên còn đang khoe khoang cơ bắp của mình, Tổ Tổ thì cười đến nỗi đánh lên ghế sofa, cười đến đau bụng, còn chưa kịp phản ứng thì người đã bị Sở Lăng Xuyên ôm kín vào lòng, tươi cười của cô còn chưa hết thì môi đã bị hôn.

Môi dây dưa cùng một chỗ, hô hấp trở nên dồn dập mà nóng rực lên, là lúc làm cho lưỡi anh mạnh mẽ tiến vào trong miệng cô. Lòng cô kinh ngạc

không thôi, hai tay bắt lực không biết nên đặt ở chỗ nào, cuối cùng đặt trên bờ vai rộng của anh.

Hai người ngã xuống trên sofa, ngực anh rộng lớn mà cường tráng và mềm mại của cô ở cũng một chỗ, anh vội vàng yêu cầu khát vọng mà mình muốn, mà Tổ Tổ định lui, lại không có chỗ thối lui, không có sức để thối lui, ngược lại chôn ở cổ anh, hôn sâu....

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Chưa chuẩn bị tốt để có con

Lúc cánh tay của Tổ Tổ vòng qua cổ Sở Lăng Xuyên này, máu của anh càng thêm sôi trào, toàn bộ tình cảm mãnh liệt cùng lửa nóng đều xuất hiện ở dưới bụng, giống như biến thành một dã thú muốn lao ra, ăn luôn người con gái dưới thân.

Sở Lăng Xuyên hôn so với trước kia thành thạo và có nhiều kỹ năng hơn, trong lúc Tổ Tổ bị anh hôn thì đầu óc dần dần có chút hỗn loạn, cơ thể cũng nóng lên, nghĩ muốn cái gì, nhưng đến cuối cùng vẫn không biết phải làm như thế nào.

Lúc Sở Lăng Xuyên lửa nóng ở bàn tay đã cản trở cách quần áo mà vuốt ve vùng mềm mại trước ngực cô, trong đầu Tổ Tổ đột nhiên bật ra hai chữ “đứa bé”, cùng với việc nhớ lại đau đớn kịch liệt trước đây vào đêm đó.

Trong nháy mắt trong lòng run lên, suy nghĩ trong đầu cũng dần dần rõ ràng, cô quay đầu ra, tránh né cái hôn của Sở Lăng Xuyên, hai tay cũng đẩy anh, không cho anh tiến thêm một bước.

Tổ Tổ chống đối làm cho Sở Lăng Xuyên rất buồn bực, anh hơi chống người lên, con ngươi đen mờ mịt chăm chú nhìn Tổ Tổ, thở gấp mà khàn khàn hỏi : “Làm sao vậy tiểu bảo bối ? Lần này sẽ không đau đâu, đừng sợ.”

“Em....” Tổ Tổ hít vào một hơi lớn, ổn định lại hô hấp có chút hỗn loạn của mình, giọng nói có chút không yên nói : “Em nghĩ, có chuyện chúng ta nên nói chuyện một chút.”

Sở Lăng Xuyên cảm thấy cơ thể của mình như muốn nổ tung, hiện tại chuyện anh cần làm chính là nắm lấy cô, đúng lúc cô gái này lại muốn cùng anh nói chuyện gì đó, đây không phải là phá đám sao ? Ngay lúc này, chuyện trên trời anh cũng cho đứng sang bên, trước làm xong chuyện này rồi nói sau.

“Tí nữa hãy nói.” Sở Lăng Xuyên mạnh mẽ nói xong lại cúi đầu tiếp tục hôn, lần này không phải hôn cái miệng nhỏ nhắn của Tổ Tổ mà là ngọn núi của cô. (ngực đó ^^)

Tổ Tổ nhin không được “um” một tiếng, cố gắng nắm suy nghĩ của chính mình, khéo léo nói lên ý nghĩ của mình : “Sở Lăng Xuyên, chúng ta vừa kết hôn, em còn chưa sẵn sàng để có con..... Anh hiểu ý của em chưa ?”

Sở Lăng Xuyên sừng sốt một chút, ngẩng đầu lên, con ngươi mờ mịt trở nên nặng nề, nhíu mày nhìn Tổ Tổ, vấn đề con cái này, đúng là bọn họ không tìm hiểu qua.

Sau khi kết hôn hai người hiếm khi được gặp mặt một lần, mà ngay cả lúc động phòng còn là thay đổi bất ngờ, đến bây giờ anh cũng không biết làm vậy (là động phòng đó) là cái cảm giác như thế nào, cho nên cái gì tránh thai, cái gì con cái anh không nghĩ tới.

Thời khắc mấu chốt này, Tổ Tổ lại nhắc đến như vậy, anh cũng hiểu được việc vấn đề con cái này rất quan trọng, tuy rằng anh cảm thấy mình đã sẵn sàng, nhưng mà Tổ Tổ chưa sẵn sàng, cho nên nhất thời không nóng lòng.

Hơn nữa theo như lời Tổ Tổ, bọn họ vừa kết hôn, hai người thế giới cơ hồ còn không có quá, vấn đề con cái có thể tạm thời dừng lại một chút, trong lòng suy nghĩ một lúc, sau một hồi mới phun ra vài chữ : “Em vừa nói.... tránh thai ?”

Tổ Tổ đỏ mặt gật gật đầu, ấp úng nói : “Em...em có thể uống thuốc.”

“Đây là trách nhiệm của đàn ông.” Sở Lăng Xuyên nói xong nhanh chóng từ trên người Tổ Tổ đứng lên, sau đó đưa tay kéo Tổ Tổ dậy rồi đi vào phòng ngủ, Tổ Tổ lao đảo đi theo “Có chuyện gì sao ?”

“Cùng anh đi xuống mua thuốc tránh thai gì đó.”

“Hà ?” Tổ Tổ thoát khỏi tay anh, mua cái đó còn phải để cô đi cùng, rất xấu hổ đấy, rất không tốt bụng nói : “Em không đi đâu, một mình anh đi là được rồi, anh đã nói đây là trách nhiệm của mình.”

“Không được, ngày mai anh phải đi rồi, trước khi anh đi, hai ta sẽ như hình với bóng.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại nắm tay Tổ Tổ, trở về phòng ngủ.

Hai người nhanh chóng thay quần áo, như hình với bóng xuống nhà. Nắm tay nhau đi tới hiệu thuốc lớn gần đó, lúc đứng cách đó không xa liền đứng lại, Tổ Tổ cho Sở Lăng Xuyên một ánh mắt cổ vũ, nói : “Tiểu Xuyên Xuyên, anh đi đi, em ở chỗ này chờ anh.”

“Vợ à, anh nghĩ là em đi đi, em xem, bên trong đều là con gái, anh đi không thích hợp lắm.” Nói xong làm như xử nam nhiều nam, thật đúng là Sở Lăng Xuyên chưa làm qua việc này, hơi có chút khó khăn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đỏ bừng, lần đầu tiên gặp Sở Lăng Xuyên mạnh mẽ cường hôn anh đã sớm trở nên ngượng ngùng, cô mà đi, cô cũng không có dũng khí đó.

Hai người liếc mắt nhìn hiệu thuốc lớn đó, xoay người đưa về phía hiệu thuốc. Liếc mắt nhìn nhau rồi Tổ Tổ nhỏ giọng nói : “Nếu không thì chơi kéo bao búa, ba ván thắng hai ?”

Sở Lăng Xuyên kho khan một tiếng, anh nắm quét mọi chỗ một vòng, sau đó vươn tay ra “Được !”

Năm mươi cộng hai đã hơn năm mươi lượt mà hai người đứng ở ven đường chơi kéo bao búa, kết quả là Tổ Tổ thua, Sở Lăng Xuyên cười “Vợ em đi thôi, vất vả cho một người em, hạnh phúc cho hai chúng ta.”

Tổ Tổ nhú mày, đứng bất động, hai tay khoanh trước ngực chơi xấu “Em cũng chưa nói ai thua thì phải đi. Ai thắng thì phải đi, đi thôi, tiểu Xuyên, mọi việc luôn luôn có lần đầu tiên, em là hậu thuẫn kiên cường của anh. Đi thôi ! Em sẽ chờ anh !”

Sở Lăng Xuyên về mặt hắc tuyến, không có biện pháp với việc vợ mình không thể nói lý, giờ tay gõ một cái trên đầu cô rồi xoay người đi đến chỗ hiệu thuốc lớn đó. Tổ Tổ thì len lút tránh ở xa xa, sợ người khác cho rằng cô có quan hệ với Sở Lăng Xuyên.

Đội ước chừng 10 phút sau Sở Lăng Xuyên mới đi ra từ hiệu thuốc, về mặt ung dung, dáng vẻ bình tĩnh đi đến bên cạnh Tổ Tổ, bàn tay to nắm lấy tay của Tổ Tổ, đầu hất cao nói : “Đi thôi vợ, ta về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Về đến nhà, Tổ Tổ đi phía trước còn Sở Lăng Xuyên thì theo sau đến cửa. Lúc Tổ Tổ khom lưng đổi giày rồi đi vào phòng khách thì đột nhiên Sở Lăng Xuyên từ phía sau bế cô lên, hai chân cách mặt đất, hai tay cô chỉ có thể nắm lấy cánh tay hữu lực đang ôm eo mình.

Ai cũng không nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở của hai người rõ ràng như vậy.

Sở Lăng Xuyên ôm cô một đường đi tới giường trong phòng ngủ bên cạnh rồi ngã xuống. Cô bị ép nằm sấp trên giường, anh nằm ở trên lưng cô, nặng đến nỗi làm cô gần như không thể hô hấp.

Cô muốn nói chuyện, lúc nghiêng mặt thì môi lại bị anh hôn. Anh cũng hơi nghiêng thân mình sang bên một chút, giảm bớt áp lực cho cô, một bàn tay lớn đã vội vàng mà nhanh nhẹn lột quần áo của Tổ Tổ.

Bởi vì lúc trước Tổ Tổ ngủ bù mà rèm cửa sổ vẫn chưa kéo ra, lúc này dù ánh sáng trong phòng cũng không chói mắt nhưng lại có thể thấy mọi thứ rõ ràng. Quần áo bị cởi hết làm Tổ Tổ lật người lại, khi cơ thể xinh đẹp không hề giữ lại mà hiện ra trước mắt Sở Lăng Xuyên là lúc anh cảm thấy cơ thể của chính mình đang run rẩy, hô hấp trở nên bất ổn.

Tổ Tổ không thích ứng được với tình huống khỏa thân trái ngược như vậy, theo bản năng muốn che cho mình một ít nhưng mà hai tay lại bị Sở Lăng Xuyên nắm không cho cô động đậy. Mặt của cô nóng rực, tim đập như hươu chạy, rất khó thở, không dám nhìn tầm mắt nóng rực của anh, mắt nháy vài lần rồi cuối cùng lựa chọn nhắm lại.

Sở Lăng Xuyên rốt cuộc không thể chịu đựng được tra tấn như vậy, cúi đầu bắt đầu hôn.

Tổ Tổ cảm thấy anh rất giống ngọn lửa, cô lại giống như nước, khi anh cùng cô ở cùng nhau, hai người cùng nhau sôi trào.

Một hồi triền miên, cả hai đều chuẩn bị kỹ càng, Sở Lăng Xuyên tìm đồ che chắn, một bên hôn Tổ Tổ một bên vừa cởi (quần áo), động tác không quá thuần thục hướng hẳn cái kia đông đông thượng bộ, nhưng là ra vẻ cũng là kỹ thuật sống, đáng về đi lên còn có chút khó khăn.

Tổ Tổ không dám mở mắt ra nhìn, nghe được âm thanh sột sột soạt soạt cũng có thể đoán được anh đang làm cái gì, càng thêm không dám mở to mắt nhìn. Sau khi đội như thế được một lúc thì chỉ nghe Sở Lăng Xuyên nói : “Tiểu bảo bối, chờ anh 2 phút.”

Tiếp đó trên người cổ bỗng chợt nhẹ đi, cảm giác nóng rực hít thở không thông cách xa. Sau khi bên tai truyền đến một hồi tiếng bước chân thì Tổ Tổ mới mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Sở Lăng Xuyên PP trần truồng chạy vào nhà vệ sinh.

Ừm, anh đang ép buộc cái gì vậy ?

Tổ Tổ đỏ mặt, cuộn chăn bao trùm chính mình. Chính cô cảm giác cơ thể của mình chưa từng có phản ứng như vậy, nhìn lại trên giường một chút, chăn ga xộc xệch. Mũ bị Sở Lăng Xuyên tùy ý vứt cạnh vài đồ kia.

Tất cả đều xa lạ mà lại làm cho người ta cảm thấy mới mẻ. Nhìn thấy mặt sẽ hồng, lòng sẽ phù phù nhảy.

Khi Tổ Tổ ở đây cảm khái thì Sở Lăng Xuyên đang tìm cách đấu tranh, đúng vậy, vừa rồi thử vài lần không thể lên được, sợ Tổ Tổ cười anh cho nên trần truồng vào nhà vệ sinh ép buộc.

2 phút, 3 phút, 5 phút trôi qua, cuối cùng Sở Lăng Xuyên cũng trần truồng đi ra từ nhà vệ sinh, trèo lên trên giường, hô : “Vợ, anh đến đây.”

Anh nhiệt tình dâng cao mà hô lớn chỉ nhận được hô hấp nhẹ nhàng của Tổ Tổ. Sở Lăng Xuyên có chút dở khóc dở cười, vợ bảo bối của anh thế nhưng có thể cho anh là ngủ mất, thật sự là rất không nể mặt.

Hà ? Làm sao trong nhà lại có bóng bay ? Sở Lăng Xuyên đưa tay cầm lấy quả bóng bay ở bên cạnh giường, nhìn lại trên giường một chút chỉ còn lại mũ, anh 囧 rồi, vợ bảo bối của anh thế nhưng có thể chơi cùng quả bóng bay này.

Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là bọn họ chiến đấu chỉ tiến hành được một nửa. Cô ngủ rồi, anh phải làm sao bây giờ ? Không được, đã thế tiến hành chiến đấu đến cuối cùng, Sở Lăng Xuyên chui vào ổ chăn, ôm lấy Tổ Tổ.

Tổ Tổ mơ mơ màng màng, cùng tùy ý để Sở Lăng Xuyên người này ép buộc. Sở Lăng Xuyên thử thăm dò, mải nhẹ, thất lưng chìm xuống, thâm nhập vào thật sâu, Tổ Tổ đã tỉnh táo nhưng lại say trong khi Sở Lăng Xuyên hôn môi và va chạm thật sâu.

Sở Lăng Xuyên vừa trải qua liền có chút không biết tiết chế, có chút mạnh mẽ. Mới nếm thử vui sướng khi nam nữ hoan ái, anh không chút keo kiệt cho Tổ Tổ thấy anh trần đây tình lực cùng sức chiến đấu cực mạnh mẽ.

Cuối cùng hai người đều mê man ngủ. Một phòng kiều điểm và ám muội cũng theo thời gian tiêu tán một chút.

Khi Tổ Tổ tỉnh lại...đã là 8 giờ tối, tối rồi. Dạ dày mãnh liệt kháng nghị việc Tổ Tổ ngược đãi với nó, thật đói bụng. Tổ Tổ ở trong lòng Sở Lăng Xuyên giật giật, muốn rời giường lại làm cho Sở Lăng Xuyên tỉnh dậy.

“Bảo bối.” Sở Lăng Xuyên nặng nề kêu, cánh tay cũng vòng chặt quanh Tổ Tổ, hai tay của Tổ Tổ để trên ngực anh, cũng nhớ tới một màn ngày hôm nay làm cho người ta mặt đỏ tim đập, sau khi xấu hổ một chút liền đập anh : “Anh đói không ? Em đi làm chút cơm ăn.”

Sở Lăng Xuyên hôn mặt Tổ Tổ một chút, xác thực có chút không tha mà buông ra. Tổ Tổ lăn mò mà rời giường, tìm một bộ đồ ngủ, ra khỏi phòng ngủ. Sau khi đóng cửa lại thì Tổ Tổ tựa vào trên tường, thật muốn đòi mạng, cả người đau nhức, là kết quả của việc tung dục quá độ.

Chậm chậm đi vào nhà vệ sinh, trước tiên tắm một chút sau đó đi làm chút đồ ăn. Sở Lăng Xuyên cũng không mệt mỏi, mặt mày hớn hở rời giường, vào nhà vệ sinh tắm rửa một cái sau đó đi phòng bếp tìm Tổ Tổ.

Trong nhà không có đồ gì ăn, Tổ Tổ định làm hai bát mì. Sở Lăng Xuyên đi tới, hôn một cái trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ rồi lấy đôi đũa trong tay Tổ Tổ “Để anh tới làm.”

“Được.” Tổ Tổ cũng không kiên trì liền ra khỏi phòng bếp, vào nhà vệ sinh, giặt sạch quần áo hai người vừa thay. Ngoại trừ áo khoác của hai người còn có quần áo trong của hai người.

Khi Tổ Tổ giặt tốt quần áo thì Sở Lăng cũng làm xong bữa tối, hai bát mì tôm trứng, tuy rằng đơn giản nhưng lại tỏa ra mùi thơm ngào ngạt. Có thể là quá đói cho nên đều cảm thấy hai bát mì đúng là mỹ vị nhân gian.

Hai người ngồi đối nhau, sục sọt ăn xong, rửa sạch bát sau lại vào phòng khách xem tivi. Tổ Tổ ngủ một ngày nên lúc này không có buồn ngủ. Sở Lăng Xuyên ngủ mấy tiếng nên hiện tại tinh thần cũng tỉnh táo.

Sở Lăng Xuyên dường như rất thích đối với việc ôm một mình Tổ Tổ, ngồi ở chỗ kia cũng không ngồi tốt mà rất bá đạo ôm Tổ Tổ vào trong lòng, nắm nghĩa tay cô : “Anh cùng mẹ nói chuyện rồi, cái lớp học nấu ăn kia không cần đi.”

“Hả ?” Tổ Tổ quay đầu nhìn Sở Lăng Xuyên.

“Hả cái gì, đây là chủ ý của anh, mẹ sẽ không nói em đâu.”

Có thể không đi đương nhiên là rất tốt, trong lòng Tổ Tổ cảm ơn Sở Lăng Xuyên đối với cô rất tốt, nhưng mà nghĩ tới lời nói hùng hồn của cô, nhẹn không được nói : “Em còn cùng cha mẹ khoe khoang, muốn làm được một bàn tiệc Mãn Hán.”

“Không liên quan, chúng ta được phép khoa trương, khoa trương không phạm pháp.”

Sở Lăng Xuyên nói xong gặp một ánh mắt xem thường cũng dò xét của Tổ Tổ, anh cảm thấy khi Tổ Tổ trừng mình giống như làm nũng, mặt tiến đến trước mặt Tổ Tổ, trầm giọng hỏi : “Tiểu bảo bối, hôm nay anh không làm em đau đi.”

Tổ Tổ nhìn về mặt Sở Lăng Xuyên nập mờ, lập tức hiểu được lời nói anh ám chỉ cái gì, cô hơi có chút ngượng ngùng nhưng cũng không nói thêm nữa, ánh mắt nhìn chằm chằm TV, không nặn không nhặt nói : “Không có.”

Sở Lăng Xuyên giờ tay nắm cằm của Tổ Tổ, buộc cô nhìn anh, nhíu mày hỏi : “Chuyện đó đối với biểu hiện của chồng có hài lòng không ?”

Lời này nói về đề tài rất mập mờ, người đàn ông này nói vào lúc khác không được sao ? Tổ Tổ đôi mắt vòng vo chuyển động, chần chờ một chút rồi nói : “Ừm, tạm được.”

Sở Lăng Xuyên nhíu mày, đối với câu trả lời của Tổ Tổ tương đối không hài lòng “Cái gì gọi là tạm được, mười phần vừa lòng, em cho một số cụ thể đi.”
“Tám phần.”

“Tại sao không phải mười phần ?”

Tổ Tổ đẩy tay anh ra, lời nói chính nghĩa : “Không dùng được, yêu cầu thái quá, trừ đi hai phần !”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bọn cướp

Sáng hôm sau, Tổ Tổ còn chưa tỉnh dậy, Sở Lăng Xuyên đã sớm tỉnh trước lại bắt đầu phát tác thú tính quá đáng, đặt cô dưới thân mà yêu thương một phen, sau đó mới rời giường.

Sáng sớm Tổ Tổ cũng chưa cho anh sắc mặt tốt bởi vì anh quấy rầy cô ngủ.

Buổi chiều là Sở Lăng Xuyên phải đi rồi cho nên hai người quyết định thăm ba mẹ vào buổi tối.

Về nhà ba mẹ Tổ Tổ trước. Khi hai người đi thì trong nhà không có người, Lý Nguyệt Hương đã mang theo Soái Ca đi tản bộ, gọi điện thoại mới trở về.

Lý Nguyệt Hương nhìn thấy con gái con rể hai người đều ở trong nhà thì đương nhiên rất cao hứng, vốn muốn lưu hai người ở nhà mình ăn cơm nhưng Sở Lăng Xuyên còn muốn trở về thăm ba mẹ của mình, buổi chiều lại phải đi luôn nên khéo léo từ chối.

Đây là lần đầu tiên Sở Lăng Xuyên biết được Tổ Tổ và Soái Ca có bao nhiêu tình cảm. Vừa thấy Soái Ca liền ôm vào trong lòng, tùy ý để đầu lưỡi chú chó liếm trên mặt của cô. Dựa vào, đây chính là địa phương của anh hôm qua, thế nhưng lại cùng con chó này chia sẻ, thật quá mức mà.

Đến hơn 10 giờ thì Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên rời đi, đến nhà chồng. Sau khi mọi người cùng nhau ăn cơm trưa, không đợi bao lâu thì lại phải đi rồi, ai bảo Sở Lăng Xuyên là một người thân bất do kỷ đâu. (không rõ lắm nhưng mình nghĩ đại khái là có việc không thể trễ, hay không thể tự chọn,...)

Sau khi cùng ba mẹ nói tạm biệt thì hai người liền rời đi. Trước tiên Sở Lăng Xuyên lái xe đưa Tổ Tổ về nhà ba mẹ vợ, một người Tổ Tổ ở phòng của bọn họ kia, yên tĩnh và cô đơn, những thứ này anh đều biết.

Đi đến cửa khu nhỏ, Sở Lăng Xuyên không định đi vào, nói với Tổ Tổ bên cạnh : “Em nói với mẹ là anh không kịp đi vào, lần sau trở về sẽ thăm hỏi ba mẹ. Còn có, An Nhục Tổ, đừng làm cái con chó ngốc nghịch kia liếm mặt em, biết chưa ?”

Cũng không biết là chậm chạp thật hay giả vờ chậm chạp, Tổ Tổ nghi hoặc nhìn Sở Lăng Xuyên hỏi : “Vì sao ?”

Sở Lăng Xuyên dù như thế nào cũng không thể nói anh khó chịu việc mặt của vợ mình bị chó liếm, rất giống với việc ghen tỵ cùng một con chó. Xụ mặt xuống, nghiêm trang nói : “Mất vệ sinh chứ sao, chấp hành mệnh lệnh, đừng hỏi Đông hỏi Tây. Được rồi, em xuống xe thôi.”

Tổ Tổ tức giận liếc mắt nhìn anh một cái, mở cửa xuống xe. Nhưng mà chưa đợi mở cửa xe thì cánh tay bị Sở Lăng Xuyên nắm chặt chẽ, cô quay đầu trêu ghẹo : “Thủ trưởng, ngài còn chỉ thị gì nữa ?”

Sở Lăng Xuyên vẻ mặt nghiêm túc nói : “Vợ à, như thế nào cũng đừng hôn hít một chút chứ ?”

Tổ Tổ tròn to mắt nhìn anh, tuy rằng hôm nay anh không mặc quân trang, còn có ý hỏi : “Đồng chí, cái này ảnh hưởng không tốt trước mọi người đi ? Phiền anh thận trọng một chút, tự hạn chế một chút, OK ?”

Con gái nói thật nhiều lời vô nghĩa, hơn nữa còn rất nhanh mồm nhanh miệng chứ, chỗ nào Sở Lăng Xuyên có thời gian cùng Tổ Tổ tranh cãi vô ích, giữ chặt sau ót cô, sau khi hôn ba cái ở trên miệng cô mới buông ra, rõ ràng là lưu luyến lại ra về lạnh lùng nói : “Xuống xe thôi, anh phải đi rồi.”

Tổ Tổ chỗ nào nghe lời như vậy, người đàn ông này, muốn hôn cô liền mạnh mẽ hôn, muốn cô xuống xe liền bắt cô phải lập tức xuống. Tổ Tổ không xuống xe, trái lại một hồi nheo vạt áo trước của anh, cho anh một nụ hôn không quá dịu dàng : “Sau này phải nói với em có chút khiêm nhường, biết chưa ?”

Tổ Tổ buông anh ra, xoay người mở cửa xuống xe, cũng không quay đầu lại mà đi luôn, Sở Lăng Xuyên nhìn bóng lưng Tổ Tổ, nhìn không được nở nụ cười, người con gái này, thật sự là....làm cho anh không thể không thích mà.

Tuy có chút không buông tha, lại quyết đoán quay đầu xe, rời đi.

Sở Lăng Xuyên nói Tổ Tổ có thể không cần đi lớp học nấu ăn, nhưng mà Tổ Tổ quyết định vẫn đi, cô không thích làm việc mà bỏ dở nửa chừng, đã làm phải làm đến cùng, lần lượt bỏ dở giữa chừng sẽ làm hư chính mình. Được rồi, tuần sau vẫn sẽ đi.

Sở Lăng Xuyên đã nhanh chóng đi rồi. Chủ Nhật hai người cũng đã có thời gian ngắn hạnh phúc ở cùng nhau, lại đến ngày đi làm. Tuy rằng Tổ Tổ thích Chủ Nhật, nhưng cô cũng không ghét đi làm, bởi vì khi bận rộn mới có thể cảm thấy phong phú.

Hôm nay lúc hết giờ làm, Tổ Tổ có chút việc nên rời đi chậm một chút, lúc đồng nghiệp và học sinh không sai biệt lắm lục tục đi về xong hết thì Tổ Tổ mới thu dọn đồ đạc đi ra từ trường học. Vừa muốn rẽ sang để đi nhờ xe thì một học sinh chạy tới chỗ cô, trốn ở phía sau cô, hô : “Cô giáo cứu mạng, có người xấu !”

Là Trì Suất tranh lớp cô, theo bản năng Tổ Tổ phải bảo vệ học sinh của mình, che Trì Suất ở sau người, nhìn về phía đó thì thấy một người con trai đang bước nhanh tới đây, vẻ mặt cô đề phòng : “Anh là ai, muốn làm gì ? Mời anh có chuyện gì có thể nói chuyện chứ ?”

“Việc này với cô không liên quan, đừng động tới.” Người con trai kia nói, hoàn toàn không để ý Tổ Tổ, trực tiếp giơ tay muốn bắt được Trì Suất phía sau Tổ Tổ, Trì Suất sợ tới mức muốn khóc, trực tiếp kêu cứu mạng.

Tổ Tổ vừa thấy người đàn ông này ngang tàng như thế, nói chuyện không khách sáo như vậy, cô vội vàng giơ hai tay bảo vệ Trì Suất ở sau người, khi người đàn ông kia muốn kéo Tổ Tổ ra, Trì Suất lại ở sau người Tổ Tổ đẩy một cái.

Tổ Tổ hoàn toàn không dự đoán được sẽ như vậy, cơ thể không ổn định một cái, bổ nhào về phía trước, không sai lệch vừa vọt va vào trong lòng người đàn ông kia, Trì Suất nhân cơ hội nhắc chân chạy.

Sau khi Tổ Tổ lờ mờ một chút, vội vàng rời khỏi ôm ấp của người đàn ông kia. Mà người đàn ông kia cũng đuổi theo Trì Suất, nhưng mà Trì Suất đã sớm chạy không thấy bóng dáng. Tổ Tổ không biết đây là có chuyện gì, cũng lo lắng về chuyện của Trì Suất, đang muốn qua đó nhìn một chút thì đã thấy người đàn ông kia với nét mặt giận dữ đi tới chỗ cô.

Tổ Tổ đang muốn nói chuyện thì người đàn ông kia lại cực kỳ dã man nắm cánh tay Tổ Tổ, túm cô đi tới một chiếc xe hơi màu đen, Tổ Tổ giãy dụa, gào lên : “Anh người này làm sao lại dã man như vậy, buông tay ra !”

Người đàn ông kia lạnh lùng nghiêm mặt hỏi : “Cô là cô giáo phải không ?”

Tổ Tổ rất không dễ chịu trả lời : “Đúng, anh là ai ?”

“Tôi là chủ của Trì Suất, cô tốt nhất nên giúp tôi tìm Trì Suất đưa về, nếu không cô sẽ biết tay !” Người đàn ông kia nói xong đã kéo Tổ Tổ đi đến chiếc xe trước mặt, mở cửa xe trực tiếp đẩy Tổ Tổ vào.

Ông trời ơi, đây là cô gặp được bọn cướp sao ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Người đàn ông mời

Tổ Tổ bị đẩy vào sau xe, người đàn ông kia cũng lên xe, khởi động xe để đi tìm Trì Suất. Tổ Tổ khiến cho người đàn ông kia dừng xe, người kia mất diết tại nơi, Tổ Tổ liền lấy điện thoại di động ra làm bộ muốn báo cảnh sát.

Rốt cuộc người đàn ông kia cũng dừng xe, tiện tay ném cho Tổ Tổ một danh thiếp, có chút vội vàng nói : “Mặt trên có số điện thoại của tôi, nếu nhìn thấy Trì Suất thì phiền lòng gọi điện cho tôi biết.”

Tổ Tổ cầm danh thiếp nhanh chóng xuống xe, vừa đứng vững thì chiếc xe kia nhanh như chớp đi rồi. Tổ Tổ nhìn tên trên danh thiếp, Trì Dật Phi, cùng họ Trì, vậy hẳn thật sự là chủ của Trì Suất rồi.

Nghĩ lại phản ứng ban nãy của Trì Suất, đoán chừng là gia trưởng cấu kình rồi, cho nên mới nói chủ của mình là người xấu, hơn nữa nhìn đáng vẻ lo lắng của người đàn ông kia, là thật sự quan tâm Trì Suất.

Nhưng mà trời đã dần tối rồi, giờ cái đứa bé Trì Suất không trở về nhà như vậy, có thể đi chỗ nào ? Nhớ lại mấy ngày nay quả thật Trì Suất có chút gì đó là lạ. Trước kia rất hoạt bát, gần đây giống như buồn bã. Nghĩ đến liền nhìn không được lo lắng.

Tổ Tổ muốn tìm Trì Suất, nhưng mà cô không biết mình có thể đi chỗ nào mà tìm, nơi duy nhất cô có thể đi tìm chính là trường học. Lúc này trong trường học đã trống không, thầy cô giáo và học sinh đều về nhà.

Tổ Tổ đi vòng quanh trường học cũng không thấy có người, đứng ở trước cửa lớp học để nghỉ ngơi một chút, khi đang định rời đi thì nhìn thấy một bóng dáng lén la lén lút, Tổ Tổ vội vàng đuổi theo, vừa thấy quả nhiên là Trì Suất.

“Trì Suất !”

Tổ Tổ kêu to một tiếng, Trì Suất chỉ phải dừng bước lại, đáng về làm sai chuyện, cúi đầu không dám nhìn Tổ Tổ, áp ứng kêu : “Cô giáo.”

Tổ Tổ đi đến trước mặt Trì Suất, nhìn đứa bự chừng mười tuổi trước mắt này, giọng tay nắm bả vai nhỏ nhỏ của thằng bé, ổn định hô hấp một chút : “Trì Suất, nghe lời cô giáo, về nhà đi.”

Trì Suất ngẩng đầu nhìn về phía Tổ Tổ, nhú mày, giãy khỏi tay Tổ Tổ, về mặt khó chịu nói : “Không, con không quay về.”

Tổ Tổ sợ kích động Trì Suất chạy, cô nhưng không thể đuổi kịp, vội hỏi : “Được, được, không quay về. Vậy con nói thật cho cô giáo, vừa nãy người kia thật sự là người xấu sao ?”

Trì Suất không nói.

“Trì Suất, con nói dối gạt lừa gạt người khác, đúng không ?”

Trì Suất có chút không tình nguyện nói : “Không đúng.”

“Trì Suất, vì sao con không trở về nhà, có thể nói với cô không ?”

Trì Suất nhú mày về phía Tổ Tổ “Con không nên tâm sự cùng cô giáo, cũng không muốn nghe cô giáo dạy bảo, khi đi học dạy dỗ còn chưa đủ sao.”

Đứa nhỏ này thật khó đối phó, Tổ Tổ ngồi trên bậc thang, vỗ chân của mình “Lúc này là thời gian tan học rồi, chúng ta bây giờ là bạn bè, cũng có thể nói chuyện phiếm mà ?”

Trì Suất nhìn Tổ Tổ, do dự một chút, cuối cùng đứng thẳng kéo suy nghĩ qua đó, ngồi bên người cô “Cô nói là thật sao, bây giờ chúng ta là bạn bè, không phải là cô trò sao ?”

Tổ Tổ về mặt nghiêm túc nói : “Đương nhiên là thực sự. Cô đây là một người bạn lớn rất muốn biết, vì sao con không muốn về nhà, có phải gặp chuyện gì không vui hay không ? Hay là ồn ào mâu thuẫn với người trong nhà ?”

Mặt Trì Suất lại âm ỉ xuống, vốn nên là một đứa nhỏ vô lo vô nghĩ, lại đã tràn đầy đau buồn : “Ba mẹ con ly hôn, con bị phán quyết cho ba con, nhưng con muốn mẹ con, đã một tháng con không gặp mẹ.”

Tổ Tổ nghe lời nói của Trì Suất, trong lòng nhin không được bị nhéo một chút “Là mẹ con chưa từng tới thăm con sao ?”

Trì Suất lắc đầu, gần như sắp khóc, đau buồn mà lại phần nộ nói : “Là ba con không cho mẹ thăm con, cũng không cho con tìm mẹ ! Hiện tại còn cũng không biết mẹ con ở đâu, có phải mẹ không quan tâm con hay không, con còn có thể nhìn thấy mẹ hay không.”

“Đứa ngốc.” Tổ Tổ có chút đau lòng vuốt vuốt đầu Trì Suất, chuyện gia đình nhà người ta cô không nghĩ sẽ xen vào bình luận, có thể làm lúc này chính là an ủi vết thương kia của Trì Suất cẩn thận “Mẹ con vĩnh viễn đều là mẹ con, làm sao có thể không cần con. Hiện tại ba con không cho con gặp mẹ mình, có thể ông ấy chưa nghĩ thông suốt một việc, chờ ông ấy nghĩ thông suốt, chắc chắn con sẽ được gặp mẹ con.”

Về mặt Trì Suất buồn bực “Ai biết khi nào thì ba nghĩ thông suốt. Con đã nói với ba nhiều lần, ba nhất định không cho con thấy mẹ con.”

Trì Suất nói xong liền tránh đầu ra, về mặt ghét bỏ nhìn Tổ Tổ “Cô giáo, cô sờ đầu con mà như thế nào con lại cảm giác giống như cô đang sờ đầu một con chó, con cũng không phải chó nuôi của cô. Nói nhiều như vậy cô cũng không giúp con, không có sức lực.”

“Làm sao con biết cô sẽ không giúp con ?”

“Con không ngốc, cô lại chưa sinh con qua, cũng không phải đã ly dị. Nhiều nhất chẳng qua là vừa kết hôn thành phụ nữ có chồng, có thể biết điều gì. Cất.”

Gào, lòng tốt bị sét đánh rồi, đứa nhỏ này thế nhưng lại khinh bỉ cô, Tổ Tổ đứng lên, hai tay chấp sau lưng, hỏi : “Trì Suất, cô hỏi con, bình thường ba con nghe lời ai tốt nhất ?”

“Trước kia nghe lời mẹ con tốt nhất.”

“Trừ mẹ con ra còn ai ?”

“Bà nội con. Nhưng mà bà vốn không ở đây.” Trì Suất khờ khạo kiên nhẫn trả lời xong, giống như nghĩ tới điều gì, vụt một tiếng bỗng nhiên đứng lên, con người vốn âm ỉ lại tỏa ra ánh sáng “Như thế nào con không nghĩ tới, con có thể cầu xin bà nội, làm cho bà nội tìm ba nói chuyện, bà nội hiểu con

nhất.”

Tổ Tổ cười cười, trẻ nhỏ dễ dạy thôi “Được rồi, con nhìn trời cũng tối rồi, ba con với chú con sẽ lo lắng, nghe lời cô giáo, về nhà đi, nam tử hán đại trượng phu, có vấn đề gì không cần trốn tránh, biết không ?”

“Hừ, biết ngay cô sẽ lại dạy dỗ mà, bệnh nghề nghiệp.” Tri Suất nói xong, lại thành vẻ mặt lấy lòng hi vọng nhìn Tổ Tổ “Cô giáo, cô có thể đưa con về hay không, hôm nay con chạy như vậy, ba con nhất định sẽ đánh con đấy.”

Đây là hi vọng cô đi cho thẳng bé thêm can đảm để biện hộ chứ gì, thờ dài cười cười nói : “Thật sự hết cách với con, đi thôi, cô đưa con về nhà.”

Cứ như vậy Tổ Tổ và Tri Suất đi ra trường học, may mắn là người trực còn ở đây, nếu không thì không ra được. Gọi taxi đi tới nơi ở nhà Tri Suất. Có chút giờ, chỉ là cũng nửa giờ đường xe.

Nhà Tri Suất là một tòa biệt thự xa hoa độc lập, cửa sắt mở ra, một người hầu ở cửa nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Tri Suất liền hô to : “Thiếu gia đã trở lại ! Tiên sinh, thiếu gia đã trở lại !”

Sau khi người hầu hô to gọi nhỏ, từ trong nhà có hai người đàn ông chạy đến, một người lớn tuổi, một người trẻ hơn một chút, người trẻ tuổi Tổ Tổ đã gặp qua, là chú của Tri Suất, người lớn tuổi kia hẳn là ba của Tri Suất đi.

Ba Tri Suất nét mặt đầy vẻ giận dữ, đi đến trước mặt Tri Suất, giống như muốn phát tác, Tổ Tổ liền phải mở miệng, cười nói : “Ngài khỏe, ngài là ba của Tri Suất đi, tôi là cô giáo của Tri Suất - An Nhược Tổ, thật vui khi gặp ngài.”

Sắc mặt giận dữ trên mặt ba Tri Suất biến mất, tầm mắt rơi vào trên người Tổ Tổ, híp mắt đánh giá một chút, đưa tay lịch sự bắt tay cùng Tổ Tổ : Chào cô, tôi là ba Tri Suất, đứa nhỏ này lại làm cô giáo thêm phiền toái rồi.”

“Không phiền toái đâu.” Tổ Tổ nói xong cúi đầu nhìn về phía Tri Suất, dịu dàng nhắc nhở “Tri Suất, không phải con có chuyện muốn nói với ba con hay sao ?”

Trong mắt Tri Suất có chút sợ hãi, nhìn ba mình đang nhìn mình : “Ba, chú, thực xin lỗi, con không nên không trở về nhà làm hai người lo lắng, về sau con sẽ không làm vậy, xin hai người tha lỗi một lần cho con.”

Nghe được con trai mình một hồi thành khẩn xin lỗi như vậy, tức giận của ba Tri Suất hoàn toàn tiêu tán, khách sáo mời Tổ Tổ : “Cô giáo An vào bên trong ngồi đi, hôm nay thật sự là cảm ơn cô, đứa nhỏ này thật sự rất không nghe lời.”

“Ngài khách sáo rồi, Tri Suất về nhà, tôi cũng phải về nhà, tạm biệt.”

“Dật Phi, tiễn cô giáo An.”

“Không cần phiền toái đâu, xe taxi cũng đang chờ rồi.” Tổ Tổ nói xong xoay người đi đến trước xe taxi, lúc muốn lên xe thì Tri Suất liền hô : “Tạm biệt cô giáo.”

Tổ Tổ quay đầu cười nhẹ với Tri Suất, vẫy tay rồi lên xe. Tài xế đổi hướng rồi đi, ba Tri Suất liếc mắt nhìn Tri Suất một cái rồi xoay người đi vào bên trong, Tri Dật Phi vẫn đứng ở nơi đó nhìn theo phương hướng xe Tổ Tổ rồi đi thật lâu mà không thể hoàn hồn, nhất là khi Tổ Tổ nghe được tiếng hô của Tri Suất kia mà ngoái đầu nhìn lại cười, làm cho tim hắn hơi run lên.

Tri Suất chưa đi vào, nhìn chú của mình nhìn hướng cô giáo An rồi đi giống như mất hồn, thờ dài nói : “Chú, thu hồi ánh mắt mê đắm kia của chú đi, cô giáo An đã kết hôn rồi, con không đùa đâu.”

Tri Dật Phi hoàn hồn, nhú mày nhìn đứa nhỏ đáng ghét làm cho hắn tìm nửa ngày này, đưa tay một hồi nắm sau cổ thẳng bé mà trở vào, Tri Suất đau mà oa oa kêu to, như thế nào mà người nhà bé lại không có ai dịu dàng giống như cô giáo An vậy, thật buồn bực.

Tổ Tổ nghĩ chuyện của Tri Suất cũng chỉ là một nhạc đệm trong cuộc sống, cùng lắm là gặp mặt người nhà Tri Suất một lần, sẽ giống một trang sách bay qua thôi, nhưng mà có một số việc thường thường là ngoài dự đoán của mọi người.

Thứ Bảy, cô đi lớp học nấu ăn, buổi chiều hoàn thành giờ học rồi đi ra từ trường học, đang muốn bắt taxi thì đường lại bị người nào đó ngăn lại, Tổ Tổ chỉ phải lui ra phía sau một bước, tránh cho đột nhiên Bắc Nam bị tiếp xúc thân mật với người khác. Sau khi đứng vững vàng liền ngẩng đầu nhìn lại, thấy một người đàn ông có chút nhìn quen mắt.

Tri Dật Phi chắn trước mặt Tổ Tổ, cười nói : “Cô giáo An, không nhớ rõ tôi sao ?”

Là hắn, chú của Tri Suất, hắn tới làm cái gì ? Tìm cô sao ? Nếu như vậy, làm sao mà hắn biết cô ở chỗ này ? Tổ Tổ thực nghi hoặc, chân mày hơi nhíu lại : “Tri tiên sinh có chuyện gì sao ?”

“Chuyện Tri Suất lần trước vẫn không có cơ hội nói lời cảm ơn, hôm nay gặp gỡ hi vọng được cô giáo An vui lòng đón tiếp, cùng nhau ăn bữa cơm thường thì như thế nào ?”

Người đàn ông xa lạ mời, trực giác Tổ Tổ kháng cự, không do dự mà cự tuyệt : “Ba Tri Suất đã nói cảm ơn với tôi rồi, cho nên anh không cần định phải lại cảm ơn tôi. Cũng không phải nhiều chuyện đâu.”

Tổ Tổ nói cong liền phải đi, cái người đàn ông kia lại ngăn cản Tổ Tổ : “VẬY cho là tôi xin lỗi cho thái độ ngày đó đi, chính là ăn bữa cơm thường thôi mà.”

Người đàn ông này, nghe không hiểu cái gì là cự tuyệt sao ? Cô cũng hẳn không quen biết, ăn cơm cái gì. Cho dù quen, bây giờ cô là người đã kết hôn, một mình ăn cơm cùng người đàn ông khác, cũng phải cân nhắc : “Thật có lỗi, tôi đã có hẹn.”

Tổ Tổ nói xong lách người qua anh, người đàn ông này thật không biết thú vị, liền đi theo Tổ Tổ : “Đề tôi đưa cô đi.”

“Không cần.”

Một màn Tổ Tổ cùng người đàn ông quanh co này bị một người thấy được, người đó nhủ mày nhìn trong chốc lát rồi nhấc chân đi đến một tòa cao ốc, vừa đi vừa lấy điện thoại ra, bấm một dãy số, dãy số biểu thị tên Triệu Đình Phuong.

Mẹ của Sở Lăng Xuyên, tên là, Triệu Đình Phuong.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cho anh một kinh hỉ

Mặc kệ Tổ Tổ có nguyện ý hay không, cuộc sống của cô vẫn bị người khác quấy rầy, tuy rằng loại quấy rầy này như có như không, nhưng vẫn gây phiền nhiễu cho cô. Sau Chủ Nhật này, lớp học buổi chiều nào Tổ Tổ đều gặp Trì Dật Phi.

Thật sự hẳn cũng không có hành động gì quá mức, chỉ là cô luôn có thể ngẫu nhiên gặp hẳn sau khi tan giờ làm, sau đó hẳn sẽ rất tự nhiên đền chào hỏi với cô, hỏi tình hình học tập của Trì Suất một chút.

Một lần hai lần cũng không làm sao, dù sao cô rất ngay thẳng, nhưng mà nếu nhiều lần hơn, không chừng sẽ tạo nên mấy chuyện nhầm đồn đãi gì đó, cô cũng không muốn tạo bất quái cho người khác trà dư tửu hậu. (đồn đãi chuyện linh tinh đó)

Tuy rằng cô không thẹn với lương tâm, nhưng mà hình như có tiếng gió thổi tới mẹ chồng ở chỗ đó, ngày đó bị mẹ chồng gọi vào nhà nói bóng nói gió dò xét cô, còn mịt mờ ám chỉ cô, con gái khi kết hôn phải quy củ, đừng quan hệ nam nữ linh tinh.

Căn bản là không có chuyện gì cả, nhưng bị mẹ chồng nói như vậy làm cho Tổ Tổ vô cùng buồn bực.

Khi Tổ Tổ buồn bực, Triệu Đình Phuong cũng rất phiền chán, ngày đó bạn bà gọi điện thoại nói Tổ Tổ dây dưa không rõ với một người đàn ông, mặc dù trong miệng bà nói sẽ không, trong lòng lại là lo lắng.

Con trai thường xuyên không ở nhà, Tổ Tổ lại trẻ tuổi xinh đẹp, chẳng may chịu không được cô đơn trống vắng mà ngoại tình, cái kia nó cho con trai bà đội nón xanh (ngoại tình) cũng không biết thì sao ? Nghĩ như vậy, Triệu Đình Phuong nhin không được gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, làm cho anh bớt nhiều thời gian về nhà, xem trọng vợ mình.

Sở Lăng Xuyên nhận được điện thoại của mẹ, đại khái cũng nghe rõ ràng xảy ra chuyện gì, ngay cả xem như có một người đàn ông có ý tứ với Tổ Tổ, thường xuyên tìm Tổ Tổ, nghe mẹ mình nói những lời này, anh chỉ nói đơn giản làm cho mẹ mình đừng nghĩ nhiều, sau đó liền cúp điện thoại.

Tuy rằng không tin Tổ Tổ sẽ làm chuyện gì, nhưng mà lòng vẫn buồn phiền. Con mẹ nó, vợ anh, anh nghĩ ngay cả nhìn cũng không được, lại bị người đàn ông khác mỗi ngày theo đuổi, còn bao vây chặn đường nữa. Để cho anh nhìn thấy người đàn ông kia đi, gặp một lần đánh một lần.

*

Thứ Bảy tuần này không thể nghỉ bởi vì ngày 1 tháng 5, Chủ Nhật, Thứ Hai, Thứ Ba được nghỉ ba ngày. Lúc thời gian giải lao buổi trưa, Tổ Tổ vốn muốn cùng đồng nghiệp đi ăn cơm, lại nhận được điện thoại từ bảo vệ nói có kiện hàng cho cô, Tổ Tổ liền đi trước lấy kiện hàng.

Đi vào cửa bảo vệ để lấy kiện hàng, Tổ Tổ nhìn mặt trên, là địa chỉ trong thành phố, nhưng viết không rõ, nhin không được nghi hoặc, ai đã gửi qua bưu điện đến đây ? Vừa mở ra, nhìn bên trong là một hộp nhỏ tinh xảo.

Cô mở ra lần nữa, gỡ nơ bướm bằng lụa ra liền thấy một cái vòng ngọc nhỏ rất đẹp ở bên trong, tuy rằng Tổ Tổ không thử ngọc, nhưng mà vừa thấy ánh sáng màu từ vòng tay này cũng biết giá trị xa xỉ, người nào đưa cô vòng tay này vậy ?

Tổ Tổ đang nghi hoặc thì di động vang lên, cô từ trong túi tiền móc điện thoại ra nhìn một chút, là một dãy số xa lạ, do dự một chút rồi mới ấn kết nối, khách sáo hỏi : “Đây ? Ngài là vị đó ?”

“Không biết cô giáo An nhận được món quà này có thích hay không ?”

Tổ Tổ nhủ mày, lỗ tai dựng thẳng lên, giọng nói này, không phải là Trì Dật Phi sao ? Vòng tay này là hân đưa ? Còn có làm sao mà hân biết số điện thoại của cô ? “Vòng tay này là anh đưa ?”

“Buổi trưa cô giáo An có rảnh không, để ăn cơm trưa cùng nhau.”

Tổ Tổ nhìn thời gian một chút, còn có hơn một giờ nữa, tuy rằng cô không muốn dây dưa cùng hân, nhưng mà cô phải trả lời đồ vật, hơn nữa phải nói rõ ràng với hân, đừng quấy rầy cuộc sống của cô như vậy nữa.

“Được, địa điểm”

Trì Dật Phi rất nhanh nói một chỗ, là một nhà hàng, cách trường học không xa, đi qua cũng chỉ mất 10 phút, Tổ Tổ trả lại vòng tay, xoay người đi ra cửa lớn.

Đi vào chỗ đã hẹn trước, Tổ Tổ đi đến chỗ bàn Sở Dật Phi kia, cô không ngồi xuống mà lập tức đặt đồ vật lên bàn “Trì tiên sinh, tôi mặc kệ anh có ý tứ gì, đồ vật này tôi sẽ không cầm, cũng mong anh về sau không cần làm lại chuyện nhảm chán này.”

Trì Dật Phi không quan tâm thái độ của Tổ Tổ, chính là nhủ mày rồi cười cười : “Cô giáo An đừng hiểu lầm, em giúp Trì Suất, cũng chẳng khác giúp nhà chúng tôi, cái này chính là Trì gia đối với em tỏ chút lòng biết ơn thôi.”

“Trì tiên sinh thật sự rất giàu có, có tâm như vậy, không ngại làm nhiều việc từ thiện, giúp một chút những em nhỏ không được đọc sách. Tôi còn phải dạy học, không tiếp.” Tổ Tổ nói xong liền đi, Trì Dật Phi lại đứng lên, tiến lên một bước xa, ngăn cản đường đi của Tổ Tổ.

“Cô giáo An, tôi nghĩ em không nghĩ bị người khác để ý đâu nhỉ, Một bữa cơm mà thôi, không có ý khác.”

Tổ Tổ nhìn chằm chằm mặt Trì Dật Phi, hân không thể cho hân một đám, nhưng mà hân nói rất đúng, cô không thể làm người khác chú ý, nơi này cách trường học rất gần, cô cũng không muốn bị người quen nhìn thấy, cuối cùng chỉ phải không cam lòng ngồi xuống.

“Em có thể lựa chọn nhân lúc anh không chuẩn bị mà chạy, nhưng mà anh tin tưởng mình có thể đuổi theo em tới cửa trường học.” Trì Dật Phi nói xong ngồi ở bên cạnh Tổ Tổ, lấy ra vòng tay kia, nhìn thoáng qua sau đó nhìn về phía Tổ Tổ : “Cô giáo An không thích vòng tay này sao ? Bản thân tôi cảm thấy rất thích hợp với em. Không tin em đeo thử xem.”

Trì Dật Phi nói xong một hồi nắm tay Tổ Tổ, Tổ Tổ kinh ngạc, vội vàng hô : “Họ Trì kia nguoi bị làm sao...A.....” Sau khi kêu đau một tiếng, vòng tay kia đã bị Trì Dật Phi cứng rắn đeo vào cổ tay.

Vòng tay quá nhỏ, cọ xát đỏ cả tay cô, đau rất. Ta kháo ! Người đàn ông này thật quá mức ? Tuy rằng Tổ Tổ vẫn cảm thấy cô giáo thì tốt nhất là không nên nói tục, nhưng mà lúc này Tổ Tổ nhìn không được ở trong lòng tức giận. Nhưng mà cô cũng chẳng quan tâm mà đi mắng người đàn ông đáng hận này, nhanh chóng tháo vòng tay kia xuống, nhưng mà thế nào cũng không tháo xuống được.

Trì Dật Phi nói : “Xem, vòng tay này tìm được chủ nhân rồi, em không cần cũng không được.”

Tổ Tổ vừa vội vừa tức, cũng không để ý được nhiều như vậy, cô giơ tay chỉ vào Trì Dật Phi, muốn mắng nhiều lần, cuối cùng lại tức giận nói : “Họ Trì kia, tôi, tôi cho dù phải chặt tay cũng không cần nguoi tháo vòng tay.”

Nói xong Tổ Tổ xoay người bước đi, Trì Dật Phi cũng không đuổi theo, hân đã hoàn toàn chọc Tổ Tổ tức giận, hân chờ, chờ cô lại đến còn vòng tay, như vậy cũng giảm bớt hân hận cô, đàn bà, nắm bắt không là vấn đề, thời gian dài hay ngắn mà thôi.

Sau khi tan tầm Tổ Tổ chạy về nhà, chuyện thứ nhất chính là mân mê vòng tay kia, có thể thử phương pháp nào đều thử, nhưng chỉ không thể tháo xuống được, vòng tay quá nhỏ, hơn nữa cô lại sợ đau, tới gần chỗ cổ tay đó để xước da, giằng co nửa ngày, Tổ Tổ quyết định tạm thời buông tha, để sáng mai lại thử lại.

Tự mình làm bữa tối ăn, Tổ Tổ nghĩ ngày mừng 1 tháng 5 có ba ngày ngày nghỉ, cô nên làm chút gì đó, nghĩ lại lần trước nói muốn đi doanh trại thăm Sở Lăng Xuyên, cô lại thả anh bỏ câu, không bằng...Đúng, cho anh một kinh hi (kinh ngạc vui mừng).

Khi Tổ Tổ gần ngủ thì Sở Lăng Xuyên gọi tới điện thoại, nói rằng tuy rằng ngày mừng 1 tháng 5 được nghỉ nhưng không có biện pháp về nhà, hỏi Tổ Tổ ngày mừng 1 tháng 5 có gì sắp xếp không, thật ra anh muốn để Tổ Tổ đến doanh trại, nhưng mà lần trước tha thiết chờ đợi lại biến thành thất vọng, thân là một người đàn ông, anh cũng có sĩ diện, cho nên sẽ không yêu cầu cái gì.

Tổ Tổ có ý thừa nước đục thả câu, nói ngày mừng 1 tháng 5 cùng ba mẹ nên Sở Lăng Xuyên cũng không nói thêm cái gì. Hai người nói vào câu rồi cúp điện thoại đi ngủ. Ngày hôm sau, Tổ Tổ dậy thật sớm, mua rất nhiều đồ ăn, sau đó gọi điện thoại cho ba mẹ, nói đi thăm Sở Lăng Xuyên, ba mẹ nghe xong rất vui mừng, dặn cô trên đường chú ý an toàn.

Ngồi trên xe buýt, Tổ Tổ lao đảo đi đến doanh trại của Sở Lăng Xuyên, đi đường buồn chán nên cô cầm điện thoại đọc tiểu thuyết. Đến trạm cuối, là một khu chợ, lại đi xe buýt vòng vo, đi vào một cái thôn, lại đi taxi, mới đến cửa doanh trại.

Tổ Tổ nhìn trên cửa chính là một ngôi sao ngũ giác màu đỏ, nở nụ cười, Sở Lăng Xuyên em đến rồi đây !

Sở Lăng Xuyên đang bận rộn, nhân viên truyền tin chạy tới, lớn tiếng hô : Báo cáo doanh trưởng, ngoài cửa có bưu kiện của ngài, cần ngài tự mình ký

nhận !”

Trước kia rất nhiều bưu kiện chuyển phát đều trực tiếp để ở cửa phòng trực, hoặc là nhân viên truyền tin trực tiếp mang đến, lúc này lại làm sao vậy, không nhìn thấy anh đang có việc sao : “Lát nữa tôi qua đó, trước để ở phòng trực đi.”

“Báo cáo doanh trưởng, người chuyển phát nói, chuyển phát này cần phải chính người đó ký nhận, nếu không trả lại nơi cũ.” Nhân viên truyền tin nói xong, nhìn Sở Lăng Xuyên không có phản ứng liền nói thêm vào : “Nhân viên trực nói hình như là bưu kiện của chị dâu thì phải !”

Một câu cuối cùng rốt cục có tác dụng, Sở Lăng Xuyên trong mắt hiện lên gì đó, lại giật dờ một phen, lúc này mới xoay người ra khỏi văn phòng, đi tới cửa doanh trại, cô nàng này lại dùng chiêu cũ, lấy đồ vật đến an ủi anh.

Vì tiết kiệm thời gian, Sở Lăng Xuyên trực tiếp lái xe đi tới cửa, sau khi hô một tiếng dừng lại liền chạy thẳng đến cửa, nhân viên trực và lính gác đều cúi chào với Sở Lăng Xuyên, sau khi Sở Lăng Xuyên đáp lại, con người đen nhìn xung quanh, chỗ nào có nhân viên chuyển phát đâu.

Tổ Tổ trốn ở sau tường, nhìn lên bóng lưng của Sở Lăng Xuyên, nhìn anh tìm không thấy người như vậy liền nhin không được cười khê, sau đó nhanh tay nhanh chân chạy tới, muốn bỏ nhào vào trên lưng anh cho anh bị kinh ngạc.

Khi mắt thấy sẽ bỏ nhào vào lưng anh thì Sở Lăng Xuyên lại nhảy bén tránh “A !” Tổ Tổ hoảng sợ hô một tiếng, rục rờ nhào tới trước !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Anh tức giận

Sở Lăng Xuyên cảnh giác và tránh né theo bản năng là từ huấn luyện ra, không đá một cước đã là Tổ Tổ đã được coi may mắn rồi. Tổ Tổ té trên đất, cái cảm giác đầu tiên không phải đau mà là rất mất mặt, như thế nào mà cô lại xui xẻo như vậy.

Sở Lăng Xuyên vừa nhìn trên đất, không phải vợ mình thì là ai, cô nàng này không biết nói gì rồi, thì ra là muốn lừa anh. Nhìn thấy vợ, Sở Lăng Xuyên trong lòng vui vẻ, vừa nhìn dáng vẻ chật vật của Tổ Tổ liền hoảng hốt, vội vàng xoay người khom lưng giúp Tổ Tổ một tay để đứng lên : “Như thế nào mà đến nhưng trước đó cũng không nói cho anh biết một tiếng.”

Tổ Tổ cảm thấy muốn có thể ném chết người, vốn định cho anh một kinh hi (kinh ngạc vui mừng) đấy, không nghĩ tới kinh hi không có, ngược lại anh còn cho cô một cái ra oai phủ đầu, hai mắt buồn bực oán hận trừng mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, mặt nóng bừng, thật muốn xoay người rời đi. Nhưng mà Sở Lăng Xuyên dường như phát hiện ý đồ của cô, cũng chẳng quan tâm nhiều, bàn tay to gắt gao cầm lấy cánh tay của cô, một tay kia lật tay cô lên nhìn, ngả đỏ luôn, đau lòng hỏi : “Ngã có đau không ?”

Mấy chiến sĩ kia không tốt bụng cười trộm, Tổ Tổ càng lúng túng, Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn về phía lính gác cùng nhân viên trực ca kia, nghiêm mặt cũng không nói, chỉ lạnh lùng nghiêm nghị quét mắt nhìn hai binh lính một cái, hai binh lính kia liền vội vàng điều chỉnh vẻ mặt.

Làm đăng ký xong Sở Lăng Xuyên liền tốt bụng đỡ Tổ Tổ, dẫn cô vào trụ sở doanh trại, đi vào chỗ giữ xe, mở cửa xe để Tổ Tổ ngồi lên.

Tổ Tổ mặt lạnh, cũng không thèm nhìn anh, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Nghĩ lại thực rất bức bối, từ khi cô lấy chồng, cô thật sự rất bất hạnh. Không phải bị đánh nhầm cũng là lỡ tay làm bị ngã, vết thương chồng chất cùng các loại mất mặt, các loại xấu hổ.

Anh thế nhưng làm cho cô bị bỏ nhào về phía trước, ngã ụp xuống đất, còn ở cổng chính doanh trại ngay trước mặt hai chiến sĩ. Trên đời còn có người nào bị thảm như cô sao ? Thực hoài nghi ông trời phái anh tới chinh cô.

Sở Lăng Xuyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Tổ Tổ, anh biết là Tổ Tổ rất tức giận. Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, muốn nói chút để nghe, cuối cùng cũng có một câu : “Tiểu bảo bối, sau này nhớ kỹ nên bỏ nhào từ phía trước....”

“Ngậm miệng. Lái - xe.” Tổ Tổ nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, Sở Lăng Xuyên liền lập tức khởi động xe, chạy nhanh mà đi.

Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ đi thẳng tới khu phòng cho người nhà. Bây giờ khu người nhà có thiết nhiều người, ngày nghỉ nên rất nhiều người nhà đến thăm. Bên ngoài trời nắng cho nên tất cả mọi người chơi ở trong sân. Nhìn thấy Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ, tất cả mọi người đều cười đến chào hỏi.

Bọn họ đã gặp qua Sở Lăng Xuyên, nhưng mà còn chưa có gặp qua Tổ Tổ đâu nên không tránh khỏi một hồi hoan nghênh. Mặc dù cái ngã kia làm cho Tổ Tổ rất giận, nhưng mà đối mặt với những chị dâu nhiệt tình thì đương nhiên Tổ Tổ sẽ không nhạt nhẽo.

Lúc này nhân viên truyền tin đưa tới chìa khóa phòng, Sở Lăng Xuyên dẫn Tổ Tổ lên tầng đi tới trước một căn phòng ở tầng hai. Đập vào mắt là một chữ Hi thật to, cái này, đây có lẽ là lần trước vì cô đến mà bố trí phòng.

Sở Lăng Xuyên mở cửa kéo Tổ Tổ đi vào, Tổ Tổ dừng lại cước bộ, nhìn thấy hoa đỏ thắm trên đỉnh phòng vẫn tươi đẹp như cũ. Có lẽ là liên quan đến việc xem qua ảnh chụp mà cô đối với nơi này có cảm giác quen thuộc, thân thiết.

“Vợ.” Sở Lăng Xuyên đóng cửa lại, từ phía sau Tổ Tổ chặn cô lại rồi ôm vào trong lòng, ôm cô đi đến phía giường, hôn mạnh mẽ kịch liệt nói : “Thật muốn em, vợ à.”

Tổ Tổ đẩy anh ra, chỉ có thể trốn tránh nụ hôn của anh. Sở Lăng Xuyên hôn một chút rồi dừng lại, ôm Tổ Tổ ngồi xuống, thân thiết nói : “Để cho anh nhìn xem, chân có ngã bị thương hay không.”

Đang nói thì ngoài cửa báo cáo một tiếng, Tổ Tổ vội vàng đẩy Sở Lăng Xuyên đứng lên, Sở Lăng Xuyên cũng đứng dậy kêu ra ngoài cửa : “Vào đi !”

Một chiến sĩ trẻ 18 tuổi mang theo ấm nước còn có một gói đồ to, bên trong hẳn là một ít đồ ăn vặt. Sau khi cúi chào với Sở Lăng Xuyên liền để đồ xuống, sau đó thật không có ý tốt kểu : “Chị dâu tốt.”

“Chào cậu.” Tổ Tổ lịch sự cười cười với chiến sĩ trẻ tuổi kia, không nghĩ tới mặt chiến sĩ kia thế nhưng lại đỏ, cũng không nói thêm cái gì, chào một cái rồi vội vàng xoay người đi luôn, còn đóng cửa lại.

Chiến sĩ trẻ tuổi vừa đi, Tổ Tổ lập tức thay đổi sắc mặt, khuôn mặt tươi cười đáng yêu kia trong giây lát liền lạnh lùng. Đối với Sở Lăng Xuyên cô cười không nổi, nhất định phải nghiêm mặt với anh, cho anh biết cô rất tức giận !

Sở Lăng Xuyên về mặt lấy lòng dễ chịu đi đến, mặt dày ôm lấy Tổ Tổ : “Bảo bối, em tức giận sao ? Đây là phản ứng tự nhiên của anh thôi, anh không biết là em, thật không có cố ý.”

Thực ra Tổ Tổ cảm thấy chính là mình oan uổng, chẳng qua cũng biết khẳng định anh không phải cố ý, thế nhưng cô chính là không định cho anh sắc mặt tốt cho nên cố ý có sắc mặt nghiêm nghị, về mặt cứng rắn không để ý tới anh.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ không để ý tới anh, tiếp tục bắt đầu tấn công, một chút lại một chút hôn môi Tổ Tổ, một tiếng gọi vợ, tiểu bảo bối, sau đó để Tổ Tổ ngã lên giường.

Cuối cùng cũng làm cho Tổ Tổ nói chuyện, hai tay cô đẩy mặt anh, sợ có người xông vào, đồ mặt, mặt lại tràn đầy vẻ giận dữ trừng mắt nhìn anh nói : “Em biết anh không cố ý, nhưng mà em rất âm ỉ, rất tủi thân, rất tức giận, cho nên đồng chí Trung tá, hậu quả của anh thực nghiêm trọng.”

Sở Lăng Xuyên thử hỏi : “Cho nên...”

Tổ Tổ con người vòng vo xoay chuyển, có ý xấu nói : “Vốn là em định ở vài ngày, nhưng mà dựa trên tâm trạng bản thân rất không dễ chịu cho nên em quyết định buổi chiều sẽ lên đường trở về. Về nhà tìm kiếm an ủi, tự chữa lành trái tim bị thương của mình.”

Sở Lăng Xuyên vừa nghe Tổ Tổ nói như vậy, con người sâu mê người trầm xuống, trừng mắt nhìn Tổ Tổ, hung dữ nói : “Em dám, bản lãnh rất lớn, em đi thử chút xem, xem anh có trời em lại không !”

Đối với Sở Lăng Xuyên ra vẻ hung ác Tổ Tổ mới không sợ, cô quay lại trừng anh : “Anh dám ?! Anh trời em, em ngay tại toàn quân doanh truyền tin, trung tá Sở đánh vợ mình, ngược đãi vợ mình, hừ !”

“Vợ em điên rồi.” Sở Lăng Xuyên nhin không được nở nụ cười, sau đó đè thấp giọng ở bên tai Tổ Tổ nói : “Anh cũng muốn em chết sao, em đi rồi là muốn mạng của anh đấy. Cho dù em lại tức giận, cũng không thể muốn mạng của anh chứ ?!”

Tổ Tổ hừ một tiếng, người đàn ông này phạm sai lầm tệ nhất sau rồi còn được lợi khoe mẽ, nhìn khuôn mặt tuấn tú cương nghị của Sở Lăng Xuyên phóng đại trước mặt, con người vòng vo chuyển động, vươn bàn tay quơ quơ trước mặt anh : “Nghe anh nói đáng thương như vậy, em liền tốt bụng không cần mạng của anh. Năm nghìn chữ kiểm điểm”

“Có thể hay không...”

“Không cho phép cò kè mặc cả.”

“Dạ !”

Sở Lăng Xuyên rất muốn lại cùng Tổ Tổ thân thiết một lát, nhưng mà còn phải có việc nên tạm thời buông tha Tổ Tổ. Để Tổ Tổ ở trong này nghỉ ngơi trước một chút, anh rời đi trước một lát, lúc ăn cơm trưa thì trở về.

Tổ Tổ cũng không dính lấy anh, để anh đi làm việc. Sau đó nằm trên giường nghỉ ngơi, cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, buổi tối nghĩ nhiều quá mà buổi sáng còn thức dậy quá sớm, lại đi một đường xóc nảy, cô mệt mỏi và cũng mệt nhọc.

Giữa trưa tỉnh lại đã hơn 12 giờ, Sở Lăng Xuyên đã trở lại, hơn nữa đồ ăn cũng nấu đến, hai người cùng nhau ăn bữa trưa. Sở Lăng Xuyên dẫn Tổ Tổ đi dạo quanh doanh trại, đến giờ lại đi làm việc.

Thời gian buổi chiều là Tổ Tổ tự mình trải qua. Uh, có chút nhàm chán, cuối cùng chỉ có thể ngủ giết thời gian. Đến giờ ăn cơm rồi cuộc cũng đợi lúc Sở Lăng Xuyên trở về, sau đó dẫn cô đi ăn cơm.

Rất nhiều người, có phó doanh trưởng, chính trị viên cùng với người nhà của bọn họ, rất náo nhiệt. Sau bữa tối thì trở lại chỗ ở, Tổ Tổ tắm rửa một cái, ngay cả tóc cũng gội sạch. Sáng khoai lau tóc đi ra từ nhà vệ sinh, đối diện với ánh mắt nóng rực của Sở Lăng Xuyên đang nằm trên nửa giường kia,

không e dè nhìn chăm chăm cô.

Tổ Tổ bỏ quan ánh mắt kia qua một bên, giả vờ như không phát hiện, chậm rãi lau đầu của mình “Anh rất nhân nhả nhĩ, kiểm điểm viết xong rồi sao ?”

Sở Lăng Xuyên từ trên giường đứng dậy, hai bước liền đến bên người Tổ Tổ, giờ tay cầm khăn trong tay cô, giúp cô lau vài lọn tóc rồi bỏ khăn mặt lên trên bàn : “Trước khi em đi, anh nhất định sẽ viết xong.”

“Chính sách kéo dài, đừng cho là em không biết.”

Tổ Tổ vừa nói xong, Sở Lăng Xuyên liền hôn xuống mặt, tha thiết mà lại mạnh mẽ hôn môi của cô. Hai người dựa vào gần nhau như vậy, anh gất gao ôm cô vào trong lồng ngực nóng rực của mình.

“Tiểu bảo bối, em thật là thơm....” Sở Lăng Xuyên thì thầm, hôn cũng từ trên môi Tổ Tổ một đường hôn xuống, hôn vào ngọn núi mềm mại của cô. Đây về phía sau, sau lưng Tổ Tổ đập vào vách tường lạnh lẽo.

“Ừm...” Cô nhin không được um một tiếng, lưỡi của anh thừa cơ chui vào, liếm từng góc trong khoang miệng cô. Tổ Tổ có chút bất lực, hai tay không biết nên đặt ở chỗ nào, chỉ muốn tìm một chỗ leo lên, hai tay không tự chủ đương liền vòng qua sau cổ của anh.

Sở Lăng Xuyên cảm thấy máu sôi trào, cả người khô nóng, muốn nhảy vào trong cơ thể Tổ Tổ, mạnh mẽ muốn cô. Hai tay anh ôm chặt vòng eo của cô đi tới một đường phía trước, xoa nhẹ ngọn núi của cô, cầm cánh tay cô khiến cho hay tay cô đặt trước ngực miễn cảm của anh.

Hô hấp trở nên nặng nhọc, hỗn loạn, tay ở trên người Tổ Tổ cản trở chuyển động, chạm vài một cái gì đó cứng rắn mà mát lạnh, anh hơi liếc mắt liền thấy được trên cổ tay Tổ Tổ có một chút sáng bóng.

Không định để ý, muốn tiếp tục đi xuống nhưng cái hôn cực nóng dần dần nguội. Anh buông môi Tổ Tổ ra, bàn tay nắm cổ tay Tổ Tổ, con ngươi đen nhìn chăm chăm vòng ngọc kia, chân mày cau lại.

“Từ đâu có ?” Giọng nói nghi vấn còn có chút khàn khàn chưa biến mất, trầm thấp mà mê người, lại lộ ra nhàn nhạt lạnh lùng.

Tầm mắt sương mù của Tổ Tổ cũng đã rơi vào vòng ngọc trên cổ tay, ổn định hô hấp, đầu hỗn loạn cũng dần dần rõ ràng. Cô nhìn vòng tay, lại nhìn Sở Lăng Xuyên, lòng cô nhin không được gạt mình một cái.

Việc này để giải thích dường như rất phức tạp cũng rất phiền toái, nói so với không nói đoán chừng còn tệ hơn, cô do dự một chút rồi kiên trì nói : “Cái này....Em, em mua.”

Con ngươi Sở Lăng Xuyên nháy mắt liền lạnh như băng, nắm cổ tay Tổ Tổ cũng chặt hơn, con ngươi đen nhìn chăm chăm Tổ Tổ, dùng giọng nói lạnh như băng chưa bao giờ nói : “An Nhục Tổ, em nói dối đã thành thói quen sao ? Hả ?”

Tổ Tổ rất không thích khẩu khí Sở Lăng Xuyên như vậy, làm cho cô cảm thấy xa lạ, không thoải mái được, nhất là ánh mắt cả anh, không còn làm cho người ta cảm thấy thân cận như trước mà là rét lạnh làm cho người ta cảm thấy co rúm lại : “Anh có ý gì ?”

Sở Lăng Xuyên nhin không được ba mẹ nói trong điện thoại, lòng càng thêm lạnh như băng, vòng tay này nhìn chất lượng tuyệt đối là không tầm thường, chẳng lẽ nào....Nghĩ đến đó, anh một phen bỏ tay Tổ Tổ xuống, lạnh lùng nghiêm nghị nói : “An Nhục Tổ, anh hỏi em, em sẽ bỏ được mấy vạn đồng đi mua một cái vòng tay sao ? Uh ? Em nói thật cho anh, từ chỗ nào có ?!”

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cãi nhau

Tổ bị dọa sợ rồi, cô lớn như vậy nhưng chưa từng có lúc lại sợ hãi một người như thế. Sở Lăng Xuyên xanh mặt, trong mắt đầy lửa giận, hai tay nắm chặt giống như một con sư tử giận dữ muốn xé xác cô.

“Là, là người khác đưa.” Tổ Tổ nói chuyện lắp bắp rồi đứng lên, cả người cũng căng thẳng, sợ Sở Lăng Xuyên người này không khống chế được mà đánh cô một trận, cô chịu không được đâu cho nên đành phải thử giải thích cho anh.

“Đàn ông đưa ?”

Tuy rằng Sở Lăng Xuyên cố ý đè thấp giọng nói, nhưng vẫn cả vù lấp miệng em như vậy làm cho trái tim nhỏ của Tổ Tổ run lên.

Tổ Tổ nhìn vẻ mặt đáng sợ của anh, ngực đập thình thịch mà gật đầu, nhìn sắc mặt Sở Lăng Xuyên càng lạnh hơn mà cô vội vàng bổ sung : “Em cũng hẳn không quen biết, hẳn là người thân một học sinh của em, sau đó không hiểu thế nào lại tặng em cái vòng tay này. Cứng rắn tặc, nhưng em không muốn !”

“Như thế nào không muốn lại đeo ở trên tay ?” Sở Lăng Xuyên lại lần nữa nắm tay mang vòng tay đó của Tổ Tổ “Là hần cứng rắn muốn tặng em, vậy nhưng em cũng không ngăn cản được công kích mật ngọt chết người của hần ?”

“Không phải em tự em đeo, là hần cứng rắn đeo cho em” Tổ Tổ vội vàng nói xong, lại cảm thấy uất ức. Tuy rằng lúc này có chút sợ anh, nhưng mà chất vấn của anh làm cho cô rất không thích, đáng về chết cũng không sợ mạnh mẽ đi tới rồi ngênh cổ gằm nhẹ : “Sở Lăng Xuyên anh có ý tứ gì ? Là nói em tham lam hư vinh sao ? Em cho anh biết vòng tay này căn bản là em không muốn !”

“Hần cứng rắn đeo cho em, em sẽ không tháo xuống trả lại hần sao ?”

“Bởi vì vòng tay quá nhỏ, em tháo xuống không được !”

“Đeo lên mà không thể tháo xuống sao ?” Sở Lăng Xuyên nói xong tháo xuống cái vòng trên cổ tay Tổ Tổ, sau đó cầm lên giống như quơ quơ trước mắt Tổ Tổ “An Nhục Tổ, em chính là lừa dối anh như vậy ?”

Tổ Tổ tròn to mắt nhìn thứ trong tay Sở Lăng Xuyên, nhìn lại cổ tay mình một chút, không thấy vòng tay, vòng tay đã bị anh tháo xuống !

Làm sao lại liền bị anh tháo xuống như vậy ? Cô thể nhưng không có cảm giác chút đau đớn nào. Là lực chú ý của cô bị dời đi hay là bởi vì tức giận mà quên đi đau đớn ? Không nghĩ ra, cũng chẳng muốn nghĩ ngợi, cô chỉ biết là bây giờ có miệng mà nói không rõ được.

“Anh, anh, tùy anh nghĩ như thế nào, em không thẹn với lương tâm !” Tổ Tổ cực kỳ tức giận nói xong rồi vượt qua anh, vọt tới bên bàn mà cầm túi xách của mình định rời đi. Nhưng cô lại bị Sở Lăng Xuyên ôm lấy eo, Tổ Tổ tức giận gào nhẹ : “Buông ra, anh cái người phân phiệt (*) rất không phân rõ phải trái này !”

(*) Phân phiệt : Ý nói Sở Lăng Xuyên giống quân nhân phản động, người chống đối chính trị đó. Thực ra chị đang muốn mắng anh không hiểu rõ chị giống như phân phiệt đó.

“Muốn đi đâu !” Sở Lăng Xuyên mặt đen lại, nhú mày nhìn Tổ Tổ, cũng đặt cô trên giường, Tổ Tổ muốn đứng dậy nhưng anh lại bảo cô : “Em ngồi yên cho anh, đêm khuya rồi em định làm cái gì ?”

Nước mắt ở trong mắt đảo quanh, cô gần như muốn khóc nhưng lại nhịn xuống không rớt nước mắt. Giọng cô hơi nghẹn ngào, tức giận nói : “Em về nhà, không cần nói chuyện với sự tự đại và không phân rõ phải trái của anh !”

Tổ Tổ nói xong lại đứng dậy muốn đi, Sở Lăng Xuyên liền nóng nảy, hai tay chụp tới mà ôm ngang Tổ Tổ đặt trên giường. Tổ Tổ bị bắt nằm xuống, giãy dụa nhưng không ra được, quay đầu nhìn thấy Sở Lăng Xuyên tay giờ lên cao giống như muốn đánh cô. Nhìn tay anh giờ lên cao như vậy, lại nhìn về mặt tức giận kia của anh, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ trắng bệch, trong mắt đều là vẻ hoảng sợ, cô là bị dọa rồi.

Sở Lăng Xuyên nhìn về mặt kia của Tổ Tổ, tay đang giờ cao kia đánh lên trên giường, buông Tổ Tổ ra rồi đứng lên, lạnh lùng nói : “Nhận đồ của người khác lại nói dối với anh. An Nhục Tổ, em thành thật đợi ở chỗ này cho anh, tỉnh lại thật tốt đi.”

Sở Lăng Xuyên nói xong sửa sang lại quần áo, nổi giận đùng đùng bước đi, đêm tối cũng không biết đi làm gì, Tổ Tổ cũng không quan tâm việc đó, chính là cảm thấy anh biến mất ở trước mắt cô thì tốt lắm rồi. Lúc này trong lòng cô rất không dễ chịu, rất không muốn nhìn thấy anh.

Tổ Tổ là con gái một trong nhà, từ nhỏ lại hiếu thuận nghe lời, ba mẹ chưa bao giờ quá nghiêm khắc trách mắng cô, bạn bè lại đối với cô càng cung chiều, quan hệ cùng đồng nghiệp cũng rất tốt. Đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới giờ bị người khác đối đãi như vậy, ở trong lòng sao có thể chịu được.

Nghĩ đến anh vừa mới răn dạy mà nước mắt Tổ Tổ nhịn không được rơi xuống. Nằm trên giường mà buồn bã khóc lên, giống như một đứa nhỏ bị oan ức mà đau lòng khóc, lại sợ bị người khác nghe được nên theo bản năng kìm nén tiếng khóc.

Trong căn phòng xa lạ này, nghĩ tới về giận dữ của anh mà cô bỗng cảm thấy kết hôn có phải sai lầm rồi hay không ? Lúc trước anh dịu dàng săn sóc, cái gì cảm giác ấm áp hạnh phúc đều ở hôm nay mà “rằm” một tiếng vỡ nát hết.

Tổ Tổ ở bên này thương tâm khóc, ở bên kia Sở Lăng Xuyên lại bị chính trị viên chỉ dạy. Người nhà chính trị viên cũng tới nên liền ở trên tầng này, cách phòng Sở Lăng Xuyên vài phòng nhưng vẫn nghe được Sở Lăng Xuyên đang mắng người.

Sau khi Sở Lăng Xuyên rời đi, chính trị viên đi ra liền nghe được Tổ Tổ đang khóc trong phòng, liền đuổi theo Sở Lăng Xuyên hỏi sao lại như thế, sau khi Sở Lăng Xuyên nói đại khái một chút thì chính trị viên liền nể lên : “Tôi nói cho cậu, chuyện gì đều được chính là ở đối chuyện của nữ nhân thượng nằm úp sấp oa con (?). Cậu nói xem người ta thật vất vả đến một chuyến, cậu phát hỏa cái gì !

Tôi biết cậu, tôi cũng hiểu cậu, cậu phát hỏa không đơn giản là vì ghen tỵ, cậu cũng tức giận chính mình nữa, khi vợ mình cần mình nhất thì cậu cũng không ở bên người cô ấy, không cho cô ấy được một cuộc sống và cảm giác an toàn, nhưng cậu với vợ mình chỉ gặp nhau vài lần, cô ấy đối với cậu chưa hiểu rõ sâu đậm, cô ấy có thể hiểu không ?

Cho dù biết được cậu tự giận chính mình, lừa giận không có chỗ phát, đi đánh bao cát, nếu chưa hết giận thì đi đập gạch, hay chạy 10 km, cậu hung hăng với vợ mình làm cái gì, mắng người ta khóc, cậu có thể dễ chịu sao ? Vấn đề liền được giải quyết sao ?”

Tổ Tổ khóc ? Sở Lăng Xuyên tâm liền bị nhéo một phát, có chút sốt ruột nói : “Được rồi, em biết mình đang làm cái gì, em đây là gõ cho cô ấy một cái

cảnh báo thôi, làm cho cô ấy ghi nhớ thật lâu. Được rồi, chuyện của em anh đừng lo lắng, anh vẫn nên trở lại ôm vợ mình thôi.” Nói xong liền đi luôn.

Tổ Tổ khóc lóc rồi ngủ thiếp đi, trong lúc ngủ mơ còn cau mày, ngủ rất say cho nên không biết khi nào Sở Lăng Xuyên trở lại, chính là vào ngày hôm sau khi...tỉnh lại thì nhìn thấy Sở Lăng Xuyên ngồi trên ghế bên cạnh giường, con người đen đang nặng nề nhìn cô.

Lúc này Sở Lăng Xuyên mặc một bộ quân trang phẳng phiu, râu đã cạo sạch sẽ, sớm đã rửa mặt xong, dáng vẻ rất sạch sẽ khoan khoái. Ánh mắt không còn lạnh lùng nghiêm nghị như trước, không hề đầy vẻ giận dữ mà là rất nặng nề giống như biển khơi vào đêm, sóng lớn lăn tăn, cũng không còn làm cho người khác co rúm lại nữa.

Hai người nhìn lẫn nhau, Sở Lăng Xuyên không nói chuyện, Tổ Tổ cũng trầm lặng rời giường, coi anh là không khí. Cô xuống giường, đi dép lê rồi đi vào nhà vệ sinh. Đứng trước gương, nhìn đến ánh mắt mình sưng lên kết hợp với mắt cá mà trong lòng đã hỏi thăm Sở Lăng Xuyên bên ngoài mấy lần, cũng dùng nước lạnh làm lạnh đi đôi mắt sưng đỏ không chịu nổi của mình.

Đi ra từ buồng vệ sinh liền nhìn thấy Sở Lăng Xuyên ngồi bên cạnh bàn, trên bàn là bữa sáng. Tổ Tổ liếc anh một cái, giọng điệu lạnh nhạt mà không có tinh thần nói : “Em...muốn về nhà.”

Sắc mặt Sở Lăng Xuyên bình tĩnh như thường, cũng không mạnh mẽ giữ lại, chỉ thản nhiên nói : “Ngồi xuống ăn cơm đã, ăn cơm xong rồi đi.

Tổ Tổ do dự một chút rồi đi đến bên bàn, ngồi đối diện Sở Lăng Xuyên, cũng không nói chút gì mà trực tiếp cầm đũa, im lặng ăn cơm. Ăn xong rồi là có thể về nhà, không cần phải... nhìn anh nữa.

Sở Lăng Xuyên chưa ăn mà cứ nhìn Tổ Tổ ăn. Anh không biết suy nghĩ của Tổ Tổ, càng không biết ngày hôm qua răn dạy một trận đã làm quan hệ vốn gọi là hài hòa của anh cùng Tổ Tổ thành hồng bét.

Nói lại về thói quen, anh đã quên mất Tổ Tổ không phải binh lính của anh. Đêm qua loại thái độ kia của anh đã làm cho Tổ Tổ từ nhỏ luôn được yêu thương không tiếp nhận được, cho dù trong lời nói cũng không có nói cái gì tổn thương nhưng vẫn làm Tổ Tổ tổn thương.

Ăn cơm xong Tổ Tổ định thay quần áo, lúc thu dọn đồ đạc thì phát hiện quần áo cô hôm qua thay đã được giặt qua, hơn nữa còn được sấy khô, gấp chỉnh tề đặt ở một góc giường.

Thay quần áo xong, lấy ra một vài đồ ăn giống nhau mà cô mang đến. Lúc thu dọn mọi thứ tốt rồi chuẩn bị đi, Sở Lăng Xuyên lại nhận lấy túi đồ trong tay cô.

Tổ Tổ hơi chút quay đầu nhìn anh, nghĩ rằng không cần anh có lòng tốt, lúc muốn cầm lại túi đồ thì Sở Lăng Xuyên lại cầm mũ của mình đội lên, nói với Tổ Tổ : “Đi thôi, anh đưa em đi.”

Tùy ý đi, Tổ Tổ nghĩ rồi đi ra ngoài, Sở Lăng Xuyên cũng đi theo ra ngoài. Vốn tưởng rằng anh là đưa cô đi ra thôi, nhưng mà ra khỏi doanh trại Tổ Tổ mới biết là anh muốn đưa cô về nhà.

Không phải anh không rảnh để về nhà sao, tại sao bây giờ lại có thể ra ngoài ? Tuy rằng trong lòng nhin không được suy nghĩ nhưng mà Tổ Tổ cũng không đặt câu hỏi. Có lẽ là xin phép hoặc là giao công việc cho người khác hay thế đi.

Xe chạy trên đường, tâm Tổ Tổ cũng chạy nhanh theo chiếc xe , mà không khí trong xe cũng nặng nề, yên lặng như vậy, làm cho người ta cảm thấy áp lực.

Sở Lăng Xuyên nhìn về mặt lạnh nhạt của Tổ Tổ, cảm nhận rõ ràng Tổ Tổ xa cách anh, vươn một bàn tay nắm tay của Tổ Tổ, cô lại rút ra, còn quay đầu đi không nhìn anh.

Cô gái này còn không cho anh chạm, lại giờ tay một phát bắt được tay Tổ Tổ mà nắm trong lòng bàn tay, bá đạo mạnh mẽ làm Tổ Tổ căn bản không thể từ chối.

Sở Lăng Xuyên nhíu mày hỏi : “Làm sao vậy, nói em vài câu mà vẫn còn mang thù sao ?”

Tổ Tổ không nói chuyện, cũng không quay đầu, tùy ý để anh nắm tay cô. Ngay lúc không khí có chút xấu hổ thì điện thoại của cô vang lên, cô liếc mắt nhìn anh một cái, anh liền biết điều mà buông tay.

Sau khi Tổ Tổ lấy điện thoại di động của mình ra liền thấy được một dãy số xa lạ, chân mày cô cau lại, tuy rằng không nhớ rõ ràng dãy số này nhưng cũng đoán mang máng là Tri Dật Phi gọi tới.

Người này, rốt cuộc là muốn như thế nào ? Không đủ phiền phức sao, Tổ Tổ không có ý định nhận điện thoại của hắn, trực tiếp ấn tắt gọi. Cô nghĩ là hắn sẽ không lại gọi tới nhưng di động lại vang lên, cô đã đánh giá thấp cố chấp của người nào đó rồi.

Khi Tổ Tổ đang định tắt đi thì di động lại bị Sở Lăng Xuyên cầm lấy, cô muốn đoạt lại cũng không kịp rồi, Sở Lăng Xuyên đã lưu loát ấn đồng ý gọi. Sau khi trầm lặng trong chốc lát, anh liền lạnh lùng nói : “Tôi là chồng cô ấy.”

Tổ Tổ nhìn mặt của Sở Lăng Xuyên, về mặt lạnh lùng kia của anh cô chưa có thấy qua, nhất là ánh mắt kia, giống như thấy được sát khí trong truyền thuyết, lòng Tổ Tổ lại run lên một chút. Tiếp theo cô liền nghe thấy Sở Lăng Xuyên cười lạnh một tiếng : “Được, nửa giờ sau gặp nhau.”

Sở Lăng Xuyên nói xong liền tắt điện thoại, trả lại điện thoại di động cho Tổ Tổ. Tổ Tổ cầm điện thoại di động của mình, mở to mắt nhìn Sở Lăng Xuyên, rốt cục cũng mở miệng nói với anh : “Anh, anh muốn đi gặp hắn ?!”

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhếch môi cười về phía Tổ Tổ “Vì sao không ?”

Xe tăng tốc, nhanh đến nỗi làm cho lòng Tổ Tổ cũng gần như rơi nhanh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Nhục nhã

Sở Lăng Xuyên chở Tổ Tổ đi đến nơi cùng Trì Dật Phi ước định, văn phòng của Trì Dật Phi. Văn phòng này không ở tòa nhà của công ty mà là một biệt thự độc lập, cảnh vật xung quanh tương đối tốt.

Xe dừng lại ở cửa biệt thự, Tổ Tổ nhìn thấy ở cửa biệt thự có vài người đàn ông cao lớn mặc đồ đen và đeo kính, dáng vẻ rất không tốt, những người này là vệ sĩ của Trì Dật Phi sao ?

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn Tổ Tổ, bàn tay to nắm chặt bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của cô, trầm giọng nói : “Bảo bối, đừng sợ, có anh ở đây.”

Tổ Tổ quay đầu nhìn về phía Sở Lăng Xuyên mà nhủ mày, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh đi một cái : “Ai nói em sợ. Bọn họ làm cái này cũng chỉ làm đủ khí thế thôi, em ước chừng so sánh với anh thì những người này đều là hổ giấy. Hơn nữa hiện tại chính là xã hội pháp trị (*), em không tin bọn họ dám làm xằng bậy cho nên có cái gì phải sợ chứ.”

(*) : Xã hội sử dụng pháp luật, cái này cũng không xa lạ gì đâu nhĩ ^^

Quả nhiên là không sợ, nếu không ở đâu lại bình tĩnh suy nghĩ việc này, Sở Lăng Xuyên câu môi, cười như không cười : “Không nghĩ tới em xem trọng anh như vậy, hơn nữa còn tin tưởng anh như vậy, cảm thấy vô cùng vinh hạnh.”

Nhìn không nổi anh ra vẻ bánh chọe như vậy, với cả Tổ Tổ vẫn còn tức giận với anh cho nên rất không nể mặt anh mà đã kích : “Sở Lăng Xuyên, anh đứng ra về như vậy nữa, em chỉ tin tưởng đồng chí Quân Giải Phóng thôi.”

Hai người đang nói chuyện thì có hai người đàn ông mặc tây trang đi tới, mỗi bên giúp một người, giúp Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ mở cửa xe rồi đồng thanh nói : “Mời. Ông chủ của chúng tôi chờ ở bên trong.”

Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên liếc mắt nhìn nhau sau đó buông tay nhau, lưu loát xuống xe rồi đi đến vị trí đầu xe. Sở Lăng Xuyên lại lần nữa cầm tay Tổ Tổ dắt đi, mang theo cô nhanh chóng đi vào bên trong.

Tầng một biệt thự là một phòng họp rộng lớn, bố trí một cái bàn, tận bên trong đậu một chiếc xe thể thao màu đỏ, bên kia là một nơi để tiếpse khách. Trì Dật Phi ngồi ở đằng kia, đang bắt chéo chân uống trà, đối với Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ làm như không thấy.

Trong nháy mắt khi Sở Lăng Xuyên tiến vào đã đảo qua toàn bộ bố cục qua đáy mắt. Đối với thái độ của Trì Dật Phi, anh cũng không thèm để ý, một bộ quần trang phẳng phiu đứng ở nơi đó, giống như quân kỳ sừng sững không ngã, cả người đều là khí chất kiêu ngạo. Ánh mắt cao ngạo mà ung dung, lộ ra sắc bén và uy nghiêm.

Dù sao Tổ Tổ cũng tu luyện chưa đủ, bầu không khí này làm cho cô cảm thấy kỳ dị, quay đầu nhìn Sở Lăng Xuyên, lại nhìn kỹ Trì Dật Phi, trong lòng có chút không yên cùng luống cuống. Mặc dù hôn nhân này không có tình yêu nhưng mà cô cũng không muốn có nhiều bụi gai.

Cuối cùng Trì Dật Phi cũng thiếu kiên nhẫn đứng lên, bước đi rất tao nhã, đi từng bước tới chỗ Sở Lăng Xuyên bọn họ. Tổ Tổ nhìn hắn lại nghĩ đến, Trì Dật Phi, anh có thể đứng ra về tao nhã như vậy hay không, thực làm cho người ta không thoải mái.

Trì Dật Phi đứng ở chỗ cách Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ hai bước, nhìn Sở Lăng Xuyên từ trên xuống dưới rồi hỏi : “Cô giáo An, không biết họ của chồng cô là gì ?”

Không đợi Tổ Tổ mở miệng nói, Sở Lăng Xuyên đã lạnh lùng đáp : “Không dám, họ Sở.”

“Sở tiên sinh.” Trì Dật Phi cười cười, buông tay chỉ chỉ toàn bộ xung quang, sau đó dùng một loại giọng nói rất nhẹ : “Sở tiên sinh, anh nhìn toàn bộ đi, không định nói chút gì sao ? Sẽ không nghĩ đến chút gì sao ?”

Tổ Tổ giống như hiểu được Trì Dật Phi muốn làm cái gì, hắn muốn dùng sự giàu có của hắn để nhục nhã Sở Lăng Xuyên, làm cho Sở Lăng Xuyên cảm thấy chính mình chỉ có hai bàn tay trắng. Trong lòng Tổ Tổ thực khinh bỉ Trì Dật Phi, cũng rất tức giận, cô đang muốn mở miệng nói thì Sở Lăng Xuyên lại giành trước một bước.

“Nơi này mọi thứ đều rất xa hoa, giàu có.” Sở Lăng Xuyên nói xong nhìn bốn phía một chút, rồi sau đó tầm mắt đặt ở trên người Sở Lăng Xuyên, dùng một loại giọng điệu nghiêm túc nói : “Không biết Trì tiên sinh có biết hay không, khu vực này trong kháng chiến từng bị quân địch chiếm lĩnh, bậc tiền bối của chúng ta vì đoạt lại nơi này mà đổ máu hy sinh ở trận địa. Rất nhiều chiến sĩ đã phải trả giá bằng mạng sống và máu của mình, cuối cùng để đoạt lại lãnh thổ. Trì tiên sinh, còn muốn tôi nói thêm gì nữa ?”

Tổ Tổ kinh ngạc nhìn Sở Lăng Xuyên, nhìn uy nghiêm và cao ngạo trong ánh mắt khiếp người kia, không biết vì sao Sở Lăng Xuyên chỉ đơn giản nói mấy câu thế nhưng lại làm cho cô hơi có chút cảm giác máu nóng sôi trào.

Sắc mặt Trì Dật Phi thay đổi, hoàn toàn không dự đoán được Sở Lăng Xuyên sẽ nói ra như vậy, hắn không thể dè xuống ý nghĩ của Sở Lăng Xuyên để ẩn lộ số của. Hắn chỉ chỉ chiếc xe thể thao màu đỏ kia, lại chỉ chỉ xung quang : “Danh xe (*), khu nhà cao cấp, tài phú, những điều này đều là đàn bà tha thiết mơ ước, tôi có thể cho người con gái của mình mọi mong muốn của cô ấy. Mà anh, có thể cho cô ấy cái gì, vô tận cô đơn chờ đợi. Anh cái gì cũng không cho cô ấy được, anh nên trả lại tự do cho cô ấy, như vậy mới có thể làm cô ấy hạnh phúc !”

Lúc này Tổ Tổ nóng nảy rồi, cái này rõ ràng là nhục nhã Sở Lăng Xuyên, chỉ thiếu chút nữa là nói Sở Lăng Xuyên anh là người tham gia quân ngũ, muốn cái gì cũng không có, biết điều mà nhường lại vợ mình đi, tôi mới có thể cho cô ấy hạnh phúc.

Cảm thấy Sở Lăng Xuyên sắp tức giận, lại sợ phiền phức mà cãi nhau lớn, Tổ Tổ nắm chặt tay của Sở Lăng Xuyên, đối với Trì Dật Phi nói không ngừng : “Phi phi phi, anh, anh, anh cảm miệng cho tôi. Họ Trì, đừng tưởng rằng anh có mấy đồng tiền dơ bẩn liền rất giỏi, bà đây không hiếm lạ nhà. Anh, anh ôm danh xe của mình đi, ôm khu nhà cao cấp cũng cái tài phú của mình mà tẩm một cái rồi ngủ đi !”

Sở Lăng Xuyên buông lỏng tay của Tổ Tổ, đi tới gần Trì Dật Phi, cùng hắn gần như áp vào nhau. Trên người Sở Lăng Xuyên phát ra cái khí thế át người, làm cho Trì Dật Phi nhẹn không được lo lắng một chút.

Trì Dật Phi cao 1m75, so sánh với người thường không tính quá lù nhưng đứng trước mặt Sở Lăng Xuyên rõ ràng thấp một đoạn, khí thế cũng thua một nửa nhưng lại ra vẻ cường đại, không để cho mình quá mất mặt.

Tổ Tổ đứng ở đằng kia, rất sợ Sở Lăng Xuyên cùng Trì Dật Phi đánh nhau, cũng không phải sợ Sở Lăng Xuyên sẽ bị đánh mà sợ sẽ có ảnh hưởng với sự nghiệp của anh, cô không nghĩ bởi vì cô mà liên lụy đến anh.

Tổ Tổ nhìn thấy Sở Lăng Xuyên nói gì đó bên tai Trì Dật Phi, giọng nói nhỏ nên cô không nghe được. Chỉ nhìn thấy sắc mặt Trì Dật Phi thay đổi, một bộ dáng như mèo bị giẫm phải đuôi, giờ nắm đấm đánh tới Sở Lăng Xuyên.

“A !” Tổ Tổ nhẹn không được kinh hãi, nghĩ Sở Lăng Xuyên sẽ bị đánh một quyền nhưng mà Sở Lăng Xuyên lại nhanh nhẹn tránh đầu, sau khi bàn tay ngấm đen bắt được nắm tay Trì Dật Phi liền túm như vậy. Trì Dật Phi thẳng tắp bị ném ra ngoài, hướng đến chỗ nạng mà ngã chổng vó.

Động tác quá nhanh, quá ngoan (ác), gần như Tổ Tổ không thấy rõ làm như thế nào, chỉ thấy một tránh một túm mà người Trì Dật Phi đã rất chướng tai gai mắt nằm ở đó rồi, nửa ngày cũng không có động tĩnh, sẽ không ngã chết chứ ?

Tổ Tổ có chút lo lắng sẽ tai nạn chết người, đi qua nhìn thì chỉ thấy Trì Dật Phi vẻ mặt đau đớn, há mồm thở dốc. Đường như hắn muốn đứng lên nhưng kinh ngạc vì không dậy nổi. Tổ Tổ nhớ tới cái vòng tay kia, vội vàng lấy ra từ trong túi, định quăng cho hắn sau đó liền đi.

Lúc này Sở Lăng Xuyên đi tới, cầm vòng tay trong tay Tổ Tổ rồi sau đó ngồi xổm xuống, dùng tay kia túm tay Trì Dật Phi lên rồi đặt vòng tay vào trong tay hắn : “Trì tiên sinh, thứ quý trọng như này nên thu lại.”

Sở Lăng Xuyên rất tốt bụng giúp Trì Dật Phi lấy tay nắm chặt vòng tay, bàn tay ngấm đen cầm tay của Trì Dật Phi. Tổ Tổ nghĩ không có việc gì, đang muốn kéo Sở Lăng Xuyên rời đi thì chỉ nghe thấy một tiếng gậy, còn có tiếng Trì Dật Phi kêu đau vang lên.

Chờ khi tay Sở Lăng Xuyên rời khỏi tay Trì Dật Phi, Tổ Tổ mới nhìn thấy vòng ngọc bị gãy trong tay Trì Dật Phi. Mà tay Trì Dật Phi đau mà run run, không biết có gãy xương hay không ? Lúc này Tổ Tổ mới ý thức được là Sở Lăng Xuyên dùng sức khi nắm tay Trì Dật Phi, làm vỡ vòng tay kia. Trời ơi, bàn tay Sở Lăng Xuyên là cái gì vậy ?!

Sở Lăng Xuyên không để ý tới Tổ Tổ kinh ngạc mà đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống, còn ghé vào Trì Dật Phi, vẻ mặt bình tĩnh nói : “Trì tiên sinh, hôm nay gặp mặt, nếu về sau không muốn nghe lại lời của tôi, mời anh cách xa vợ tôi ra một chút, anh quấy rầy đến sinh hoạt hàng ngày của cô ấy.”

Sở Lăng Xuyên nói xong nắm tay Tổ Tổ, xoay người đi ra ngoài. Trì Dật Phi vốn định gọi người nhưng rồi cuối cùng lại thống khổ kêu gào : “Gia nhập quân ngũ rất giỏi sao, các người, tôi sẽ tìm lãnh đạo của mấy người !”

Tổ Tổ nghe tiếng kêu gào phía sau, nhẹn không được lo lắng nhìn Sở Lăng Xuyên. Chỉ thấy vẻ mặt anh ung dung, ánh mắt bình tĩnh, đối với uy hiếp của Trì Dật Phi không thêm đề ý : “Sở...”

“Về nhà thôi.” Sở Lăng Xuyên đánh gãy lời nói của Tổ Tổ, kéo tay cô mà đi ra, không nhìn mấy vệ sĩ đang rục rịch kia mà thông dong đi tới bên cạnh xe.

Trước khi lên xe còn hướng về phía mấy vệ sĩ muốn đánh anh lại không dám kia mà...cười không đứng đắn. Lúc này mới nhanh nhẹn chui vào bên trong xe, chạy nhanh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 42

Xe chạy quay về nội thành, dọc đường đi hai người cũng chưa nói chuyện. Tuy rằng Tổ Tổ thực sự tức giận đêm qua bị Sở Lăng Xuyên oan uổng cùng giận dữ trách mắng nhưng mà lúc này lại là càng sùng bái anh hơn.

Đột nhiên nhớ tới trách mắng đêm qua, Tổ Tổ lại vội vàng nhắc nhở chính mình không cần không có tiền đồ như vậy, quên rằng đêm qua anh dạy bảo cô giống như dạy con cháu mình hay sao ? Tại sao có thể lại bắt đầu sùng bái anh chứ ?

Mấy lần nhắc nhở chính mình nhưng mà trong đầu đều là cao ngạo mà vẻ mặt lại thông dong cùng với đôi tay giống như rất thần kỳ, tay anh hẳn có rất nhiều sức lực nhỉ ? Tổ Tổ nhìn không được mà nhìn trộm Sở Lăng Xuyên.

Tổ Tổ nhìn thấy trên mặt Sở Lăng Xuyên vẫn còn duy trì loại uy nghiêm làm cho người ta kính sợ này, làm cho cả người anh càng thêm có phần góc cạnh. Hai bàn tay đã tóm Tri Dật Phi quăng cho nằm rạp xuống đất, nắm chặt làm đứt vòng tay kia lúc này lại nắm tay lái.

Nếu anh dùng thêm lực một chút, tay lái sẽ không nát luôn chứ ? Ý nghĩ này ở trong đầu Tổ Tổ chợt lóe lên, cảm thấy tại sao chính mình lại trở nên hài hước như vậy, nếu cái gì đều vừa sờ, bóp một cái đã nát rồi thì đoán chừng Sở Lăng Xuyên đã trở thành chuyên gia phá hỏng rồi.

Sở Lăng Xuyên mặt không đổi sắc lái xe, ánh mắt nặng nề không biết đang suy nghĩ gì. Nhưng mà chút động tác nhỏ này của Tổ Tổ anh đã sớm nhận thấy. Cô gái này làm sao lại nhìn lên anh chứ, cũng không phải không cho cô nhìn mà : “Làm sao lại dùng khước mắt nhìn người khác chứ ? Muốn nhìn thì nhìn trực tiếp, đừng dùng ánh mắt liếc anh thế nữa.”

Tổ Tổ quay đầu, trực tiếp trợn mắt trắng liếc anh một cái, tiếp đó không thêm để ý tới anh nữa. Cô nhưng là rất tức giận đấy, cực tức giận, nhất định phải làm cho anh biết rằng trách mắng cô thì sẽ có hậu quả vô cùng nghiêm trọng. À đúng rồi, thậm chí anh còn muốn đánh cô, còn chưa có làm được nhưng về sau sẽ có mâu thuẫn, anh tính tình nóng nảy liền dạy cô giống như cháu mình, sau đó lại vung cô một cái tát, vậy kết quả của cô không phải giống như vòng ngọc kia sao ? Nghĩ đến đã cảm thấy hơi sợ rồi.

Sở Lăng Xuyên cũng đã nhận ra Tổ Tổ còn tức giận tại vì chuyện hôm qua, anh nghĩ cô sẽ nhận ra cái sai nhưng mà ngấm lại ngày hôm qua chính mình nặng nề như vậy, nghĩ cô sẽ nhận sai nhưng cái mặt này dù thế nào cũng không kéo xuống được rồi. (*)

(*) : Nghĩa là nói chị không bỏ xuống danh dự để nhận sai với anh á.

Ngay trong lúc hai người đều có tâm sự, cũng không biết bất giác đã trở lại nội thành. Tổ Tổ không định về nhà, như vậy sẽ phải ở cùng một chỗ với anh, hơn nữa cô cũng muốn giải sầu, cái gì tức giận buồn bực đều vứt hết đi.

Sở Lăng Xuyên chạy xe đến gần quảng trường thành phố thì dừng lại, quảng trường có rất nhiều người đang chơi đùa, thả diều, dạo chơi, tắm nắng, đi bộ, đôi tình nhân đang lúi kéo nhau cũng có.

Lúc Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên từ trên xe bước xuống lập tức khiến cho không ít người chú ý, thế nhưng đã có hai cô gái chạy đến gần Sở Lăng Xuyên, muốn cách để liên lạc, thậm chí còn muốn chụp ảnh chung cùng anh. (Cút, cút ra. Hoa đã có chủ nhớ)

Người đàn ông này, như thế nào lại trêu hoa ghẹo nguyệt như thế ? (Chị có ít đầu =.=) Tổ Tổ lập tức đi đến chỗ đài phun nước, Sở Lăng Xuyên thoát khỏi hai cô gái kia, đuổi theo vài bước rồi đi song song cùng Tổ Tổ, còn kiêu ngạo nói : “Bảo bối, em ghen sao ?”

Tổ Tổ lắc đầu than thở : “Anh thật sự là tự kỷ đến không thể tự kiểm chế rồi.”

Vừa nói xong thì liền có một em bé chừng mười tuổi đi một cái xe đạp hết lên mà đi qua, cách đó không xa còn một đôi tình nhân đang đi xe đạp đôi đầy lãng mạn vòng quanh quảng trường. Tầm mắt Tổ Tổ liền dừng trên những người đang đi xe đạp kia.

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên rất nhạy bén, lập tức đã hiểu được suy nghĩ của Tổ Tổ. Nhưng mà anh cũng không rõ một cái xe đạp lại có sức hấp dẫn lớn như vậy sao ? Anh nắm bả vai cô một chút, dặn dò : “Ồ chỗ này chờ anh, chờ đi chỗ khác.”

Nói xong anh liền nhanh chóng rời đi, Tổ Tổ thì đi xung quanh mấy quầy hàng mua một vài đồ chơi. Còn chưa có đi hết thì liền nhìn thấy Sở Lăng Xuyên ngồi trên một chiếc xe đạp đi tới trước mặt cô rồi dừng lại, anh đứng xuống nói : “Lại đây đây nào.”

Hai con mắt Tổ Tổ mở thật to, đều là khó hiểu cùng nghi hoặc, làm gì lại đạp xe tới đây, không phải cho cô dừng đi, lắc đầu, quên đi, tuy rằng cô rất muốn thử nhưng mà không nghĩ sẽ muốn bị ngã đâu.

“Giúp anh.” Sau khi Sở Lăng Xuyên nói một tiếng thì Tổ Tổ liền kinh ngạc đi tới rồi nhận lấy xe đạp. Cô rất nghe lời mà giúp anh đi tới chỗ trống trải không có người, Sở Lăng Xuyên nhíu mày, nhìn không được hỏi : “Làm sao lại không ngồi lên ?”

Tổ Tổ đứng bước, tuy rằng không nguyện ý nhưng vẫn có chút xấu hổ nói : “Em không biết đi.”

Sở Lăng Xuyên mở to hai mắt nhìn Tổ Tổ, không thể tin được. Thậm chí có cũng không đi, thứ này không phải giống như đồ chơi sao mà còn không đi được ? “Em nói đùa phải không ?”

“Sẽ giật mình như thế sao, mẹ em không cho em học. Với cả đến trường nếu không phải người trong nhà đưa đón chính là ngồi xe buýt, như vậy cũng không cần phải học mà.” Nhìn thấy ánh mắt anh vẫn kinh ngạc như cũ, Tổ Tổ cảm thấy có chút 囧 liền cố tình oán giận anh : “Như thế nào anh không lấy một chiếc xe đạp đôi chứ. Như vậy anh có thể chở em” (Cạn lời, đi xe đạp đôi càng khó mà mẹ =.=)

Xe đạp đôi sao ? Thật ra anh có nghĩ đến, nhưng mặc quân trang mà cùng cô đi xe đạp ở trên quảng trường đi bộ....Hay là thôi đi, ánh mắt nhìn xe một chút, ra lệnh nói : “Đi lên.”

“Hả ?”

“Anh sẽ dạy cho em.” Thực ra Sở Lăng Xuyên xem ra thì cái này còn cần học sao ? Tùy tiện ngồi lên rồi đạp thôi, không rõ lắm nhưng té bảo vận động của Tổ Tổ làm sao mà chả hoạt động, tay nắm chặt ghế sau nói : “Nhanh chút nào.”

Tổ Tổ cũng không còn do dự, ngồi lên rồi lo lắng dặn Sở Lăng Xuyên : “Anh cần phải đỡ thật tốt đấy.”

“Được rồi, chân dùng sức để đạp đi.” Sở Lăng Xuyên ra lệnh một tiếng, Tổ Tổ liền thử đạp một chút, xe đạp liền đi về phía trước. Sở Lăng Xuyên xem ra cái xe đạp đồ chơi này với Tổ Tổ người này hóa ra lại giống như không thể vượt qua.

Vẫn đạp như vậy đến hơn mười giờ trưa, ngạc nhiên là vẫn không học được cách đi xe đạp, có thể thấy được người nào đó có bao nhiêu ngốc nghếch.

Nhưng mà có Sở Lăng Xuyên giúp đỡ nên Tổ Tổ trái lại cũng đừng cảm học, cũng một lòng muốn học đi được. Nhưng Sở Lăng Xuyên lại sắp học máu, nha đầu này không phải ngốc bình thường đâu, nhìn không được kêu lên : “Đừng xoay tay lái lung tung, dưới chân dùng sức đạp. Nhìn đường phía trước, luôn nhìn dưới chân làm cái gì !”

Bị Sở Lăng Xuyên kêu một tiếng như vậy, tay Tổ Tổ run lên một chút nhưng mà rất nhanh lại điều chỉnh lại. Sở Lăng Xuyên dùng sức đẩy vài lần, xe đạp tăng tốc mà đi nhanh.

Tổ Tổ cũng dùng sức đạp, cảm thấy chơi rất vui, trên mặt liền sung sướng cười.

Lúc đầu cô không tin tưởng Sở Lăng Xuyên lắm, nhưng mà học lâu như vậy nên hiện tại Tổ Tổ rất tin tưởng Sở Lăng Xuyên sẽ cho cô an toàn, có anh giúp tuyệt đối sẽ không đổ.

Tổ Tổ đạp một chút thấy tốc độ chậm lại, cô liền cười kêu lên : “Nhanh hơn một chút nữa đi, đẩy nhanh hơn một chút !”

Kêu vài tiếng không thấy có người phản ứng cô liền quay đầu nhìn lại, oh, thần linh ơi, chỗ nào có người phía sau chứ. Vốn Sở Lăng Xuyên nên giúp cô đỡ xe để giữ thăng bằng giờ phút này lại đang đứng cách đó không xa mà cười về phía cô.

Tình huống gì thế này ? Anh, anh thế nhưng lại buông tay ? Thế này là không có ai giúp cô đỡ xe nữa ư ? Làm sao anh có thể mặc kệ cô chứ ?! A a a, Tổ Tổ trong lòng sợ hãi kêu, Sở Lăng Xuyên sẽ không hại người như vậy chứ !

Không biết Sở Lăng Xuyên không giúp đỡ xe vẫn còn ngồi vững vàng, nhưng sau khi vừa quay đầu liền không biết như thế nào rồi, không nắm chắc được phương hướng, xe cũng không giữ được thăng bằng, dưới chân thì quên phải đạp nên sợ hãi nhìn mình sắp đâm đầu vào rừng cây. “A !” Kinh hãi hô một tiếng, ngã xe, người Tổ Tổ cũng bị ngã xuống.

Vốn tưởng rằng mình sẽ ngã vô cùng thảm nhưng mà khi cơ thể tiếp xúc với mặt đất không có đau đớn như đã dự đoán. Khi cô mở mắt ra liền thấy mình đang đè một người dưới thân, làm đệm thịt cho cô !

“Sở Lăng Xuyên !” Tổ Tổ đã quên hoảng sợ khi nãy, chính là khó hiểu là anh chạy tới như thế nào, bay đến sao ? Gào, xú gia hòa cũng dám hại cô, Tổ Tổ buồn bực nắm bả vai anh “Ai cho anh buông tay, anh đã nói không buông tay mà, anh gạt người !”

“A !” Sở Lăng Xuyên kêu đau một tiếng, vẻ mặt thống khổ làm tâm Tổ Tổ run lên một chút. Có phải anh làm đệm thịt mà bị cô đè đến đau không ? Trong lòng cô hoảng hốt, vội vàng tránh ra từ trên người anh, lo lắng hỏi : “Anh bị làm sao vậy ?”

“Cánh tay của anh.....”

“Cánh tay bị làm sao cơ ?”

Sở Lăng Xuyên ngồi dậy, nhìn cánh tay phải của anh, đau đớn nói : “Hình như bị trật khớp rồi....”

“Trời, trật khớp ư, anh chịu đựng rồi chúng ta đi bệnh viện.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ “xoát” một tiếng trắng bệch rồi, cực kỳ lo lắng mà nói chuyện cũng không lưu loát. Nói xong cô vội vàng đỡ Sở Lăng Xuyên đứng lên, nhưng mà khi vừa kéo tay trái Sở Lăng Xuyên thì eo của cô liền bị hai cánh tay có lực chặt chẽ giam cầm trong ngực.

Còn chưa kịp phản ứng thì môi đã bị người nào đó hôn một chút. Chờ khi Sở Lăng Xuyên rời môi của cô thì Tổ Tổ thấy được hai con mắt của anh sáng lên, cô liền lập tức rủa rằng rồi, cái người đàn ông đáng ghét này dám đưa giỡn cô, cái gì cánh tay bị trật khớp chứ, căn bản là lừa gạt cô.

Nhưng mà anh không có việc gì cũng làm cho cô nhẹ nhàng thở ra, thực an tâm. Tổ Tổ một phen đẩy anh, Sở Lăng Xuyên cũng lập tức buông cô ra. Rồi khỏi ôm ấp của anh, sau khi hai người đứng lên, Tổ Tổ liền một trận quyền đấm cước đá đối với Sở Lăng Xuyên : “Sở Lăng Xuyên ! Anh càng ngày càng kỳ cục ! Hôm qua hại em bị ngã ngã chồng vó, buổi tối còn mắng em ghê như vậy. Hôm nay lại hại em ngã thế nhưng còn dám gạt em, anh, anh thật sự rất đáng giận !”

Sở Lăng Xuyên nhìn một chút, bốn phía không có người mồi tùy ý để Tổ Tổ khóc om sòm. Chờ khi cô dừng khoa chân múa tay anh mới nói : “Ngày hôm qua anh nói em chính là xem trọng em, cũng là tức giận chính mình nên giọng điệu có nặng một chút, về sau anh sẽ chú ý. Đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, không tức giận nữa, uh ?”

Một lần ngã như vậy, một lần cãi nhau như vậy nên Tổ Tổ ghen tức cũng tiêu tán, Hơn nữa Sở Lăng Xuyên đã nói như vậy, nếu cô còn cáu kỉnh có vẻ cũng quá mức, hừ một tiếng rồi chỉ xe đạp bị ngã trên mặt đất hỏi : “Cái kia tính như thế nào giờ ?”

Sở Lăng Xuyên sửa sang lại quần áo một chút, đội mũ lên rồi rất chắc chắn nói : “Bây giờ em cười thử xem, khẳng định sẽ không ngã, em sẽ xuất sư được. Đừng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh, chính mình thử xem chẳng phải sẽ biết được sao.”

Thử xem liền thử xem, cô cũng không phải loại hèn nhát. Tổ Tổ nâng xe đạp dậy, làm vài động tác chuẩn bị rồi một bước cười lên. Sau đó loạng choạng đi lên, ha, thật sự được này !

Cuối cùng một chút tức giận cũng bởi vì thành tựu nho nhỏ này mà tan thành mây khói.

Trả xe đạp rồi hai người cùng đi ăn cơm trưa. Tổ Tổ rất đói bụng nên ăn không ít. Ở mặt ngoài thì hai người nhìn trông rất hài hòa nhưng trong lòng Tổ Tổ luôn có chút không thông.

Đi ra từ nhà ăn sau đó hai người lên xe. Tổ Tổ giằng co cho tới trưa nên thực sự có chút mệt mỏi, cô lười biếng liếc mắt nhìn Sở Lăng Xuyên một cái nói : “Hôm nay anh về đơn vị sao ?”

Sở Lăng Xuyên giơ tay sờ sờ tóc Tổ Tổ, hơi câu môi, trong mắt hiện lên ánh sáng không dễ nhận thấy, trầm giọng nói : “Lát nữa sẽ trở lại. Mệt mỏi rồi đi, mệt mỏi thì ngủ trong chốc lát, bao giờ đến anh sẽ gọi.”

“Ừm...”

Tổ Tổ thật sự nhắm mắt lại mà ngủ gà ngủ gật, không được một lát liền mơ mơ màng màng ngủ luôn. Thẳng đến khi có người nhẹ nhàng đẩy cô, cô mới mê man tròng mắt lại, nhìn trước mắt là nhà của người nhà bộ đội thì ngây ngẩn một chút, cô là đang nằm mơ đi ?

Nắm mắt lại mà tiếp tục ngủ, không đúng, Tổ Tổ lại mở mắt ra, hoàn toàn tỉnh táo. Cô quay đầu nhìn thấy Sở Lăng Xuyên vẻ mặt cười xấu xa, nhìn lại vài người nhà trong viện một chút, Tổ Tổ néo mặt mình, có cảm giác là không phải nằm mơ : “Đây là tình huống gì vậy ?”

Sở Lăng Xuyên buồn cười nhìn phản ứng của Tổ Tổ, giơ tay xoa nhẹ đầu cô một chút, đề thấp giọng nói : “Nhóc con ngốc, nhìn cái gì chứ ? Nói cho em biết là em đã bị bắt cóc. Yên tâm đi, người chồng anh đây sẽ không bạc đãi em đâu.”

☹ ! Tại sao lại thành lưu manh chứ ! Bụng Tổ Tổ run lên một cái, anh thế nhưng lại còn ném cho cô một cái mị nhãn, mười phần tê người !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Tổ Tổ vốn tưởng rằng Sở Lăng Xuyên sẽ đưa cô về nhà, không nghĩ tới lại chở cô về quán doanh. Quên đi, tức đến từ tắc an chi. Sở Lăng Xuyên lại lặp lại chiêu cũ, sau khi để cô ở trong phòng liền đi làm việc của anh.

Phòng ở có người quét tước qua nên vẫn sạch sẽ như vậy, chăn được gấp chỉnh tề sạch sẽ mà đặt ở đầu giường. Tổ Tổ cảm thấy nơi này cho dù là cái chăn bình thường cũng rất có sức sống, rất không giống với thế giới của cô.

Không có việc gì làm, một mình nên cũng không muốn ra ngoài đi bộ, Tổ Tổ chỉ có thể tự nghe nhạc để giải trí. Xem ti vi, ăn đồ ăn vặt rồi ngủ gà ngủ gật, trong phòng bị rối loạn. Trong lúc đó còn có vài người nhà giống cô vào cửa, nói chuyện phiếm trong chốc lát thiên.

Mấy người nhà đi rồi thì Tổ Tổ liền đi tắm rửa một cái, lúc trưa học đi xe đạp thật đúng là ra nhiều mồ hôi. Chờ khi cô rửa mặt nhẹ nhàng khoan khoái và mặc quần áo chỉnh tề rồi thì Sở Lăng Xuyên đã trở lại.

Đóng cửa lại, Sở Lăng Xuyên liền bước đến bên người Tổ Tổ, một tay ôm lấy cô mà cho cô một nụ hôn nhiệt tình như lửa.

Sở Lăng Xuyên rất thích cảm giác ôm Tổ Tổ, eo của cô nhỏ không đủ một nắm tay, cơ thể mềm mại luôn tỏa ra mùi thơm của con gái. Lòng ngực của anh rộng mà rắn chắc, hai cánh tay có lực giống như một tòa thành bao quanh Tổ Tổ rất chặt chẽ. Anh cứng rắn, cô mềm mại, hình ảnh hai người ở cùng

một chỗ mà ôm nhau như vậy thật hoàn mỹ và hài hòa.

Sau một nụ hôn nóng bỏng thì Sở Lăng Xuyên lại lưu luyến không đành lòng mà ở trên mặt Tổ Tổ hôn cái cái mới chịu ngừng, con ngươi đen nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ, dường như giống với việc dù nhìn như thế nào cũng đều không đủ.

Hô hấp Tổ Tổ có chút không ổn định, môi bị hôn qua có chút đau còn có chút tê dại nữa. Hai má không biết là bởi vì hôn mà động tình hay là bởi vì hô hấp không thông mà trở nên đỏ rực, cô rùng rợn xuống tránh đi ánh mắt sáng rực của anh, nhin không được mím mím môi.

Sở Lăng Xuyên lại giơ một tay lên mà vuốt ve hai má Tổ Tổ “Bảo bối, đáng về mặt đỏ lên của em thật đáng yêu.”

Tuy rằng biết Sở Lăng Xuyên thẳng thắn nhưng mà người đàn ông này trực tiếp khen một câu như vậy làm Tổ Tổ vẫn thực ngỡ ngàng. Nhưng mà tất nhiên phản ứng không thể bình thường được, không phải xấu hổ làm nũng mà lại ngẩng đầu, giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, rất không khiêm tốn nói : “Bản thân em mặc kệ là khóc hay là cười đều rất đáng yêu.”

Sở Lăng Xuyên nhin không được mà nở nụ cười, cười ra tiếng luôn. Nhin không được mà lại cúi đầu hôn môi Tổ Tổ một cái mới nói : “Bảo bối, tự tin của em đã bay lên đến mức độ tự kỷ rồi, khiêm tốn một chút như anh không được sao.”

“So sánh với anh thì em còn kém xa.” Tổ Tổ nói xong cũng cười “Em ăn cơm được chưa, em đói bụng.”

“Đi, ăn cơm thôi.”

Bữa tối lại có rất nhiều người cùng ăn một chỗ mà không ăn bên ngoài, ăn ở trong căn tin doanh trại. Mấy người đàn ông thì cùng nhau uống rượu nói chuyện phiếm. Mấy cô gái đàn bà thì nghe mấy người đàn ông nói chuyện, cũng có khi nói chuyện về đề tài của con gái. Không khí vô cùng náo nhiệt.

Bữa tối kết thúc, mọi người lại thoải mái rời đi, Khá tốt là mặc dù mọi người uống hơi nhiều nhưng cũng không say quá mức cho nên Sở Lăng Xuyên tuy rằng có vài phần ngà ngà nhưng vẫn còn rõ ràng.

Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ định về phòng ở khu nhà để nghỉ ngơi. Hai người vai kề vai đi qua dọc đường vào khu người nhà.

Lúc này trời đã tối đen, trời đầy sao, đèn doanh trại xua tan đi bóng đêm ở doanh trại. Vị trí nơi đóng quân thực hẻo lánh cho nên xung quanh đều là núi, nhìn xa xa thì cũng tối như mực. Tổ Tổ cảm thấy nếu cô có mỗi một mình thì ban đêm tuyệt đối sẽ không dám ra ngoài đi bộ.

Sở Lăng Xuyên bước chân lớn nên đi rất nhanh, hơn nữa chuyên tâm đi về phòng ở cho nên bước chân càng rộng. Mà Tổ Tổ hết nhìn Đông lại nhìn Tây cho nên lúc đi lập tức bị tụt lại.

Nhìn bóng lưng Sở Lăng Xuyên phía trước mà trong lòng Tổ Tổ lo lắng, Sở Lăng Xuyên, chớ đi nhanh như vậy chứ, cũng không biết phối hợp với cô đi chậm một chút hay sao, vội vàng bước đi nhanh hơn đi theo anh, một phen túm ống tay áo của anh.

“Làm sao vậy ?” Anh quay đầu khó hiểu nhìn cô, cô cười hi hi nhưng không trả lời. Anh cũng hiểu được chút gì đó, quay đầu nhìn xung quanh một chút rồi cảm tay Tổ Tổ kéo tay cô đi đến chỗ khu người nhà.

Rốt cục cũng về tới chỗ ở, vừa vào cửa Sở Lăng Xuyên đã bắt đầu cởi giày, cởi quần áo của mình. Không nói gì, Tổ Tổ trực tiếp đi vào nhà vệ sinh mà đánh răng rửa mặt, cộng thêm giải quyết vệ sinh, giằng co gần mười phút mới ra ngoài.

Sở Lăng Xuyên cởi hết liền chỉ còn lại quần trong rộng thùng thình. Trên mặt anh đều là cười xấu xa, ánh mắt không e dè mà nhìn chăm chăm bộ ngực của Tổ Tổ, đi tới rồi nắm cầm của cô, hôn cô một cái : “Chờ anh, anh đi tắm rửa đã.”

Mặt Tổ Tổ nhin không được đỏ lên, đặc biệt hiểu được lời này của anh có ý gì. Sở Lăng Xuyên hài lòng nhìn phản ứng của Tổ Tổ, nhanh chóng vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Không khí mập mờ này làm Tổ Tổ có chút không được tự nhiên, ho khan một tiếng rồi đi sửa sang lại giường, treo quần áo Sở Lăng Xuyên đã được gấp ở trên giường tốt rồi sau đó mới ngoan ngoãn xem ti vi.

“Bảo bối !” Sở Lăng Xuyên tắm rửa xong liền đi ra, một bước chân liền vọt tới trên giường mà ôm Tổ Tổ vào trong ngực. Một hồi loạn hôn trên môi và trên người Tổ Tổ, hôn đến địa phương sợ nhột của Tổ Tổ làm cô nhin không được cười rộ lên.

Sở Lăng Xuyên giống như phát hiện ra chỗ chơi rất hay, hơn nữa cho tới bây giờ chưa thấy Tổ Tổ cười qua như vậy cho nên lại làm mấy chuyện xấu như vừa hôn vừa bóp địa phương sợ nhột của cô. Tổ Tổ gần như cười đến đau cả hai bên sườn, đáng về trốn vào trong một góc.

Dưới sự chơi đùa của hai người đệm giường đã trở nên rất xóc xệch, ở vị trí góc tường có đồ vật gì đó lộ ra, có chút giống như đã từng nhìn qua. Tổ Tổ cũng không để ý Sở Lăng Xuyên quá nhiều làm cô nhột mà giơ tay cầm đồ vật kia lên.

Tổ Tổ sững sờ nhìn đồ vật kia, cũng quên cái gì ngựa hay không ngựa. Sở Lăng Xuyên cũng nhìn thấy Tổ Tổ nhìn cái gì đó trong tay, một phen đoạt lại rồi nhìn kỹ, mẹ nó, sao lại là mũ, người nào thân thiết như vậy chứ ?

Ngày hôm qua Tổ Tổ đột nhiên đến, anh nhất định không chuẩn bị. Hôm nay hai người gần như đều ở cùng một chỗ, cũng không chuẩn bị cái này, muốn nói là anh chuẩn bị thì chính là nói dối.

“Sở Lăng Xuyên, anh đừng nói đây là anh chuẩn bị.” Tổ Tổ nói xong liền ngồi dậy, ánh mắt hung dữ trừng mắt nhìn Sở Lăng Xuyên “Không thể tưởng tượng được, anh dường như trung hậu nhưng nội tâm lại đen tối !”

Sở Lăng Xuyên rất bình tĩnh, không làm việc trái với lương tâm thì không sợ quỷ kêu cửa. Anh cũng không muốn vợ mình ở phương diện này lại hiểu lầm đối với anh, nghiêm mặt thực chắc chắn nói : “Cái này không biết là thằng nhóc nào lưu lại, không có liên quan đến anh.”

“Sự thật xảy ra ngay trước mặt mà anh còn dám nói dối sao !” Tổ Tổ nghiêm mặt, ra vẻ lạnh lùng nhưng kỳ thật trong lòng cười nghiêng ngả. Sở Lăng Xuyên anh cũng có hôm nay, chúng ta hiện tại coi như là có oan báo oan, có thù báo thù được rồi.

Đại gia, người nào hại lão tử con mẹ nó rồi. Sở Lăng Xuyên ở trong lòng mắng một câu liền cười về phía Tổ Tổ : “Vợ à, phòng này em không có ở cho nên có đôi khi sẽ có người nhà của người khác đến thăm rồi ở một chút. Vợ à, em hiểu mà.”

Tổ Tổ miệng mếu máo, che mặt nằm ở trên giường khóc nức nở : “Ô ô.....Tiểu Xuyên Xuyên, anh người này không có lương tâm, kết hôn mới được bao lâu mà anh thế nhưng đã không tuân thủ đạo lý làm chồng hả. Em...em, em muốn bỏ anh !”

Sở Lăng Xuyên nhức đầu, còn khóc lên nữa, đây là giải thích cũng không rõ sao ? Thế nhưng còn muốn bỏ anh. Nhìn bà vai run run, cô gái khóc thương tâm này mà tim của anh cũng run rẩy theo. Lần đầu tiên anh phát hiện mình sợ con gái khóc.

“Bảo bối, em phải tin tưởng anh. Em chính là cô gái đầu tiên của anh, cũng là cô gái cuối cùng, anh chính là vãn thủ thân như ngọc, thứ này tuyệt đối không phải của anh.”

Tổ Tổ tiếp tục khóc.

“Bảo bối, đừng khóc nữa nhé ? Anh đau lòng lắm.”

Tiếng khóc vẫn như trước.

“Vợ bảo bối, lòng anh có trời đất chứng giám, trong sạch như sông Như Nguyệt, tuyệt đối sẽ không làm chuyện có lỗi với vợ mình.”

Tổ Tổ càng khóc dữ dội hơn, bà vai run rẩy cũng càng thêm khoa trương. “Ngoan, đừng khóc.” Sở Lăng Xuyên nhẹ nhàng dỗ Tổ Tổ, cũng giơ tay nắm bà vai cô, lật thân thể đang nằm sấp vào lòng mình.

Nghĩ sẽ nhìn thấy khuôn mặt với đầy nước mắt nhưng không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt đang cười đến đáng đánh. (Quá phúc hắc rồi ÷.=) Đúng vậy, Tổ Tổ đang cười, cười đến chảy cả nước mắt. Sở Lăng Xuyên nôi giận, được, nha đầu lừa đảo kia, vốn dĩ không có khóc, nguyên lai vẫn luôn luôn cười mà lại dọa anh đến mức phải giải thích nửa ngày.

Một tay nhấn Tổ Tổ xuống trên giường, chân sau một bước đã ngồi trên đùi Tổ Tổ, hai mắt lộ ra hung quang, hung dữ nói : “Tốt, An Nhược Tổ, lá gan em không nhỏ nhĩ, cũng dám chơi đùa anh như vậy !”

“Anh...anh....anh bị làm gì vậy.” Tổ Tổ cười đến nổi thở không ra hơi, chân bị Sở Lăng Xuyên đè không thể nhúc nhích, nhìn về mặt anh khó chịu mà nghĩ rằng mình đùa quá trớn rồi làm anh tức giận.

“Anh muốn cho em biết tay mà nhìn một chút !” Đang nói liền hạ tay xuống, bàn tay to túm một cái nút cài áo sơ mi của Tổ Tổ không dư một viên mà bay loạn xung quanh, lộ ra ngọn núi bị áo ngực bao vây của Tổ Tổ.

Tổ Tổ hô nhỏ một tiếng, hay tay đâm đánh chân anh “Sở Lăng Xuyên, cái người đầu heo này.....Ừm...” Mồm bị Sở Lăng Xuyên hôn nên chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô a a.

Quần áo bị cởi xuống, hai thân thể dây dưa cùng một chỗ. Lòng ngực rắn chắc của anh đặt ở trên chỗ mềm mại của cô, tay dao động, môi thì rơi xuống từng từng cái hôn giống như đẩy lên một ngọn lửa muốn thiêu đốt lẫn nhau.

Sau khi cảm giác được cô động tình, hông của anh hạ xuống, xông vào thật sâu bên trong chỗ mềm mại của cô, hưởng thụ vẻ tốt đẹp của cô. Cô giống như một thảo nguyên rộng lớn mà anh là một tuần mã, ở thế giới của cô mà thỏa thích rong ruổi.

Một khắc khi tình cảm bộc phát bùng nổ kia, anh gầm nhẹ một tiếng, động tình mà kêu tên cô. Mà Tổ Tổ trả lại cho anh chỉ có một tiếng “ừm” bị đè nén mà mị người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

Cả một đêm kích tình, Tổ Tổ mệt muốn chết rồi. Mà sáng sớm Sở Lăng Xuyên đã rời đi ra ngoài, còn cô vẫn ngủ thẳng tới 8 giờ mới tỉnh lại. Trong

phòng trừ cô thì không có ai khác, đoán chừng anh đang bận việc đi, trong bộ đội nghỉ lễ cũng khác biệt không lớn sao ?

Trên bàn được để bữa sáng vẫn còn ấm. Trước tiên rửa giường rửa mặt rồi lấp đầy cái bụng, sau đó lại mệnh khổ mà tìm lại từng cú áo sơ mi. Tìm kiếm nửa ngày cuối cùng cũng đủ rồi. Dọn dẹp đồ đạc của mình cho tốt một chút rồi lại mang quần áo của Sở Lăng Xuyên vào nhà vệ sinh để giặt phơi thật tốt.

Buổi chiều là cô phải đi rồi, ngày nghỉ cũng đã hết. Nghỉ lại ba ngày này, tuy rằng bị oan uổng nhưng nói tóm lại trôi qua vẫn rất đặc sắc, hơn nữa rất có thu hoạch. Ít nhất cô cũng đã bắt đi xe đạp.

Thu thập xong mọi thứ rồi, Tổ Tổ có chút nhàm chán, đẩy cửa phòng bếp ra thì nhìn thấy bên trong còn có đồ làm bếp nữa. Nghĩ lại mặc dù Sở Lăng Xuyên mắng cô nhưng đối với cô vẫn tốt lắm. Hơn nữa đã làm rất nhiều vì cô, lần này cô trở về, có lẽ khoảng một tuần sau mới gặp được nhau đi ?

Sắp tạm bệt nên tặng anh một bữa trưa phong phú một chút để biểu hiện tấm lòng cũng rất tốt nhì. Vừa đúng lúc cô học được làm bốn món ăn, mẹ còn dạy cô một món ăn nữa, cộng lại cũng đủ một bàn rồi. Lòng vừa động liền hành động luôn, nên qua chỗ nào mua thức ăn nhì ?

Nghĩ một chút cô liền gọi điện thoại cho Sở Lăng Xuyên, hỏi tình hình bên đó một chút. Ở bên kia Sở Lăng Xuyên nghe được Tổ Tổ muốn nấu cho ăn một bữa cơm mà mở cửa trong bụng, nói thẳng để cô chờ một chút rồi nói cô cần cái gì thì anh sẽ để người ta mang qua đó.

Tổ Tổ nói cần nguyên liệu nấu ăn, lúc này hai người mới cúp điện thoại. Khoảng lúc hơn mười giờ thì có một chiến sĩ trẻ ở ban nấu ăn đến đây rồi lấy ra nguyên liệu nấu ăn cô cần.

Nhìn thấy chiến sĩ này tuổi không lớn lắm nên Tổ Tổ liền nói chuyện phiếm cùng cậu, hỏi cậu bao nhiêu tuổi, ở đâu. Hỏi một chút mới phát hiện ra chiến sĩ trẻ kia thực cẩn thận, mặt ngại ngùng mà đỏ rần, Tổ Tổ cũng không tiện hỏi lại.

Bởi vì nguyên liệu nấu ăn ban nấu nướng đã xử lý xong trước đó cho nên chỉ cần để trong nồi là xong, không cần người hỗ trợ nên để cho chiến sĩ kia đi làm việc của mình. Trước tiên Tổ Tổ rửa sạch cái nồi một lần tiếp theo liền bắt đầu nấu ăn.

Thịt gà xào cày, gà xé tương, sợi đậu phụ trộn và mộc nhĩ trộn với dưa chuột, sườn kho tàu, cà luộc. Còn có một món rau trộn ba loại, ngoại trừ cái đó ra còn xào thêm một chút nguyên liệu chính cô nghiên cứu rồi bỏ ra nồi.

Sáu món đồ ăn, đủ phong phú rồi chứ nhì. Sau khi bày món ăn ra bàn, Tổ Tổ lại làm một món canh trứng, món ăn chính là mỳ sệt, chờ người ta trở về liền nấu. Sau khi toàn bộ đã ở trên bàn thì vừa đúng 12 giờ. Người nào đó đúng giờ cơm liền trở về.

Nhưng mà không phải một người trở về mà còn dẫn theo hai chiến sĩ đến đây nữa. Người này cũng không nói sớm, nếu đồ ăn không đủ thì làm sao bây giờ ? May là Tổ Tổ chính mình có làm nhiều món ăn nên không đến mức không đủ ăn. Mọi người ngồi xung quanh bàn rồi ăn cơm.

Tay nghề của Tổ Tổ đều được khen ngợi. Trong đó có một người khen Sở Lăng Xuyên phúc khí rất tốt nên mới cưới được một người vợ tốt, trên phòng lớn dưới phòng bếp. (*) Người nào đó cũng không khiêm tốn một chút nào mà cười đến đắc ý, còn hơn nữa là không biết xấu hổ nói : “Tất nhiên, ánh mắt của tôi có thể kém sao?”

(*) : Ý nói chị đang lo, lo được mọi việc đó.

Đối với hành vi này của anh Tổ Tổ rất không biết nói gì, nhưng mà chỉ thấy không thể trách anh. Sau khi ăn cơm trưa vui vẻ thì hai chiến sĩ cũng nói tạm biệt với Tổ Tổ rồi nói nói cười cười rồi đi.

Khi Tổ Tổ định dọn dẹp bát đĩa thì Sở Lăng Xuyên lại nắm bả vai của Tổ Tổ. Anh để cho cô ngồi trên giường, mở TV cho cô xem : “Vợ em vất vả rồi, em nghỉ ngơi đi, còn lại để anh làm cho.”

Nói xong còn ra vẻ mà giúp Tổ Tổ rót cốc nước, lại thừa cơ mà yêu thương hôn trên mặt cô một cái. Lúc này mới đi dọn dẹp bàn ăn, Tổ Tổ nhìn bóng dáng bận rộn của anh, nhân nhật cười.

Cô không phải không thừa nhận Sở Lăng Xuyên là một người đàn ông có thể dễ dàng làm cho con gái say mê. Nếu không phải lòng cô đã sớm bị cướp mất, cô nghĩ cô nhất định sẽ yêu thương người đàn ông này nhì ? (Are you sure lòng chị đã mất ? Các nàng đừng lo lắng ^^)

Sau khi rửa sạch bát đĩa, nồi chảo rồi dọn dẹp xong phòng bếp thì Sở Lăng Xuyên liền đi rửa tay rồi ngồi xuống bên cạnh Tổ Tổ. Anh ôm cô vào trong ngực, mặc dù không nói cái gì nhưng đã có một tiếng gọi không đành lòng mà găt gao bao quanh Tổ Tổ.

“Bảo bối.” Sở Lăng Xuyên kêu lên rồi cũng ôm Tổ Tổ ngồi ở trên đùi anh, Tổ Tổ muốn đi xuống nhưng anh lại ấn cô xuống, cúi đầu quấn quýt hôn môi cô “Hôm nay không đi được không ?”

Tổ Tổ nghĩ một chút liền nói : “Nếu ngày mai đi thì quá muộn rồi.”

Hai người không nói về việc đó nữa, cứ ôm nhau như vậy, an tĩnh ôm. Tuy rằng không nở nhưng luôn phải tạm biệt. Lúc hai giờ chiều thì Sở Lăng Xuyên để Tổ Tổ ngồi xe, lần này là anh lái xe đưa cô đến để chờ xe địa phương.

Xuống xe, hai người đứng ở ven đường chờ xe, không nắm tay cũng không ôm nhau mà chỉ có yên lặng chăm chú nhìn. Lúc xe tới, Tổ Tổ định lên xe, cô ngẩng đầu nhìn anh : “Em đi rồi, anh trở về thôi.”

“Đi đường cẩn thận đấy, bao giờ đến nhà thì gọi cho anh.”

“Ừm.” Tổ Tổ gật đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, không biết vì sao mà trong lòng thậm chí có một cảm giác không nề. Trước kia, mỗi lần anh đi cô đều không có cảm giác gì. Cô đã quen với việc anh vội vã về rồi lại vội vã rời đi, mà lần này lại là cô phải rời đi.

Thì ra xoay người rời đi là loại mùi vị như thế này. Ngưng mắt nhìn một chút, Tổ Tổ mang túi đi đến chỗ xe. Sở Lăng Xuyên vẫn nhìn theo bóng lưng của cô, định cho cô một cái ôm nhưng mà anh là quân nhân, dù sao cũng phải chú ý ảnh hưởng một chút cho nên chỉ có thể nhìn theo cô rời đi.

Thì ra xoay người rời đi là loại mùi vị như thế này. Ngưng mắt nhìn một chút, Tổ Tổ mang túi đi đến chỗ xe. Sở Lăng Xuyên vẫn nhìn theo bóng lưng của cô, định cho cô một cái ôm nhưng mà anh là quân nhân, dù sao cũng phải chú ý ảnh hưởng một chút cho nên chỉ có thể nhìn theo cô rời đi.

Tổ Tổ đi vài bước rồi quay đầu, nhìn thấy anh vẫn còn đứng ngốc ở nơi đó, lòng cô đột nhiên dấy lên một sự kích động không nói rõ được. Cô để túi lại rồi xoay người, chạy tới chỗ anh rồi nhào vào trong lòng anh, cho anh một cái ôm đánh thẳng từ đằng trước.

Rất ngắn ngủi, chỉ được một chút liền buông ra. Sau đó cô cười rồi phất tay với anh, xoay người mà chạy tới chỗ xe đỗ. Tien tay xách túi của mình rồi lên xe, tìm chỗ để ngồi xuống, lại nhìn thấy tất cả mọi người đang nhìn cô.

Nhưng mà không có người nào nói cô kéo dài thời gian hay oán giận cô, chỉ có một nụ cười mỉm như ngầm hiểu.

Sở Lăng Xuyên, hẹn gặp lại.

*

Ngày mùng 1 tháng 5 trôi qua, sau ngày nghỉ được thả lỏng lại vui đầu vào công việc. Cái người Tri Dật phi kia cũng không hề xuất hiện quấy rầy cuộc sống của Tổ Tổ nữa, cuộc sống của cô khôi phục yên bình như trước kia. Nhưng mà Sở Lăng Xuyên trái lại thường xuyên một ngày ba lần mà gọi điện thoại cho Tổ Tổ để hỏi tình hình của cô, sợ cô bị ức hiếp.

Thực ra thì ngày mùng 4 tháng 5 là sinh nhật của Tổ Tổ, cũng vừa đúng là thứ Sáu. Cô đi thăm Sở Lăng Xuyên, anh lại không có hỏi đến nên cô cũng không đề cập đến. Không muốn nghĩ là anh không biết hay là quên, chỉ cảm thấy nghề nghiệp của anh đặc thù nên không nhất định có thể trở về cho nên không đề cập đến.

Một ngày này rất nhanh đã đến, buổi sáng đi ra từ trong nhà thì ở trên đường nhận được đầu tiên là ba mẹ gọi điện thoại tới. Hai ngày trước Tổ Tổ đều ở nhà ba mẹ bên kia nên đêm qua mới quay về nhà mình. Cho nên nhất định là ba mẹ sáng sớm gọi tới chúc cô sinh nhật vui vẻ.

Khi nhận được điện thoại thì khóe môi Tổ Tổ mang theo ý cười, mặc dù xe buýt rất đông nhưng cô vẫn còn cười được. Không đợi cô nói chuyện thì đầu bên kia mẹ dùng phát nói : “Tổ Tổ à, ba con có nhiệm vụ nên hôm nay sẽ không về, còn mẹ sẽ đi chơi nhà đi hai ngày. Trong nhà không có người nên khi con tan giờ làm nhớ về đây chăm sóc Soái Ca nhé, đừng có quên đấy.”

Hà ? Tổ Tổ nghĩ sai chuyện rồi, không phải chúc cô sinh nhật vui vẻ. Trước kia đến sinh nhật tuy rằng không lớn quá nhưng mà người một nhà sẽ luôn ngồi cùng nhau ăn một bữa tối hoặc bữa trưa ấm áp. Sau khi gả đi rồi khỏi đây nên đãi ngộ liền bị hạ thấp sao ?

“Mẹ, một mình mẹ đi có làm sao không ?” Cô có chút lo lắng hỏi.

“Chị họ con sẽ đến đây đón mẹ mà.”

Tổ Tổ vừa nghe liền an tâm, nhìn không được hỏi : “Mẹ à, mẹ có quên mất chuyện gì hay không ?”

“Cái gì quên hay không quên, con đừng quên tới chăm sóc Soái Ca nhé, được rồi, mẹ tắt máy đây.” Bên kia Lý Nguyệt Hương nói xong liền nhanh chóng cúp điện thoại.

Tổ Tổ chỉ có thể nhìn máy của mình mà thở dài, thật sự là con gái gả ra ngoài giống nước bị hắt đi mà. Ngay cả sinh nhật con gái mình cũng không nhớ rõ, được rồi, mẹ cùng đi chơi vui vẻ vài ngày là được rồi.

Đến trường học, trái lại động nghiệp của Tổ Tổ lại nhớ rõ sinh nhật của cô, tặng không ít lời chúc mừng. Cô cũng nhận được điện thoại của Mạc Tiểu Nhiên và Hàm Hàm chúc cô sinh nhật vui vẻ. Nhưng mà buổi tối hai người có việc nên không thể tổ chức ăn mừng cho cô.

Có lẽ là do bị người nhà và bạn bè nuông chiều cho nên khi mọi người không nuông chiều cô nữa cô liền mất mát cùng buồn bực. Còn có Sở Lăng Xuyên nữa, thân là chồng của cô, cho dù không về nhưng ít nhất cũng chúc cô một câu chứ, hửn là anh biết sinh nhật của cô vào thứ mấy nhưng đoán chừng là quên rồi, cô có chút mất mát.

Xem ra sinh nhật này sẽ một mình cô lạnh lẽo trôi qua rồi, không đúng, là cùng Soái Ca trải qua mà. Ha ha, cũng không có tính là cô đơn lạnh lẽo đâu nhì.

Thời gian như nước chảy mà trôi qua, cũng đến thời gian tan giờ. Tổ Tổ cũng không vội va chạy về nhà mà trên đường còn xuống xe đi vào cửa hàng bánh ngọt mua một cái bánh nhỏ. Cô lười nấu cơm, lại vào một nhà hàng mua hai món ăn. Cô định trở về cùng chia nhau với Soái Ca.

Soái Ca có địa vị thấp nhưng hiện tại ở nhà so với cô nhưng còn cao hơn, ai bảo làm cho vừa thông minh vừa đáng yêu đâu ? Ngay cả cô đều không thể ngăn cản sức quyến rũ của nó, thật thích, cái này phải cảm ơn đồng chí Sở Lăng Xuyên đã tặng cô một chú chó tốt như vậy.

Ở trên đường lác lác nửa ngày, trời cũng dần dần đen, Tổ Tổ sợ Soái Ca đói bụng mà bị giày vò nên cũng chạy nhanh về nhà. Lên tầng sau đó bật đèn, thế nhưng không có sáng.

Không phải bóng đèn hỏng rồi chứ, Tổ Tổ đổi giày, phờ phạc đi vào phòng khách, Soái Ca thì đi theo người cô. Phòng tối như mực nên cái gì cũng không thấy rõ, Tổ Tổ sờ soạng để đi đến phòng ngủ của mình, xem phòng ngủ có sáng hay không.

Đột nhiên trước mắt bỗng một ánh lửa xẹt qua, trên bàn trà thấp lên một ngọn nến, chiếu sáng vị trí xung quanh sô pha còn chỗ khác hoàn toànมืด mù. Nhờ vào ánh sáng thì Tổ Tổ nhìn thấy trên ghế sô pha có một người đàn ông.

Sở Lăng Xuyên !

Là anh !

Ngoài ý muốn, vui mừng, cảm động, trong nháy mắt lồng ngực Tổ Tổ tràn đầy hiểu rõ mọi chuyện. Sở Lăng Xuyên từ ghế sô pha đứng dậy, đi đến phía trước bàn trà rồi giang hai tay ra : “Sinh nhật vui vẻ, bảo bối của anh.”

Giờ khắc này giống như có bàn tay đẩy cô làm cho dưới chân cô không tự chủ được nhanh chóng chạy về phía anh, nhào vào trong lồng ngực rắn chắc của anh. Gắt gao cùng anh ôm nhau, ngẩng đầu nhìn anh, chống lại ánh mắt cưng chiều của anh.

Tổ Tổ vui vẻ nở nụ cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền làm say lòng người, kiễng mũi chân mà hôn lên môi anh. Một âm thanh “tách tách” vang lên, ánh sáng của mấy ánh chớp loé. Khoảnh khắc này đã được ghi lại.

Oa, còn có người khác ở đây sao ? Lòng Tổ Tổ hoảng hốt, muốn rớt ra nhưng Sở Lăng Xuyên lại một phen giữ chặt sau ót Tổ Tổ, hôn sâu hơn nữa !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Hồi hận giả cho anh sao

Trong phòng sau một khắc khi ánh sáng sáng lên thì hai người cũng hôn xong. Tổ Tổ cảm thấy mặt mình hơi nóng, trong lòng bắt đầu có chút cảm xúc không tả nổi.

Lúc này có rất nhiều người tiến ra, Tổ Tổ mặt phỉm hồng đã đỏ bừng lại, ánh mắt có chút ngượng ngùng nhìn về phía mọi người, có ba mẹ, Hàm Hàm và Mặc Tiểu Nhiên, còn có La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành. Cảm máy ảnh chụp ảnh chính là Thiệu Minh Thành.

Bởi vì lúc trước quá suy sụp cho nên giờ phút này kinh hi (*) cùng kích động tận hai lần. Cô kích động chỉ biết ngây ngốc cười về phía mọi người. Lý Nguyệt Hương đang cầm bánh sinh nhật đi về phía phòng khách, mọi người vây quanh rồi hô lớn : “Sinh nhật vui vẻ !”

(*) kinh hi : kinh ngạc + vui mừng

Hôm nay Sở Lăng Xuyên không mặc quân trang, toàn thân mặc quần áo thường, rất vừa người. Cả người anh nhìn lại chính là cao lớn, đẹp trai. Anh nhắc nhở Tổ Tổ bên cạnh “Tổ Tổ, tình huống này đừng cứ đứng ngây ngốc cười, nói chút gì đi.”

Tổ Tổ lúc này mới hoàn hồn, ho khan một tiếng, cười nói : “Sinh nhật long trọng như vậy, thật sự là làm con thụ sủng nhược kinh (*). Trong lòng rất xúc động, tình cảm thực dâng trào, cảm ơn mọi người đã đối với con nhiều yêu thương như vậy, cảm ơn !”

(*) thụ sủng nhược kinh : được yêu thương mà kinh ngạc sợ hãi.

Mọi người cười một hồi rồi Hàm Hàm đùa giỡn, về mặt cười xấu xa nói : “Cái kinh hi này là do đồng chí Trung tá bày ra đấy, cho nên Tổ Tổ thọ tinh (*) à, không phải cậu nên đặc biệt cảm tạ người đàn ông bên cạnh cậu một chút chứ, ít nhất cũng phải thưởng cho một cái hôn đi. Mọi người nói xem có đúng không nào ?”

(*) thọ tinh : dùng để nói những người được chúc mừng sinh nhật, chúc thọ.....Minh để nguyên vì không tìm được từ thay thế.

Ba mẹ Tổ Tổ cười không nói gì nhưng lời kêu gọi này đã được vài người Tiểu Nhiên bọn họ nhiệt liệt đồng ý, lúc này lại thông thả, không còn ngại ngùng mà quay đầu nhìn Sở Lăng Xuyên, nở nụ cười “Nói như vậy thì vị đồng chí này là người có công. Được rồi, vậy bản thọ tinh (*) sẽ thưởng cho anh một nụ hôn biểu thị chân thành cảm ơn đi.”

(*) bản thọ tinh : giống như trên nhưng câu này chị nói kiểu giống như bề trên để đùa vui vậy. Từ “bản” giống “bản cung” hay “bản quận chúa”....đó

Nói xong Tổ Tổ hôn một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước trên mặt Sở Lăng Xuyên, sau đó lại giống như trẻ con tự mình tìm ba mẹ. Đương nhiên ngay cả Hàm Hàm và Tiểu Nhiên cô cũng không buông tha, trên mặt mỗi người đều cắn một ngụm. La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành liền miễn.

Sau một màn mở đầu kinh hi và náo nhiệt, Tổ Tổ liền ước rồi cắt bánh, tiếp đó cũng ăn com. Một bàn mọi người cùng ngồi vây quanh, náo nhiệt không thôi. Đây có lẽ là sinh nhật vui vẻ nhất của Tổ Tổ.

Sau khi ăn com mọi người liền nghiên cứu một hồi, cuối cùng quyết định đi hát. Quyết định được hành động, ba mẹ Tổ Tổ không đi, nói là không chịu nổi mấy âm thanh ồn ào kia rồi bảo bọn họ chơi thật vui.

Bọn Tổ Tổ một nhóm liền chậm rãi bắt đầu đi đến KTV, ngày mai là ngày nghỉ nên đêm nay có thể thống khoái chơi. (*)

(*) Ý là anh chị sẽ chơi vui vẻ, hết mình đó.

Đi vào KTV rồi bọn họ thuê một phòng. Hát tốt nhất là Hàm Hàm và Tiểu Nhiên, nghe hát hay nhất là Thiệu Minh Thành. Mà Sở Lăng Xuyên từ đầu tới cuối không mở miệng. Tổ Tổ bọn họ mạnh mẽ yêu cầu anh đến hát một bài nhưng anh lại không chịu.

Thiệu Minh Thành và La Vi Khôn giúp Sở Lăng Xuyên giải vây, nhất là La Vi Khôn đùa làm mọi người đều nở nụ cười : “Các cậu cũng đừng bắt anh ấy, cái này tôi biết, anh ấy hát chính là đòi mạng, giống như lừa hí.”

Tất cả mọi người đều cười, La Vi Khôn thì bị Sở Lăng Xuyên đập một cước, thực oan mà, thay anh giải vây mà còn bị đá.

Chơi đùa âm ỉ đến mười một giờ thì rốt cuộc mọi người đều chịu không được nữa mà phải về nhà ngủ. Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên đều tự có hộ hoa sứ giả cho nên không cần Tổ Tổ bận tâm, bọn họ đi trước. Còn lại Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên, sau khi liếc mắt nhìn nhau thì Tổ Tổ liền hỏi : “Chúng ta đi một chút hay là bắt xe về nhà ?”

Chỗ này cách nhà bọn họ cũng không quá xa đi tầm 20 phút là tới, khó có được cơ hội tốt đẹp có thể ở trong bóng đêm đi dạo ở bên đường. Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ, hỏi : “Em không mệt mỏi như ?”

Tổ Tổ lắc đầu, hỏi : “Anh thì sao, có mệt không ?”

Sở Lăng Xuyên trực tiếp dùng hành động biểu thị, giờ tay nắm tay Tổ Tổ, nắm tay cô vào lòng bàn tay, cuối cùng mười ngón tay đan nhau. Tổ Tổ cười cười về phía anh “Đi thôi, về nhà.”

Hai người cứ chậm rãi đi trên vỉa hè như vậy. Đi một chút thì Sở Lăng Xuyên liền giờ tay lấy từ trong túi một cái hộp, đưa tới trước mắt Tổ Tổ “Tặng quà sinh nhật cho em”

“Hả ?” Tổ Tổ đứng bước lại, nhìn cái hộp nhỏ tinh xảo trong tay anh, đưa tay nhận lấy rồi cười nói : “Tiểu Xuyên Xuyên, nói thật ra em phát hiện được anh thật là ngày càng đáng yêu.”

Sở Lăng Xuyên nhéo nhẹ mũi Tổ Tổ, nghiêm túc cảnh cáo cô “An Nhược Tổ, em có thể nói anh cao lớn, oai phong, đẹp trai nhưng không thể nói anh đáng yêu. Anh là một người đàn ông, hơn nữa uy vũ như vậy có thể sử dụng từ đáng yêu để hình dung sao ?”

Tổ Tổ nghiêng đầu nhìn anh, bướng bỉnh trừng mắt nhìn lại, vô cùng nghiêm túc nói : “Anh hiện tại ngày càng đáng yêu.”

“Được rồi, thanh nhanh mồm nhanh miệng. Mở quà của em ra đi.” Sở Lăng Xuyên nói xong nhéo khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn kia của Tổ Tổ. Cô đẩy tay anh ra, mở quà ra thì liền thấy bên trong lại là một cái khăn lụa hoa hồng.”

“Thích không ?” Anh hỏi.

Khăn lụa rất đẹp, liếc mắt nhìn một chút liền thấy đúng là cái cô thích. Dưới đèn đường, trên mặt Tổ Tổ đều là tươi cười, gật đầu “Thích, thật đẹp, ánh mắt của anh thật không sai.”

Sở Lăng Xuyên cúi đầu, mặt tiến đến trước mặt Tổ Tổ “Thích liền thưởng cho một cái đi.”

Tổ Tổ lui về sau một bước, về mặt cười xấu xa “Muốn thưởng sao, được. Xoay người quay đi chỗ khác, nhanh một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Em kiểm điểm lại thật tốt cho anh

Sở Lăng Xuyên sai rồi, sai ở chỗ anh không nên muốn kết hôn với một cô gái ở trong lòng đã có người khác.

Cô sai lầm rồi, cô không nên ở trong lòng có chưa chân chính quên đi quá khứ khi đã lựa chọn kết hôn. Nếu cô thật sự yêu Sở Lăng Xuyên, có phải dù chịu nữa điểm oan ức cũng không là gì, không quan tâm mà nguyện ý hay không ? Cũng sẽ không nói ra lời nói sai lầm này rồi.

Tổ Tổ nhìn mặt Sở Lăng Xuyên u ám, anh mắt bị thương mà trong lúc nhất thời giật mình đứng ở đó không nói ra lời, cô đã nói cái gì vậy. Cho dù thật sự tất cả đều sai nhưng cũng không cần nói ra chứ.

Cô thật sự là bị váng đầu rồi.

Đúng vậy, bởi vì tâm không ở trên người anh cho nên cô mới có thể nói như vậy, mới có thể không bận tâm tới cảm thụ của anh. Nhìn anh bị lời nói của cô làm tổn thương và chộc giận mà Tổ Tổ có chút hối hận. Cho dù cô không yêu anh, coi như là cô bởi vì lời nói của mẹ chồng mà khó chịu thì cũng tội gì phải đi thương tổn anh, thực sự phải lấy anh để hả giận.

Cô định vặn hỏi nhưng mà lời đã nói ra giống như nước đã hắt ra ngoài, không thể thu lại được nữa. Cô chỉ có thể đứng ở đó mà rơi nước mắt.

Tổ Tổ khóc đến đáng thương làm Sở Lăng Xuyên lại đau lòng. Nhưng lời nói của Tổ Tổ lại làm Sở Lăng Xuyên tức giận. Anh tức giận là anh làm tất cả mọi thứ nhưng ở trong lòng Tổ Tổ lại không đáng một đồng.

Cũng bởi vì hôm nay không thoải mái mà lúc trước hai người ở cùng nhau từng chút một đều bị cô gái này xóa hết đi. Hơn nữa cô thậm chí còn có suy nghĩ hối hận khi gả cho anh. Nha đầu lừa đảo này thật là không bớt lo được.

Đây là một vấn đề rất nghiêm túc, hai người bọn họ nhất định phải giải quyết vấn đề này, giải quyết ngay tại hôm nay, hơn nữa còn phải đánh nhanh thắng nhanh (*) bởi vì ngày mai anh phải rời đi, đi rồi lưu lại một đồng vấn đề có được không chứ ?

(*) : Ý anh là phải giải quyết được vấn đề này nhanh chóng đó.

Nhưng mà hôm nay toàn bộ lời hay phải nói hết, cuối cùng vẫn là thua. Anh cũng không tin không đối phó được một cô gái nhỏ như vậy. Nghiêm mặt, nắm tay Tổ Tổ sau đó nắm bả vai cô, nhấn cô ngồi lên trên giường.

Anh rất thô lỗ làm Tổ Tổ không phục mà muốn đứng dậy. Mặt anh tối sầm lại, lạnh giọng quát lớn : “Em ngồi đằng hoàng cho anh !”

Thật sự anh rất dữ, ánh mắt và trên người đều phát ra khí thế làm cho người ta có chút sợ hãi, cho dù không nói lời nào nhưng cũng làm người khác cảm như hèn. Tổ Tổ run run ngồi ở chỗ đó, không dám lớn tiếng khóc cũng không dám động dậy.

Hai tay Sở Lăng Xuyên đặt trên hông, ở chỗ đó đi hai nước, tầm mắt làm người khác sợ hãi rơi vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đều là nước mắt, nghiêm túc hỏi : “An Nhục Tố, sau khi gả cho anh thì mỗi ngày em đều đau khổ, không được vui vẻ qua ? Có phải hay không ?!”

Đầu tiên bị anh dọa sợ nhưng sau khi nghe được Sở Lăng Xuyên hỏi như vậy thì Tổ Tổ có chút đuối lý. Hít thở một chút mà không nói gì, cô mới không cần trả lời anh, cô cũng có sĩ diện chứ, với lại anh dữ như vậy thì cô lại càng không muốn đề ý đến anh.

“Nói chuyện !”

Đối mặt với anh cả vú lấp miệng em mà khí thế của Tổ Tổ đã có chút yếu đi, bởi vì từ khi kết hôn đến giờ tuy rằng số lần hai người gặp mặt có thể đếm được trên đầu ngón tay nhưng mà những lúc ở chung đa số rất vui vẻ, thậm chí có thể nói là lãng mạn, kinh hi (*), còn có cảm động nữa, tất cả đều là anh làm cho.

(*) kinh hi : kinh ngạc + vui mừng

Chính mình nhất thời không khống chế được nói như thế mà chộc giận người đàn ông này, tự nhiên cô không thể mạnh mẽ đứng dậy nên liền lựa chọn yên lặng để chống lại anh.

“Trả lời vấn đề !”

Sở Lăng Xuyên lại rống lên một tiếng, Tổ Tổ sợ tới mức mà co rúm lại một chút hai tay nắm chặt mép ga giường, khóc thút thít một chút rồi không tình nguyện mà ô ô a a trả lời : “Không.....không phải...”

“Đó là do anh đối với em chưa tốt ?”

Tổ Tổ theo bản năng lắc đầu, anh đối với cô không phải rất tốt mà là quá tốt rồi. Ngoại trừ ngẫu nhiên làm cô xấu hổ, phát ra một chút tính tình thì quả thật anh đối tốt với cô lắm, nghĩ đến mà không nhịn được nhớ tới sinh nhật lãng mạn cùng cảm động ngày hôm qua.

Vốn cô muốn liều chết mà giữ sĩ diện nhưng mà đối mặt với Sở Lăng Xuyên như vậy, suy nghĩ một chút điểm tốt của anh mà không dám nói mấy lời nói trái lương tâm, cúi đầu nhìn hai chân mình rồi giọng nói nhỏ như muỗi nói : “Không phải.”

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ cảm xúc bình tĩnh lại không ít, giống như có chút biết mình nói sai liền thừa thắng xông lên, tiếp tục đặt câu hỏi : “An Nhục Tố, hôm nay anh bắt nạt em ? Anh đánh em, mắng em ?”

Đầu Tổ Tổ càng thấp hơn, hôm nay anh đều nói lời hay, còn dỗ cô nhưng đương nhiên là trừu tượng tại. Bây giờ anh dữ muốn chết, cô ngẩng đầu nhìn anh mà kiên trì nói : “Cái này.....vậy bây giờ....được tính không ?”

Sở Lăng Xuyên trừng mắt mà Tổ Tổ liền vội vàng cúi đầu. Nhìn dáng vẻ nhỏ bé của cô mà sắc mặt của anh rốt cục cũng dịu đi một chút, thậm chí khoe

môi còn khề nhếch lên, nhìn thấy Tổ Tổ định ngẩng đầu mà sắc mặt liền vội vàng trở nên nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn nói : “An Nhượng Tổ, em nghe cho anh.

Chúng ta đã uống rượu giao bôi (*), đã lạy thiên địa và cùng lập lời thề. Hôn nhân của chúng ta không có đúng sai mà chỉ có cùng nhau đi về phía trước, vượt qua tất cả khó khăn, giải quyết mọi vấn đề mà lui lại về phía sau chính là đồ hèn nhát, là đào binh, có hiểu hay không !”

(*) rượu giao bôi : Có lẽ ai đọc nhiều truyện ngôn tình (đặc biệt là cổ đại hay xuyên không) đều biết loại rượu này rồi, là rượu khi hai người kết hôn sẽ vòng tay nhau rồi uống đó.

Cứng rắn nói xong thì phải dịu dàng, vừa ấm vừa xoa nên Sở Lăng Xuyên liền dễ giọng nói dịu lại : “Người một nhà ở cùng một chỗ, xung đột luôn là việc khó tránh khỏi. Vừa gặp chuyện mà đã nói như vậy, ngoài kia có biết bao nhiêu người ly hôn, nhân viên Cục Dân Chính cũng không thể vì làm việc mà chết được.

Được rồi, đừng khóc, em bao nhiêu lớn rồi mà còn hơi một chút là khóc nhè hà. Em ở nhà đợi thật tốt, chính mình hâm nóng một chút đồ ăn đi, bữa tối cũng tùy ý dùng. Với cả về biểu hiện hôm nay của em, em tự kiểm điểm lại thật tốt cho anh. Bản kiểm điểm hai nghìn chữ, anh trở về sẽ kiểm tra.”

Cái này ý anh là sẽ phải đi sao ? Nghĩ lại anh cố ý trở về để cho cô một sinh nhật, vốn vô cùng vui vẻ lại không nghĩ tới hôm nay lại ảm ỉ mà không thoải mái như vậy, cô vẫn không nhận được mà hỏi : “Anh...định đi chỗ nào vậy ?”

Sở Lăng Xuyên tức giận liếc mắt nhìn Tổ Tổ một cái, giơ tay giúp cô lau nước mắt trên mặt, thở dài mà bất đắc dĩ nói : “Em là vợ của anh, lòng anh đau. Nhưng đồng chí Triệu Đình Phương lại là mẹ anh, anh cũng đau lòng chứ.

Anh dỗ vợ mình vui vẻ nhưng còn phải dỗ mẹ mình vui vẻ, em nói anh dễ dàng à. Hai người đều là tổ tông của anh, đều cho anh tiết kiệm lại lòng mình thôi. Nhanh đi rửa mặt rồi ăn cơm, anh phải về nhà một chuyến.”

Sở Lăng Xuyên nói lời này làm cho Tổ Tổ có chút muốn cười, nhưng mà vẫn cứ nhin không cười, liếc trắng mắt, giọng mũi rất nặng nói : “Em mới không phải là tổ tông của anh, em họ An, anh họ Sở, phải rõ ràng một chút.”

“Ồ, bảo bố nhà anh biết nói đùa, vậy chứng minh rằng em không tức giận. Ngoan ngoan đợi ở nhà nhé, anh đi một chút sẽ trở lại, nhớ làm ấm chăn giúp anh đấy.” Sở Lăng Xuyên nói xong không quên chiếm tiện nghi ở trên môi Tổ Tổ, hôn một cái rồi anh xoay người rời đi, trở về nhà đỡ đồng chí Triệu Đình Phương.

Triệu Đình Phương đang ở nhà tức giận đây, cùng chồng mình mắng con trai không phải, mắng Sở Lăng Xuyên cưới vợ mà quên mẹ. Sờ dương rơi rất (?), hơn nửa đêm thì Sở Lăng Xuyên trở về nên trong lòng cũng hết giận một chút, nhưng lại thấy hơn nửa đêm mà làm cho con trai phải đi một chuyến thì lại có chút đau lòng.

Dưới sự Sở Lăng Xuyên và ba nói tốt thì rốt cuộc Triệu Đình Phương cũng nở nụ cười, nói một lời muốn nghỉ ngơi để làm cho anh nhanh về nhà nghỉ ngơi. Lúc này Sở Lăng Xuyên mới tạm biệt người nhà rồi quay về nhà mình.

Về nhà thì liền nhìn thấy Tổ Tổ đã rửa mặt qua, mặc áo ngủ mà ngồi trên ghế sofa xem tivi. Cái mũi có chút hồng, con mắt có chút sưng nhưng mà nhìn qua không có vấn đề lớn nào, chiến hỏa đã tắt, anh thắng lợi nhưng thực sự cái này so với mang quân đi đánh giặc còn mệt hơn !

Sở Lăng Xuyên cởi áo khoác rồi treo lên trên giá, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tổ Tổ mà ôm cô vào trong ngực, cúi đầu hôn lên khuôn mặt lạnh ngắt của cô rồi hỏi : “Đã ăn cơm chưa ?”

“Còn chưa có ăn.”

“Bảo em ăn cơm mà như thế nào lại không ăn, lời của anh thành gió thoảng bên tai sao, đi, ăn cơm” Tổ Tổ trả lời làm cho Sở Lăng Xuyên có chút nóng nảy, nói xong liền cầm tay cô mà lôi kéo cô cùng nhau tới phòng ăn “Có phải định tuyệt thực hay không ? Nói cho em biết là anh rất có biện pháp đối phó với người muốn tuyệt thực đấy, cho nên em tốt nhất đừng có thử.”

Tổ Tổ làm bầm : “Ai muốn tuyệt thực chứ, em cũng không thích ngược đãi chính mình.”

Phòng ăn và phòng bếp là cùng một phòng nên vào phòng ăn chính là phòng bếp. Trên bàn đã bày sẵn đồ ăn, lại dùng lồng bàn úp lên, Sở Lăng Xuyên đưa tay sờ một chút thấy vẫn nóng, hẳn là vừa mới hâm nóng.

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn cô gái đứng ở phía sau anh : “Đây là chờ anh cùng nhau ăn sao ?”

Tổ Tổ trừng mắt liếc anh một cái “Thật nhiều lời vô nghĩa, anh không đói bụng phải không ?”

“Đói, đã sớm đói bụng rồi, đều là bị hai người ép buộc đấy.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền ngồi xuống, cũng kéo Tổ Tổ ngồi xuống bên cạnh anh, hai người cùng nhau mở lồng bàn ra, liếc mắt nhìn nhau rồi cầm đũa ăn cơm.

Sở Lăng Xuyên ăn vài miếng liền đột nhiên nhớ ra cái gì đó, nhíu mày nhìn về phía Tổ Tổ “An Nhượng Tổ, em thành thật nói rõ cho anh. Thái độ tốt như vậy có phải muốn trốn việc viết kiểm điểm hay không, anh cho em biết nhé, đừng mơ !”

Tổ Tổ hung hăng liếc anh một cái, cô cảm thấy chính mình không có phạm bao nhiêu lỗi mà còn phải kiểm điểm, nhưng mà ai bảo cô yếu thể đau nên tránh không được bị anh đàn áp. Cô đặt đũa xuống rồi giơ tay lấy ra từ trong túi áo ngủ một tờ giấy, “ba” một phát đập lên trên bàn rồi nói : “Thỏa mãn

ham muốn biến thái phân phiệt (*) của anh đấy.”

(*) phân phiệt : Đã nói ở chương trước đây, ý nói anh không hiểu được chị ^^

Sở Lăng Xuyên dùng tay cầm lên liền nhìn thấy cái gọi là bản kiểm điểm chính là mặt trên viết một đồng chữ mà anh không biết, không giống Tiếng Anh vậy hẳn là tiếng Đức, nha đầu lừa đảo kia bắt nạt anh không biết tiếng Đức.

“Em là người Trung Quốc sao, hà ?”

Tổ Tổ không khách sáo đáp lại anh : “Anh lại chưa nói phải dùng tiếng Trung mà. Lần sau khi đưa ra mệnh lệnh phiền toái anh nói rõ ràng, bằng không cấp dưới không thể hiểu được ý nghĩ cụ thể lại tạo ra hiểu lầm không cần thiết.”

“Được, tiểu nha đầu, coi như em lợi hại.” Xem anh lát nữa trông trị em như thế nào.

Một hồi chiến tranh gia đình cuối cùng cũng kết thúc, Sở Lăng Xuyên cảm thấy mặc dù Tổ Tổ có chút nóng nảy nhưng nói tóm lại vẫn tương đối là thấu tình đạt lý (*). Đoán chừng trong lòng Tổ Tổ vẫn là không thoải mái, chỉ là bởi vì ngày mai anh phải về doanh trại cũng không thể làm cho anh phải mang theo ưu tư trở về cho nên mới giảng hòa cùng anh.

(*) Ý nói chị hiểu được cái gì nên cái gì không nên mà làm ấy.

Cái này có tính là đau lòng cho anh không ? Nghĩ đến anh Sở Lăng Xuyên, cũng có khi suy nghĩ thiệt hơn như vậy ? Nhưng mà anh hi vọng cô thực sự đau lòng cho anh, cũng hi vọng chiến tranh như thế về sau có thể không xảy ra thì sẽ cố gắng hết sức để không cần xảy ra.

Ăn qua bữa tối rồi dọn dẹp rửa bát, thời gian cũng không còn sớm cho nên hai người đều đi nghỉ ngơi. Thực ra Tổ Tổ đã ngủ một ngày rồi nên bây giờ cũng không buồn ngủ nữa, chẳng qua không thể thay đổi ngày đêm cho nên cô bắt chính mình phải ngủ.

Khá được là trần trọc trong chốc lát thì cô liền đi ngủ, đêm nay Sở Lăng Xuyên không ngáy ngủ, cũng không có hành động xấu. Trước tiên phải lạnh một chút có vẻ tốt hơn, tiểu nha đầu lừa đảo không phải đối thủ của anh.

Buổi sáng Sở Lăng Xuyên tỉnh dậy trước, nhìn Tổ Tổ ngủ cách anh rất xa giống như rất sợ chạm vào anh làm trong lòng có chút khó chịu. Cái này nói lên điều gì, theo bản năng đối với anh xa cách. Anh nhú mày, cánh tay dài duỗi ra kéo cô lại, ôm hết người cô làm Tổ Tổ cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“Buổi sáng tốt bảo bối.” Sở Lăng Xuyên nói xong hôn lên môi Tổ Tổ một cái, hôn một chút còn chưa đủ mà xoay người đè cô, đặt Tổ Tổ dưới thân, anh rất không biết xấu hổ mà điều võ dương oai với Tổ Tổ.

Tổ Tổ hoàn toàn tỉnh táo, biết thứ cứng rắn đang đấu tranh với cô là cái gì mà mặt liền nhịn không được mà đỏ. Cô giờ tay đẩy anh nhưng anh nặng như vậy thì chỗ nào đẩy ra được, liền nhú mày nhìn anh nói : “Sở Lăng Xuyên, anh có thể đừng luôn vội vã háo sắc như vậy hay không ?”

Sở Lăng Xuyên mặt cười, dáng vẻ tâm tình rất tốt. Giống như chút không thoải mái ngày hôm qua chưa từng xảy ra. Bàn tay to của anh rất xấu thăm dò vào địa phương tư mật nhất của cô, còn không biết xấu hổ nói : “Bảo bối, em không biết sao. Hoạt động yêu yêu sẽ gia tăng cảm tình vợ chồng hòa thuận tốt nhất.

“Ngụy biện.....Không đứng đắn...Ừm....”

Tổ Tổ kháng nghị bị môi Sở Lăng Xuyên chặn lại, áo ngủ cũng bị anh cởi vài lần, một trận hôn lửa nóng một đường lan tràn từ trên môi của cô. Hạ thân đang ngủ say dưới sự khiêu khích của Sở Lăng Xuyên mà dần dần tỉnh lại, có cảm giác. Cô căn bản không phải đối thủ của anh, cô cảm thấy mình ở trong mắt anh chính là đỉnh núi. Anh muốn chiếm lấy chỉ cần một trận đốn sức đánh lâm cho cô căn bản không có đường sống để phản kháng, tùy anh chiếm đoạt.

Khi lửa nóng của anh lấp đầy chỗ trống rỗng của cô, cô càng thêm thua hoàn toàn. Cùng với anh có lực mà nhịp nhàng, sa vào bên trong nơi anh tạo ra mê muội cùng kích tình, quên hết tất cả mà chỉ có giác quan đánh thẳng vào.

Sáng sớm đã hai lần, nếu không phải không tìm được cách khác đoán chừng anh còn muốn ở trên giường nhiều thêm lát nữa, nhưng mà nói lại lần nữa là Tổ Tổ chịu không nổi. Cho nên nội tâm cô vô cùng cảm ơn BCS làm cho cô tránh khỏi móng vuốt của ai đó.

Bởi vì Sở Lăng Xuyên tinh lực tràn đầy nên yêu cầu quá nhiều cho nên buổi sáng dậy muộn. Sau khi rời giường rửa mặt thì hai người đều lười làm bữa sáng. Buổi chiều Sở Lăng Xuyên phải đi cho nên trước tiên thu thập đồ đạc, lúc này mới cùng nhau ra ngoài ăn sáng.

Bên ngoài cảnh xuân tươi đẹp, chim hót hoa thơm (*). Sau khi ăn sáng hai người liền đi dạo trên đường, Sở Lăng Xuyên không mặc quân trang cho nên dọc đường đều lôi kéo tay của Tổ Tổ, cho dù người nào cũng biết đây là một đôi vợ chồng ân ái, có ai có thể nghĩ đến hai người này hôm qua mới diễn ra một trận đại chiến gia đình.

(*) Nói chung là cảnh vật rất đẹp, có chim hót có hương hoa.

Vợ chồng không có giận nhau qua đêm, xem ra là cũng có đạo lý.

Sở Lăng Xuyên dẫn Tổ Tổ tới một cửa hàng bán xe đạp, trước tiên để cô đi xe đạp ngắm đã, chờ có cơ hội để cô thi lấy cái bằng lái rồi mua chiếc xe (*), như vậy thì cô cũng không cần phải chen xe buýt mỗi ngày nữa.

(*) : Minh nghĩ là đầu tiên để chị học đi xe đạp thành thạo rồi đi được xe ô tô thì phải rồi mới thì lấy bằng lái. Chứ ai lại thì lấy bằng lái cho xe đạp ==

Nhưng mà nghĩ tới yếu tố để thi bằng lái thì Sở Lãng Xuyên đã cảm thấy đau đầu. Để học lái xe đạp đã vất vả như vậy, học lái xe không biết có thể bị huấn luyện viên mắng khóc hay không nữa. Không thể không nói cô vợ bảo bối này của anh thật sự là quá ngốc rồi.

Tổ Tổ không định mua xe đạp, nhưng mà Sở Lãng Xuyên đã muốn mua thì cô cũng nghe theo. Cô đã hiểu được một đạo lý khi cô ở trước mặt Sở Lãng Xuyên là thuận ta thì sống nghịch ta thì chết, cô tạm thời liền lựa chọn cúi đầu chịu đựng đi.

Hai người chọn một lát, Tổ Tổ chọn một chiếc xe màu trắng hòa với màu xanh. Để cho ông chủ lắp ráp thật tốt rồi trả tiền, về mặt cô vui sướng đẩy xe từ trong cửa hàng ra ngoài. Từ ngày hôm qua đến bây giờ thì đây là lần đầu tiên Tổ Tổ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, không hề đáng dàu.

Tổ Tổ ngồi ở phía trước, Sở Lãng Xuyên bước đi ở phía sau cũng vẫn theo kịp. Tổ Tổ vừa đạp xe trở về khu nhà thì Sở Lãng Xuyên liền đặt mông ngồi xuống ở phía sau.

Tổ Tổ quay đầu trừng anh : “Anh làm gì vậy ?”

Sở Lãng Xuyên bán cho cô một cái mị nhãn, cười nói : “Chờ anh một vòng đi.”

Tổ Tổ mở to mắt so với trứng gà còn lớn hơn “Em vừa học được nên chính mình còn cười chưa xong. Hơn nữa anh để một người nặng 48 kg chở một người 80 kg, có làm hay không vậy.”

Sở Lãng Xuyên đứng dậy thay đổi tư thế ngồi, trực tiếp ngồi ở phía sau xe, chân dài chống xuống mặt đất một cái làm xe vững vàng đứng rồi nói : “Như vậy đi, bảo đảm em sẽ không ngã đâu. Nhìn xem, hai chân anh chính là chân trông tốt nhất.”

“Được, vậy chị liền chờ anh đi một chuyến.” Tổ Tổ cười sáng rỡ, rất ổn định ngồi lên xe, sau đó bắt đầu đạp, đạp hai cái xe liền chậm rì rì đi về phía trước một chút. Tổ Tổ lại dùng lực nhưng mà so với ốc sên còn đi chậm hơn, người đàn ông này thật là quá nặng.

Tổ Tổ ngồi bất động, chán nản xuống xe, quay đầu nhú mồm nhìn Sở Lãng Xuyên, nhú mồm nói : “Sở Lãng Xuyên, anh quá nặng rồi đấy. Đây là hóng gió sao, rõ ràng là đi bộ mà, không chơi với người thích bắt nạt người khác như vậy.”

Sở Lãng Xuyên bật cười, đứng lên rồi ngồi xuống phía trước, lưu loát ngồi lên chỗ phía trước : “Tiểu dạng (?) rất không dùng được rồi, ngồi lên đi, anh chở em đi một vòng, cam đoan nhanh hơn cả xe máy.”

“Anh thôi khoác lác đi.” Tổ Tổ nói xong người cũng ngồi yên. Hai chân Sở Lãng Xuyên dùng một chút lực xe đạp liền vèo một tiếng chạy về phía trước, thật đúng là rất nhanh. Hai tay của Tổ Tổ gắt gao nắm chặt áo anh, sợ chính mình sẽ ngã xuống.

Khoan chưa nói, Sở Lãng Xuyên đạp đích xác là rất nhanh, nhanh làm tim Tổ Tổ đập có chút tăng nhanh. Tuy rằng xem ra kém tốc độ xe máy nhưng ít nhất cũng có chút tốc độ, có thể cảm nhận được tiếng gió vù vù vang lên bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Em kiểm điểm lại thật tốt cho anh

Sở Lãng Xuyên đi vui vẻ, hai chân đạp gió giống như ca-nô mà đi rất nhanh. Anh còn rẽ ngoặt mà đi vòng quanh mấy tòa nhà, vừa rẽ một chỗ ngoặt thì đột nhiên cảm thấy xe có chút nhẹ, không thích hợp, nhìn lại thì liền thấy Tổ Tổ ngồi ở đằng sau đâu rồi ?

Trong lòng anh căng thẳng, nhìn ra xa một chút liền thấy người nào đó về mặt đau đón cùng tức giận đứng lên từ trên mặt đất, Sở Lãng Xuyên trong lòng “lộp bộp” một tiếng, thậm chí kêu hồng rồi, lại xảy ra chuyện rồi.....

Anh hoảng hốt cũng vội vàng quay đầu phóng xe về phía Tổ Tổ, xe còn chưa dừng lại thì anh đã nhảy xuống bên cạnh Tổ Tổ. Mà xe đạp lại tự đi rồi đâm vào núi giả phía trước phát ra tiếng “rầm” một phát.

Sở Lãng Xuyên giúp đỡ Tổ Tổ rồi đánh giá từ trên xuống, về mặt anh rất nghi hoặc, đầy bụng khó hiểu, nhưng lại mơ hồ cảm thấy không ổn, chẳng lẽ.....anh lo lắng hỏi : “Vợ, chuyện gì xảy ra vậy ?”

“Anh còn mặt mũi để hỏi sao, đều là chuyện tốt anh làm đấy ?” Tổ Tổ có chút dờ khóc dờ cười, vừa rồi lúc anh rẽ một cái liền làm cô rơi xuống, cô ngã đến ngơ ngác mà còn không biết xảy ra chuyện gì cả, chờ anh đi xa cô mới cảm giác được đau đớn, ý thức được chính mình bị quăng ngã.

“Chỗ nào đau vậy, chỗ nào bị ngã ?” Sở Lãng Xuyên nuốt nước miếng một chút, vội vàng giúp Tổ Tổ chậm rãi từ từ đi. “A !” Tổ Tổ kêu đau một tiếng, ánh mắt đã ướt ướt, không phải kiêu của cô nhưng mà mông đau quá, ai oán nói : “Sở Lãng Xuyên, em hận xe đạp !”

Sở Lăng Xuyên chột dạ cười cười, hạn xe đạp không phải hạn anh là được rồi, tốt rồi. Và lại thấy Tổ Tổ có thể đi chứng tỏ xương cốt không bị thương, sau khi yên tâm an lại vừa đau lòng vừa muốn cười.

Tổ Tổ đây cũng cảm thấy vừa đau vừa tức lại buồn cười, nhìn xem xung quanh thình thoảng lại có người đi qua, nhìn xe đạp bị đổ ở chỗ kia, nghĩ lại mới vừa rồi còn kiêu ngạo nói cái gì mà đi hóng gió mà chỉ chốc lát đã thành dáng vẻ chật vật này.

Anh chột dạ nhìn cô, cô oan ức nhìn anh. Sau vài giây nhìn nhau thì hai người rốt cuộc chịu không được mà đều nở nụ cười. Sau khi đều cười như bị thần kinh một trận thì Tổ Tổ tỏ vẻ tức giận nói : “Em thành như vậy mà anh còn cười được, thật là không có tính người.”

“Em bị thương theo cách buồn cười mà, tuy rằng anh đau lòng nhưng có chút không kiềm chế được mà cười.” Sở Lăng Xuyên lẩm mồm, cũng chạy tới để xe đạp tới bên người Tổ Tổ “Ngồi lên đi, anh chở em về.”

Tổ Tổ không chút nghĩ ngợi mà từ chối, trực tiếp không biết xấu hổ nói : “Em không cần, em muốn anh cõng em, ngồi lên đó thì càng đau.”

Yêu cầu của vợ cao hơn tất cả, anh nghe theo mệnh lệnh nhưng mà không trực tiếp làm theo, cánh tay dài của Sở Lăng Xuyên duỗi ra trực tiếp nâng Tổ Tổ lên, không để ý Tổ Tổ kháng nghị mà một tay bế Tổ Tổ, một tay xách xe đạp đi về nhà mình. (ôi my chuối, anh khỏe bá cháy @@)

Một người đàn ông anh tuấn cao lớn lại nâng một cô gái, mang theo một chiếc đạp làm cho người qua đường chú ý. Tổ Tổ đỏ mặt giấu mặt ở trên bả vai anh, không dám gặp người khác. Sở Lăng Xuyên ngược lại vẻ mặt rất bình tĩnh, đi bình thường.

Về nhà, trước tiên Sở Lăng Xuyên để xe đạp ở cửa rồi vào nhà để Tổ Tổ nằm sấp ở trên giường. Anh ngồi bên cạnh cô, bàn tay to nhẹ nhàng dừng lại ở trên hông Tổ Tổ, Tổ Tổ thực sự rất 囧, không cho anh sờ : “A, bỏ tay ra, lúc này mà anh còn ăn được sao.”

Sở Lăng Xuyên không để ý tới Tổ Tổ xấu hổ, ấn một cái : “Đi, ít tự mãn đi. Chỗ này có đau không ?”

Mặt Tổ Tổ nóng rực, chỉ lo xấu hổ mà đau đớn giống như cũng không mạnh mẽ như vậy. Nhưng mà giọng nói vẫn buồn bực trả lời : “Ừm, chính là chỗ này, anh đừng ấn, rất đau có được hay không?”

“Tiểu bảo bối, em chờ anh đi mua thuốc cho em. Bôi thuốc sẽ không đau nữa, chờ nhé.” Sở Lăng Xuyên nói xong đứng dậy liền đi luôn, lấy xe đạp ở trong góc sau đó liền vội vã đi mua thuốc.

Sở Lăng Xuyên tốc độ rất nhanh, khoảng mấy phút đã trở về, vào phòng ngủ rồi chân dài bước một bước liền trực tiếp lên giường. Không nói hai lời liền đưa tay nắm quần Tổ Tổ, Tổ Tổ nóng nảy nghiêng người bắt lấy tay anh : “Anh làm gì vậy ?”

“Giúp em bôi thuốc.”

“A a, không cần đâu, em tự bôi thuốc được.” Tuy rằng hai người đã thân mật gần bó nhưng mà lại ngênh ngang để anh nhìn, nghĩ đến đã cảm thấy rất lúng túng rồi “Anh, anh đi thu dọn đồ vật của anh đi, em tự mình làm.”

Sở Lăng Xuyên vẻ mặt lưu manh cười “Không nghĩ tới lúc trước em trước mặt mọi người cường hôn anh cũng sẽ có lúc thẹn thùng, thật hớ có được đấy, thật sự khó có được.”

Tổ Tổ lại cảm thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ thì Sở Lăng Xuyên chính là ông trời phái xuống để chinh cô, vết thương chồng chất đây : “Sở Lăng Xuyên, anh hại em thành như vậy mà còn châm chọc nữa, thật sự là em không biết nhìn người mà. Anh, anh vui sướng khi người khác gặp họa !”

“Không có, tuyệt đối không có. Lòng anh đau, không muốn làm em khách sáo với anh. Lại nói, chỗ nào của em mà anh không có xem qua, xấu hổ cái gì.” Sở Lăng Xuyên nói xong ấn Tổ Tổ nằm xuống, đưa tay túm một phát đã cởi quần Tổ Tổ xuống, lộ ra cái mông bị thương, ngà không nhẹ đấy.”

Tổ Tổ chôn mặt trong gối, giọng nói buồn bực hờn dỗi nói : “Sở Lăng Xuyên, chị cả đời này gặp khó khăn ở trong tay anh rồi, thể thảm buồn phiền.....” “A.....Nhẹ một chút....Ồ, em tạo cái nghiệt gì đây.”

Sở Lăng Xuyên giúp Tổ Tổ chườm lạnh, bôi thuốc cuối cùng cũng yên tĩnh. Tổ Tổ đứng dậy chậm rãi đi trên mặt đất, Sở Lăng Xuyên bảo đảm nói khẳng định không bị gãy xương, nhiều lắm là bộ phận mềm ở mông bị thương thôi. Tổ Tổ không tin, Sở Lăng Xuyên lại nói : “Tin anh đi, sẽ sống được !”

Tổ Tổ phun. (*)

(*) : kiểu như phi đó, nghĩa là chị không tin, khinh bỉ, phun trong phun nước bọt á.

Giữa trưa, Sở Lăng Xuyên làm bữa trưa, Tổ Tổ không có cách nào để ngồi cho nên hai người ăn ngay trên sofa trong phòng khách. Tổ Tổ nằm trên ghế sofa, Sở Lăng Xuyên ngồi trên ghế sofa nhỏ gần chỗ của Tổ Tổ.

Sở Lăng Xuyên đặt thức ăn đều ở trong một cái bát cỡ lớn, trộn đều rồi cho Tổ Tổ dùng “Đến, tiểu bảo bối, há miệng. Hôm nay anh bón com cho em ăn, cho em hưởng thụ đãi ngộ cao cấp một chút.”

Nhìn ăn dùng thìa nhỏ để com đưa đến bên miệng mà trong lòng Tổ Tổ không có vị gì cả. Anh nuông chiều cô như vậy, mặc kệ hai người từng xảy ra chuyện gì thì đều anh đều giống như vĩnh viễn đều như vậy.

“Em tự mình làm thôi, tay cũng không bị thương, anh nhanh đi ăn của mình đi.”

“Em cô gái này rất không nghe lời rồi, lúc nào cũng cần anh phải lặp lại lần thứ hai, há miệng.”

Anh hung ác có đôi khi lại là biểu hiện quan tâm. Tổ Tổ không lay chuyển được anh liền để anh bón cơm cho cô, hai người anh một ngụm, em một ngụm mà ăn rất ngon. Nhất là Tổ Tổ ăn so với trước kia nhiều hơn rồi.

Sau bữa trưa, xét theo Tổ Tổ bị thương cho nên công việc rửa bát cũng là Sở Lăng Xuyên làm. Sau khi dọn dẹp xong tất cả thì Sở Lăng Xuyên trở lại bên người Tổ Tổ, hỏi : “Còn đau không ? Nói cho em, ngồi xe đạp mà cũng có thể ngã xuống.”

“Rõ ràng là anh đi quá nhanh, còn thể hiện cái gì mà kỹ năng đặc biệt, xe đạp liền đi.”

“Em nếu ôm sát thắt lưng anh khẳng định sẽ không ngã xuống như vậy.”

“Em chỗ nào thì biết không ôm eo sẽ ngã xuống chứ, anh lại không nhắc em....”

“Thứ Hai nếu còn đau thì xin nghỉ đi, đừng cứng rắn chống đỡ. Còn có khi về nhà nếu mẹ anh hỏi đến thương tích kia tại sao lại bị thì cứ nói là bị ngã, tuyệt đối không phải chiến tranh gia đình đâu đây.”

Tổ Tổ nhìn anh một cái, không nói gì.

Hai người nói chuyện một lát, thời gian cũng không còn nhiều nên Sở Lăng Xuyên lại phải đi. Lúc anh đi lấy đồ thì Tổ Tổ thật cẩn thận đứng lên, nhìn Sở Lăng Xuyên cầm ba lô đi ra từ trong phòng ngủ “Đã mang đủ hết chưa ?”

“Ừm, đủ đủ.” Sở Lăng Xuyên nói xong thì người cũng đến bên Tổ Tổ, để đồ đạc trong tay xuống “Vợ à, anh đi rồi em ở nhà phải thật tốt đấy, nhớ phải bôi thuốc. Còn có mong thân yêu, cách xa xe đạp đây.”

Tổ Tổ lại không nói gì, sắp tạm biệt vẫn không quên chèn ép cô một chút. Sở Lăng Xuyên cười cười, lưu luyến ôm lấy Tổ Tổ, hôn lên tóc mềm mại của cô một cái, hai má mịn màng cùng đôi môi mềm mại của cô. Sau một hồi mới buông cô ra, xách ba lô lên rồi xoay người, cũng không quay đầu mà đi.

Lần này đi Sở Lăng Xuyên mang theo rất nhiều cảm xúc, có chút lo lắng quan hệ giữa Tổ Tổ và mẹ mình, càng không biết về sau sẽ như thế nào, nếu mẹ chồng nàng dâu mà thủy hỏa bất dung (*) thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

(*) thủy hỏa bất dung : nước và lửa không thể hòa hợp. Ý anh là nếu hai người cãi nhau hay không hợp đó.

Sở Lăng Xuyên đi được không bao lâu thì liền có một hồi tiếng chuông cửa. Tổ Tổ nói với giọng nói liền biết dĩ nhiên là Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên, hai nha đầu này nghĩ như thế mà đã tới vậy, trong lòng Tổ Tổ vui vẻ mà vội vàng mời hai người xuống cửa nhà.

2 phút sau, nhân lúc Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên trong thang máy đi lên, Tổ Tổ nghe được âm thanh mà chậm rãi đi tới mở cửa, mời hai người bạn tốt vào nhà, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên cho Tổ Tổ một cái ôm thật chặt.

“Ồi...” Tổ Tổ bị bỏ nhào vào mà đứng không vững, mông lại đau.

Hàm Hàm cùng Mạc Tiểu Nhiên buông cô ra, nhìn Tổ Tổ từ trên xuống dưới, Hàm Hàm khó hiểu hỏi : “Đây là làm sao vậy, chúng mình ôm có gai sao ? Kêu to cái gì vậy.”

Tổ Tổ khoát tay, về mặt khổ thân : “Bản tôn (*) mông bị thương.”

(*) Chị nói như vậy để cho thân thiết đó.

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên vội vàng giúp Tổ Tổ ngồi xuống “Trách không được vị kia nhà cậu gọi điện cho chúng mình, muốn chúng mình đến tìm cậu chơi. Thì ra là để chúng mình đến chơi cùng cậu đang bị thương, làm sao lại bị thương ?”

Tổ Tổ không nghĩ tới Sở Lăng Xuyên sẽ làm như vậy, còn gọi điện cho hai người bạn tốt đến chơi cùng cô, có lẽ là sợ cô một mình mà nhàm chán đi. Lúc Tổ Tổ suy nghĩ thì Mạc Tiểu Nhiên nói : “Rõ ràng là một người đàn ông mà tâm so với con gái còn tinh tế hơn.”

“Cái này có gì kỳ quái, vậy chứng tỏ Sở Lăng Xuyên đối với Tổ Tổ đã yêu đến khảm vào trong lòng rồi. Nghĩ đến nhu cầu của cậu, gấp vì cậu. Mình thấy Tổ Tổ chính là số tốt đấy, cường hôn lại có thể hôn được người chồng tốt như vậy.”

Mạc Tiểu Nhiên không đồng ý với quan điểm của Hàm Hàm, có một số người quá tốt cho nên nói cái gì cũng không kiêng kị mà nói thẳng : “Tốt cái gì chứ, bắt mình thì mình cũng sẽ không tìm quân nhân. Một năm gặp nhau không đến mấy lần, rất đáng thương.”

Hàm Hàm đối với Mạc Tiểu Nhiên rất không biết nói gì, phản bác nói : “Tạm biệt thẳng tân hôn, cậu có hiểu hay không ? Mỗi ngày dính nhau ở cùng một chỗ, cái gì cảm giác mới mẻ cũng sẽ bị mất, không có nhiều thú vị.”

“Dừng !” Tổ Tổ cắt đứt tranh chấp của hai người, bắt đầu dĩ nhiên nói : “Mình nói cho hai cậu, đừng vừa thấy mặt nhau là liền đầu võ mồm được không. Hai cậu kiếp trước là kẻ thù sao mà vừa thấy nhau là liền nói nhao nhao lên, tranh cãi làm mình thực đau đầu.”

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên đều tự liếc mắt nhìn đối phương một cái rồi ngưng chiến, Mạc Tiểu Nhiên hỏi : “Vậy nói cậu một chút đi, làm sao mà lại bị thương vậy, không phải là bị đánh chứ ?”

“Anh ấy sẽ không đánh con gái.” Tổ Tổ nhìn không được mà bênh vực anh, mặc dù quả thật bị lỡ tay làm bị thương nhưng trước mặt bạn bè của mình phải bảo vệ anh, nói xong lại giải thích : “Minh học đi xe đạp không cẩn thận mà bị ngã.”

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên nhìn nhau, vươn ngón cái mà trăm miệng một lời nói : “Bội phục rồi.”

Cô rất sợ hai cô bạn này hỏi căn nguyên ngọn nguồn, cô cũng không muốn nói chuyện mình bị vấp xuống nên liền chuyển đề tài : “Đừng chỉ nói về mình, hai người các cậu cùng La Vi Khôn và Cố Minh Thành như thế nào rồi ? Minh thấy các cậu đi rất thân mật mà chuyện gì cũng không nói với mình, đừng có ích kỷ vậy chứ ?”

Mạc Tiểu Nhiên vội vàng phủi sạch : “Cậu đừng đoán mò, mình cùng Cố Minh Thành chỉ là bạn bè bình thường.”

“Minh với La Vi Khôn cũng chỉ có thể coi như là bạn bè bình thường, cho nên đừng đề tài này lại thôi.” Hàm Hàm cũng phủi sạch không còn một mẩu. Nhưng mà cũng đúng là bạn bè bình thường, giải thích xong liền hỏi Tổ Tổ : “Không bị gãy xương chứ ?”

Tổ Tổ lắc đầu nói : “Hắn là không bị.”

Về mặt Hàm Hàm cười không có ý tốt nói : “Không gãy xương thì ở nhà làm ỗ làm gì. Đi, đi chơi thôi, ở trong nhà rất buồn chán.”

Mạc Tiểu Nhiên cũng cười, cùng Hàm Hàm kéo Tổ Tổ lên “Đúng vậy đó Tổ Tổ, chút vết thương nhỏ này không coi là cái gì cả, cậu cần chặt răng thì sẽ không đau.” Mạc Tiểu Nhiên nói xong vỗ một cái vào trên mông Tổ Tổ.

“A !” Tổ Tổ kêu thảm một tiếng, đau càng thêm đau mà lòng rơi lệ, thật đau buồn ô ô, chọn nhầm bạn tốt, chọn nhầm bạn tốt mà. Mạc Tiểu Nhiên, chờ đó, chờ chị khõe lại nhất định phải đất nát mông cậu !

Lúc này sau khi Sở Lăng Xuyên rời đi thì vẫn chưa gọi cho Tổ Tổ một cuộc gọi nào cả. Tổ Tổ liền gọi cho anh nhưng cũng không có người nghe máy, người này lại giống như lần trước không hề có tin tức rồi, tầm 10 ngày không trở về, điện thoại cũng không có người nghe, không có người nào cả. Đoán chừng là lại có cái nhiệm vụ gì đó đây, không thuận tiện để liên lạc cùng bên ngoài đi.

Khoảng nửa tháng này cô cũng gần như không còn liên lạc cùng nhà chồng. Cô vẫn giống như trước đi lớp nấu ăn, một nửa thời gian ở chỗ ba mẹ bên đó, một nửa thời gian thì thuộc về chỗ ở của cô và Sở Lăng Xuyên.

Hôm nay là thứ Sáu, sau khi tan giờ làm thì Tổ Tổ đi ra từ trường học liền nghe được có người gọi : “Cô giáo !”

Là giọng nói của Trì Suất, Tổ Tổ theo tiếng nói mà nhìn lại liền thấy Trì Suất, mà bên người Trì Suất còn có một người đang đứng, ba của Trì Suất. Không đợi Tổ Tổ nói chuyện, ba Trì Suất đã để cho Trì Suất lên xe trước, tiếp đó đi tới chỗ Tổ Tổ “Cô giáo An.”

Tổ Tổ nhìn ba Trì Suất, khách sáo mà lạnh nhạt hỏi : “Trì tiên sinh, có chuyện gì sao ?”

Ba của Trì Suất là chủ tịch một tập đoàn lớn nhưng mà nhìn qua cũng không có dáng vẻ kiêu ngạo, rất lịch sự nói “Tôi đến thay cái người em trai không hiểu chuyện kia xin lỗi cô giáo An, thời gian trước đã làm cô giáo thêm phiền phức rồi.”

“Trì tiên sinh khách khi rồi, chuyện nếu đã qua cũng không cần nhắc lại, hi vọng lần sau không nên lại xảy ra là được rồi. Tôi còn có việc nên đi trước, tạm biệt.” Tổ Tổ nhàn nhạt cười, xoay người rời đi.

Khi cô mới vừa đứng trước trạm xe để bắt xe thì di động vang lên, cô lấy ra liền nhìn thấy một chuỗi dãy số xa lạ, dừng một chút rồi mới nghe máy “A lô, ngài khỏe, xin hỏi ngài là vị nào ?”

“Tổ Tổ sao ? Là ba đây.”

Hà ? Là bố chồng, cô không có lưu số máy của ba Sở, không nghĩ tới lại là ông gọi đến, trong giọng nói đều là một mối, Tổ Tổ liền vội hỏi : “Ba, con là Tổ Tổ đây, ba có chuyện gì sao ?”

“Tổ Tổ à, con có rảnh không ? Mẹ con nhập viện rồi, con có thể qua đây một chuyến hay không.”

Mẹ chồng nhập viện rồi sao ? Tổ Tổ tâm nhin không được giật mình một cái, vội hỏi : “Ba, là bệnh viện nào vậy, con liền đi qua đó.”

Ba Sở nói địa chỉ bệnh viện cùng phòng bệnh xong Tổ Tổ liền vội vàng bắt xe chạy qua đó. Đi tới cửa phòng bệnh liền nhìn thấy ba Sở ở cửa với về mặt mệt mỏi, Tổ Tổ bước nhanh hơn đi qua đó rồi hỏi : “Ba, cơ thể của mẹ như thế nào lại không thoải mái ? Hiện tại như thế nào rồi ?”

“Bị sỏi thận, vừa làm phẫu thuật xong nên không có việc gì rồi. Chính là phải ở viện vài ngày thôi, hiện tại đang ngủ.” Ba Sở nói xong lại nói tiếp : “Tròng nhà cô giúp việc đúng lúc về nhà mình, anh trai chị dâu con đều đi công tác rồi, tiểu Xuyên không có ở nhà nên ba sẽ không khách sáo mà làm phiền con rồi. Nhà đầu này, sẽ không còn ghi hận chuyện lần đầu chứ ?”

Tổ Tổ nghe được trưởng bối không có việc gì nên lòng cũng yên tâm. Lại nghe ba chồng nói như vậy mà có chút ngượng ngùng “Ba à, kỳ thật lần trước con cũng có chỗ không đúng, vẫn muốn đi thăm ngài cùng mẹ nhưng lại lo lắng bị mẹ đuổi ra ngoài đây.”

“Tổ Tổ, tục ngữ đã nói lười và răng còn có khi va chạm, huống chi chúng ta là người một nhà, ở chung cùng một chỗ khó tránh khỏi có va va chạm chạm (*), con là một cô gái tốt, đừng ghi hận mẹ con nhé.”

“Làm sao có thể, ba, người không nhớ con đã không hiểu chuyện là tốt rồi.” Tổ Tổ nói xong rồi cười cười, nhìn về mặt ba Sở một mõi, có lẽ là một đêm không ngủ rồi “Ba, người một đêm đã không ngủ đi, người nhanh đi về nghỉ ngơi một chút, con chăm sóc mẹ là được.”

Thân thể sở Ba quả thật có chút không chịu nổi, có Tổ Tổ chăm sóc cũng đi về nhà. Nhiệm vụ chăm sóc Triệu Đình Phương liền giao cho Tổ Tổ, mặc dù có y tá nhưng mà dù sao vẫn nên có người nhà chăm sóc ở bên cạnh mới ổn thỏa.

Triệu Đình Phương tỉnh lại liền nhìn thấy Tổ Tổ mà có chút ngoài ý muốn. Lần trước sau chuyện chuyện đó quan hệ vẫn lạnh như vậy, Tổ Tổ không trở lại thăm bà, bà cũng không liên lạc cho Tổ Tổ, không nghĩ tới Tổ Tổ sẽ đến bệnh viện chăm sóc bà.

Tổ Tổ nhìn thấy Triệu Đình Phương tỉnh lại liền gọi một tiếng “mẹ” rồi hỏi “người tỉnh” một câu. Cô ân cần hỏi về tình trạng thân thể, có cần cái gì không, lúc trước quan hệ lạnh như băng cũng tại lúc ân cần thăm hỏi này mà được hóa giải.

Tổ Tổ cùng ba Sở hai người cách nhau chăm sóc Triệu Đình Phương, Tổ Tổ gác đêm, ba Sở trông ban ngày. Tổ Tổ chăm sóc ban đêm nên cũng chiều có Triệu Đình Phương ăn uống, cho dù là đồ vật bài tiết cũng không ghét bỏ qua, điểm này làm cho Triệu Đình Phương quả thật không nghĩ tới.

Sau một tuần thì rốt cuộc cô giúp việc cũng từ quê nhà trở lại, làm tốt bữa tối ở nhà rồi chạy đến trong bệnh viện.

Ba Sở để cho Tổ Tổ nhanh về nghỉ ngơi để ngày mai còn phải đi làm. Lúc trước khi Tổ Tổ đi thì Triệu Đình Phương lại gọi Tổ Tổ lại : “Mấy này gần đây này tiểu Xuyên không có gọi điện về nhà đi ?”

Tổ Tổ nghĩ một chút rồi trả lời : “Không có ạ, có lẽ là bận quá.”

Triệu Đình Phương cũng đã gọi điện cho Sở Lăng Xuyên nhưng mà lại tắt máy. Mỗi lần gặp được loại chuyện này bà liền lo lắng đề phòng nhưng là vẫn dặn Tổ Tổ : “Nếu tiểu Xuyên có liên lạc với con thì đừng nói cho nó là mẹ nhập viện, cũng không có việc gì nên giảm bớt lo lắng cho nó.”

“Vâng mẹ, người nghỉ ngơi đi, con đi về trước, có chuyện gì thì gọi điện cho con là được.” Tổ Tổ cùng ba mẹ chồng tạm biệt rồi cũng rời đi, có bác giúp việc chăm sóc thì trưa ngày mai cô lại đến lần nữa. Chịu đựng suốt hai đêm, tuy rằng ban ngày có ngủ bù nhưng mà vẫn có chút không chịu nổi, ừ ừ cùng đôi mắt thâm quầng mà đi ra ngoài.

Ôi, không thể không thừa nhận là tuổi không buông tha con người. Trước kia chơi suốt vài đêm rồi ngủ một giấc là lại sinh khí dồi dào (*), hiện tại thì giống như trái cà héo, không nói đến mấy ngày chậm chậm ỉu xiu.

(*) Ý chị là lại khỏe mạnh như bình thường ấy mà.

Đi ra từ bệnh viện thì trời chiều đã là hoàng hôn, mấy ngày nay thay đổi mà đau hết cả đầu, cái gì cũng không quan tâm. Giờ phút này nhìn mặt trời chiều mà lần đầu tiên cô cảm thấy mặt trời chiều vô cùng tốt, mấy chữ này thật thích hợp cùng sinh động cỡ nào.

Tổ Tổ ở bên ngoài ăn một chút rồi về nhà. Nhà, đây là nhà của cô, yên tĩnh, cô cố gắng tạo ra chút tiếng vang mới không cảm thấy im lặng đến đáng sợ nữa, mở TV lên, tăng âm lượng lên một chút. Cô không có làm việc khác mà đồ một bồn nước tắm âm thật lớn rồi ngâm mình và tắm trong nước ấm, thiếu chút nữa cô đã ngủ bên trong. Nước có chút lạnh thì lúc này cô mới không tình nguyện mà đi ra khỏi bồn tắm, mặc áo ngủ vào rồi quay về phòng ngủ.

Theo thói quen cô định mở máy tính online nói một chút rồi dùng di động gọi cho một dãy số nhưng không gọi được, vẫn không có tin tức của người nào đó như trước, Tổ Tổ chỉ phải ngoan ngoãn đi ngủ.

Mơ mơ màng màng ngủ, làm một giấc mộng, cô mơ thấy mình bị người khác ngồi trên ghế, biểu diễn ngực để là võ tạng đá. (chị mơ hay deso @@) Một cái tạng đá lớn kia gần như ép cô tới không thở nổi, lại thêm một cái búa nữa, cô liền than ôi, không cần, không cần biểu diễn đồ vật này nữa.

Tổ Tổ dùng sức đẩy tạng đá, nhưng đẩy như thế nào cũng bất động. kỳ quái là vì sao trong giấc mơ tạng đá lại hoạt hoạt (?), tạng đá còn có thể cắn người nữa, ngực đau quá, ô.....Tổ Tổ bị đau mà tỉnh.

Cô mở to hai mắt nhìn căn phòng tối như mực, sau khi đầu óc sững sốt một chút thì đột nhiên cảm thấy không thích hợp, ai đang sờ ngực của cô, ai đang hôn bụng của cô. Tổ Tổ giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo

“A !” Thân thể dây dưa mà “Ba” một tiếng ngồi dậy rồi bật đèn ngủ ở đầu giường lên, còn chưa thấy rõ ràng thì eo đã bị người nào đó túm lấy, cô cảm thấy hoa mắt. Một lần nữa lại nằm ở chỗ cũ, đồng thời cũng bị một lồng ngực rắn chắc đè xuống, lộ ra gương mặt tuần tú rơi vào trong mắt cô.

“Sở Lăng Xuyên !” Tổ Tổ sợ hãi kêu một tiếng, thấy rõ ràng người đàn ông ở trên người mình là ai, đúng là người chồng mười ngày không thấy cũng không có tin tức đây mà. Người đàn ông này khi nào thì đã lên vào rồi, im hơi lặng tiếng như vậy, đừng dọa người như thế có được không ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Chương 47.2 : Xem anh trừng phạt em như thế nào

Sở Lăng Xuyên còn muốn tiếp tục nhưng Tổ Tổ lại đưa tay chắn mặt anh, không cho anh hôn khắp nơi. Ánh mắt anh u ám nhìn Tổ Tổ, lộ ra đều là nhớ nhung và tha thiết. Anh nhếch môi cười khế, cũng đưa tay nắm lấy mặt của Tổ Tổ, trầm giọng nói : “Tiểu bảo bối, thật sự muốn em mà, nghĩ đến tâm anh đau đau, mau xoa cho anh đi.”

Nói xong lại túm tay Tổ Tổ dán lên trên ngực anh, lòng bàn tay Tổ Tổ bị bắt phải dán vào một mảnh lửa nóng trên ngực anh, rắn chắc, có lực làm cho cô nhịn không được đồ mặt, muốn nói chuyện nhưng nụ hôn của anh lại hạ xuống, một hồi hôn vội vã,

Tổ Tổ tránh né nụ hôn của anh, rốt cục có lúc rảnh mà tay che cái miệng làm loạn của anh, dứt quãng nói : “Phải....Sở Lăng Xuyên, dừng lại, em có lời muốn nói, đừng làm loạn.....”

Sở Lăng Xuyên hô hấp có chút không ổn định, vẫn là dừng hôn lại, nhưng tay vẫn còn làm loạn khắp nơi. Cô gái này, chuyện gì cũng phải nói lúc này, đây không phải là thực sự tra tấn người khác sao “Nói đi.”

Tổ Tổ trông chừng miệng của anh, không thể trông nom được tay anh, giọng nói bắt ổn : “Phiền ngài, về sau trước khi về nhà có thể báo trước một tiếng hay không, đừng hơn nửa đêm đột nhiên xuất hiện mà dọa người, được chứ ?”

Bị Tổ Tổ nói như vậy, Sở Lăng Xuyên liền làm dáng vẻ tủi thân, tội nghiệp nói : “Tiểu bảo bối, anh đây không phải nghĩ sẽ cho em một cái kinh hi sao (*). Em đây là không muốn anh trở về ?”

(*) kinh hi : kinh ngạc + vui mừng

“Hà ? Không phải, không phải, không có không muốn anh trở về, chính là....chính anh biết em nhát gan mà cho nên tiếp nhận được đầu tiên là kinh sợ, sau mới là vui mừng. Cái này, chào mừng anh về nhà tiểu Xuyên Xuyên.” Tổ Tổ nói xong còn vỗ tay “bốp bốp” vài cái tỏ vẻ nhiệt liệt hoan nghênh.

“Cái này cũng kém không nhiều lắm.” Đối với biểu hiện của Tổ Tổ thì Sở Lăng Xuyên rất hài lòng, đang muốn tiếp tục thì Tổ Tổ lại đẩy anh “Sở Lăng Xuyên, có thể hỏi một chút hay không. Anh cái người này hơn mười ngày một chút tin tức cũng không có là cái tình huống gì ? Thần long thấy đầu không thấy đuôi (*), phát phát ông tay áo đi rồi lại phát phát ông tay áo đã trở về, là cái tình huống gì vậy ?”

(*) Ý chị là anh đi thì chị biết nhưng về thì không ai biết đó.

Tiểu nha đầu lửa đảo biết tìm anh, biết nhớ anh thật là không dễ dàng mà. Khóe môi anh nhếch lên, ánh mắt lại nghiêm túc nhìn chăm chăm Tổ Tổ “Không nên hỏi thì đừng hỏi. Vầy vầy em lại thành thói quen.”

“Được được, em không hỏi, em mới không hiểm lại để biết đâu. Nhưng mà có chuyện em lại nghĩ là muốn nói đi, vẫn là tốt bụng nói cho anh.” Tổ Tổ vừa nói xong eo đã bị Sở Lăng Xuyên nhéo một chút, ngứa, nhìn không được mà vận vẹo thân thể một chút, trong lúc vô tình nhìn thấy thời gian đã hơn 11 giờ “Đừng làm loạn, em muốn nói chuyện chính là ngày mai phải đi làm, van cầu ngài phá lệ khai ân để cho em ngủ một giấc an ổn đi. Hơn nữa BCS cũng không có.”

Sở Lăng Xuyên về mặt kìm nén, quên đi, trước bỏ qua cho cô. Thứ nhất là nhìn phần ngày mai cô phải đi làm, thứ hai là bởi vì không có BCS cũng không thể tận hưởng cho nên anh nhìn : “Được, vậy anh đành uất ức một đêm, tạm thời tha cho em một mạng.”

Tổ Tổ im lặng, Sở Lăng Xuyên lại ôm Tổ Tổ vào trong ngực, ôm nhau ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Sở Lăng Xuyên ra ngoài chạy bộ thì lúc về có mua bữa sáng. Tổ Tổ cũng đã rửa mặt xong, ăn xong bữa sáng thì Sở Lăng Xuyên muốn đưa Tổ Tổ đi làm, lúc này cô mới nói : “Mẹ chúng ta bị bệnh, hiện tại đang ở bệnh viện nên anh đi thăm một chút đi.”

“Vào viện sao ?” Sở Lăng Xuyên nhướng mày, tâm nhảy lên liền vội vàng hỏi : “Bị bệnh gì, làm sao mà tối hôm qua không nói cho anh.”

Tổ Tổ đổi giày xong liền quay đầu nhìn anh một cái : “Bị sỏi thận, đã làm phẫu thuật rồi nên đoán chừng rất nhanh là có thể xuất viện. Anh đừng lo lắng, đi giúp việc đã ở đó chăm sóc rồi. Ngày hôm qua em không nói cho anh biết là bởi vì thời gian quá muộn rồi, cho dù anh có qua đó thì mẹ cũng ngủ rồi, cho nên mới không nói cho anh biết.”

Sở Lăng Xuyên nghe được là không làm sao thì trái tim lơ lửng lúc này cũng hạ xuống, nhưng cùng lúc đó thì trong lòng cũng tràn đầy đau lòng, không lên tiếng mà ôm lấy Tổ Tổ đi ra cửa, vội vàng đi đến bệnh viện.

Vốn là Triệu Đình Phương nằm viện ba bốn ngày là có thể xuất viện cho nên khi thời gian vừa đến liền ồn ào phải ra viện. Bà cũng không nguyện ý ở bệnh viện nhiều thêm một ngày, cũng không có chuyện gì thì ở nhờ chỗ này làm gì, cho nên sáng sớm liền thúc giục ba Sở làm thủ tục xuất viện.

Khi Sở Lăng Xuyên chạy tới thì lại vượt qua mẹ mình đang ra khỏi viện, Triệu Đình Phương thấy con trai xuất hiện thì trong lòng nhất thời có tinh thần hơn lúc trước “Tiểu Xuyên, sao con lại tới đây, con trở về lúc nào vậy ?”

“Mẹ à, làm sao mà người bị ốm mà cũng không nói cho con.” Trong lòng Sở Lăng Xuyên tràn đầy đau lòng cùng hụt hẫng, khi mẹ mình cần mình nhất thì

từ đầu đến cuối anh không có cách nào để chăm sóc bên cạnh “Đã khỏe chưa ạ ?”

Mặt Triệu Đình Phương không quan tâm, giống như chỉ là cảm vật nên không có gì lớn liền cười lớn : “Sớm đã không sao. Ngày hôm qua đã có thể xuất viện nhưng ba con không cho, không phải là để mẹ ở lại thêm một ngày sao, hôm nay đã có thể xuất viện.”

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn sắc mặt mệt mỏi của ba mình một chút “Ba à, sắc mặt của người không tốt lắm, mấy ngày nay ba đã mệt nhọc đi.”

Sở Ba nhìn Sở Lăng Xuyên một chút rồi lại nhìn về phía vợ mình, cười cười nói : “Ba đây là lo lắng thôi, ngược lại Tổ Tổ mấy ngày nay đã chịu vài đêm đoán chừng là mệt muốn chết rồi.”

Triệu Đình Phương lại trách mắng : “Mẹ cũng đã nói với Tổ Tổ đừng nói cho con, đứa nhỏ này thật là miệng không kín mà, mẹ đây cũng không làm sao.”

“Được rồi, bà cũng đừng ngoài miệng một kiểu trong lòng một kiểu. Con trai có thể tới trong lòng bà cũng thăm vui mừng đi. Còn nữa, Tổ Tổ nói cho Tiểu Xuyên cũng không phải là muốn cho trong lòng bà vui vẻ sao, sớm bình phục hay sao ?”

Triệu Đình Phương không nói gì, nhìn không được mà cười khẽ. Xem ra lời của ba Sở đã trúng suy nghĩ của bà rồi, Sở Lăng Xuyên vốn còn lo lắng quan hệ giữa Tổ Tổ và mẹ mình đây, hiện tại xem ra đã không có gì phải lo lắng rồi.

Thủ tục xuất viện cũng đã làm xong, dưới sự hướng dẫn của Sở Lăng Xuyên thì Triệu Đình Phương cũng thuận lợi xuất viện. Về đến nhà, Triệu Đình Phương và ba Sở ngủ cho tới trưa, Sở Lăng Xuyên thì lại gọi điện thoại cho Tổ Tổ nói cho cô biết mẹ đã xuất viện. Buổi trưa sau khi cô cũng đứng tự đi qua, buổi chiều sau khi tan việc anh sẽ đến đón cô.

Triệu Đình Phương ở bệnh viện mấy ngày cũng không nghỉ ngơi được tốt, ba Sở lại lo lắng cho bà nên cũng không kiên định quá. Hiện tại cũng đã về nhà cho nên hai người thực sự ngủ cho tới trưa, khi tỉnh lại đã là....buổi trưa.

Trong phòng rất yên tĩnh, khi hai người chậm rãi đi ra từ phòng ngủ thì đúng lúc cô giúp việc cũng từ phòng bếp đi ra. Định đi đến xem hai người đã tỉnh dậy hay chưa, sắp ăn cơm nên khi thấy hai người đi ra liền vội nói : “Tỉnh rồi, vừa đúng lúc cơm chín đó.”

“Đây là do ở nhà tốt, coi như phòng bệnh có tốt hơn nữa nhưng nói chung cảm thấy có cái gì đó không đúng.” Triệu Đình Phương vừa nói vừa cùng ba Sở đi tới phòng ăn. Trên bàn thức ăn tỏa ra mùi thơm làm người ta muốn nhanh chóng ăn.

Hai người nghe thấy trong phòng bếp có người vẫn đang xào rau mà Triệu Đình Phương liền nhìn không được hỏi cô giúp việc sau lưng : “Người nào đang ở trong phòng bếp vậy ?”

Sở Lăng Xuyên về mặt kìm nén, quên đi, trước bỏ qua cho cô. Thứ nhất là nhìn phần ngày mai cô phải đi làm, thứ hai là bởi vì không có BCS cũng không thể tận hưởng cho nên anh nhìn : “Được, vậy anh đành uất ức một đêm, tạm thời tha cho em một mạng.”

Tổ Tổ im lặng, Sở Lăng Xuyên lại ôm Tổ Tổ vào trong ngực, ôm nhau ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Sở Lăng Xuyên ra ngoài chạy bộ thì lúc về có mua bữa sáng. Tổ Tổ cũng đã rửa mặt xong, ăn xong bữa sáng thì Sở Lăng Xuyên muốn đưa Tổ Tổ đi làm, lúc này cô mới nói : “Mẹ chúng ta bị bệnh, hiện tại đang ở bệnh viện nên anh đi thăm một chút đi.”

“Vào viện sao ?” Sở Lăng Xuyên nhướn mày, tâm nhảy lên liền vội vàng hỏi : “Bị bệnh gì, làm sao mà tới hôm qua không nói cho anh.”

Tổ Tổ đổi giày xong liền quay đầu nhìn anh một cái : “Bị sỏi thận, đã làm phẫu thuật rồi nên đoán chừng rất nhanh là có thể xuất viện. Anh đừng lo lắng, đi giúp việc đã ở đó chăm sóc rồi. Ngày hôm qua em không nói cho anh biết là bởi vì thời gian quá muộn rồi, cho dù anh có qua đó thì mẹ cũng ngủ rồi, cho nên mới không nói cho anh biết.”

Sở Lăng Xuyên nghe được là không làm sao thì trái tim lơ lửng lúc này cũng hạ xuống, nhưng cùng lúc đó thì trong lòng cũng tràn đầy đau lòng, không lên tiếng mà ôm lấy Tổ Tổ đi ra cửa, vội vàng đi đến bệnh viện.

Vốn là Triệu Đình Phương nằm viện ba bốn ngày là có thể xuất viện cho nên khi thời gian vừa đến liền ồn ào phải ra viện. Bà cũng không nguyện ý ở bệnh viện nhiều thêm một ngày, cũng không có chuyện gì thì ở nhờ chỗ này làm gì, cho nên sáng sớm liền thúc giục ba Sở làm thủ tục xuất viện.

Khi Sở Lăng Xuyên chạy tới thì lại vượt qua mẹ mình đang ra khỏi viện, Triệu Đình Phương thấy con trai xuất hiện thì trong lòng nhất thời có tinh thần hơn lúc trước “Tiểu Xuyên, sao con lại tới đây, con trở về lúc nào vậy ?”

“Mẹ à, làm sao mà người bị ốm mà cũng không nói cho con.” Trong lòng Sở Lăng Xuyên tràn đầy đau lòng cùng hụt hẫng, khi mẹ mình cần mình nhất thì từ đầu đến cuối anh không có cách nào để chăm sóc bên cạnh “Đã khỏe chưa ạ ?”

Mặt Triệu Đình Phương không quan tâm, giống như chỉ là cảm vật nên không có gì lớn liền cười lớn : “Sớm đã không sao. Ngày hôm qua đã có thể xuất viện nhưng ba con không cho, không phải là để mẹ ở lại thêm một ngày sao, hôm nay đã có thể xuất viện.”

Sở Lăng Xuyên quay đầu nhìn sắc mặt mệt mỏi của ba mình một chút “Ba à, sắc mặt của người không tốt lắm, mấy ngày nay ba đã mệt nhọc đi.”

Sở Ba nhìn Sở Lăng Xuyên một chút rồi lại nhìn về phía vợ mình, cười cười nói : “Ba đây là lo lắng thôi, ngược lại Tổ Tổ mấy ngày nay đã chịu vài đêm đoán chừng là mệt muốn chết rồi.”

Triệu Đình Phương lại trách mắng : “Mẹ cũng đã nói với Tổ Tổ đừng nói cho con, đứa nhỏ này thật là miệng không kín mà, mẹ đây cũng không làm sao.”

“Được rồi, bà cũng đừng ngoài miệng một kiểu trong lòng một kiểu. Con trai có thể tới trong lòng bà cũng thăm vui mừng đi. Còn nữa, Tổ Tổ nói cho Tiểu Xuyên cũng không phải là muốn cho trong lòng bà vui vẻ sao, sớm bình phục hay sao ?”

Triệu Đình Phương không nói gì, nhin không được mà cười khê. Xem ra lời của ba Sở đã trúng suy nghĩ của bà rồi, Sở Lăng Xuyên vốn còn lo lắng quan hệ giữa Tổ Tổ và mẹ mình đây, hiện tại xem ra đã không có gì phải lo lắng rồi.

Thủ tục xuất viện cũng đã làm xong, dưới sự hướng dẫn của Sở Lăng Xuyên thì Triệu Đình Phương cũng thuận lợi xuất viện. Về đến nhà, Triệu Đình Phương và ba Sở ngủ cho tới trưa, Sở Lăng Xuyên thì lại gọi điện thoại cho Tổ Tổ nói cho cô biết mẹ đã xuất viện. Buổi trưa sau khi cô cũng đừng tự đi qua, buổi chiều sau khi tan việc anh sẽ đến đón cô.

Triệu Đình Phương ở bệnh viện mấy ngày cũng không nghỉ ngơi được tốt, ba Sở lại lo lắng cho bà nên cũng không kiên định quá. Hiện tại cũng đã về nhà cho nên hai người thực sự ngủ cho tới trưa, khi tỉnh lại đã là....buổi trưa.

Trong phòng rất yên tĩnh, khi hai người chậm rãi đi ra từ phòng ngủ thì đúng lúc cô giúp việc cũng từ phòng bếp đi ra. Định đi đến xem hai người đã tỉnh dậy hay chưa, sắp ăn cơm nên khi thấy hai người đi ra liền vội nói : “Tỉnh rồi, vừa đúng lúc cơm chín đó.”

“Đây là do ở nhà tốt, coi như phòng bệnh có tốt hơn nữa nhưng nói chung cảm thấy có cái gì đó không đúng.” Triệu Đình Phương vừa nói vừa cùng ba Sở đi tới phòng ăn. Trên bàn thức ăn tỏa ra mùi thơm làm người ta muốn nhanh chóng ăn.

Hai người nghe thấy trong phòng bếp có người vẫn đang xào rau mà Triệu Đình Phương liền nhin không được hỏi cô giúp việc sau lưng : “Người nào đang ở trong phòng bếp vậy ?”

Cô giúp việc vội nói : “Hôm nay đồ ăn thế nhưng đều không phải tôi làm mà là Xuyên Tử làm. Tôi thật không nghĩ tới Xuyên Tử sẽ nấu cơm nên liền đi xem sách nấu ăn một chút, xào một chút là được, hơn nữa mùi còn rất thơm.”

Lúc này Sở Lăng Xuyên vừa bưng món ăn cuối cùng từ trong phòng bếp ra ngoài, thấy ba mẹ liền cười nói : “Ba mẹ đã dậy rồi. Vừa lúc ăn cơm, mẹ nên ăn nhẹ nên đặc biệt vì mẹ mà làm đó.”

Triệu Đình Phương nhìn con trai làm một bàn thức ăn như vậy thì trong lòng vừa vui vẻ vừa đau lòng, không nhin được mà nói : “Được được nhưng con vào phòng bếp làm gì, thật vất vả mới trở lại một chuyến thì nghỉ ngơi là được.”

Sở Lăng Xuyên đặt món ăn trên bàn, đi tới nắm bả vai Triệu Đình Phương mà đỡ bà ngồi xuống “Mẹ à, người hiện tại phải làm chính là cho con trai chút mặt mũi mà cùng ba ăn nhiều một chút đấy. Ba, người ăn cơm.”

Ba người ngồi xung quanh một chỗ, vô cùng náo nhiệt mà ăn cơm, Triệu Đình Phương và ba Sở đối với tay nghề của con trai thì khen không dứt miệng.

Lúc xế chiều, anh trai Sở Lăng Xuyên đi công tác về thì biết được tin mẹ mình bị bệnh, nhà cũng không trở về mà đơn vị cũng không lo lắng đi liền vội vàng chạy đến, thấy mẹ mình không bị làm sao thì lúc này mới yên tâm.

Mãi cho đến buổi chiều thì Triệu Đình Phương liền đuổi mọi người đi, muốn con trai cả nhanh về nghỉ ngơi, vừa trở về đã đến đây thì khẳng định sẽ mệt chết mà ngày mai còn phải đi làm. Đuổi xong anh trai lại lại đuổi Sở Lăng Xuyên, để cho bọn họ cũng nhanh chóng về nhà, nên nhìn con gái thì nhìn con gái, nhìn vợ mình thì nhìn vợ mình. Bà cũng đã xuất viện nên đã không sao nên không cần bọn họ chăm sóc.

Sở Lăng Xuyên cùng anh trai cũng rời đi, mẹ mình đã không sao rồi thì bọn họ cũng yên tâm. Sở Lăng Xuyên cùng anh trai đi trường học khác nhau để đón con gái còn Sở Lăng Xuyên lại đi trường học để đón Tổ Tổ khi tan giờ.

Đi tới cửa trường học, đợi 10 phút thì rốt cuộc cũng thấy được Tổ Tổ đang cùng đồng nghiệp vừa đi vừa nói gì đó. Không cần Sở Lăng Xuyên gọi Tổ Tổ thì cô cũng liền thấy được anh rồi, đáng người cao lớn liếc mắt đã thấy, cặp mắt sâu xa kia còn đang phóng điện về hướng cô nữa. Nói tạm biệt với đồng nghiệp rồi Tổ Tổ cũng đi tới chỗ anh. Cô không nghĩ tới anh ở đây nên nhin không được hỏi : “Như thế nào mà anh không chăm sóc mẹ anh nhiều hơn ?”

Đôi mắt Sở Lăng Xuyên vui vẻ nói : “Anh vốn muốn chăm sóc mẹ nhưng mà không phải là mẹ để cho anh tới chỗ em sao, còn nói cái gì mà bệnh nhân cần phải tĩnh dưỡng nên liền đuổi anh cùng anh trai ra ngoài, anh đây là nahn chóng tới đây báo cáo với em đấy.”

“Thật nhiều lời.” Tổ Tổ nhin không được cười khê.

Hai người cười nói lên xe, Sở Lăng Xuyên khởi động xe rồi đi về phía trước. Lúc lái xe Sở Lăng Xuyên không nhin được mà quay đầu liếc mắt nhìn Tổ Tổ, còn dơ một cánh tay sờ sờ đầu nhỏ của Tổ Tổ “Tiểu bảo bối, mấy ngày nay chăm sóc mẹ anh làm em vất vả rồi. Như vậy đi, hôm nay chúng ta ăn sẽ tiệm.”

Hai mắt Tổ Tổ sáng lên : “Món cay Tứ Xuyên ?”

Sở Lăng Xuyên rất ăn ý nói : “Chỗ cũ.”

Hai người đi tới nhà hàng món cay Tứ Xuyên kia, ăn một bữa thỏa thích, thế này mới về nhà. Xe đang chạy trên đường về nhà thì đột nhiên dừng lại, Tổ Tổ không hiểu quay đầu nhìn anh “Có chuyện gì vậy ?”

Sở Lăng Xuyên ngoắc ngoắc ngón tay về phía Tổ Tổ, ý bảo cô sát lại đây một chút, Tổ Tổ liền phối hợp mà đưa tới anh một lỗ tai, làm thần thần bí bí “Nói đi, chuyện gì vậy ?”

“Tiểu bảo bối, giao cho em một nhiệm vụ vinh quang mà lại khó khăn.”

Tổ Tổ nhú mày nhìn anh “Nhiệm vụ gì cơ ?”

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên nhìn sang ven đường, đưa tay ôm cổ Tổ Tổ, ý bảo cô nhìn về phía bên ngoài “Mục tiêu hiệu thuốc, hoặc là siêu thị bên cạnh, đút mục tiêu BCS vào trong túi, thời gian năm phút đồng hồ, đi nhanh về nhanh.”

“Cái gì ?” Tổ Tổ tròn tròn mắt, con ngươi tròn to nhìn chằm chằm khắc sâu ngũ quan của Sở Lăng Xuyên, không dám tin hỏi : “Anh, anh, anh muốn em đi mua cái thứ đó sao. A, em không đi, nếu muốn anh tự đi đi.”

Sở Lăng Xuyên cố ý về mặt kinh ngạc nói : “Còn có chuyện em không dám làm sao ? Lần trước không phải em nói mọi việc luôn có lần đầu tiên sao, đi đi, anh là hậu thuẫn kiên cường của em, chờ em.”

“Em không đi, cùng lắm thì... Ừm, cùng lắm thì không làm thì không phải được rồi sao.” Tổ Tổ bấu môi một cái với anh, không có việc gì lớn cả, dù sao cô cũng không gấp, không cần phải đi mua cái thứ đó.

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ, ở bên tai cô nói thầm “Vợ à, em biết thực lực của chính mình, hoàn toàn không đỡ được tấn công của anh, hoặc là em muốn cho anh mau làm tiểu Xuyên xuất hiện ? Vợ à, nếu không...”

“A, dừng lại !” Tổ Tổ mặt “xoát” một cái liền đỏ, đẩy anh ra mà vừa xấu hổ vừa giận nói : “Em đi mua, cái này có cái gì ghê gớm chứ, không phải là mua BCS sao, cắt.”

Tổ Tổ nói xong mở cửa xuống xe, sống lưng thẳng tắp, quay đầu lại cho tức giận rồi quay đầu đi đến hiệu thuốc. Khi đi tới cửa thì lại co rúm lại, quay đầu liếc mắt nhìn Sở Lăng Xuyên đang ló đầu ra từ cửa sổ xe, trong lòng cô đầy căm phẫn mà nhắm mắt đi vào.

Ước chừng đã qua năm phút đồng hồ, Tổ Tổ rút cuộc cũng đi ra từ hiệu thuốc, vô cùng lo lắng lên xe, mặt đỏ như quả táo chín vậy. Trong ngực cô ôm một đồ không để cho người khác nhìn, ánh mắt liếc chung quang chính là lại không nhìn Sở Lăng Xuyên. Sở Lăng Xuyên nghẹn cười, cố ý hỏi : “Đã mua sao ?... “Mua rồi.” Tổ Tổ âm vang nói, sau đó thúc giục “Lái xe đi, lo lắng làm gì vậy.”

Sở Lăng Xuyên cười khởi động xe, chở vợ bảo bối của anh mà đi về nhà. Vừa vào cửa nhà thì Tổ Tổ liền ném đồ vật trong tay mình “Ba” một tiếng ở trên bàn uống trà, người giống như con chuột mà chạy vào trong phòng ngủ, “phanh” một tiếng đóng cửa lại giam mình bên trong.

Hành động của Tổ Tổ làm cho Sở Lăng Xuyên có chút gãi đầu, liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ rồi lại cúi đầu nhìn đồ trên bàn, mặt nhất thời đen lại, đây chính là Tổ Tổ mua BCS sao ? Rõ ràng là đã mua thuốc Tiêu Viêm.

“An Nhược Tổ !” Sở Lăng Xuyên hét lớn một tiếng, người cũng chạy vào phòng ngủ thì thấy Tổ Tổ về mặt chột dạ cười về phía anh. Sở Lăng Xuyên có chút đỏ khốc dở cười, đi tới trước mặt Tổ Tổ, trong mắt đều không có ý tốt : “An Nhược Tổ, xem ra em thật sự muốn anh làm cho Tiểu Xuyên xuất hiện.”

Tổ Tổ lui về phía sau, lùi đến nỗi phía sau chân bị vướng mà ngã ngồi ở trên giường, lắc đầu, dùng sức lắc đầu “A, Sở Lăng Xuyên, anh đừng kích động. Hãy tỉnh táo, bình tĩnh, cái đó, em không có mua là bởi vì, bởi vì... A, bởi vì trong hiệu thuốc tất cả BCS bán hết rồi, cho nên...A !”

Tổ Tổ đã bị Sở Lăng Xuyên giống như con sói đang đói bụng đung ngã, còn muốn nói gì đó nhưng miệng đã bị anh hôn, mùi hương dương cương của đàn ông dày đặc bao quanh cô, lưỡi anh cũng mạnh mẽ cạy hàm răng cô ra, xông vào.

Hôn vội vàng mà mạnh mẽ làm cho Tổ Tổ thở không thông, cô muốn nói mình còn chưa đánh răng nhưng mà nơi nào còn có cơ hội. Anh bá đạo mạnh mẽ làm cho cô không có đường sống chống đỡ, quần áo bị cởi đi, hai thân thể dây dưa ở chung một chỗ.

Sau khi triển miên thì anh ôm cô đi tắm một chút. Tắm xong trở lại phòng ngủ đi ngủ thì Tổ Tổ rất buồn rầu mà Sở Lăng Xuyên lại rất đắc ý, cô lo lắng nếu mình thật sự mang thai thì phải làm sao giờ.

Cô cũng đã kết hôn, chắc chắn phải mang thai nhưng mà cô còn chưa chuẩn bị để làm mẹ, làm mẹ rồi cuộc sống cái cảm giác gì ? Có chút mong đợi lại có chút sợ.

Sở Lăng đắc ý do cảm giác không mang BCS rất tốt mà có thể làm tiểu Xuyên xuất hiện còn cực kỳ tốt hơn, anh nhìn không được nghĩ đến đứa con của mình cùng Tổ Tổ sẽ là hình dạng gì ? Vậy nhất định là một đứa nhỏ rất ưu tú, tuyệt đối luôn.

Hai người trong lòng suy nghĩ mà đi ngủ. Sáng ngày hôm sau, sau khi ăn bữa sáng thì Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ đi làm. Ngồi ở trong xe mà anh thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đều là vẻ mặt u sầu, còn có chút hờn vía lên mây.

“An Nhược Tổ, nghĩ cái gì vậy mà không lên tiếng.”

Tổ Tổ hoàn hồn, miễn cưỡng nhìn anh một cái, miệng đóng mở cho anh hai chữ : “Cầm thú.”

Sở Lăng Xuyên rút cuộc hiểu rõ, nha đầu lừa đảo này từ sáng sớm đã không yên lòng, bụng đầy tâm sự à do đêm qua không dùng BCS. Nha đầu này như vậy là không muốn sinh đứa nhỏ cho anh sao ? Nghiêm mật nói : “Được rồi, đừng kéo mặt ra nữa, em cho rằng một lần có thể có tiểu Xuyên sao ?”

“Nhờ đâu lại trúng thì sao ? Hơn nữa....Tối ngày hôm qua đó là một lần sao ?” Tổ Tổ buồn bã nhìn anh, còn có chút tội nghiệp làm Sở Lăng Xuyên có chút buồn bực, lại có chút bất đắc dĩ nói : “Đều như vậy thôi, thuận theo tự nhiên đi, ngoan nào. Thật ra có một tiểu Xuyên nhỏ nữa cũng không tồi, lúc anh không ở nhà còn để tiểu Xuyên bên cạnh em, như vậy em cũng không cô đơn.”

“Anh tập trung lái xe đi.” Tổ Tổ nhẹ giọng nhắc nhở sau đó không nói thêm gì nữa. Mới vừa kết hôn không bao lâu, cô ngay cả làm vợ cũng không thích ứng được đây chứ còn làm mẹ cho con thì cô càng thêm không có chuẩn bị gì hết.

Sau khi đưa Tổ Tổ tới trường học thì Sở Lăng Xuyên trở về chỗ ba mẹ bên kia. Cả nhà tìm hiểu rồi quyết định, buổi tối người một nhà sẽ cùng nhau ăn một bữa cơm ăn mừng đồng chí Triệu Đình Phương đã xuất viện, cũng là nhân lúc Sở Lăng Xuyên khó có được trở lại nên người một nhà sẽ tụ họp một chút.

Buổi sáng Sở Lăng Xuyên ở nhà cùng ba mẹ, buổi chiều lại ra ngoài gặp mấy người bạn thân, nhìn thời gian một chút không sai biệt lắm thì liền lái xe đến trường học đón Tổ Tổ. Khi lái xe đến trường học thì đột nhiên thấy phía trước có một bóng dáng quen thuộc. Anh định thần nhìn lại thì kia không phải vợ bảo bối nhà anh An Nhược Tổ hay sao ? Anh vội vàng thả chậm tốc độ, lại thấy Tổ Tổ vào một hiệu thuốc, nhìn không được nghĩ đến cô vào hiệu thuốc làm gì, không được thoải mái hay sao ?

Lái xe qua đó rồi dừng ở bên đường. Xuống xe, lúc anh đang muốn đi vào bên trong thì thấy Tổ Tổ đi ra, Sở Lăng Xuyên bước nhanh đi qua đó mà chắn trước mặt cô nói : “Chỗ nào không thoải mái sao ?!”

Sở Lăng Xuyên đột nhiên xuất hiện như vậy dọa Tổ Tổ giật mình. Cô ngẩng đầu liền thấy được Sở Lăng Xuyên ánh mắt quan tâm mà nắm thật chặt hộp thuốc nhỏ trong tay : “A, không có, không có không thoải mái.”

“Đang cầm trong tay cái gì vậy ?” Sở Lăng Xuyên ánh mắt sắc bén liếc mắt liền thấy Tổ Tổ nắm chặt thứ gì đó trong tay, còn giấu ở trong tay. Nha đầu thối này còn không đối được tạt xấu nói dối mà.

Tổ Tổ chợt dạ cười cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền nhỏ mê người, nói sang chuyện khác : “Anh tới đón em sao ? Chúng ta có thể đi rồi, em vừa đúng lúc xin nghỉ với nhà trường nên hôm nay có thể đi sớm một chút.”

Sở Lăng Xuyên không dễ lừa gạt như vậy đâu, nghiêm mật mà đưa tay cầm lấy đồ Tổ Tổ giấu ở phía sau tay. Rồi sau đó gỡ tay Tổ Tổ đang nắm chặt ra, một hộp thuốc nhỏ rơi vào trong mắt, anh đưa tay cầm lấy rồi hung hăng trợn mắt nhìn Tổ Tổ một cái, sau đó xem rõ phía trên hộp thuốc. (Ahihi ~~ Chuyện hay sắp đến rồi ~)

Nhìn một chút thì sắc mặt anh liền trở mù mịt, cuối cùng là tức giận, lại là thuốc tránh thai. Sở Lăng Xuyên bóp hộp thuốc kia ở trong lòng bàn tay, dùng sức vỗ lại đến nỗi nhắm nhúm rồi dùng sức ném, vứt xuống cạnh chân : “An Nhược Tổ, anh thật con mẹ nó muốn nhốt em vào trong phòng tối !”

“Sở Lăng Xuyên, anh, anh thật không có tư cách, ném loạn vứt đi rồi còn chửi bậy. Anh, anh đừng đi theo em, đừng nói em biết anh.” Tổ Tổ nói xong muốn thoát khỏi phạm vi hỏa lực của người nào đó, nhưng mà vừa mới đi một bước thì cổ tay đã bị tóm lại.

Sở Lăng Xuyên không có nói gì, mặt lạnh kéo Tổ Tổ đi đến chỗ đỗ xe. Tổ Tổ rạp khuôn đi theo, cảm nhận được người nào đó nồng nặc tức giận, anh sinh giận dữ cái gì vậy, nên tức giận là cô có được hay không ? Rõ ràng là nói tạm thời không muốn bé cưng hay lắm mà anh lại cố ý buông thả, thật đáng đánh !

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Chương 48.1 : Con đường thăm người thân gặp ghênh

Sở Lăng Xuyên đi mang theo nụ hôn giống như chuồn chuồn lướt nước còn có nhàn nhạt không an lòng. Mà Tổ Tổ lại bận rộn với công việc của mình nên hoàn toàn không biết suy nghĩ của Sở Lăng Xuyên.

Buổi sáng sau khi lên lớp một tiết thì cô trở lại phòng làm việc liền nhìn thấy một bó hoa tươi to để trên bàn, các đồng nghiệp thì đều nháy mắt về phía cô. Người nào tặng hoa nhỉ ? Tổ Tổ không nghĩ ra được nên cũng không cười vui vẻ mà lại hơi nhứ mày. Nghĩ đến lần trước bởi vì không giải thích được việc nhận vòng tay Tri Dật Phi tặng cho cô mà đã chịu nhiều đau khổ rồi, hoa này đối với Tổ Tổ cùng bom hẹn giờ thì không sai biệt lắm đâu.

Ngồi đối diện với cô là một đồng nghiệp hình như không biết tâm tình của Tổ Tổ nên trêu ghẹo hỏi : “Mới vừa rồi mình giúp cậu nhận lấy đó. Này, An Nhược Tổ, là người nào tặng hoa vậy ?”

Tổ Tổ cười một cái, vẻ mặt nghi hoặc nói : “Mình nơi nào biết được.”

Nói xong cô cũng ngồi xuống, giờ tay cầm hoa lên mà nhìn một chút thì thấy bên trong có tấm thiệp. Cô mở ra thì liền thấy được dòng chữ mạnh mẽ có

lực, vừa nhìn chữ viết kia thì cô đang hồi hộp cẩn thận liếc thả lỏng lại. Hoa là Sở Lăng Xuyên tặng, nội dung trong thẻ viết là : Tiểu bảo bối, hoa tươi tặng mỹ nhân. Hi vọng mỹ nhân sẽ nhớ anh tốt đẹp, đừng nhớ anh xấu xa đấy. Hôn em tiểu bảo bối. Tặng hoa cho em, anh hùng cũng khó qua ải mỹ nhân mà, Xuyên.

Nhìn thấy mà Tổ Tổ nhìn không được bật cười, trong lòng cảm thấy ngọt ngào nhưng lại cũng cảm thấy buồn cười, ừ, còn có chút buồn nôn nữa. Người đàn ông này, nếu không sến súa thì không phải là người, đối với người ta tốt thì càng làm cho người ta không chống đỡ mà chịu nổi.

Tiểu Chu cũng đến gần, nhìn chăm chú khuôn mặt ngọt ngào cùng mỉm cười kia của Tổ Tổ mà cười nói : “Ái chà, trên đó viết cái gì vậy, xem cái đó làm Tổ Tổ của chúng ta vui vẻ kìa. Một người vui không bằng nhiều người vui, cho xem một chút nha.”

Tổ Tổ cất tấm thiệp đi, đảo qua mấy đồng nghiệp tò mò mà cố ý thừa nước đục thả câu : “Đây việc riêng tư của mình, thứ cho không chia sẻ đâu.”

“Hep hoi mà.”

Mọi người cũng không ồn ào nữa, Tổ Tổ lại nhìn nội dung trên thiệp kia một lần nữa, đã nhìn thấy một chữ là nụ cười trên mặt lại (vui vẻ) hơn một phần.

Cô hiểu ý tứ của Sở Lăng Xuyên khi tặng hoa, là không để cho cô ghi hận anh đã hung hăng nhốt cô vào nhà vệ sinh, thật là rất biết lấy lòng mà, nói xin lỗi nhưng lại khoe khoang, thực hết cách với anh.

Đang suy nghĩ thì điện thoại di động lại reo lên tiếng tin nhắn gửi đến, cô cầm di động ra rồi mở tin nhắn thì liền thấy là Sở Lăng Xuyên gửi tới. Anh hỏi cô có nhận được hoa không, có thích hay không, cô liền trả lời : Đã nhận được hoa, anh tốt xấu em đều nhớ hết, chờ anh trở lại sẽ tìm anh tính sổ. Chú ý thân thể đấy.

Gửi đi rồi thì bên kia tin nhắn lại không có nhắn lại nên đoán chừng là anh đi làm việc rồi. Tổ Tổ cũng không có đợi hồi âm mà lại vui đầu vào công việc tiếp. Một ngày rất nhanh đã trôi qua, tâm tình của Tổ Tổ rất tốt.

Sau khi tan việc thì cô cầm bó hoa này về nhà. Cũng bởi vì bó hoa này mà cô đành xa xỉ gọi xe taxi một lần, xe buýt chen chúc đoán chừng sau khi về nhà thì hoa này cũng quang can tư lệnh rồi (?).

Về đến nhà thì chuyện đầu tiên Tổ Tổ làm là cắm bó hoa vào lọ hoa rồi lại ngơ ngác ngây ngốc gục xuống bàn nhìn một hồi, giống như đang suy nghĩ rất nhiều chuyện nhưng lại giống như cái gì cũng không nghĩ, chẳng qua chỉ là một mảng khoảng không.

Khi cô phục hồi tinh thần rồi xoay người nhìn lại, cả căn phòng lớn như vậy lại chỉ có chính cô, đột nhiên cảm thấy cuộc sống của cô bỗng chốc yên tĩnh đến đáng sợ, thiếu đi anh thì giống như thiếu đi chút gì đó, là cái gì đây ?

Không phải không thừa nhận, Sở Lăng Xuyên là một người có thể làm người khác cảm giác được rõ ràng sự tồn tại của mình, coi như anh chỉ trở về một ngày hay là hai ngày nhưng cũng đủ làm cho cô khó có thể bình tĩnh rồi. Chung đụng mỗi một ngày nhưng hai người gần như đã giống hình với bóng rồi. Hơn nữa nói chung là sẽ có nhiều hoặc ít chuyện khó có thể quên được xảy ra làm cho trí nhớ của cô khắc sâu mà tự mình nhớ lại.

Cãi nhau, hạnh phúc, chiến tranh lạnh, vui vẻ, thậm chí ngay cả khi hai người cùng nhau ăn cơm cô cũng đều khắc sâu, cùng với cảm giác lúc bản thân cô bình thường hay là ăn cơm cùng người nhà lại không giống nhau. Bọn họ chung đụng mỗi ngày mỗi giờ mỗi khắc cũng đều đánh thẳng vào lòng cô. Lúc cô thích ứng được cảm giác đánh thẳng vào như vậy khi hai người ở cùng nhau thì anh liền rút lui.

Giống như hai người đang đấu tranh anh dừng, khi cô vừa quay đầu lại thì Sở Lăng Xuyên lại chợt không thấy, để lại cô một người đơn độc mà chiến đấu anh dừng. Cô đơn, trong lòng cũng không biết là tự vị gì nữa. Nhất là vào lúc này khi về nhà, nhìn căn phòng trống không, cuối cùng lại nhớ tới từng hành động mà anh từng làm trong căn phòng này, nổi tiếng nói cử động, nhớ đến khi anh nghiêm mặt, khi lưu manh tức giận, khi lại cực vô lại hay khi lại dịu dàng, vậy mà lại rõ ràng ở trong đầu cô đến vậy.

Tổ Tổ ngồi cạnh bàn, ngơ ngác nhìn hoa trong bình mà không hiểu sao hôm nay cô lại bị làm sao mà trở nên đa sầu đa cảm như vậy, theo đạo lý thì cô đã qua cái tuổi đó rồi chứ.

Oh ! Cô chán nản (*) vượt vượt đầu mình, đứng dậy đánh mình hai cái, nâng cao tinh thần một chút để đi nấu cơm, còn ngâm nga hát nữa chứ, dù sao mà nói thì tâm tình cô cũng rất tốt.

(*) Ý ở đây là chị chán nản khi mình lại tự dưng đa sầu đa cảm đi nhớ cái này cái kia như vậy đó, giải thích để mọi người không nhầm với phần dưới nhé.

Khi bận rộn để đồ ăn lên bàn xong rồi, lúc cô đang định chuẩn bị ăn thì một hồi chuông cửa vang lên, Tổ Tổ tới cửa nhìn thì lại là Mạc Tiểu Nhiên mấy ngày nay không thấy đây. Mạc Tiểu Nhiên giả làm, đương nhiên là đã có chuyện.

Tổ Tổ để Mạc Tiểu Nhiên đi vào rồi trêu ghẹo nói : “Ồ, hôm nay trận gió nào đã thổi ngài tới đây vậy.”

“Minh đây không phải là nhớ tới cậu một mình cô đơn mà tốt bụng đến đây chơi cùng cậu sao. Oa, cậu nấu cơm sao, mình nghĩ thấy mùi thức ăn thật thơm, vừa đúng lúc đang đói bụng.” Mạc Tiểu Nhiên rất không khách sáo nói.

“Mùi của cậu đủ linh hoạt, nhanh đi rửa tay đi, vừa đúng lúc cùng mình ăn cơm” Tổ Tổ vừa nói vừa đẩy Mạc Tiểu Nhiên đến cửa nhà vệ sinh rồi sau đó trở về phòng bếp, lấy bát đĩa, hai món ăn một món canh, vừa đủ hai người các cô ăn.

Sau khi rửa tay thì Mạc Tiểu Nhiên đi tới phòng ăn, ngồi đối diện Tổ Tổ “Minh không khách sáo đâu, tiểu dạng, cậu thể nhưng học được nấu ăn.” Nói

xong cô cũng không khách sáo mà bắt đầu ăn “Thủ nghệ không tệ đâu.”

“Ăn ngon thì liền ăn nhiều một chút đi, không đủ thì tí nữa mình trộn sa lát cho.”

“Đủ rồi đủ rồi, buổi tối ăn nhiều sẽ bị mập ra.”

Sau khi hai người cười cười nói nói và com nước xong xuôi thì liền ngồi ở phòng khách xem ti vi. Mạc Tiểu Nhiên đột nhiên mở miệng nói cho Tổ Tổ, cô tối hôm nay sẽ ở đây, điều này lại làm cho Tổ Tổ có chút giật mình. Mạc Tiểu Nhiên đã quen giường nên chưa bao giờ qua đêm ở nhà người khác, điều này làm cho Tổ Tổ cảm thấy nha đầu này nhất định là có chuyện, liếc nhìn cô một cái rồi nói : “Mạc Tiểu Nhiên, nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì. Mình nhớ là cậu đã quen giường đấy, không nói thì đừng trách mình vứt cậu ra cửa.”

“Tổ Tổ, Tổ Tổ thân mến à. Cậu sẽ không tàn nhẫn như vậy chứ, mình nhưng là chị em tốt nhất của cậu đó, cậu nhìn tâm nhìn mình không có nhà để về sao.”

Mạc Tiểu Nhiên túm tay Tổ Tổ mà làm nũng làm cho cô cảm thấy cả người nổi hết da gà, bắt đầu đi nói : “Được rồi, được rồi, không nói thì mình cũng không tin cậu có thể vẫn không để cho mình biết. Nhìn phần cậu đáng thương như vậy nên mình sẽ để cậu ở lại một đêm đi.”

“A vậy mình cũng đi tắm. Tìm đồ ngủ cho mình nhé.”

Tổ Tổ đối với Mạc Tiểu Nhiên thì trực tiếp hết chỗ nói rồi, đứng dậy mà đi tìm cho cô một bộ đồ ngủ để mặc. Sau khi hai người tắm rửa liền đi ngủ, nhưng mà Mạc Tiểu Nhiên đã quen giường nên một đêm cũng ngủ không ngon.

Tổ Tổ tất nhiên là không tồn tại vấn đề quen giường nên ngủ đến thiên hôn địa ám. Buổi sáng khi tỉnh dậy thì thấy Mạc Tiểu Nhiên với hai con mắt gấu trúc (0.0) làm cô không nhìn được mà nghĩ rốt cuộc là xảy ra chuyện gì lại khiến cho Mạc Tiểu Nhiên hy sinh một đêm mà ngủ cùng cô? Nhưng mà Mạc Tiểu Nhiên không nói thì cô cũng không tiện đi tra hỏi ngọn nguồn, một ngày nào đó cô sẽ biết thôi. Cô tin chắc vậy.

Tổ Tổ nhanh chóng chuẩn bị bữa sáng rồi cùng Tiểu Nhiên ăn com, xong liền cầm cặp ra cửa. Mạc Tiểu Nhiên ngáp cả ngày, đáng về thiếu ngủ đến đáng thương. Tổ Tổ thì lại tinh thần phấn chấn với vẻ mặt rạng rỡ. Hai người một trước một sau ra khỏi khu nhỏ, lúc đang chờ xe buýt thì liền có một người đàn ông chặn lại đường đi của hai người.

Tổ Tổ định thần nhìn lại liền có chút kinh ngạc, thế nhưng lại là Cố Minh Thành. Mạc Tiểu Nhiên bỗng thay đổi, đáng về như gặp phải quỷ : “Cậu ở đây làm cái gì vậy ?”

Cố Minh Thành ngược lại rất bình tĩnh, cười cười nói : “Mình đi ngang qua, vừa đúng lúc vậy mình đưa hai người đi làm nhé.”

Không đúng, hai người này có chuyện rồi. Tổ Tổ nghi hoặc đánh giá Mạc Tiểu Nhiên cùng Cố Minh Thành, đang lúc cô muốn nói chuyện thì Mạc Tiểu Nhiên không khách sáo nói : “Tự chúng tôi sẽ ngồi xe, còn phải nhờ cậu đưa đi sao ?”

Mạc Tiểu Nhiên nói xong kéo tay Tổ Tổ đi, Cố Minh Thành lại một phen kéo lại tay của Mạc Tiểu Nhiên tạo nên một vòng quái dị, một người đàn ông hai cô gái lại tay cầm tay mà lồi lồi kéo kéo ở chỗ này, không quái dị mới là lạ. Cố Minh Thành cầu cứu nhìn về phía Tổ Tổ : “Chị dâu, em tìm Tiểu Nhiên có chút việc, có thể giúp đỡ em chút được hay không ?”

“Tổ Tổ, mình cùng anh ta không có chuyện gì cả, chúng ta đi, Cố Minh Thành, cậu buông tay ra.”

Mạc Tiểu Nhiên nói xong muốn kéo Tổ Tổ đi nhưng Cố Minh Thành lại không buông tay của Mạc Tiểu Nhiên. Mạc Tiểu Nhiên cũng không buông Tổ Tổ, vừa một hồi lồi lồi kéo kéo lần nữa, ai cũng đều khó khăn. Tổ Tổ bắt đầu đi rồi, làm như vậy là làm khó cô, rất không tốt bụng mà đẩy tay Mạc Tiểu Nhiên ra : “Mình nói cho hai người các cậu, có chuyện gì thì nhanh chóng nói rõ ràng đi, mình còn phải đi làm đây. Tiểu Nhiên mình đi trước nhé.”

Tổ Tổ nói xong xoay người rồi đi, Mạc Tiểu Nhiên nhìn bóng lưng Tổ Tổ mà tức giận gào : “An Nhược Tổ cậu cái người phản bội này, có phải bằng hữu của mình không vậy ? Mình chọn làm bạn tốt, chọn làm bạn tốt rồi !”

Nghe được Mạc Tiểu Nhiên than vãn nhưng Tổ Tổ cũng không quay đầu lại, chào một cái rồi tiếp tục đi. Mạc Tiểu Nhiên thì bị Cố Minh Thành kéo đi mà nhét vào trong xe, sau đó Cố Minh Thành lái xe như một làn khói mà rời đi. Tổ Tổ dám chắc, hôm nay khi hết giờ làm Mạc Tiểu Nhiên nhất định sẽ tới trường học chặn cô lại.

Sự thật đã chứng minh, Tổ Tổ rất hiểu rõ Mạc Tiểu Nhiên. Sau khi cô hết giờ làm, mới ra cổng trường liền bị Mạc Tiểu Nhiên chặn lại mà không nói hai lời liền kéo cô đi, đi tới trước xe của Mạc Tiểu Nhiên liền mở cửa lên xe. Khi Mạc Tiểu Nhiên khởi động xe mà đi về một hướng nào đó thì mới mở miệng nói chuyện : “An Nhược Tổ, mình nói cho cậu một chút, cậu có còn là bạn bè của mình hay không vậy ? Thế nhưng lại ném mình cho Cố Minh Thành rồi liền đi luôn, cậu không sợ mình bị bắt nạt sao. Cậu đúng là cũng quá không chính nghĩa đi ?”

Mặc dù An Nhược Tổ tên có một chữ “trắng” nhưng cô cũng không phải ngồi không đâu, nhủ mảy nói : “Cậu ấy còn có thể ăn cậu sao, cậu không ăn cậu ta đã không tệ rồi. Mình đối với cậu rất yên tâm, hơn nữa người nào đó cũng không có nói cho mình biết có chuyện gì mà.”

Mạc Tiểu Nhiên im lặng, cuối cùng hung hăng nói : “An Nhược Tổ, cậu lợi hại, bữa tối mời cậu.”

Lần này hai người không có đi nhà hàng món cay Tứ Xuyên mà lại đi ăn món ăn Hồ Nam. Bây giờ Mạc Tiểu Nhiên hoàn toàn cố gắng tránh gặp Cố Minh Thành rồi, sợ gặp phải Cố Minh Thành mà nhà hàng món cay Tứ Xuyên cũng không dám đi. Lúc ăn com Tổ Tổ mới từ trong lời nói áp a áp ứng mà mơ hồ hiểu rõ được. Thì ra đêm sinh nhật cô hôm đó thì Mạc Tiểu Nhiên và Cố Minh Thành đã có một đêm kích tình, sau khi xong rồi thì Mạc

Tiểu Nhiên lại bắt đầu trốn tránh Cố Minh Thành.

Nghe được chuyện giữa Mạc Tiểu Nhiên và Cố Minh Thành kia là gì, đầu tiên Tổ Tổ bị kinh hãi rồi sau đó lại là không rõ vì sao lại thành mối quan hệ như kẻ thù vậy, cô liền nhin không được hỏi : “Tiểu Nhiên, cậu không thích Cố Minh Thành sao ?”

“Không thích.”

Mạc Tiểu Nhiên dứt khoát trả lời lại lần nữa làm kinh hãi Tổ Tổ, cô tròn to hai mắt nhìn chăm chăm Mạc Tiểu Nhiên : “Không thích thì làm sao lại phát triển tới bước này ngày hôm nay chứ ? Cậu rốt cuộc đã nghĩ gì vậy ?”

“Mình coi cậu ấy là bạn bè có được hay không.” Mạc Tiểu Nhiên vẻ mặt buồn rầu, hồi hận, vò đầu nói : “Cái kia chỉ là một lần ngoài ý muốn thôi, một lần trong nháy mắt bị kích thích mà ma xui quỷ khiến, không phải là vì tình yêu đâu.”

“Cho nên cậu liền trốn tránh cậu ấy ? Nhưng mà tiếp tục như vậy cũng không phải là một biện pháp.” Kích tỉnh là ma quỷ đấy. Tổ Tổ không nhin được muốn tốt cho chị em của mình mà đồng cảm một phen, cái này thật là một chuyện khó xử mà “Cậu định làm như thế nào đây ?”

Mạc Tiểu Nhiên buông tay ra “Không biết nữa, trước tiên tránh mấy ngày rồi nói sau.”

Đang nói đến đây thì điện thoại di động của Tổ Tổ vang lên, là tiếng ngáy khiến cho người khác muốn cười, liền đưa tới mấy ánh mắt dò xét. Tổ Tổ vội vàng lấy điện thoại ra nghe máy, bên trong truyền đến tiếng nói của Sở Lăng Xuyên : “Tiểu bảo bối, em đang làm gì vậy ?”

Mạc Tiểu Nhiên đoán là chồng nhà Tổ Tổ gọi tới nên liền nháy mắt về phía Tổ Tổ, nhỏ giọng nói : “Chồng cậu chắc gọi điện thoại kiểm tra đây mà, xem cậu có hồng hạnh xuất tường (*) hay không.”

(*) hồng hạnh xuất tường : nghĩa là ngoại tình đó, nhưng trong câu này mình để nguyên vì nghe nó hay hơn nhiều.

“Tôi địa ngục đi.” Tổ Tổ liếc mắt nhìn Tiểu Nhiên một cái, lại không nhin được cười mà hạ thấp giọng nói : “Em đang ăn cơm với Tiểu Nhiên đây, còn anh đã ăn chưa ?”

“Mới vừa ăn thôi. Tiểu bảo bối, anh muốn em làm thịt gà xào cay nhưng mà Chủ Nhật tuần này anh không về được, em nói phải làm sao bây giờ ?”

Tổ Tổ hiểu Sở Lăng Xuyên nói lời này có ý gì, là muốn cô đi thăm anh mà lại cố ý giả bộ không hiểu, cô liền trêu chọc anh : “Gặm ? Để em nghĩ một chút, cái kia nếu không thì em làm xong rồi chuyển phát nhanh đến cho anh ?”

Sở Lăng Xuyên bên kia tim của anh đã yên lặng rơi lệ rồi, cô gái này vẫn giận anh đi. Anh muốn chính là người làm thịt gà xào cay, không phải thịt gà : “Cái đây nhiều phiền toái lắm, em trực tiếp nhanh chóng đưa tới là được.”

“Vậy đến lúc đó em sẽ xem một chút, nếu công ty chuyển phát nói cho phép chuyển người sống thì em sẽ chuyển phát mình qua.”

Tổ Tổ vừa mới nói xong thì Sở Lăng Xuyên liền nói thẳng : “Được, anh sẽ chờ chuyển phát nhanh. Các em cứ từ từ ăn, anh còn có việc nên cúp máy trước.”

“Em còn chưa nói hết đâu.” Tổ Tổ nói nhưng không có người trả lời, bên kia đã cúp máy rồi. Không chịu nổi người này rồi, bao giờ cũng không cho người ta cơ hội nói hết, thật quá đáng mà. Thân thể Mạc Tiểu Nhiên run lên, cau mày nói : “Ôi chao, buồn nôn chết mất, ăn cơm đi, đừng làm cho mình ăn không trôi nữa. Mình nói cho cậu, cách điện thoại cũng có thể tán tỉnh ve vãn. Mình thật phục cậu.”

Tổ Tổ liếc cô một cái, rất oan uổng nói : “Mình nào có tán tỉnh ve vãn, đây là nói chuyện bình thường có được không ?”

“Bình thường ? Cái này cũng gọi là bình thường, cậu cũng không chú ý đến giọng nói của mình sao, trở nên mềm mại làm nũng, thật buồn nôn mà.” Mạc Tiểu Nhiên vừa nói liền run lên, đáng vẻ bị buồn nôn đến run rẩy.

“Mình nói cậu vừa mất thân, thế nào mà ngay cả trí khôn trong đầu cũng đi theo mất rồi.”

“An Nhục Tổ !” Mạc Tiểu Nhiên nổi giận.

“A, mình cảm miệng, mình cảm miệng. Ăn cơm, ăn cơm thôi.” Tổ Tổ vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Ăn bữa tối xong, Tổ Tổ cùng Mạc Tiểu Nhiên liền ai về nhà nấy nhưng mà Tổ Tổ trở về lại là nhà ba mẹ. Lúc về đã 8 giờ nên người trong nhà cũng chưa ngủ mà đang ở phòng khách xem tivi, Soái Ca thì đang ở trên đất chơi vui vẻ nên đều không để ý đến cô.

“Ba mẹ, con đã về rồi đây. Soái Ca, chị về rồi đây.”

Lý Nguyệt Hương thấy Tổ Tổ về liền hỏi một chút : “Làm sao mà giờ này lại về, có phải cùng Tiểu Nhiên chúng nó đi chơi hay không ?”

Tổ Tổ đi tới mà ôm lấy mẹ “Mẹ, người hiểu con rất rõ. Mới vừa nãy con ở cùng Tiểu Nhiên. Con cũng ăn rồi. Hôm nay con sẽ ở lại chỗ này không đi, được không vậy ?”

Đang nói thì điện thoại trong nhà vang lên, ba An liền đưa tay nhận máy, sau khi nói mấy câu liền đưa điện thoại cho Tổ Tổ : “Là Xuyên từ.”

Hà ? Không phải vừa mới gọi điện tới hay sao ? Hơn nữa anh làm sao mà biết cô sẽ về đây, Tổ Tổ nhận lấy rồi để bên tai, không nhận được hỏi : “Làm sao mà anh biết em ở chỗ này vậy ?”

Giọng nói của Sở Lăng Xuyên thật thấp mà trầm trầm xuyên thấu qua điện thoại truyền tới : “Điện thoại di động của em gọi không được, gọi về nhà mình cũng không có người nhận cho nên liền gọi tới đây hỏi thôi. Sau này nên về nhà sớm một chút đấy, buổi tối không an toàn biết chưa ?”

“A ? Thật xin lỗi, làm anh lo lắng đi. Điện thoại di động của em có lẽ bị hết pin rồi, em không sao cả, anh yên tâm đi.” Tổ Tổ lúc này cũng hiểu, anh gọi điện thoại tới chính là muốn hỏi cô một chút đã về nhà chưa, là lo lắng cô.

Hai người lại nói một lát nữa rồi Sở Lăng Xuyên để Tổ Tổ đưa điện thoại cho Nguyệt Hương, thăm hỏi hai vị trưởng bối, lúc này mới cúp điện thoại, Lý Nguyệt Hương hỏi Tổ Tổ : “Xuyên từ Chủ Nhật này lại không về sao ?”

Tổ Tổ đùa nghịch với Soái Ca, trả lời mẹ mình : “Vâng, anh ấy nói không trở về được nên muốn con đi thăm anh ấy.”

Lý Nguyệt Hương nghe Tổ Tổ muốn đi thăm Sở Lăng Xuyên thì giống như rất vui vẻ liền vội nói : “Vừa đúng lúc mẹ làm chút thịt bò khô cùng pa tê, con mang đến cho Xuyên từ đi.”

Tổ Tổ vừa nghe mẹ so với cô còn kích động hơn thì liền vội nói : “Mẹ à, thân thể mẹ không tốt thì cũng đừng gắng co. Trong siêu thị có bán mà, con mua qua đó mua một chút là được.”

Mặc dù Tổ Tổ nói như vậy nhưng Lý Nguyệt Hương vẫn kiên trì làm theo ý nghĩ của chính mình. Định ở thứ Năm này mà tìm người giúp đỡ làm rất nhiều thịt bò khô cùng thịt pa tê để chờ Tổ Tổ mang đến cho Sở Lăng Xuyên.

Sau khi ngày hôm nay qua thì ngày hôm sau Tổ Tổ cũng đã ở trong điện mà thông báo cho Sở Lăng Xuyên rồi. Thảo luận thứ Sáu tuần này sẽ để Sở Lăng Xuyên ở chỗ xuống xe chờ cô. Bởi vì xin nghỉ với trường học sẽ không tốt nên sau khi tan việc liền đi cho nên đến được đó thì trời cũng đã tối đen rồi.

Sở Lăng Xuyên nghe được Tổ Tổ sẽ tới thì trong lòng đương nhiên vui vẻ, chờ đợi và mong ngóng. Rất nhanh đã đến thứ Sáu, sáng sớm anh liền gọi điện cho Tổ Tổ, dặn dò cô trên đường đi chú ý an toàn, cố gắng lên đường sớm một chút.

Buổi tối ngày trước đó thì Tổ Tổ ngủ ở nhà ba mẹ cho nên sáng sớm Lý Nguyệt Hương đã sắp xếp thu thập xong đồ bà đã chuẩn bị cùng với đồ Tổ Tổ mua. Để Tổ Tổ trực tiếp đi đến trường học thì như vậy sẽ không lãng phí thời gian bắt xe về nhà, hi vọng cô đến sớm một chút.

Đồ đạc được sắp xếp đầy một túi đeo trên lưng, cũng xếp thêm một bộ quần áo đã giặt. Bởi vì gần trường học không có trạm xe nên sau khi tan giờ làm thì đồng nghiệp đã đưa cô đi một đoạn đường rồi thuận lợi đến chỗ đợi xe, không có chậm trễ thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 48.2 : Con đường thăm người thân gặp ghềnh

Bởi vì đó là trạm dừng xe cho nên vẫn có ghế ngồi. Tổ Tổ đi tới bên cạnh cửa sổ, cô bỏ ba lô xuống rồi ôm vào trong lòng. Khi đợi xe khởi hành có chút nhàm chán nên nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn người đi đường bên ngoài mà trong đầu lại luôn hiện lên bóng dáng Sở Lăng Xuyên, lần gặp mặt này ngàn vạn lần đừng có chuyện gì xấu hổ nữa nếu không cô cũng không dám đi nữa đâu.

Trong xe đã đủ người ngồi đầy rồi cũng rốt cuộc khởi hành, Tổ Tổ quán một lọn tóc, quay đầu lại thì nhìn thấu ngoài cửa sổ có một chiếc xe màu đen chạy qua với chỗ ngồi phía sau mở cửa sổ, khi người bên trong xe đến trước cô thì mắt cô chợt lóe lên. Trái tim Tổ Tổ không nhận được mà trật một nhịp, tiếp theo thì đập cực nhanh. Cô đứng lên, tầm mắt đuổi theo chiếc xe kia nhưng mà chiếc xe đó đã biến mất trong dòng xe cộ, cũng không có cách nào tìm được.

Là hân sao ? Thật sao ? Không, không phải, nhất định là cô hoa mắt nên nhìn lầm rồi. Xe chờ người đó chỉ chợt lóe lên trước mắt cô, nhanh như vậy thì rất có khả năng là cô nhìn nhầm rồi, hoặc đó chỉ là người có một chút giống nhau thôi. Mặc dù cô tự nói với mình như vậy nhưng mà lòng lại có chút rối loạn, đến nỗi mà dọc đường đi tinh thần vẫn hoảng hốt, đến khi đổi xe thì cô tài xế nhắc nhở mới phục hồi mà vội vàng xuống xe.

Nhìn thời gian trong đồng hồ trên cổ tay một chút, đã hơn 6 giờ rồi, cô còn phải giày vò chừng một tiếng nữa. Sắc trời đã là hoàng hôn nên rất nhanh sẽ tối, cô không yên lòng đứng ở chờ xe, xa xa thì thấy được chiếc xe đó lái tới. Xe tới, cô phải chuẩn bị tiền lẻ, Tổ Tổ móc túi xách từ trong ba lô của mình, nhưng tìm nửa ngày cũng không tìm được. Vốn là hoảng hốt rồi kinh sợ như bây giờ chỉ còn lại hốt hoảng. Rõ ràng là để trong túi xách, làm sao lại không thấy đây ?

Một hồi quay cuồng, không tìm được túi xách. Đầu Tổ Tổ ầm một tiếng, thiếu chút nữa là đã hôn mê rồi, sẽ không bị trộm mất chứ ? Cô vội vàng tìm lại lần nữa nhưng kết quả vẫn là không tìm được, cô không thể không tin rằng quả thật túi của mình đã bị người khác trộm mất. Bên trong túi của cô có tiền, chìa khóa và điện thoại di động cùng đồ dùng tùy thân.

Tổ Tổ giậm chân một cái, làm sao bây giờ, quay trở về cũng không được mà tiếp tục đi đến chỗ Sở Lăng Xuyên cũng không được. Cô muốn tìm ví tiền của mình nhưng tìm chỗ nào đây ? Hơn nữa Sở Lăng Xuyên không gọi được cho cô nhất định sẽ lo lắng. Cô nhìn mấy người cũng chờ xe một chút, Tổ Tổ liền nhờ một chị gái nét mặt có chút hiền hòa giúp đỡ : “Chị ơi, đồ của em bị mất rồi, chị có thể cho em mượn điện thoại di động gọi điện cho người thân không?”

Chị gái kia nhìn Tổ Tổ một chút, không giống mấy người xấu nên cũng không làm khó cô, trực tiếp lấy ra điện thoại di động cho cô : “Nhanh chóng gọi điện đi. Bây giờ sắp tới đến nơi rồi.”

Tổ Tổ vội vàng nói cảm ơn, cũng vội vàng gọi điện cho Sở Lăng Xuyên và thật may là trí nhớ của cô không coi là quá kém nên vẫn nhớ số điện thoại của anh, nếu không cô cũng chỉ có thể tìm cảnh sát để đưa cô về. Bên kia Sở Lăng Xuyên cũng vội vã đây, gửi tin nhắn cho Tổ Tổ nhưng cô không trả lời, gọi điện thoại thì tắt máy, là hết pin hay như thế nào đây ? Anh không khỏi lo lắng mà trực tiếp đi xung quanh phòng làm việc. Điện thoại di động vừa vang lên thì lúc cầm lên liền thấy một dây số xa lạ, anh hy vọng và Tổ Tổ gọi tới, không chút do dự ấn gọi rồi có chút sốt ruột hỏi : “A lô ?”

Nghe được giọng nói Sở Lăng Xuyên mà Tổ Tổ yên lòng rồi, cô cũng không luống cuống, không bắt lực mà rất bình tĩnh nói : “Bảo cáo thủ trưởng một tin xấu, bản thân trên đường đi lúc đổi xe thì phát hiện ví tiền, điện thoại di động của vật phẩm quý trọng đã bị trộm, đề nghị trợ giúp, hết.”

Sở Lăng Xuyên vừa nghe liền nóng nảy, chỗ đổi xe đó anh biết, rất ít người mà và lại trời cũng lập tức tối rồi liền vội vàng hô : “Em ở đó chờ anh, đừng có chạy lung tung đây ! Anh lập tức đi tới !”

Hai người nói xong hết thì Tổ Tổ liền trả lại máy cho chị gái kia rồi nói cảm ơn. Lúc này xe cũng tới nên mọi người cũng lên xe, Tổ Tổ cũng chỉ có thể đứng ở đằng này chờ Sở Lăng Xuyên tới giúp, vừa vì chờ đợi vừa vì mất đồ mà đau lòng. Trong túi số tiền mặt cũng không nhiều, chủ yếu là còn có chứng minh thư, sổ tiết kiệm cùng với...bức ảnh đó, nghĩ đến đó mà tâm tình cô lại xuống thấp, ôm ba lô mà đau khổ chờ, trời cũng dần dần tối.

Ban ngày thì sợ nóng nhưng buổi tối vào lúc này lại lạnh, Tổ Tổ co rúm một cái rồi cũng lấy ra một cái áo khoác từ ba lô mà mặc vào nhưng vẫn cảm thấy lạnh, có thể là bởi vì sâu trong nội tâm quá bất lực cùng bất an cho nên lạnh từ trong lòng mình. Trên đường người đi cũng ngày càng ít, trời cũng ngày càng tối lại mà cô ngày càng cảm thấy sợ, không nhìn được mà ôm chặt túi trong ngực hơn. Sở Lăng Xuyên lúc nào thì anh mới tới, chị thể nhưng nhớ anh, ô ô.

Lúc này có một chiếc xe ba bánh dừng lại, một người đàn ông ngâm thuốc lá nhô đầu ra lớn tiếng nói : “Em gái, đi chỗ nào vậy, có muốn lên xe hay không ? Đã trễ thế này thì không có xe đâu, cho em chút tiền nghỉ đây.”

“Không cần, tôi chờ người thân rồi.” Một là không có tiền, hai là loại xe nguy hiểm này cô cũng không dám ngồi, người đàn ông kia lại nói mấy câu nhưng thấy Tổ Tổ không có ý tứ đi nhờ nên nhún ga mà đi luôn.

Cô đứng trước cột đèn đường mà bên trên phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Tổ Tổ tiếp tục lê loi chờ, cũng thừa nhận là bóng tối mang lại sợ hãi cho cô. Cô tình thoảng nhìn quang, thấy một chiếc xe bộ đội đi tới mà cảm thấy có hi vọng, sau khi xe vút qua trước mặt cô thì để lại cho cô chỉ có thất vọng.

Không phải là Sở Lăng Xuyên tới...

Đứng quá lâu nên chân cũng có chút mệt mỏi, Tổ Tổ liền ngồi ở trên băng ghế đã cũ kia. Lúc này thì có một chiếc xe vút đến, đèn xe mang theo một mảnh ánh sáng xuống mặt đường, Tổ Tổ giống như thấy được ánh sáng bình minh, là anh, nhất định là anh !

Kết một tiếng, xe cát (?) quả nhiên dừng lại, một bóng dáng nhanh chóng nhảy từ trên xe xuống mà chạy thẳng tới trước mặt Tổ Tổ, hô to một tiếng : “An Nhục Tổ !”

“Có !” Tổ Tổ hô to một tiếng, người đã bị một bàn tay có lực kéo dậy rồi rơi vào trong một lồng ngực rắn chắc mà ấm áp, một hương vị quen thuộc làm cho cô an tâm, trong lúc nhất thời đã không sợ cái gì nữa. (Anh chị nhà này đúng là làm người khác đỡ khóc đỡ cười >>)

“Em nói xem em còn có thể ngốc thêm chút nữa không !” Sở Lăng Xuyên rống, một tay chụp lấy eo Tổ Tổ, một tay vuốt đầu cô, vừa đau lòng vừa bất đắc dĩ nói : “Thật không thể làm cho người khác đỡ lo. Bị dọa rồi sao ?”

Tổ Tổ sợ anh nổi giận, vội vàng thuận theo nói : “Vâng, bị dọa rồi, anh không tới thì em liền muốn khóc rồi, cho nên nói chuyện với em dịu dàng một chút chứ, hung hăng với em nửa lời thì em thật muốn khóc đây.”

Sở Lăng Xuyên buông cô ra, con người đen trùng cô : “Còn có mặt mũi để khóc, không sợ người khác chê cười sao.”

“Chị dẫu, doanh trưởng nhưng đã lo lắng đấy, vừa nhận được điện thoại liền cấp tốc chạy đến, chị không sao chứ.”

Trên xe lại có người khác nhảy xuống, Tổ Tổ vừa nhìn liền thấy hình như là chiến sĩ ban thông tin, Tổ Tổ không trách được Sở Lăng Xuyên nói nếu cô khóc thì không sợ người khác chê cười sao, thì ra trên xe còn có người. Chiến sĩ kia cầm ba lô giúp Tổ Tổ, cười nói : “Doanh trưởng, nhanh chóng đưa chị dẫu trở về đi, tối đen như mực thế này cũng không phải là nơi nói chuyện yêu đương đâu...”

Nói xong liền bị Sở Lăng Xuyên đập cái mà phải mang túi lên xe, Sở Lăng Xuyên cũng kéo tay Tổ Tổ lạnh như băng lên xe, hai người cùng ngồi ở phía sau, chiến sĩ trẻ tuổi cũng khởi động xe mà thay đổi phương hướng, chạy nhanh đi.

Vẫn ở hai gia chúc viện (*). Cô ở căn phòng đã đượ sắp xếp xong, nhưng mà không phải căn phòng đã ở trước kia. Trước kia ở cửa phòng có dán chữ Hỷ nhưng hiện tại chữ Hỷ bị bóc ra rồi, cửa phòng đều giống nhau nên cô cũng phân biệt không rõ.

(*) Là nơi dành cho người thân của bộ đội đến ở đó. Từ sau này nếu có mình sẽ dùng từ nơi dành cho người thân nhé ^^

Nói chung là Sở Lăng Xuyên cũng mở cửa một căn phòng rồi ôm cô đi vào, bên trong được bố trí cùng với lần trước thì không sai biệt lắm. Sở Lăng Xuyên không có ôm Tố Tố rồi hôn không ngừng giống như lần gặp mặt trước mà hai tay chống hông, nhìn chăm chăm Tố Tố giống như nhìn một người quái dị. Cô bị anh nhìn chăm chú mà không được tự nhiên, Tố Tố đứng ngây ngốc ở đằng kia, một lát lại len lén liếc anh một cái, một lát lại rũ lông mi mà nhìn xuống mặt đất, thật ra chính cô cũng hết ý kiến đôi với chính mình rồi, thế nhưng lại có thể làm mất ví tiền.

Sở Lăng Xuyên thờ dài, trên khuôn mặt anh tuần đều là bất đắc dĩ mà nắm tay cô để cô ngồi xuống : “Em không quảng chính mình đi là được rồi, anh cũng không có hi vọng xa vời nào khác. Sau này phải nhớ là tiền và chứng minh thư phải để tách ra, nghe được không ?”

“Ừ, biết rồi.” Tố Tố ngoan ngoãn đồng ý, bình thường ăn trộm không cần cái gì chứng minh thư vô dụng mà chỉ cần tiền nên sẽ ném mấy cái đó, xem có thể tìm lại được hay không. “Vậy ví tiền của em có thể tìm được không ? Em muốn ngày mai đi báo cảnh sát, nhìn xem có thể tìm lại được không.”

Khả năng tìm được không phải rất lớn, Sở Lăng Xuyên liền an ủi : “Không tìm được cũng không gọi là làm sao cả, bỏ lại nên liền mất thôi. Chứng minh thư bên trong thì đi làm lại là được nhưng tiền mặt nhất định là không tìm lại được đâu.”

“Ví tiền kia đã cùng em rất nhiều năm rồi, hơn nữa bên trong có một vài thứ không có cách nào để sửa chữa cả.” Tố Tố vừa nói thì tâm tình liền xuống thấp luôn, vẫn đắm chìm trong suy nghĩ hỗn loạn của mình, trong đầu cô đều là bóng dáng chột lóe mà cô thấy trên xe kia còn trong lòng lại chán nản vì mất đồ, người lại bắt đầu ngán ngạo. Không có cách nào để làm thêm mấy thứ như hình ảnh hay ví tiền đâu vì đối với cô mà nói thì nó có ý nghĩa khác rồi. Trong lòng Sở Lăng Xuyên khó chịu, cũng không nhìn nổi dáng vẻ hờn vía lên mặt của Tố Tố. Anh đưa tay nắm cằm cô để cho cô ngừng đầu nhìn anh, cau mày mà không vui hỏi : “An Nhược Tố, mất đồ nên linh hồn nhỏ bé cũng mất đi sao ?”

“A, linh hồn em nhỏ bé chỗ nào, chỉ là có chút buồn rầu thôi. Qua tối nay đảm bảo em sẽ đầy sinh lực, tươi cười rạng rỡ đấy.” Tố Tố đẩy tay anh ra, sợ sẽ tiết lộ quá nhiều tâm sự nên cố gắng để cho mình có chút phấn chấn. Cô xoay người lấy túi ở trên giường, lấy ra vài thứ từ bên trong : “Đây là thịt bò khô với pa tê mà mẹ em làm cho anh, còn có ít thứ em mua cho anh, đều là anh thích ăn đấy. Còn có em đã xem qua mẹ rồi, thân thể đã khôi phục rất tốt, anh đừng lo lắng.”

Sở Lăng Xuyên nhìn hộp thịt bò khô kia một chút mà nói : “Cơ thể mẹ không tốt, em hãy nói với mẹ là sau này đừng chuẩn bị mấy cái này đâu.”

“Báo cáo !”

Lúc này ngoài cửa có một tiếng kêu có lực đúng lúc cắt đứt hai người đang nói chuyện, Sở Lăng Xuyên quay đầu hô : “Đi vào đi !”

Là chiến sĩ ban thông tin vội tới mà đưa cơm tới cho Tố Tố và Sở Lăng Xuyên. Thấy thức ăn thì lúc này Tố Tố mới cảm giác được bụng đói rồi, cô cũng không cần Sở Lăng Xuyên nói gì mà rất tự giác đi rửa tay rồi cùng anh ngồi xuống ăn cơm.

Ăn no rồi cũng không cảm thấy lạnh nữa, chiến sĩ trẻ kia lại lấy mấy đồ đó đi. Sở Lăng Xuyên không nghỉ ngơi mà nói với Tố Tố : “Em nghỉ ngơi trước đi, anh còn có chút chuyện nên lát nữa sẽ về muộn.”

“Ừ, anh đi làm việc đi.”

Sở Lăng Xuyên đi làm việc rồi thì Tố Tố cũng rửa mặt rồi nằm trên giường nghỉ ngơi nhưng lại không ngủ được. Cô cố gắng không để mình suy nghĩ lung tung nhưng lại không cách nào khống chế trong đầu vụt bỏ những thứ chuyện cũ kia cùng phần tình cảm ẩn dấu mà cô biết mình không nên nghĩ lại nữa. Cô đã lập gia đình, có một người chồng yêu thương cô như vậy, đã qua thì liền qua đi, nên nhớ thì liền nhớ đi, nhưng mà bóng dáng chột lóe kia vẫn quấy nhiễu cô nhưng cũ. Suy nghĩ không thể kiểm soát mà tâm cũng không cách nào bình tĩnh được.

Trong lúc Tố Tố lẩn lộn vì khó ngủ thì Sở Lăng Xuyên đã trở lại, nhìn Tố Tố chưa ngủ mà ngồi bên cạnh cô rồi ôm lấy cô, cúi đầu hôn cô một cái : “Còn buồn rầu gì vậy, mới có mấy chuyện đầu chữ. Được, rồi, nhanh cười cho anh cái nào.”

Tố Tố không lên tiếng chính là chỉ nhìn thẳng anh, nhìn chòng của cô. Cô tự nói với mình, anh mới phải là người để cho cô nghĩ đến, nhớ tới người đàn ông kia lần nữa đều là vô cùng sai lầm. Cô điều chỉnh tâm tình một cái, đưa tay bóp mũi anh mà bướng bỉnh nói : “Vị quân nhân này, em không bán nụ cười, ngài cũng đừng ép buộc người khác.”

Sở Lăng Xuyên làm chuyện xấu mà véo eo cô : “Không cười phải không ? Có anh ở đây thì em không cười cũng phải cười.” Tố Tố cuối cùng cũng bị nhột mà bật cười.

Hai người ồn ào như vậy, cũng coi như sau cơn mưa trời lại sáng, tay anh mùi phần nhanh chóng mà dờn lên trên ngọn núi của cô. Tố Tố nắm chặt tay anh không để cho anh làm chuyện xấu. Cái mũi tiến tới trước mặt anh, dùng sức ngửi ngửi rồi về mặt thân bí nói : “Ồi, tiểu Xuyên Xuyên, cuối cùng em cũng coi như biết tại sao đàn ông lại được gọi là xú nam nhân (*) rồi. Anh đã bao lâu chưa tắm vậy.”

(*) xú nam nhân : Ý chỉ người đàn ông thối, ở đây “thối” là xấu xa nhưng chị chơi chữ nên thành thối trong “thối hoắc” ý. Tại vì để đàn ông thối không hợp nên mình giữ nguyên.

“Cái này làm sao có thể gọi là xú nam nhân chứ (*), cái này gọi là mùi đàn ông, em hiểu chưa ?” Ông trời nhưng lại chứng minh, ngày hôm qua anh cũng không tắm, do quá mệt mỏi nên ngã xuống liền ngủ luôn, nhưng mà một ngày không tắm nghiêm trọng như vậy sao ? (Không phải nghiêm trọng mà là cực kỳ nghiêm trọng !!! Con gái đâu ai chịu được một ngày không tắm một lần chứ ?!)

“Cuồng tự kỷ rồi, nhanh đi tắm đi.” Tổ Tổ đẩy anh, Sở Lăng Xuyên cũng đứng dậy mà chạy vào nhà vệ sinh tắm tấp. Sau mấy phút thì liền trần truồng chạy lên trên giường mà tắt đèn rồi chui trong chăn. Cánh tay dài mướt, chân dài vừa nhấc đã ôm Tổ Tổ vào trong ngực rồi. Nếu là trước kia anh khẳng định đã ngay tại chỗ mà hành quyết Tổ Tổ, để ở phía dưới mà một hồi yêu thương cô thật tốt. Nhưng hôm nay anh chỉ ôm Tổ Tổ như vậy, đơn giản ôm cô ngủ mà tâm không chút ý nghĩ mờ ám.

Tổ Tổ có tâm sự, anh cũng nhìn ra được. Mà anh ít nhiều cũng có tâm sự cho nên không có chút tâm tình nào cả. Mà Tổ Tổ vùi ở trong ngực anh, ngửi mùi đàn ông nhẹ nhàng khoan khoái của anh mà giờ tay eo hông anh. Anh ôm cô không có động tĩnh gì nhưng Tổ Tổ lại không thành thật, tay nhỏ bé mềm mại lại nhẹ nhàng vuốt ve bụng anh, môi hôn vào cằm anh như trêu chọc anh.

Râu Sở Lăng Xuyên có chút thô ráp lại có chút ghim (?) người, cô trái lại có chút sợ hôn môi anh. Một lần một lần, giống như là đang ăn kẹo lại giống như chú chó con gặm loạn làm Sở Lăng Xuyên có chút nhìn không nổi nữa, cầm tay cô mà giọng nói khàn khàn hơi trầm : “An Nhục Tổ, đây là em đang nghiêm trọng quyến rũ đây !”

Tổ Tổ cúi đầu hôn lên yết hầu của anh, giọng nói mềm mại mà thật thấp, lại hết sức khẳng định nói : “Đúng vậy, tiểu Xuyên Xuyên, em đang quyến rũ anh mà, không biết có thành công không ?” (Thành công là cái chắc, e đợi tiểu bánh bao lâu lắm rồi ^^)

“Tiểu bảo bối, đây là em tự tìm...” Người Sở Lăng Xuyên vừa lật đã đè Tổ Tổ ở phía dưới rồi, vừa lật liền triển miên hôn đến nỗi hô hấp của cả hai không nổi, trong ban đêm yên tĩnh mà lại vang bên tai, rõ ràng như vậy. Tối nay Tổ Tổ nhiệt tình như lửa, giống như một cây dây leo quấn quanh anh mà để cho anh gần như không khống chế được mà phóng ra ngoài. Khi anh chiếm lĩnh cô thì hai tay anh nắm chặt cô, giọng nói không ổn định mà khàn khàn hỏi : “Tiểu bảo bối...Anh là ai, anh là ai ?”

Tổ Tổ vịn bờ vai anh, hàm răng nhẹ cắn bả vai của anh mà không nói lời, anh liền làm chuyện xấu rồi bắt cô : “Anh là ai, gọi tên anh đi...gọi...”

“Lăng Xuyên...” Một tiếng thì thầm thật nhỏ nhưng cũng đã làm Sở Lăng Xuyên giống như ở trên trời, anh chỉ muốn yêu thương cô gái này thật tốt, đoạt lấy, điền cuồng đoạt lấy, triển miên vô cùng...

Một đêm hoan ái làm Tổ Tổ ngủ đến hôn mê, lơ mơ nghe thấy tiếng động thức dậy, cũng cảm nhận được Sở Lăng Xuyên rời giường. Nhưng mà cô chỉ muốn ngủ mà không phải dậy, trong lúc mơ mơ màng màng cảm giác được Sở Lăng Xuyên hôn môi cô rồi sau đó là âm thanh đóng cửa. Cô lại tiếp tục ngủ thật say.

Cái này chính là ngủ mãi cho đến tận 10 giờ sáng, sau khi tỉnh lại thì cô thấy đầu có chút mê man, nghĩ thầm có lẽ là không có nghỉ ngơi tốt thôi. Lúc cô thức dậy thì phát hiện ra ở đầu giường để một chiếc điện thoại di động, còn có một tờ giấy. Trên đó viết chính là : Cho em mượn điện thoại di động, hai ngày nay em tạm thời dùng đi. Hôm nào trở về thì mua một chiếc, chỗ này không có biện pháp để mau. Còn chuyện ví tiền thì anh đã báo công an, em yên tâm nghỉ ngơi đi, vui vẻ chơi đùa mà chờ anh về đây.

Tổ Tổ nhìn mà nhìn cười không được, sau khi rời giường rửa mặt thì liền có chiến sĩ trẻ đưa bữa sáng tới, vẫn còn nóng đấy. Tổ Tổ cảm ơn cũng cảm động, cầm một hộp thịt bò khô cho chiến sĩ trẻ kia.

Ăn xong bữa sáng thì cảm thấy đầu óc có chút lơ mơ nên cô liền đi xuống tầng một chút, hóng gió một lúc có lẽ sẽ tốt chút ít. Cô cầm điện thoại đi xuống tầng, ở sân cỏ dành cho người thân giảng cơ một lát mà vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, cô lúc này mới phản ứng lại là mình không phải bị bệnh. (Em lấy chị, cặn lõi rồi... :v)

Ngày hôm qua vì mất đồ nên cô nóng nảy thì cả người mới có mồ hôi, sau đó lại có gió lạnh thổi qua nên có thể bị cảm rồi. Cô đưa tay sờ đầu mình một chút, quả thật có chút nóng, hẳn là uống thuốc sẽ tốt nhưng mà không có mang thuốc chứ.

Tổ Tổ muốn đi lên tầng nhờ vài thân nhân nhà khác nhưng lại cảm thấy quá làm phiền người ta rồi. Ừ, nghĩ ra rồi, cô lấy điện thoại ra rồi gửi cho Sở Lăng Xuyên cái tin nhắn : Em hình như phát sốt rồi, anh có thể về đây một chút không ?

Sở Lăng Xuyên đang không ngừng huấn luyện thì từ trong điện thoại vang lên tiếng có tin nhắn. Nên nói chuyện cũng đã nói xong rồi nên Sở Lăng Xuyên liền để mọi người huấn luyện tiếp. Anh đưa tay lấy di động từ trong túi quần ra thì vừa nhìn thấy chính là điện thoại kia mà Tổ Tổ đang cảm gửi tin nhắn tới. Anh mở ra tin nhắn thì liền nhìn thấy, sắc mặt Sở Lăng Xuyên cực kỳ đặc sắc, đầu tiên là sùng sốt một chút rồi lại cau mày, sau đó là một trận cười. Nội dung tin nhắn như sau : Em hình như phát dâm (*) vậy, anh có thể về đây một chút không ?

(*) Convert ghi thể rồi, khi mình edit cũng không có từ đó nên thử search GG và có thể thấy rằng, convert này quả là xịn...

Sở Lăng Xuyên ghen cười, dặn dò nhân viên truyền tin mấy câu rồi liền chạy tới chỗ dành cho người nhà ở. Vừa đi vừa nghĩ đến nội dung trong tin nhắn ngắn đó, nghĩ tới nghĩ lui phỏng đoán Tổ Tổ chắc định nói là phát sốt nhưng lại đánh chữ thành cuồng dâm, dù âm đọc giống nhau nhưng ý nghĩa lại rất khác nhau nha.

Mặc dù trong lòng lo lắng có phải cô bị bệnh hay không nhưng vẫn rất không có lương tâm mà một đường trở về chỗ dành cho người nhà đều cười to, phải đi xem một chút vợ bảo bối của anh rốt cuộc là phát dâm hay là phát sốt đấy. Phát sốt thì tìm bác sĩ nhưng phát dâm thì anh tuyệt đối bảo đảm là anh phải đến trị bệnh đấy. Đi nhanh mấy bước lớn lên tầng rồi đi tới phòng bọn học, anh vừa đẩy cửa ra liền kêu : “Vợ !”

Trong phòng trống rỗng, chăn đệm đều được gấp gọn gàng, chỗ nào có bóng dáng Tổ Tổ đâu, Sở Lăng Xuyên nhú mày, người đâu rồi ? Chẳng lẽ ở nhà vệ sinh, anh đi tới mà đẩy cửa nhà vệ sinh rồi nhìn một chút, cũng không có.

“Tổ Tổ !”

Sở Lăng Xuyên hô lên nhưng không có gọi được Tổ Tổ, lại làm cho một người nhà khác bị kinh động mà tới đây, không hiểu hỏi : “Doanh trưởng, chuyện gì vậy ?”

“Có thấy vợ tôi không ?”

“Mới vừa rồi còn thấy cô ấy ở đây tập thể dục mà, cô ấy không trở lại sao ?”

“Không sao, có thể cô ấy đi vòng quanh bên ngoài rồi.” Sở Lăng Xuyên nói xong thì cũng rời khỏi chỗ dành cho người thân, nhưng Tổ Tổ ở đâu được chứ ? Cô gái này lại làm ra cái nguy hiểm gì đây, gửi một cái tin nhắn nói mình bị cưỡng dâm rồi lại không thấy người đâu.

Choáng rồi, đây là tình huống gì đây ? Cái này cả phát dâm và phát sốt thì hậu quả đều rất nghiêm trọng đây. Dưới tình huống cấp bách liền nhớ tới số điện thoại của cô. Cô bấm số điện thoại đó nhưng khi gọi lại không ai trả lời làm cho Sở Lăng Xuyên không khỏi lo lắng, làm sao lại không nghe điện thoại, chẳng lẽ là bị nóng kịch liệt quá mà té xỉu ?

Không, ngàn vạn lần đừng như vậy chứ, Sở Lăng Xuyên đóng sầm cửa mà chạy xuống tầng.

Sở Lăng Xuyên gọi mấy người chiến sĩ rồi để cho họ tìm người quanh doanh trại, anh thì lại giống như kiến bò trong chảo mà đi loạn xung quanh tìm Tổ Tổ, nhưng mà tìm khắp nơi cũng không tìm được người, hỏi lính trực cổng và lính trinh sát nhưng cũng không thấy Tổ Tổ đi ra ngoài.

Kỳ lạ, một người lớn sống sờ sờ như vậy liền có thể lập tức không thấy được sao ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Chương 49 : Người đàn ông kia

Không tìm được Tổ Tổ thì người gấp gáp nhất chính là Sở Lăng Xuyên, cũng không phải anh sợ cô lạc đường mà là sợ cơ thể cô không thoải mái mà xảy ra vấn đề gì đó, nhưng mà tìm tới tìm lui cũng không tìm thấy người đâu mới kỳ lạ.

Nhưng phản ứng kịp nhất cũng là Sở Lăng Xuyên, hình như nghĩ tới điều gì đó mà anh nhấc chân chạy đến nơi ở của người nhà, mấy người chiến sĩ không rõ cho nên chỉ đành phải đi theo anh mà chạy vội một đường đến trên tầng nơi ở của người nhà. #meoancamam #DDLQĐ

Sở Lăng Xuyên trước tiên đẩy cửa phòng mình ra đã, nhìn một chút không có người ở đây thì anh nhướng mày chạy đến cửa phòng thứ hai cách đó, gõ tay mở cửa, cửa mở ra thì chỉ thấy trên giường có một thân thể nhỏ nhỏ cuộn tròn lại.

Anh đứng đó mà trở nên sững sờ một khắc, trái tim cũng để xuống. Mấy người chiến sĩ cũng chen tới chỗ cửa mà nhìn xung quanh bên trong thì thấy có một người ngủ đến bất tỉnh nhân sự, cũng giật mình sững sốt một chút rồi tiếp theo lại nhìn không được bật cười.

Sở Lăng Xuyên cũng có chút dở khóc dở cười, bọn họ tìm người đến ngắt trời, không ngờ cô thế nhưng lại đang ở trong phòng. Chỉ là hình như đi nhầm cửa thôi, phòng này là mới vừa dọn dẹp vào buổi sáng do có một người nhà muốn tới nên cửa cũng không khóa, đoán chừng Tổ Tổ đi nhầm cửa rồi. Trong phòng ngoài phòng cũng không khác nhau lắm nên khó trách sẽ nhầm lẫn. Cái này đúng là lẩn lộn cmnr.

Sau một khắc sững sờ thì lúc này Sở Lăng Xuyên mới làm một bước dài mà vội tới cạnh giường, đứng ở bên giường mà đưa tay sờ đầu cô, nóng, anh quay đầu kêu với mấy chiến sĩ ngoài cửa : “Nhanh đi thông báo cho nhân viên y tế !”

“Vâng !” Mấy người chiến sĩ đáp một tiếng rồi cũng xoay người chạy đi, Sở Lăng Xuyên lại một phen ôm lấy Tổ Tổ rồi đi tới phòng của bọn họ. Lúc này Tổ Tổ bị lẩn qua lẩn lại cũng tỉnh, ánh mắt mê man mở ra liếc anh một cái rồi lại khép lại.

#mèo #editordiendan #đăng-sóm-và-đầy-đủ-nhất-tại #diendanlequydon

Nhân viên y tế rất nhanh đã tới, cùng đi còn có chính trị viên, Sau khi đo nhiệt độ thì quyết định cho Tổ Tổ truyền nước biển, nhân viên vệ sinh treo túi nước biển để truyền lên rồi khử trùng cho tay Tổ Tổ, lúc cầm kim tiêm định đâm vào thì Sở Lăng Xuyên lại nói : “Cậu phải đảm chính xác nhưng đừng đâm đau !”

Nhân viên y tế không lên tiếng, chính trị viên thì không nhịn được nói : “Cậu là bác sĩ hay người ta là bác sĩ vậy, làm cho người ta căng thẳng, có thể tiêm chính xác cũng biến thành tiêm không chính xác mất.”

Sở Lăng Xuyên không nói gì nữa, nhân viên y tế lại rất thuần thục tiêm xuống một lần, rất chính xác đấy. Tổ Tổ bị tiêm mà có chút đau nên tỉnh lại một cái nhưng lại lập tức mê man mà ngủ tiếp, chuẩn bị xong tất cả thì nhân viên y tế cùng chính trị viên cũng rời đi. Sở Lăng Xuyên ngồi yên ở mép giường, bàn tay thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, một lần lại một lần mà tràn đầy đau lòng cùng yêu thương, thật giống như anh hi vọng khẽ vuốt như vậy có thể làm cô mau khỏe hơn chút.

Tổ Tổ cứ ngủ miên man như vậy, chẳng qua là trong lúc mơ màng thì cô cũng biết mình bị tiêm nhưng mà khi xong lúc nào rồi thì cô cũng không biết. Cơ

mơ hồ nhớ có một đôi tay ấm áp vuốt ve mặt mình, mở mắt ra thì lại đối diện với một gương mặt tuần tú lộ ra vui mừng cùng đau lòng, không đợi cô nói chuyện thì Sở Lăng Xuyên đã vui mừng cười một tiếng : “Vợ à, em đã tỉnh rồi, cảm thấy đỡ hơn chưa ?”

Trong lòng Tổ Tổ có chút bồn khoăn, sức khỏe này của cô là cái gì đây cái gì cũng không làm thế nhưng lại bị bệnh, còn phải để anh chăm sóc “Thật xin lỗi...Còn phải để anh chăm sóc em, làm chậm trễ công việc của anh. Em đã không sao rồi.”

Sở Lăng Xuyên giơ tay nhéo lỗ mũi của Tổ Tổ một cái, vẻ mặt cố ý không vui nói : “Em là vợ anh mà, nếu ngã bệnh anh không chăm sóc thì người nào chăm sóc em, không cho phép nói lời khách sáo này nữa. Công việc thì nếu có chuyện bọn họ sẽ gọi anh, không làm chậm trễ được.

Như đã nói qua, là anh quá sợ ý nên không có chăm sóc em tốt. Tối hôm qua đã cảm thấy nhiệt độ cơ thể em không đúng nhưng cũng không nghĩ tới sẽ bị ốm như vậy. Việc này đều tại anh, bảo bối, em nhanh khỏe lên, nhé ?”

Tổ Tổ mím môi cười cười, cô đưa tay cầm tay anh “Được rồi, em cảm thấy trước đó anh nói rất đúng, em không nói lời khách sáo với anh, anh cũng đừng nói lời khách sáo với em, ai cũng không tự trách. Được không ?”

“Được, nghe lời vợ.” Sở Lăng Xuyên vừa nói vừa hôn trên môi Tổ Tổ một cái.

Tổ Tổ cảm thấy quả thật có tinh thần hơn nhiều, giống với người không bị làm sao vậy. Nhưng mà Sở Lăng Xuyên nói ngày mai còn phải tiêm nữa, cô nói không cần nhưng anh nơi đó sẽ nghe theo ý của cô sao, còn nói đây là mệnh lệnh nữa chứ.

Cơm trưa thì có một vị người thân làm xong rồi đưa tới, đặc biệt làm khẩu vị nhẹ rất thích hợp cho Tổ Tổ đang bị bệnh này ăn. Mặc dù số lần tới không nhiều nhưng mà mỗi lần Tổ Tổ vẫn có thể ở đây mà cảm nhận được sự đơn giản mà cảm động ấm áp.

Buổi chiều Sở Lăng Xuyên tạm thời có chuyện nên dặn dò Tổ Tổ nghỉ ngơi thật tốt rồi liền vội vã đi ra ngoài, có hai người nhà đến nói chuyện phiếm với Tổ Tổ, lúc này cô mới biết buổi sáng mình đã làm chuyện xấu cỡ nào. Đi nhầm phòng mà làm hại mọi người đi tìm kiếm. Cũng may không có người chê cười cô bởi vì cô bị ốm, cũng nghĩ đến cô phát sốt nên mới mơ hồ, thật ra thì chỉ có Tổ Tổ biết cô xác thực phân biệt không rõ các nơi.

Lúc đó xuống tầng thì cô cũng không khóa cửa, dù sao chỗ này đều là người cô tin tưởng nhất nên khóa cửa cũng không cần thiết. Nhưng sau khi trở về vừa lên tầng thì liền choáng váng, mỗi cửa phòng đều cùng một dạng mà lúc ra ngoài cũng không có chú ý cho nên lúc đó liền mơ hồ.

Thử đẩy một cửa phòng thì khi đẩy ra cô liền đi vào, đi nhà vệ sinh một chút rồi sau đó đầu liền choáng váng mà ngã xuống ngủ, nhưng mà tại sao Sở Lăng Xuyên lại không gọi điện thoại cho cô đây ?

Tổ Tổ tìm điện thoại rồi nhìn thấy cô cuộc gọi nhớ, là Sở Lăng Xuyên gọi, nhưng mà làm sao cô lại không nghe thấy nhỉ ? Để cho một người nhà khác thử gọi một chút, bị kịch rồi, máy này điện thoại di động câm (*) nên không có tiếng.

(*) Ở đây mình nghĩ ra là điện thoại để chế độ yên lặng ấy. (đêm mình cũng hay làm thế, chẳng may nửa đêm có tiếng nhạc thì đừng hỏi tại sao.)

Tóm lại là đã đen lại càng đen.

Mọi người trò chuyện một lát rồi cũng không kéo dài Tổ Tổ nghỉ ngơi mà rời đi, Tổ Tổ nằm ở trên giường lại mê man ngủ. Khi tỉnh lại đã là...4 giờ chiều, đi nhiệt độ cơ thể thì không nóng nữa, cô rời giường đi nhà vệ sinh thì lúc ra ngoài liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Sở Lăng Xuyên trở lại, vừa vào cửa liền hỏi : “Bảo bối, như thế nào rồi, có còn chỗ nào không thoải mái hay không ? Còn nóng sao ?”

“Mới vừa rồi đo nhiệt độ thì không nóng nữa rồi.” Hi vọng không lặp lại, nhưng mà cô truyền rất ít nước biển, thỉnh thoảng mới có một lần nên hẳn có tác dụng rồi. Cô đi tới rồi ngồi xuống bên giường, rất nghiêm túc hỏi : “Sở Lăng Xuyên, anh nói em cùng nơi này có phải quá xung khắc không, mỗi lần tới đều bị xấu hổ.”

Sở Lăng Xuyên cười, đoán chừng là Tổ Tổ biết chuyện buổi sáng rồi, anh ngồi bên người cô, cánh tay dài duỗi một cái đã ôm lấy cô “Em cứ coi đây là một kiểu hoang nghênh đặc biệt đi, cả đời khó quên được, sau này có nhớ lại thì cũng có nhiều ý nghĩa.”

Tổ Tổ quay đầu trừng anh, buồn bực nói thầm : “Tại sao không phải dành cho anh loại tư liệu sống này để nhớ lại mà lại là em ? Ông trời cũng quá không công bằng, đây không phải rõ ràng bắt nạt người khác sao.”

“Nhưng mà như đã nói qua, anh gọi lớn tiếng như vậy, gọi điện thoại cho em nhưng em cũng không nghe được sao ?” Bàn tay Sở Lăng Xuyên vuốt vuốt đầu nhỏ của cô, thuận tiện thử nhiệt độ ở trán cô một chút, không nóng thì cũng yên tâm rồi.

Nói đến điện thoại di động thì cô có thể kêu oan “Anh gọi em ? Em không nghe thấy mà, có thể là do đang ở trong nhà vệ sinh. Còn có nữa, anh không biết xấu hổ mà nói điện thoại di động, chuông điện thoại kia căn bản là không vang, hỏng rồi.”

Nói đến điện thoại di động mà Tổ Tổ kêu oan, Sở Lăng Xuyên lại nhin không được nhớ tới tin nhắn mạnh mẽ kia, lại nở nụ cười làm Tổ Tổ nhéo lỗ tai anh “Tiểu Xuyên Xuyên, anh cười gì vậy, có gì buồn cười sao ?”

“Muốn biết sao.” Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ để cô ngồi trên đùi anh, sau đó lấy điện thoại ra rồi tìm cái tin nhắn ngắn đã được gửi kia, về mặt thần bí “Muốn biết thì trước hết phải hôn anh một cái đã.”

Tổ Tổ mở to hai mắt trừng anh, cuối cùng hơi nghiêng mặt, đầu ngẩng cao mà khinh thường nói : “Tốt, anh cũng dám bắt nạt bệnh nhân, là cái gì vui được

chứ, em mới không nhìn đấy.”

“Thật sự không nhìn ?”

“Không nhìn !”

Sở Lăng Xuyên giờ trò xấu mà cố ý để điện thoại trước mặt Tổ Tổ. Vốn là Tổ Tổ không nhìn nhưng người ta lại rất cố chấp để cho cô nhìn thì không nhìn mới lạ, cô liền cẩn thận xem thử, ở đây không phải là tin nhắn mà cô gửi cho anh sao ?

Em giống như bị rối loạn, anh có thể về một chút không ?

Choáng rồi, thế nào cũng thấy đám đang đấy ? Tin nhắn phóng đăng như vậy là cô gửi sao ?

Đầu tiên Tổ Tổ sững sốt một chút, tiếp theo khuôn mặt nhỏ nhắn liền vọt cái đỏ lên, nóng hừng hực, cô hận không thể tìm cái động mà chui vào, Sở Lăng Xuyên lại cố ý trêu chọc Tổ Tổ : “Tiểu bảo bối, không nghĩ tới em lại không bị gò bó như vậy, nhỉ ?”

“A, Sở Lăng Xuyên, anh, anh xóa đi. Đó là em đánh sai chữ mà, quay trở lại là em đánh nhầm mà, anh mau xóa đi.”

Tổ Tổ vừa xấu hổ vừa vội, giờ tay muốn cướp điện thoại để hủy diệt chứng cứ nhưng Sở Lăng Xuyên thân thủ nhanh nhẹn hơn nhiều, chỗ nào có thể để cô được như ý chứ, bàn tay cầm điện thoại di động nắm cực kỳ chặt, còn cười đến không thể kiềm chế.

Sở Lăng Xuyên cười, Tổ Tổ nghe đến tin nhắn mà cô đã gửi kia, xấu hổ quần bách cũng biến thành cười, vừa cười vừa giận kêu : “Sở Lăng Xuyên, anh cái người xấu xa này, biết rõ là đánh sai chữ mà còn cố ý cầm tới trêu em, đưa máy cho em !”

Tổ Tổ rất dễ dàng bắt được tay anh cầm điện thoại di động nhưng mà điện thoại bị anh cầm trong lòng bàn tay, cô dùng sức gỡ bàn tay anh ra nhưng làm thế nào cũng gỡ không ra, tay của anh cũng là tay sao ? So với kim sắt cầm chặt hơn.

Sở Lăng Xuyên bình tĩnh ngồi ở đằng đó, nhìn dáng vẻ gấp gáp giống con khỉ của Tổ Tổ mà nhẹ nhàng nói : “Hôn anh một cái, anh liền đưa điện thoại di động cho em, tin nhắn kia sẽ mặc cho em xử lý, em tính làm gì giờ.”

“Em bị ốm.”

“Sức đề kháng của anh mạnh, không sợ. Đến đây đi.”

“Được, hôn thì hôn, nhưng mà chờ một chút.” Hôm nay bất cứ giá nào cô cũng phải để cho anh đắc ý một lần, chính là ngàn vạn lần đừng hối hận đấy, Tổ Tổ suy nghĩ rồi cúi đầu, trực tiếp hôn lên cổ của người nào đó.

“A !” Sở Lăng Xuyên hét thảm một tiếng, chỗ nào là hôn cơ chứ, Vampire sao mà liền cắn cùng hút vậy.

Tổ Tổ ngẩng đầu nháy mắt nhìn anh, và ở cổ cô cũng để lại cho anh một dấu răng “Tiểu Xuyên Xuyên, vết hôn này cùng tin nhắn chị sẽ đưa anh để kỷ niệm, anh tốt nhất nên giữ lại ha !”

Sở Lăng Xuyên chạy vội tới nhà vệ sinh thì vừa nhìn liền thấy trên cổ có một dấu hồng, mặt xanh lại, cái này làm anh gấp người như thế nào. Xoay người ra khỏi nhà vệ sinh, thấy Tổ Tổ ngồi ở bên giường, hai chân duỗi đưa mà vẻ mặt đặc ý. Anh trầm mặt, từng bước từng bước nhỏ đến gần, Tổ Tổ thấy thật áp lực mà từng chút từng chút nhích vào bên trong giường. Cho đến khi không thể lui được nữa thì bị Sở Lăng Xuyên ôm cổ, mặt trận hôn liền tục hạ xuống. Hai người cứ rối loạn như vậy đến sau một lát thì Tổ Tổ lại ù rũ, chút tinh thần mới vừa rồi cũng biến mất, lười biếng nằm ở nơi đó mà buồn bã ỉu xiu, dù sao còn chưa khỏe mạnh hoạt bát lại được.

Nhìn Tổ Tổ buồn bã mà Sở Lăng Xuyên cũng không có tâm tình gì, khó chịu theo. Anh thực hi vọng người ngắc bệnh chính là mình, cơ thể của anh đề kháng một chút liền qua, nhưng mà Tổ Tổ lại không như vậy.

Buổi tối Sở Lăng Xuyên làm bữa tối, có nhiều dinh dưỡng nhưng không ngấy, nhưng mà Tổ Tổ cũng không ăn được bao nhiêu, anh liên tục dụ dỗ cùng uy hiếp mới làm cô ăn nửa bát cơm, uống một chén canh cá. Tổ Tổ như vậy làm cho anh vừa sốt ruột vừa đau lòng.

Ăn cơm tối xong lại để cho nhân viên y tế tới một chuyến, đưa cho chút thuốc.

Tổ Tổ uống thuốc rồi ngủ sớm một chút, Sở Lăng Xuyên lại cả đêm chưa ngủ, thỉnh thoảng thử nhiệt độ của cô một chút, sợ cô lại lên cơn sốt lần nữa. Dùng chăn bọc cô thật chặt, hai người không khỏi ra mồ hôi toàn thân, là ai nói đổ mồ hôi là nhanh tốt lên vậy.

Ngày hôm sau Tổ Tổ cảm thấy tinh thần sáng khoái hơn, cảm giác rất tốt, đo nhiệt độ cũng không nóng, tốt lắm. Nhưng Sở Lăng Xuyên vẫn kiên trì truyền nước biển lại lần nữa, cũng quá kiên trì. Bất đắc dĩ cô lại bị tiêm một mũi nữa. Tổ Tổ nằm ở đó, trong lúc vô tình phát hiện trên cổ Sở Lăng Xuyên lại dán hai băng gạc, chính là vị trí cô cắn hôm qua đấy mà, cô không nhận được cười rút liền bị Sở Lăng Xuyên hung hăng trợn mắt nhìn một cái : “Cũng là em làm khá đấy.”

Tổ Tổ tiếp tục không phúc hậu cười. Cũng không nhận được nghĩ lần này tới đây cũng không yên ổn, đầu tiên là mất đồ, rồi lại bị ốm, thật là giày vò nhau mà. Cũng may không có gì đáng ngại, buổi chiều cô cũng phải trở về rồi, cảm khái thời gian trôi qua thật nhanh mà.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Chương 49.2 : Người đàn ông kia

Không nói hai ngày nay cô ngã bệnh, Sở Lăng Xuyên đều cẩn thận chăm sóc cô, ban đêm mấy lần cô tỉnh lại đều phát hiện anh vẫn thức mà sờ trán cô, vì cô mà dịch chân, từng li từng tí đều là nồng đậm quan tâm cùng lo lắng.

Khi Tổ Tổ truyền nước biển thì trong doanh trại có chuyện nên Sở Lăng Xuyên phải rời đi một lúc, anh lại để cho nhân viên y tế trông coi Tổ Tổ. Đợi đến khi truyền nước biển lại xong xuôi thì Sở Lăng Xuyên mới vội vã chạy về, cũng đã đến giờ cơm trưa rồi.

Cơm trưa thì ăn ở nhà ăn, Sở Lăng Xuyên phải mời khách nên đồng thời hôm qua còn có một vị người nhà của Đại đội trưởng đến ở, mà lại là căn phòng Tổ Tổ đã đi qua kia, vợ đại đội trưởng đang định từ việc để đến doanh trại cùng chồng đấy.

Hỏi Tổ Tổ có ý định này hay không, chỗ cô cách doanh trại nói xa không xa mà nói gần cũng không gần. Theo quân đội cùng anh nhưng không ai nghĩ đến cả, Sở Lăng Xuyên cũng không có hỏi qua, thật ra như bây giờ cũng rất tốt rồi, chẳng qua là cô không biết lái xe nên dọc đường phải giằng co một phen thôi.

Buổi chiều, Tổ Tổ phải đi nên Sở Lăng Xuyên đã sắp xếp xong đồ của Tổ Tổ, dứt riêng tiền cho cô thật tốt rồi ôm cô mà nhìn lại “Vợ à, sau khi trở về mỗi ngày nên dậy sớm chạy vài bước, rèn luyện nhiều hơn. Nếu không em cái người nhỏ bé ốm yếu như vậy thì anh yên tâm thế nào.”

Tổ Tổ cười nói : “Được rồi, không có chuyện gì đâu, em chỗ nào yếu ớt như vậy chứ. Lần này là ngoài ý muốn nên anh đừng lo lắng, em bảo đảm sẽ khỏe mạnh ở nhà, không ngã bệnh mà buổi tối cũng không chạy loạn, điện thoại bất cứ lúc nào cũng có thể gọi ?”

“Ừ, vậy anh mong đợi ở biểu hiện của em.”

Tổ Tổ về nhà, buổi chiều anh có việc mà cô mới khỏi bệnh, không muốn dọc đường cô bị giầy vò nữa mà bệnh nên Sở Lăng Xuyên để cho một người chiến sĩ lái xe đưa cô về. Trước khi đi Tổ Tổ ngồi ở trong xe, anh chỉ vẫy vẫy tay về phía cô rồi xe liền lái đi.

Hơn một tiếng thì cũng đến cửa nhà ba mẹ, Tổ Tổ mời chiến sĩ trẻ kia vào trong ngồi một chút nhưng chiến sĩ kia nói gì cũng không chịu, ngược lại khi Tổ Tổ xuống xe lại đưa cho cô một vật.

“Chị dâu, đây là doanh trường để em đưa cho chị.”

Tổ Tổ nhận lấy vật đó, lại là ví tiền của cô, đã tìm được rồi. Hỏi chiến sĩ kia mới biết, là công nhân vệ sinh tìm được ở thùng rác mà giao cho đồn công an gần đó. Bởi vì đã báo án nên họ liền liên lạc cho Sở Lăng Xuyên hãy cầm đồ về. Trong ví tiền trừ tiền mặt thì chứng minh thư các thứ đều ở đây, tấm hình kia cũng an toàn nằm trong ngăn kẹp trong suốt.

Chiến sĩ kia cũng hoàn thành nhiệm vụ nên liền lái xe rời đi. Tổ Tổ trở vào tổng nhà ba mẹ, sợ quấy rầy anh làm chính sự nên sẽ dùng điện thoại của ba để gửi cho anh tin nhắn nói cho anh biết đã về đến nhà. Tổ Tổ có chút không hiểu, tại sao Sở Lăng Xuyên không có tự mình đưa cho cô ? Là bởi vì anh thấy tấm hình hay là căn bản anh không có nhìn ? Không nghĩ ra, không thông suốt được...

Điện thoại di động mất, tiền mặt cũng mất. Thế tín dụng cũng mất, nhưng mà không đổi tiền việc gì tiền hơn, tấm thẻ này cũng không có bao nhiêu tiền, cô còn một tấm thẻ nữa cơ, tấm này được gửi tiền định kỳ còn cái (bị mất) kia là tiền tiêu vặt.

Buổi trưa thứ Hai, trước Tổ Tổ đi làm thẻ điện thoại, buổi chiều sau khi tan việc thì mới đi mua điện thoại di động mới, trả tiền xong liền rời đi. Lấp thẻ điện thoại vào rồi lập tức gọi điện cho Sở Lăng Xuyên, muốn nói cho anh biết mình đã mua điện thoại di động rồi. Nhưng mà cô vừa mới gọi, còn chưa kịp nói chuyện đó thì bên kia liền truyền đến giọng nói của Sở Lăng Xuyên : “Bảo bối, mua điện thoại di động rồi sao ? Em hoàn toàn khỏe chưa, còn bị rối loạn nữa không, hả ? Bị rối loạn thì nhớ uống thuốc, không được tiêm. Vợ à, bị rối loạn cũng không phải đùa giỡn...”

“Cút !” Tổ Tổ gắt lên gầm nhẹ một tiếng, cúp điện thoại mà mặt của cô không tự chủ được sung máu, đỏ tới tận tai, người đàn ông thối này, cố ý nói ra để cười cô.

Ôi, đều là cô gửi nhầm tin nhắn kia mà gây họa, đoán chừng đủ cho anh cười nửa năm rồi.

Tổ Tổ đang định để máy vào trong túi xách thì chuông điện thoại lại vang lên, xem số gọi đến một chút lại là Sở Lăng Xuyên gọi tới. Cô ấn tắt không nhận nhưng anh lại tiếp tục gọi, cô tiếp tục tắt, cuối cùng bên kia gửi tới tin nhắn : Bảo bối, anh sai rồi, nghe điện thoại đi, ngoan nào.

Cuối cùng cô vẫn nghe, hai người hỏi thăm lẫn nhau, nói mấy câu sến súa sau lại lăm lăm nói mấy câu xấu, lúc này mới tắt máy. Tổ Tổ tắt máy xong, ngang đầu đang định đi bộ thì một bóng dáng bỗng nhanh chóng đến mà chặn lại đường đi của cô. Tổ Tổ lui về sau mấy bước, sau khi thấy rõ rần người ngăn đường đi của cô thì đôi mày thanh tú nhíu lại thật chặt, hết sức khó chịu với người đàn ông này. Người ngăn đường cô không ai khác chính là Trì Dật Phi, hẳn lại muốn làm cái gì đây ? (Úm ba la xì bùa, Diêm Vương, Mạnh Bà, mau đi nhận lại người này, đầu thai quá uổng rồi)

Cho dù hắn muốn làm cái gì, hiện tại cô muốn làm chính là cách xa người này, cách nhau không nhiều lắm thì dừng lại. Tổ Tổ xoay người, đi về phía

ngược lại, nào biết người đàn ông này lại tiến lên mấy bước mà tiếp tục ngăn đường đi của cô. Tổ Tổ dừng bước lại, lạnh lùng nhìn anh, không khách sáo nói : “Trì tiên sinh, Trung Quốc có câu ngàn năm, hình như là nói “chớ ngoan không cản đường”, mà anh lại ngăn cản đường của tôi, là có ý gì ?”

Trì Dật Phi ngược lại ôn hòa không giận dữ, giống như đối với lời của Tổ Tổ một chút cũng không tức giận, cười nhạt “Không nghĩ tới em người này cái miệng nhỏ xinh đẹp cũng có thể nói ra lời khiếm nhã để mắng người như vậy.” (Diêm Vương, Mạnh Bà ! Nhanh đi nhận người, ô nhiễm không khí !!!)

Cái miệng nhỏ xinh đẹp, cô hình dung nếu cái này từ miệng Sở Lăng Xuyên nói ra, Tổ Tổ sẽ cảm thấy thật sến súa, nhưng từ tổng miệng người đàn ông trước mắt này nói ra thì cô chỉ cảm thấy lạnh người đến buồn nôn, phải cẩn thận.

“Cô giáo An, tôi nghĩ chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện thật tốt một chút hay không.” Trì Dật Phi vừa nói liền đưa tay muốn nắm cánh tay Tổ Tổ, cô vội vàng né tránh, không vui nhìn hắn : “Trì tiên sinh, mời anh nghiêm túc một chút. Còn có, tôi với anh cũng không có gì để nói.”

Trì Dật Phi tiến tới gần Tổ Tổ, cười đến đáng đánh đòn, nói từng câu từng chữ : “Vậy ngày mai tôi sẽ đi trường học nói, em nghĩ như thế nào ? Tôi nghĩ, thân phận của cô giáo An như vậy thì nhất định không muốn trở thành đối tượng để đồng nghiệp cùng học sinh lúc rảnh rỗi tám chuyện đâu chứ ?” (Diêm Vương ! Mạnh Bà !!!)

“Anh thật vô liêm sỉ đến hết khả năng rồi, được, tôi xin đợi đại giá (*) của anh.” Là uy hiếp mà, cô không chấp nhận, hậu quả là cái gì cô cũng không muốn nghĩ, chẳng qua là cảm thấy không thể thỏa hiệp với người vô liêm sỉ.

(*) đại giá : đại là lớn, giá là xa giá của nhà vua. Ý là sự xuất hiện to lớn của Trì Trật Chân, ấy nhầm, là Trì Dật Phi ^^

Tổ Tổ nói xong muốn bỏ chạy nhưng hai cánh tay lại bị Trì Dật Phi vững vàng bắt được làm cô có chút sợ, không biết rốt cuộc anh muốn như thế nào, đã đánh mà giãy dụa : “Buông tôi ra, người tới, bắt lưu manh !”

Nhưng mà người khác đi tới lui cũng không ai để ý tới cô, chỉ cho là đôi tình nhân đang giận nhau, Trì Dật Phi cười : “Em cần gì phải vậy, tôi lại không làm gì em, chỉ là muốn nói với em một điều kiện thôi, nếu không thể thì tôi sẽ để em đi.”

Tổ Tổ tức giận nhìn hắn “Được, điều kiện gì anh nói đi.”

“Tìm một chỗ rồi nói, nơi này không phải chỗ nói chuyện.” Trì Dật Phi vừa nói liền chỉ một nhà hàng ở đường đối diện : “Đi thôi, vừa đúng lúc cùng nhau ăn tối. Mời.”

Bất đắc dĩ mà Tổ Tổ chỉ đành phải cùng hắn đi đến nhà hàng đối diện kia, nơi đông người nên cô cũng không sợ anh sẽ làm gì, hơn nữa cô cũng phát hiện mình càng phản kháng thì hắn liền càng mãnh liệt hơn, cho nên cô phải thay đổi phương pháp.

Trong nhà hàng có không ít người, hai người ngồi ở một vị trí tương đối yên tĩnh, Tổ Tổ suy nghĩ nên điện thoại cho ai tới giúp đỡ đây, La Vĩ Khôn và Thiệu Minh Thành không thích hợp, nhất định họ sẽ nói cho Sở Lăng Xuyên, cô không muốn Sở Lăng Xuyên biết chuyện này, lại càng không muốn làm liên lụy đến việc anh phạm lỗi gì đó, ảnh hưởng đến tiền đồ.

Quên đi, xem hắn nói cái gì.

Tổ Tổ nghiêm mặt ngồi, Trì Dật Phi thì nhìn chăm chăm cô. Ừ, có thể nói như vậy, bị một người nhìn chăm chăm như thế không phải một loại hưởng thụ mà Tổ Tổ cảm thấy có chút rợn cả tóc gáy : “Trì tiên sinh, phiền toái anh có lời gì thì nói đi.”

“Cô giáo An, tôi cảm thấy em là một cô gái rất ưu tú, xinh đẹp, có cá tính, rất xuất chúng, em nên có cuộc sống tốt hơn. Không lừa em nhưng lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi cảm thấy em là một cô gái để cho tôi động lòng...”

“Cho nên làm sao ?” Tổ Tổ giễu cợt cười cười “Anh là muốn đùa giỡn với con gái sao, hay là muốn một đêm kích tình, hoặc là anh muốn tôi cùng anh kết hôn, hay có lẽ anh thích tiểu tam ? Cho dù anh nghĩ như thế nào, tôi rất trân trọng nói cho anh biết, anh tìm nhầm người rồi.”

“Một đêm, bao một đêm của em, một trăm vạn.”

Tổ Tổ gần như muốn học máu, cũng có loại xúc động muốn đánh một quyền vào mặt hắn, vậy nhất định sẽ rất thoải mái đây. Oh, Sở Lăng Xuyên, nhận anh ban tặng mà giờ vợ anh hình như phải đổi thành cô gái bạo lực rồi đây.

Không, vốn là cô không có danh hiệu này.

Cô thật sự luôn lộ ra khuôn mặt kích tình sao ? Người đàn ông đầu tiên cô đi xem mặt cũng mang cô đi thuê phòng, Trì Dật Phi vừa gặp mặt một lần lại muốn mua một đêm của cô, đáng đáp của cô có tiềm chất kích thích bọn họ tình trùng lên óc như vậy sao, mẹ nó !

Thứ lỗi cho cô ở trong lòng không nhịn được mà bùng nổ, thật sự là rất không bình tĩnh được rồi.

Nhìn Tổ Tổ không nói lời nào, Trì Dật Phi cho là Tổ Tổ đang suy nghĩ, dù sao cũng là một cô giáo, sợ là cả đời cũng khó kiếm một trăm vạn : “Nếu như cô giáo An cảm thấy một trăm vạn không đủ, ba trăm vạn cũng không thành vấn đề.”

Tổ Tổ từng chút tiến về phía trước, nghĩ đến người đàn ông phía trước này đầu đã bị cháy hóng sao, cô thật vạn phần không hiểu nổi mà. Cô đứng dậy ngồi bên cạnh hắn, nhẹ nhàng cười một tiếng : “Anh cũng thường làm chuyện này đi, thật là thuần thực đấy.”

Tri Dật Phi nhìn khuôn mặt gằn trong gang tấc này, cho là cô động tâm nên rất tao nhã : “Không, em là cô gái đầu tiên đáng giá để tôi làm như vậy, bởi vì em rất đặc biệt.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 49.3 : Người đàn ông kia

“A ? Vậy tôi thật là vinh hạnh rồi.” Tổ Tổ vừa nói thì tay cũng cầm một chén nước trà trên bàn lên, dường như muốn giúp Tri Dật Phi uống, khi hắn sừng sốt một chút mà há mồm thì miệng chén lại hướng xuống dưới, vừa đúng lúc rót vào phần dưới của hắn.

Tri Dật Phi sừng sốt một chút mà đứng phắt dậy, Tổ Tổ nhanh chóng đứng dậy mà cầm túi của mình đi luôn, Tri Dật Phi muốn đuổi theo nhưng thân dưới lại ướt một mảng lớn làm hắn phải vội vàng ngồi xuống che đi. Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn Tổ Tổ như con gió mà rời đi.

Đi trên đường mà Tổ Tổ vừa tức vừa hận, tinh táo lại suy nghĩ một chút thì Sở Lăng Xuyên không ở nhà nên muốn cô học tự vệ, nhưng mà tự vệ như thế nào đây, trước tiên là bản mình phải mạnh mẽ đã, nhưng bản thân mạnh mẽ kiểu gì đây ?

Không ngờ đi tới đi lui lại nhớ tới mấy thứ mà Sở Lăng Xuyên mua cho cô để phòng thân kia. Anh mua cho nên cô đặt ở trong túi xách, cùng điện thoại mấy thứ nữa cũng bị trộm đi rồi, cho nên hiện tại cũng không có.

Cửa hàng kia cô vẫn nhớ rõ nên lại đến đó mua một chút, đúng vậy. Đón xe taxi rồi đi đến cửa hàng đó. Chủ cửa hàng vẫn ở đó, 8 giờ mới đóng cửa mà chú chó thông minh mà đáng ghét kia vẫn ở đây, hơn nữa chủ cửa hàng vẫn nhận ra cô.

Tổ Tổ mua đồ phòng thân rất nhanh rồi sau đó vội vàng về nhà, trong lòng còn oán hận đối với Tri Dật Phi, anh lại đến trêu chọc bốn cô nương (*) thì tôi sẽ để cho anh chịu không nổi.

(*) Mình định để là chị hoặc tôi nhưng thấy dễ nguyên hay hơn.

Bởi vì về muộn nên bị ba mẹ tra hỏi một hồi, Tổ Tổ sợ người nhà lo lắng nên cũng liền không nói sự thật, chỉ nói đi mua điện thoại di động nhưng mà cảm xúc trên mặt cô không lừa được ba mẹ mình đâu.

Sau khi ăn tối thì An Quốc Đống vào phòng làm việc, Tổ Tổ cũng đi vào theo : “Ba, cho con hỏi một chuyện nhé.”

An Quốc Đống cung chiêu nhìn con gái mình một chút, cười nói : “Cũng biết con có chuyện mà. Vấn đề gì thì nói đi.”

“Ba, nếu có người ở phía trước ngăn cản đường của ba, hai cánh tay còn bị nắm lấy thì nên lựa chọn phương pháp gì để...thoát khỏi...A, còn nữa, nếu như bị người khác ôm lấy từ phía sau thì nên làm như thế nào ạ ? Có cách nào để giải quyết không ?”

“Làm sao lại hỏi về việc này ?” An Quốc Đống liền lập tức cảnh giác “Có phải gặp chuyện phiền toái gì hay không, nói với ba một chút, Tổ Tổ, nếu gặp phải nguy hiểm thì tất nhiên phải tự vệ nhưng cũng phải đến báo cảnh sát, biết không ?”

Tổ Tổ biết là không gạt được ba mình nên liền có chút chán nản nói : “Ôi, ba à, cũng không có nghiêm trọng như vậy đâu, chỉ là, chỉ là gặp phải một người vô cùng phiền phức thôi. Đoán chừng cũng chỉ lôi kéo đi hỏi hai ba câu lại thôi, đến lúc đó vẫn làm phiền con, tốt nhất chính là hắn làm phiền con một lần con liền đánh ngã hắn một lần, để cho hắn không dám tới làm phiền con nữa. Không đánh cho gục xuống thì phòng thân cũng tốt ạ.”

An Quốc Đống nhún mày “Lúc nào thì con gái ba lại trở nên bạo lực như vậy ?”

“Con vẫn bạo lực, ba không biết sao.”

Đi xem mắt đã đánh người, vì vậy mà đồng chí An Nhược Tổ cũng nổi danh.

“Nhưng mà con là một cô gái trong nhà, Lăng Xuyên lại không thường xuyên ở nhà, con học chút võ phòng thân cũng không xấu. Được rồi, hôm nào ba tìm một người dạy con mấy chiêu.”

“Cảm ơn ba.”

Tổ Tổ cho ba mình một cái thơm rồi sau đó lại cùng Lý Nguyệt Hương xem tivi. Lúc 9 giờ khi tất cả mọi người đã đi nghỉ ngơi, Tổ Tổ nằm trên giường nhưng không trực tiếp ngủ thiếp đi. Cô lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Hàm Hàm.

“A lô ? Muộn như thế này cậu còn gọi điện, có chuyện gì vậy ?”

“Hàm Hàm à, cậu có ý kiến gì về khuôn mặt này của mình không ?”

“Bị ngã.”

Lại im lặng, bạn bè cái gì chứ, quên đi, cô còn phải đi ngủ nữa.

Ngày hôm sau lúc làm việc thì trong lòng Tổ Tổ có chút bất an, thật ra cô vẫn rất sợ Trì Dật Phi đến trường học, cũng may mấy ngày liền cũng bình an vô sự nên cô cũng yên tâm không ít, đảo mắt đã đến hai ngày nghỉ rồi.

Sở Lăng Xuyên gọi điện nói thứ Sáu anh không trở về được, xem thứ Bảy có thể về được. Cho nên thứ Sáu Tổ Tổ ở lại chỗ ba mẹ, định Chủ Nhật để anh trực tiếp đến nhà ba mẹ, sau đó đón cô rồi lại đi thăm ba mẹ chồng.

Tổ Tổ quyết định lớp nấu ăn cô sẽ không đi nữa, học mấy môn chuyên môn là được rồi, sau này từ thực tiễn mà học từ từ với tự mình học, nói chung thì cô cũng không bị coi là vô cùng ngốc nữa, mình cũng có thủ đoạn mới rồi.

An Quốc Đồng đồng ý với Tổ Tổ là tìm người dạy phòng thân cho cô, đã nói được thì làm được. Trước kia lúc Tổ Tổ nhỏ, ông cũng có ý tưởng là để cho Tổ Tổ học chút võ thuật, thậm chí là làm cảnh sát. Bất đắc dĩ là trong nhà có bà xã không đồng ý, hơn nữa ba mẹ ông cũng không đồng ý, nói con gái một trong nhà không thích hợp làm cảnh sát, nhiều nguy hiểm mà học công phu quyền cước lại càng phải ăn khổ, không thể được.

Sau ông cũng suy nghĩ lại một chút, trong nhà có ông một người cảnh sát cũng đủ quan tâm cả nhà rồi nên Tổ Tổ có làm cảnh sát hay không cũng ép buộc. Mà Tổ Tổ lại hiểu thuận nên ban đầu muốn thi trường cảnh sát, Lý Nguyệt Hương lại phản đối đến thiếu chút nữa phát bệnh tim nên chuyện này cứ quên đi như vậy. Hiện tại Tổ Tổ muốn học chút võ phòng thân, dĩ nhiên trước phải hỏi ý kiến của Lý Nguyệt Hương một chút. Lý Nguyệt Hương trước vốn phản đối nhưng mà lại bị An Quốc Đồng và Tổ Tổ thuyết phục nên cuối cùng cũng đồng ý.

Người trong nhà đều đồng ý nhưng mà quên mất một người, đó chính là Sở Lăng Xuyên, anh còn không biết vợ mình muốn đi học võ phòng thân cái gì, chẳng qua là sáng sớm đã lái xe về nhà. Tổ Tổ biết sáng sớm anh sẽ trở lại cho nên không ăn bữa sáng cùng ba mẹ mà chờ anh về cùng ăn, cô vẫn đợi đến 8 giờ đồng hồ thì nghe được một hồi tiếng chuông cửa, Tổ Tổ về mặt mừng rỡ kêu : “Nhất định là anh trở về rồi, con đi mở cửa đây.”

Nói xong cô đứng dậy mà nhanh chóng đứng dậy đi mở cửa, khi mở cửa thì liền thấy quả nhiên thấy được người đàn ông một tuần không gặp rồi, cực kỳ đẹp trai đứng ở cửa, không đợi cô nói chuyện liền ôm eo cô mà cho một nụ hôn chào buổi sáng. Cô vội vàng đẩy anh ra vì sợ bị ba mẹ thấy : “Ba mẹ đều ở trong chờ anh đây.”

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ đi vào, tiện tay đóng cửa rồi kêu : “Ba mẹ, con đã trở về đây.”

Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng đi ra từ phòng ăn, Lý Nguyệt Hương cười ha hả nói : “Xuyên tử, mấy ngày không thấy con rồi. Tổ Tổ con mau dẫn Xuyên tử đi rửa tay, rồi ăn cơm đi.”

Tổ Tổ trốn ra từ ngực anh, trái lại đi ôm lấy mẹ mình “Mẹ, anh ấy cũng không phải trẻ con 3 tuổi. Còn phải để con dẫn đi rửa tay sao, đi, chúng ta đi ăn cơm, Sở Lăng Xuyên, anh nhanh nhẹn chút đi.”

Sở Lăng Xuyên trở lại, trong nhà hình như vui vẻ không ít. Sau bữa sáng thì Sở Lăng Xuyên cùng hai vị trưởng bối nói chuyện, Tổ Tổ thì vào phòng ngủ thay quần áo, một lát nữa phải ra khỏi nhà rồi nên cô phải chuẩn bị một chút.

Tổ Tổ tìm thấy một bộ quần áo thể thao, lúc đang muốn đổi thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, cô quay đầu liếc mắt nhìn thì là Sở Lăng Xuyên, anh hôm nay không có mặc quần trang mà mặc một bộ quần áo thoải mái, nhìn qua rất tự nhiên mà đẹp trai, cao lớn khỏe khoắn.

Sở Lăng Xuyên đi tới sau lưng Tổ Tổ rồi ôm lấy cô, hai tay đặt trên bụng cô, cầm đặt trên bả vai cô, ánh mắt trầm lắng giống như có tâm sự, môi của anh tiến tới trên mặt Tổ Tổ : “Tiểu bảo bối, ba mẹ nói em muốn đi học võ phòng thân gì đó sao ?”

Tổ Tổ suy nghĩ một chút thì gật đầu : “A, đúng vậy, không phải anh nói sức khỏe em kém sao, vừa đúng lúc có thể cường thân kiện thể (*) còn gì.”

(*) cường thân kiện thể : Ý nói sức khỏe tốt hơn, khỏe mạnh hơn đó.

“Anh bảo em rèn luyện chạy bộ chứ không có để em đi học mấy cái đó, anh không đồng ý cho em đi đâu.” Sở Lăng Xuyên vừa nói vừa quay người Tổ Tổ lại làm hai người đứng mặt đối mặt : “Nói đi, rốt cuộc tại sao mà lại đi học, có phải họ Trì kia lại đi tìm phiền toái với em không ?”

“Thật sự không có, chỉ là nhất thời có hứng thôi, ví dụ như lần trước em nhìn anh đó, dọc đường mà một người có chút kỹ năng phòng thân nói chung không phải tốt sao, anh phải ủng hộ em. Nhưng mà anh không ủng hộ cũng không sao, ba mẹ đã đồng ý nên số ít nghe theo số đông.” Tổ Tổ nói xong rồi bước bình nháy mắt với anh.

Sở Lăng Xuyên ôm lấy Tổ Tổ ngồi xuống, tay vuốt tóc cô mà rất nghiêm túc, cực nghiêm túc nói với cô : “Tiểu bảo bối, học những thứ đó rất khổ, cũng mệt chết đi đây, em khẳng định sẽ chịu nổi sao.”

“Em có lòng tin đối với bản thân.” Về mặt Tổ Tổ quật cường, cho thấy quyết tâm rõ ràng.

Giờ phút này Sở Lăng Xuyên rất không biết làm sao, anh phát hiện mình không có cách để bảo vệ vợ mình, “Được rồi, em nhất định phải học theo những gì anh dạy em”

“Anh ?” Tổ Tổ về mặt sợ hãi, lắc đầu liên tục “Tiểu Xuyên Xuyên, anh dạy cho em ? Vậy anh có thể đảm bảo là sẽ không la em, không bởi vì em mà nể em câu huyết phun đâu (*), sẽ không tức giận mà nhốt em vào phòng tối ? Khi anh dạy em anh còn có thể phân biệt rõ ràng vợ mình và binh lính

của anh sao ? Còn có, quan trọng nhất là anh có chút thời gian nào sao.”

(*) cầu huyết phun đầu : mắg đến mắt mặt, kiểu như phun hết máu chó vào mặt ấy :v

Sở Lăng Xuyên đứng phắt dậy, hai tay thì chống hông, đây là điềm báo trước sẽ nổi giận, “Anh nói không cho phép cũng không chính xác, nếu không em ở quân đội cùng anh đi, cùng ở với anh sẽ không cần phải đi học mấy cái này !”

Ồ ? Người đàn ông này, phát hỏa cái gì chứ, Tổ Tổ không nhin được mà cau mày, suy nghĩ một chút, cuối cùng cho ra một kết luận là chẳng lẽ hành động cô tự mình học này lại tổn thương lòng tự ái của anh, bởi vì thân là chồng, là đàn ông mà không thể ở lúc cô cần mà bảo vệ cô ?

Trừ điểm này, bây giờ cô cũng không nghĩ ra, tại sao anh lại phản đối mạnh mẽ như vậy, tại sao lại tức giận còn phải mang cô ở quân đội cùng, công việc kia của cô phải làm sao bây giờ ? Về mặt và tâm tình của người đàn ông này so với mỗi ngày trong tháng còn hơn nhiều, nói thay đổi liên thay đổi được ngay “Được rồi, được rồi, em không đi học là được chứ gì.” Lên đi học cũng có thể đi mà, trong lòng Tổ Tổ nghĩ ra một kế sách nhỏ, chờ khi học xong rồi thì anh biết cũng đã chậm, phản đối cũng không có hiệu quả nữa.

Sở Lăng Xuyên nơi nào có thể đoán được tâm tư nhỏ của Tổ Tổ chứ, cũng cảm thấy mình có chút nổi giận quá nên giờ tay nắm bả vai Tổ Tổ, để cho cô ngồi xuống rồi sau đó anh đứng bên cạnh cô, lòng bàn tay đặt lên bụng Tổ Tổ, nghiêm trang nói : “Bảo bối, nói không chừng nơi này đã có tiểu Xuyên nhỏ, e đi học mấy thứ kia, tiểu Xuyên nhỏ của anh rất có thể bị tập (võ) mà rơi đấy, biết không ?” (Quá vô sỉ ~)

Tổ Tổ há miệng, sau một hồi mới phát ra được âm thanh : “Sở Lăng Xuyên, anh có phải suy nghĩ nhiều quá hay không ?”

Sở Lăng Xuyên rút cuộc cũng cười, cười đến vẻ mặt mập mờ mà ngồi bên cạnh Tổ Tổ “Tiểu bảo bối, em có phải không nhớ rõ hay không, mấy ngày nghỉ em đi thăm anh thì buổi tối đó đã quyến rũ anh, nói không chừng tiểu Xuyên nhỏ cũng đã xuất hiện đi.”

Tổ Tổ mặt nhin không được mà nóng lên, đưa tay néo một cái ở trên gương mặt tuần tú đang cười kia “Tiểu Xuyên Xuyên, anh cũng đã nói trong một lần không thể có hay sao, anh quên lời nói của mình rồi sao ?”

“Anh phát hiện ra tại sao em lại nhanh nhồm nhanh miệng như vậy !” Sở Lăng Xuyên nói xong đưa tay giữ chặt sau đầu Tổ Tổ, cúi đầu rồi hôn lên, dù có mồm miệng lạnh lợi đi nữa thì vẫn để anh mạnh mẽ đoạt lấy thôi !

Tổ Tổ bị anh hôn đến chóng mặt, sau khi nụ hôn nóng bỏng mà triền miên này kết thúc thì đầu của cô mới dần dần tỉnh táo lại, bắt đầu lấy nhu thắng cương (*), nắm bàn tay anh mà lắc, vẻ mặt tội nghiệp cầu khẩn : “Tiểu Xuyên Xuyên, anh đồng ý đi mà, em chính là cảm thấy sẽ học thật khá, muốn rèn luyện cơ thể mình, coi như tiểu Xuyên nhỏ cũng phải có tinh thần và cơ thể khỏe mạnh chứ.

Hơn nữa hôm nay ba cũng đã nói xong với một người bạn rồi, người đó muốn tìm đường đi đến viện bảo tàng, chú kia chắc đã chờ ở đó rồi. Không tốt khi lừa dối người khác sao, anh nói có đúng hay không, tiểu Xuyên Xuyên, đi thôi, anh đưa em qua đó nhé.”

“Làm sao anh lại tìm được em cái người yêu tinh như vậy chứ, được rồi, anh đồng ý. Nhưng mà anh nói cho em biết, đến lúc đó mệt mỏi, khổ hay đau đớn thì đừng gọi điện kêu khổ kêu mệt, cũng không được bỏ dở nửa chừng.” Nếu cô muốn học thì sẽ để cho cô học một chút, có thể bảo vệ mình chung quy cũng là một chuyện tốt, xoi như anh đau lòng nhưng anh cũng phải nhin không phải sao.

Cuối cùng cũng làm xong việc thông suốt tư tưởng cho sở Lăng Xuyên, anh đến một chút, vợ mình bị ngã tới ngã lui mà da đầu liên tê dại một hồi, nhưng mà rút cuộc vẫn lái xe chở Tổ Tổ cùng hai vị trưởng bối đi tới lớp học võ đó.

Trường nơi học võ đó là một người đàn ông chừng 50 tuổi, xấp xỉ với tuổi của An Quốc Đống, trước kia cùng là cảnh sát giống An Quốc Đống nhưng sau lại không biết bởi vì chuyện gì mà lựa chọn mở lớp dạy võ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 50.1 : Lòng của cô đã chứa người khác

Khi tiểu Thẩm đi tới trước mặt mọi người, quán trưởng (*) vỗ vỗ bả vai tiểu Thẩm, cười đi cùng bọn họ mà giới thiệu : “Tiểu Thẩm chính là huấn luyện viên ưu tú nhất của chỗ chúng tôi, tuy còn trẻ tuổi nhưng thân thủ rất được.”

(*) quán trưởng : là trưởng nơi học võ mà Tổ Tổ đến á.

Quán trưởng theo thứ tự giới thiệu, tiểu Thẩm cũng khách sáo lễ độ bắt tay cùng mọi người, bao gồm cả Sở Lăng Xuyên, khi giới thiệu đến Tổ Tổ thì tiểu Thẩm vẫn bình tĩnh vô ba như cũ, ánh mắt nhìn Tổ Tổ giống như nhìn một người xa lạ. Giống như cho tới bây giờ bọn họ cũng không nhận ra nhau, chưa từng có bất kỳ quan hệ, hẳn có thể làm bình tĩnh vô ba được nhưng mà cô lại không có tiền đồ, cô không thể làm được, sự tình cò gặp nhau này mang cho cô chấn động quá lớn làm cho cô gần như điên lên rồi.

“Chào em” Tiểu Thẩm nhân nhạ nói, vươn tay định bắt tay cùng Tổ Tổ nhưng tay của cô thế nào cũng không thể đưa lên, cơ thể giống như cứng đờ,

tim giống như bị một tảng đá lớn đè lên, ngay cả hô hấp cũng khó khăn như vậy. Tay của hắn cứ dừng lại giữa không trung như vậy, không khí có chút lúng túng.

Mặt Tổ Tổ bởi vì trước đó bị chấn động quá lớn nên phiếm hồng mà bây giờ lại thay đổi thành tái nhợt, cô gắng sức hồi lâu mới lên tiếng : “Xin lỗi, tôi có chút không thoải mái nên đi trước...”

Cô rút cuộc cũng có thể khống chế cơ thể mình mà xoay người, giống như chạy trốn liền rời khỏi, trong mắt tiểu Thẩm lóe lên cái gì đó mà sắc mặt Sở Lăng Xuyên trầm xuống nhưng cô đều không thể thấy được. Sau lưng cô tiếng ba mẹ gọi ầm ĩ nhưng cô cũng không nghe được, chỉ muốn rời đi nơi có bầu không khí làm cho cô hít thở không thông này.

“Đứa nhỏ này, đây là bị làm sao vậy ?” Lý Nguyệt Hương đối với phản ứng của con gái rất là khó hiểu, cứ đi như vậy thật cũng quá không lễ phép rồi, trong lòng nói như vậy nhưng bà cũng vội vàng nói lời xin lỗi vì hành động của Tổ Tổ. Mọi người đều không phải là người câu nệ tiểu tiết (*) nên đương nhiên cũng không để ý Tổ Tổ đột nhiên rời đi có không lễ phép hay không, chẳng qua là cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ có Sở Lăng Xuyên và tiểu Thẩm biết tại sao Tổ Tổ khác thường thôi.

(*) không câu nệ tiểu tiết : là không để ý đến những chi tiết nhỏ, ý ở đây là không để tâm là Tổ Tổ có lịch sự hay không.

Hai trông mắt Sở Lăng Xuyên sâu như lỗ xoáy, nhìn không thấy ý nghĩ của anh “Con đi nhìn một chút.” Anh khẽ vuốt cằm liền xoay người đuổi theo, xuống tầng mà ngăn cản Tổ Tổ, hai tay có lực nắm bả vai cô mà cau mày nhìn cô : “Em không sao chứ ?”

Tổ Tổ nhìn người đàn ông trước mặt, lại nhìn người đến người đi đông nghịt mà trái tim không cách nào bình tĩnh của cô cũng dần dần bình tĩnh lại. Cô quả là quá kém, làm sao mà lại không bình tĩnh được như vậy, không phải chỉ là một quá khứ sao, cô điều chỉnh tâm tình một chút rồi nghĩ một đàng nói một nẻo : “Em...em không sao, chỉ là đột nhiên đầu có chút choáng váng thôi, hiện tại đã tốt hơn nhiều rồi.”

Sở Lăng Xuyên không nói gì nữa, chẳng qua là đôi mắt kia chứa quá nhiều nặng nề, tâm cũng bởi vì phản ứng của Tổ Tổ mà bị néo lại, loại cảm giác này làm cho người ta không thoải mái này anh chưa bao giờ có. (Là ghen đó ba)

An Nhục Tổ, chừng nào em mới hiểu phải thật thà chứ.

Hai tay anh trượt xuống cánh tay cô, nắm tay của cô, đôi tay mềm mại trong những ngày ảm áp này lại lạnh như băng như vậy, anh nắm bàn tay cô trong lòng bàn tay ảm áp của mình rồi dắt tay cô đi tới chỗ đậu xe. Sở Lăng Xuyên đi gấp, bước chân rất lớn nên Tổ Tổ chỉ có thể bước chân nhanh chóng đi theo. Hình như anh đang sốt ruột, tức giận hoặc là có tâm sự, khi đó mới quên thả chậm tốc độ để cô có thể đuổi theo.

Đi tới bên cạnh xe, mở cửa xe nhưng Tổ Tổ lại đứng ngốc ở đó không không biết lên xe, hồn đã sớm bay xa rồi. Đối với Tổ Tổ như vậy thì Sở Lăng Xuyên nhìn rất không thoải mái, anh cau mày, trong con người lộ ra chút không vui : “Thật thần làm cái gì, lên xe đi !”

Tổ Tổ hoàn hồn, nhìn anh một cái rồi lúc này mới lên xe.

Sở Lăng Xuyên đóng sầm cửa lại, lên bên kia xe rồi khởi động, thay đổi phương hướng mà chạy nhanh rời đi. Trong lúc xe đi vào dòng xe cộ trên đường thì điện thoại của anh vang lên.

Nhìn dây số một chút là Lý Nguyệt Hương gọi tới, anh nhận điện thoại thì bên trong truyền đến giọng nói của Lý Nguyệt Hương : “Tiểu Xuyên à, Tổ Tổ không làm sao chứ ?”

Sở Lăng Xuyên quay đầu liếc mắt nhìn Tổ Tổ đang hoảng hốt mà chân mày lần nữa nhíu mày, lại bình tĩnh nói : “Mẹ à, cô ấy không sao cả, con đưa cô ấy ra ngoài đi dạo nên sẽ không đưa ba mẹ về được rồi.”

“Không có việc gì đâu, các con chơi việc các con, chúng ta gặp mặt cùng bạn bè một chút rồi trở về, mẹ tắt máy đây.”

Nói xong hai người cúp máy, Sở Lăng Xuyên tiện tay ném máy sang bên cạnh rồi tiếp tục lái xe. Mà Tổ Tổ lại dựa đầu vào cửa sổ xe với một dáng vẻ hốt hoảng, ánh mắt không có chút sức sống nào nhìn ra ngoài cửa xe, không biết đang suy nghĩ gì. Có lẽ cái gì cũng không nghĩ cũng có lẽ đang suy nghĩ đến hắn.

Sở Lăng Xuyên nơi nào cũng không đi, anh không có tâm tình đi chơi chút nào, định chờ Tổ Tổ trực tiếp về nhà, trên đường về nhà thì mua một chút nguyên liệu nấu ăn, coi như khó chịu như thế nào thì nói chung vẫn phải ăn cơm, anh không ăn nhưng cô gái không yên lòng này vẫn phải ăn.

Xe lái vào khu nhỏ rồi dừng dưới tầng mà Tổ Tổ một chút hứng thú xuống xe cũng không có, hoàn toàn đắm chìm trong một thế giới mà Sở Lăng Xuyên chạm không tới, quên cả chính mình, ngay cả anh cũng quên, quên hết mọi thứ.

“An Nhục Tổ !” Sở Lăng Xuyên căng cổ họng hô một tiếng, Tổ Tổ mới giật mình một cái mà hồi phục tinh thần lại, phản xạ tính hô to một tiếng “Có !”

Sở Lăng Xuyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn còn hoảng hốt của cô mà vừa tức vừa bất đắc dĩ, đưa tay vỗ nhẹ một cái trên đầu cô : “Hòn lên tận chín tầng mây đây, đến nhà rồi, cầm đồ xuống xe đi.”

“A, ừm.” Tổ Tổ tay chân luống xuống xuống xe, giống như con ruồi không có đầu mà xông vào cửa. (Té như chơi đấy má, ba má nhà này quá bối rối rồi >.<)

Sở Lăng Xuyên nhìn tinh thần Tổ Tổ không bình thường mà trong lòng một trận bất đắc dĩ. Tự mình cầm đồ, khóa cửa xe rồi đi theo phía sau cô lên

tàng, bước chân vang dội, giống như mặt đất cùng anh có thù vậy.

Về đến nhà Tổ Tổ liền nhốt mình vào phòng ngủ, có lẽ cô cần một người yên lặng đợi, Sở Lăng Xuyên lúc này cũng không có tâm tình gì mà quan tâm cô nữa, một mình mở ti vi mà xem ở phòng khách. Nhưng mà, anh nơi nào có thể xem được chứ, trong đầu đều là biểu hiện hôm nay của Tổ Tổ. Ở đạo quán (*) nhìn thấy người đàn ông kia, cô chắc muốn ngất xỉu đi, vẫn quan tâm người kia như vậy sao ? Ở trong lòng cô, lực ảnh hưởng của hắn lớn như vậy ?

Tiểu Thẩm, Thẩm Hạo Vũ, rần rồ mang, cứ bất ngờ xuất hiện không kịp đề phòng như vậy. Lần này thật muốn chuẩn bị chiến đấu một lần. Sở Lăng Xuyên có chút phiền não mà đi lại trên đất, vòng tới vòng lui giống như con quay. Cuối cùng anh cũng ngồi xuống, rót cốc nước lạnh rồi uống xong lúc này lửa giận trong bụng mới tiêu tan hơn phần nửa.

Cứ như vậy mà trong phòng một người, ngoài phòng một người, giảng co đến khi sắp 11 giờ thì Tổ Tổ mới đi ra từ phòng ngủ, trên mặt có chút lơ mơ buồn ngủ giống như vừa mới tỉnh dậy, cô đi nhà vệ sinh một chút, lúc đi ra thì Sở Lăng Xuyên hô lên : “An Nhục Tổ, em tới đây.”

Tổ Tổ quay đầu nhìn về Sở Lăng Xuyên đang ngồi ở ghế sa lông, do dự một chút rồi đi tới mà ngồi bên cạnh anh, hôm nay phản ứng của cô quá mức dị thường, anh nhất định đã nhìn ra được gì đó đi, đây là muốn xét hỏi sao ?

“Đi, giúp anh rửa hoa quả một chút.”

Rửa hoa quả ? Tổ Tổ không nhìn được tròng mắt nhìn anh, liền vì rửa hoa quả mà đáng giá huy động nhân lực như vậy kêu cô tới sao ? Sở Lăng Xuyên trừng lại cô, nghiêm mặt nói : “Trùng cái gì mà trùng, nhanh lên đi.”

Anh nghiêm túc mà làm Tổ Tổ kinh sợ, vội vàng đi rửa hoa quả cho anh. Nhưng tủ lạnh trong phòng bếp trái cây đã sớm hết rồi, cô chỉ đành phải đi bộ ra ngoài, thấy bàn trà gần đó để một đồng hồ mà nghĩ bên trong nhất định là có chút hoa quả.

Cô vội vàng đi tới mà mang mấy thứ đó về phòng bếp, Sở Lăng Xuyên thế nhưng cũng không giúp một tay, giống như đại gia mà chờ cô phục vụ, hơn nữa đối với chuyện ngày hôm nay cũng ngậm miệng không hỏi làm cho Tổ Tổ có chút không hiểu anh nghĩ như thế nào.

Anh không hỏi vẫn tốt hơn, dù sao cô cũng không muốn nói.

Sở Lăng Xuyên chờ ở phòng khách nhưng đợi nửa ngày cũng không thấy Tổ Tổ đi ra, anh ngồi không yên mà đứng dậy đi tới phòng bếp. Đi qua phòng ăn, đi tới phòng bếp thì thấy vòi nước chảy ào ào mà Tổ Tổ thì cầm trong tay một quả táo, ngốc lăng mà ngẩn ngơ đứng ở đằng kia, nhìn dáng vẻ chắc lại hồn bay lên chín tầng mây rồi.

Anh đi tới, đóng vòi nước lại rồi một tay lấy quả táo Tổ Tổ đang cầm trong tay nhét vào trong bồn rửa, cầm một tấm khăn lau khô nước trên tay cô rồi lôi cô ra ngoài, đi tới bên cạnh ghế sofa rồi nhấc cô ngồi xuống. Sở Lăng Xuyên từ trên cao nhìn xuống cô gái đang không tập trung này mà Tổ Tổ cũng ngẩng đầu nhìn anh, nhìn lại bàn trà một chút mới nhớ đến mấy trái cây, nhìn lại mình đang ngồi trên ghế sofa một chút.\

Trong lòng cô một trận chán nản, An Nhục Tổ à, người có thể có chút tiền đồ được hay không, đang làm cái gì vậy chứ. Cô tự nói với chính mình, An Nhục Tổ, người đã không bình thường bốn năm rồi, bây giờ còn muốn tiếp tục nữa sao, Thẩm Hạo Vũ hẳn với người cũng chỉ là người xa lạ thôi.

Hiện tại người đã là một cô gái đã kết hôn rồi, có chồng, có nhà ở, suy nghĩ nhiều như vậy để làm cái gì ? Hắn trở về thì trở về, đó đã là chuyện không liên quan tới người, An Nhục Tổ, người tình lại đi.

“An Nhục Tổ....”

Sở Lăng Xuyên đang muốn nói chuyện thì Tổ Tổ lại đứng phắt dậy “A, cái đó, em đi nấu cơm đây, anh muốn ăn cái gì, gà xào cay được không ? Hay món khác ? Hôm nay em sẽ xuống bếp.”

“Em không sao chứ ?” Sở Lăng Xuyên có chút lo lắng cho cô, anh chưa từng thấy Tổ Tổ thất thường như vậy. Cũng chưa từng thấy qua mình như vậy, bản thân đều bị cô gái này tác động mà bị ảnh hưởng theo.

“Em không sao, em rất khỏe mà.” Tổ Tổ nói xong liền đi vào phòng bếp. Sở Lăng Xuyên nghĩ đến dáng vẻ không yên lòng của cô kia, chỗ nào yên tâm cô một mình ở phòng bếp giảng co chứ nên liền đi theo.

Bữa trưa thực sự là Tổ Tổ làm, Sở Lăng Xuyên chỉ ra tay một chút, ba món ăn một món canh với cơm tẻ, tốc độ cũng coi như là nhanh. Thức ăn để lên bàn rồi hai người ngồi đối mặt nhau, Tổ Tổ đưa cho Sở Lăng Xuyên đôi đũa trong tay : “Lần trước đi thăm anh là lúc chưa ăn, lần này phải bồi bổ cho anh nên anh phải ăn nhiều một chút.”

Sở Lăng Xuyên cầm đũa rồi nhìn Tổ Tổ một cái rồi cúi đầu ăn cơm, gắp một miếng thịt gà để vào trong miệng, nhai một chút mà sắc mặt đổi một chút nhưng cũng không có nhiều phản ứng hơn.

Tổ Tổ thấy sắc mặt của anh thay đổi, cũng tự mình thử một chút, vừa mới ăn một miếng trứng xào cà chua thì mặt liền đau khổ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn thành một nắm, đứng dậy chạy tới thùng rác gần đó mà phun thứ trong miệng ra ngoài. Còn nhìn không được mà kêu lên : “Ồi, làm sao mà ngọt như vậy !”

Sở Lăng Xuyên nhưng vẫn nuốt xuống, vẻ mặt buồn cười nói : “Anh nói em này vợ, tài nấu nướng rắc muối của em, muối cùng đường cũng phân biệt không được, em đã nói sau này em sẽ như thế nào chứ, buồn đến chết rồi.”

Tổ Tổ rất chột dạ, xấu hổ, rất sợ Sở Lăng Xuyên biết mình hoảng hốt thành như vậy là bởi vì người đàn ông khác mà nỗi giận hay cô sợ sẽ làm anh tổn thương ? Có lẽ là đều có hết đi, cô ngồi xuống mà cúi đầu buồn bực nói : “Vậy nếu không thì làm lại đi ? Hôm nay...Ừ, phát huy hết sự thất thường.”

“Được, em tới làm đi, em không được nhờ vả đâu.”

Bận rộn lâu như vậy nhưng thức ăn vẫn không thể ăn, kết quả cuối cùng là Sở Lăng Xuyên biến cơm thành cơm rang, rốt cuộc mới ăn no. Buổi trưa ngủ trưa một lát rồi buổi chiều trở về nhà Sở thăm hai vị trưởng bối. Cơ thể Triệu Đình Phụng hồi phục rất tốt nên Sở Lăng Xuyên cũng yên lòng. Buổi tối ăn xong cơm tối mới rời đi. Từ chỗ ba mẹ bên kia trở về thì đã là 9 giờ, hai người rửa mặt rồi liền đi ngủ.

Tắt đèn, hai người gần như không nói chút gì cả, Tổ Tổ yên lặng nằm cố gắng ngủ mà Sở Lăng Xuyên cũng thế, giống như cọc gỗ nằm ở chỗ đó, không nhúc nhích, không biết anh đang suy nghĩ gì. Ngay cả anh thích vận động trên giường nhất hôm nay cũng bị bỏ qua.

Đêm ngày càng khuya, Sở Lăng Xuyên rất khuya mới ngủ được nhưng cũng không thực sự ngủ hẳn, không biết tại sao ngủ được một chút lại bỗng tỉnh lại, nhìn đêm đen như mực mà trong lòng ngẩn ra, đưa tay vừa sờ thì bên cạnh không có ai.

Hơn nửa đêm không ngủ được, đã đi chỗ nào rồi ? Sở Lăng Xuyên rời giường, giơ tay xoa mi tâm, đi ra ngoài phòng ngủ. Phòng khách có bật một ngọn đèn nhỏ làm ánh sáng mờ mờ lung, anh nhìn một cái liền thấy được Tổ Tổ, cô đang ngồi trên ban công. (*)

(*) Đoạn này thấy ghi là “ngồi trên ban công” nhưng mình thấy đúng hợp lý hơn, dù vậy ở đây nghĩa là chị ngồi xuống ghế sau cái lan can ở ban công chứ đâu có ai đại mà ngồi lên lan can, mà tác giả mẹ kế cũng chơi kỳ...

Bóng lưng mảnh khảnh bị một loại đau thương bao phủ, giống như nói không hết tâm sự cùng đau khổ, lại giống như do dự lưỡng lự. Anh đi tới nhưng cô không cảm thấy được, cho đến khi anh ngồi xổm người xuống, hai tay vòng qua người cô thì cô mới hồi hồn.

Cô hoảng hốt khép tay lại che đi thứ gì đó trong tay, giấu ở dưới đùi, cô gắng che giấu gì đó nhưng Sở Lăng Xuyên đã sớm thu động tác của cô vào mắt thì cũng lập tức hiểu, cô gái này hơn nửa đêm không ngủ ra chỗ này là thấy vật mà nhớ người đây.

“Hơn nửa đêm không ngủ được mà ra đây để ngắm sao hả ? Em rất thích thú đi ? Hà ?” Sở Lăng Xuyên vừa nói vừa nắm cầm Tổ Tổ, quay mặt cô lại mà vành mắt lại tròn làm tim của anh lại bị nhói đau một chút, hơi nhíu mày : “Làm sao mà khóc ? Có phải tối nay anh vắng về em nên khó chịu ?”

Tổ Tổ cứng lại, có chút không biết làm sao, vốn là cô vừa không biết trả lời anh như thế nào, vừa hận chính mình như vậy nhưng anh lại nói một câu như thế làm cho cô không biết nên khóc hay nên cười, trong lúc nhất thời vẻ mặt trên mặt rất phức tạp. Anh nói nói như thế giống như cô đúng là một cô gái rất ham muốn vậy nên không chút nghĩ ngợi mà phù nhận “Em...em mới không có đâu.”

“Đừng nói dối. Đi ngủ thôi.” Sở Lăng Xuyên nói xong ôm ngang người Tổ Tổ, xoay người đi vào phòng ngủ, mà ví tiền của Tổ Tổ bị để lại trên ban công, giống như bị chủ nhân vứt bỏ mà lẻ loi nằm ở đó.

Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ trở lại phòng ngủ, ba bước cũng thành hai bước đi đến cạnh giường, ném Tổ Tổ lên trên giường mà anh cũng theo đó đè Tổ Tổ dưới người, hai bàn tay kia nhanh nhẹn cởi áo ngủ của cô.

“Anh làm cái gì vậy...Cũng mấy giờ rồi.” Tổ Tổ giãy dụa cơ thể, muốn thoát ra khỏi phía dưới anh, hai tay cũng ngăn cản động tác của anh nhưng mà Sở Lăng Xuyên là ai chứ, có thể ngăn cản anh sao, mấy bước liền cởi xuống áo ngủ của cô rồi, cũng cởi sạch sẽ áo ngủ của mình trong mấy giây rồi ôm Tổ Tổ vào trong ngực.

“Anh thế, không bao giờ...vắng về em nữa.” Nói xong anh cúi đầu hôn. Hôn đến nồng nhiệt, so với trước đây còn mãnh liệt hơn, dường như muốn chiếm đoạt hết cô vậy. Tổ Tổ vốn không có tâm tình cùng hứng thú nhưng cơ thể không ngừng bị anh trên chọc.

Khi thân thể hai người đã đưa cùng một chỗ thì Sở Lăng Xuyên mới phát giác ra rằng Tổ Tổ là thuộc về anh, hoàn toàn thuộc về anh, không hề mơ hồ không chạm được, không sờ được nữa, trong lòng mới ổn định một chút. Lần hoan ái này không giống trước đây mà ôm nhau gắt gao, anh nâng hai cánh tay nhìn cô, nhìn cô vì vậy mà nở rộ sinh đẹp, nhìn cô dần dần bị anh chinh phục dưới thân mà mềm mại, tim của anh cũng chìm xuống.

Một ngày nào đó lòng của cô cũng sẽ là của anh, để cho cái Thẩm Hạo Vũ gì đó đi gặp quý đi. Trong lòng anh có một giọng nói nhỏ, An Nhược Tổ, anh chờ em, nhưng mà anh hi vọng em đừng để cho anh đợi quá lâu.

Bởi vì ban đêm vận động nên ngày hôm sau hai người cũng dậy muộn. Người tỉnh lại đầu tiên là Tổ Tổ, nhìn Sở Lăng Xuyên ngủ trầm trầm bên cạnh mà cô sợ đánh thức anh nên đành phải rón ra rón rén rời giường, mặc áo ngủ rồi lại nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng ngủ. Khi cô đi vào nhà vệ sinh rửa mặt thì thấy mình trong gương, Tổ Tổ thiếu chút nữa hét lên hỏi người trong gương là cô sao ? Lúc nào thì đầu cô bện dây bím tóc như vậy, hiện tượng thần kỳ sao ? Cô nháy mắt mấy cái nhưng vẫn là một đầu dây bím tóc nhỏ như cũ. Chuyện gì xảy ra vậy, trong một đêm vốn là tóc dài lại trở thành rất nhiều bím tóc nhỏ vậy, cẩn thận đếm thì có tầm 20 bím tóc, tình huống này là như thế nào vậy ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 50.2 : Lòng của cô đã chứa người khác

Tổ Tổ chạy về phòng ngủ, nhảy lên giường rồi ngồi trên chân Sở Lăng Xuyên, hai tay bùm bùm đánh loạn một hồi làm Sở Lăng Xuyên tỉnh lại, mê man trừng Tổ Tổ: “Làm gì vậy, sáng sớm đã hành hạ nhau.”

Tổ Tổ gỡ bím tóc nhỏ trên đầu mình, trợn to hai mắt nhìn chăm chăm anh, vội vàng hỏi: “Đây là anh làm sao?”

Sở Lăng Xuyên cũng tỉnh táo, hai chân nhấc lên làm Tổ Tổ liền nghiêng về phía lồng ngực anh, anh đưa tay kéo bím tóc nhỏ của cô, cười nói: “Còn rất đẹp mắt, vợ à, tay nghề của anh cũng không tệ lắm phải không?”

“Thật sự là anh làm sao?” Ánh mắt Tổ Tổ tròn mắt (O.O), so với vừa nãy còn lớn hơn, cái này so với hiện tượng thần kỳ còn làm cô khiếp sợ hơn “Làm sao anh lại bện bím nhỏ vậy, hơn nữa anh làm cho em một đầu bím tóc nhỏ này để làm gì chứ? Anh không phải là mộng du ư?”

“Ngày hôm qua quá hưng phấn nên mất ngủ. Bện bím tóc có lợi cho giấc ngủ.” Sở Lăng Xuyên nói xong cười không nghiêm túc với Tổ Tổ rồi hôn một cái trên môi cô “Vợ à, anh ngủ tiếp một chút, bữa sáng nhờ em rồi.”

Lần đầu tiên cô nghe nói bện bím tóc có ích cho giấc ngủ đấy, còn có hai tay có thể bóp nát vòng ngọc của anh làm thế nào có thể bện tóc vậy, Tổ Tổ nhin không được nhìn Sở Lăng Xuyên, một đôi tay đầy vết chai giò cả văn lẫn võ, thật thần kỳ! #dieenddanleequydoon #Mèo #editordieenddan

Tổ Tổ xuống từ trên người anh, xuống giường mà lắc đầu, đuôi sam theo động tác của cô mà đung đưa, thật không quen mà, cô đưa tay sờ sờ, thật là có chút không quen mà không nhận được cảm thán: “Sở Lăng Xuyên, anh thật có tài, bội phục, bội phục.”

“Quá khen. Giờ lui ra đi, thù trưởng muốn ngủ.” Sở Lăng Xuyên nói xong lại nhắm mắt ngủ, Tổ Tổ thì cùng một đầu bím tóc mà ngây ngốc ra ngoài, một khắc ra cửa kia cô không nhận được nghĩ đến, trước kia Sở Lăng Xuyên đã cầm tóc cô gái nhà nào luyện tập qua vậy? (Ghen rồi, ghen rồi ~)

Ý nghĩ này chợt lóe lên thì cô liền không suy nghĩ thêm nữa.

Người đàn ông này, có lúc thừa làm cho người khác kinh hãi, bện cho cô một đầu bím tóc luôn chứ, vậy mà cô một chút xiu cũng không biết.

Tổ Tổ cùng một đầu bím tóc nhỏ mà ngơ ngác rửa mặt, lại chuẩn bị bữa sáng, lúc muốn gọi Sở Lăng Xuyên rời giường thì đột nhiên nhớ ra gì đó.

Xoay người đi về phía bàn, ví tiền của cô vẫn yên tĩnh nằm trên mặt đất, cô do dự một chút rồi nhặt lên, mở ra thì thấy được cái bức hình đã để nhiều năm, cô đưa tay muốn rút ra mà vứt đi nhưng mà cuối cùng vẫn rút tay trở về, đóng lại ví tiền rồi đi vào phòng ngủ.

Đây là lần đầu tiên Sở Lăng Xuyên nằm ý ở giường như vậy, sau khi rời giường thì hai người cùng nhau ăn sáng, định ra ngoài nhưng một đầu đầy bím tóc nhỏ của Tổ Tổ ra ngoài như thế nào đây, mặc dù không khó chèn nhưng nói chung vẫn thấy kỳ quái.

Cô kéo kéo tay áo anh, nhờ vả anh: “Sở Lăng Xuyên, anh giúp em gỡ ra đi, cái này quá ngốc nghếch rồi, em chịu không nổi.”

Sở Lăng Xuyên giơ tay, bàn tay nắm lấy tất cả bím tóc nhỏ rồi buông ra, về mặt thành thật nói: “An Nhượng Tổ, đây chính là thành quả lao động cả một đêm anh không ngủ đấy, phiền em coi trọng một chút.”

“Nhưng như vậy thì em ra cửa như thế nào đây?”

“Chờ một chút.” Sở Lăng Xuyên nói xong trở vào phòng ngủ, cầm một chiếc mũ nồi ra ngoài rồi đội lên đầu Tổ Tổ, sau lại tìm điện thoại di động mà chụp mấy tấm hình, “Đề kỷ niệm!”

Tổ Tổ trực tiếp hết chỗ nói rồi, giơ tay tháo mũ xuống muốn tự gỡ ra nhưng lại bị anh ngăn cản, nín tay cô lại, đi lấy túi rồi liền đi về phía cửa: “Ngốc nghếch như vậy, không ra đi bộ một vòng thì làm sao bằng với một đêm anh khổ cực!”

“A! Sở Lăng Xuyên anh cái người biến thái này, sự vui vẻ của anh là xây dựng trên nỗi khổ của em đấy, em không muốn!” Tổ Tổ nhỏ yếu kháng nghị hết mức có thể nhưng cả người lại bị Sở Lăng Xuyên ôm ra ngoài. Ôi, vô số oán hận đây.

Lái xe đến chỗ đường phố sầm uất nhất rồi Sở Lăng Xuyên tìm chỗ dừng xe, sau đó xuống xe nhưng Tổ Tổ chết sống cũng không xuống xe liền bị Sở Lăng Xuyên ôm xuống, không cam tâm cùng không muốn bị anh lôi trên đường nên cả người động đây.

Không biết là anh quá đẹp trai hay là cô với cái đầu đầy bím tóc quá ngốc nghếch mà cùng nhau đi trên đường nên không ít người quay đầu lại nhìn chăm chú, Tổ Tổ ai oán dùng móng tay gầy gầy trong lòng anh, khóc không ra nước mắt mà vì chính mình kêu gào thảm thiết trong lòng, Sở Lăng Xuyên, chị bị hủy trong tay anh rồi. #truyện #được #đăng tải #nhanh #nhất #tại #dieenddanleequydoon

Nhưng mà một đường đi thì dần dần cũng quen thuộc, hai người dắt tay nhau đi dạo khắp nơi, Tổ Tổ khát nên hai người liền đi mua nước và kem ly. Hai người đang suy nghĩ nên uống gì đây thì đột nhiên sau lưng có người kêu: “Tiểu Thẩm!”

Tổ Tổ gần như là phản xạ xoay người lại, theo tiếng nói thì thấy một cô gái nờ nụ cười chạy tới bên cạnh một người con trai, được người con trai kia ôm lấy rồi sau đó hai người ôm nhau, cười cười nói nói đi tiếp. Cô ngơ ngác đứng ở nơi đó, Sở Lăng Xuyên đã cầm nước và kem ly đã trả tiền đến, nhìn Tổ Tổ như vậy mà tròng mắt đen của anh trầm xuống, mặt cũng căng lên mà nhét cây kem ly vào trong tay cô: “Sửng sờ cái gì đây?”

Tổ Tổ hồi hồn, nhìn anh một cái mà nắm chặt câu kem ly lạnh lạnh kia trong tay. Sở Lăng Xuyên cũng không nói thêm nữa, xoay người đi về chỗ dừng xe, mà Tổ Tổ cũng rập khuôn đi theo anh.

Sở Lăng Xuyên trước Tổ Tổ cũng không có yêu qua nên đối với tình yêu cái gì thì không phải là cao thủ cái quái gì cả, cũng không có cách nhìn quá sâu, anh chỉ biết là lần đầu tiên anh nhìn thấy Tổ Tổ đã biết nhất định là cô. Anh là quân nhân, không có quá nhiều thời gian vào tình yêu nam nữ nên khi thừa nhận (cô) chính xác thì liền nhanh chóng xuất kích, mau sớm cưới cô. Cưới cô rồi chính là muốn đối tốt với cô, lại bỏ qua việc lòng của cô ở đâu, thuộc về người nào. Coi như anh đối với tình yêu chưa có thể nói là cái gì nghiên cứu hay hiểu rõ nhưng mà anh hiểu được một đạo lý, nếu như không quan tâm thì có thể bình tĩnh đối mặt nhưng nếu như quan tâm thì liền không thể bình tĩnh được.

Mà Tổ Tổ đối với người đàn ông kia rõ ràng không thể bình tĩnh được, vừa thấy người đàn ông kia thì tinh thần liền bắt đầu hoảng hốt, không yên lòng, đủ thấy cô đối với người đó tình cảm rất sâu đậm, hơn nữa nhìn biểu hiện từ ngày hôm qua của cô thì bọn họ cũng rất lâu không gặp nhau, ngày hôm qua mới là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt sau khi xa cách. Đó là lý do vì sao cô mới có thể lo sợ, hốt hoảng chạy đi. Anh có thể hiểu rõ tâm tình Tổ Tổ giống như một khe hẹp, không cách nào hoàn toàn quên người kia mà lại không cách nào mang theo tâm tình như vậy đối mặt với người chồng là anh.

Có một số việc nếu che giấu, áp bức, cảm đoán thì sẽ chỉ dẫn đến càng thêm nghiêm trọng. Giống như người có lòng hiếu kỳ, có một bí mật, nếu anh càng không để cho người đó biết thì người nọ sẽ ngoài dự đoán mà càng muốn biết hơn. Anh nói ra thì bí mật kia cũng liền không phải là bí mật nữa, không ai lại đi tò mò làm gì. Mà giờ khắc này, anh cùng Tổ Tổ đang đối mặt chính là vấn đề này, dĩ nhiên chủ yếu nhất vẫn là Tổ Tổ. Cho nên anh phải làm cô đối mặt với nó mà lựa chọn. Anh tin tưởng, là của anh thì sẽ chạy không thoát, không phải của anh thì dù có cất giấu cũng sẽ không là của anh.

Sở Lăng Xuyên rộng lượng nhưng cũng không phải là thánh nhân, vợ mình lại tinh thần hoảng hốt mà nghĩ đến người đàn ông khác như vậy thì anh vẫn nổi giận rất lớn, vô cùng muốn đánh một trận với người đàn ông kia rồi sẽ hung hăng chinh đón cô gái này một chút. Nhưng mà anh hiểu chỉ nổi giận cùng ghen tuông cũng không giải quyết được vấn đề.

Lên xe, Sở Lăng Xuyên uống một hớp nước đề ép con tức cùng không vui xuống, nguyên cây kem trong tay vẫn chưa mở ra nên Sở Lăng Xuyên đưa tay bóc cây kem, bản thân ăn trước một miếng rồi sau đó nhét vào tay cô : “Ăn nhanh lên, sắp chảy rồi. Dám lãng phí thì anh sẽ trừng phạt em !”

“Vâng, thủ trưởng.” Tổ Tổ trừng mắt nhìn anh một cái, cầm lên rồi ăn từng miếng từng miếng nhỏ, Sở Lăng Xuyên thì mắt nhìn phía trước mà chuyên chú lái xe, đối với nhà đầu lừa đảo này thật sự là không có biện pháp nào rồi.

Xe chạy mười mấy phút thì đột nhiên dừng lại, Tổ Tổ lúc này mới phát hiện Sở Lăng Xuyên đưa cô tới dưới tầng ở đạo quán kia (*) làm cô sững sờ một chút : “Tại sao lại tới chỗ này ?”

(*) đạo quán : nơi học võ, trong này là của Tổ Tổ. Từ giờ mình sẽ để nguyên cho nó đúng nghĩa nhé ^^

Sở Lăng Xuyên cau mày nhìn Tổ Tổ : “Lời chính mình nói đã quên mất rồi sao, muốn học thì anh liền để em nghiêm túc học tập. Đừng có đùa chơi đấy. Xuống xe thôi.”

Tổ Tổ không chút suy nghĩ nói : “Em có thể không đi hay không.”

“Tại sao ?” Sở Lăng Xuyên vừa cười nói xong thì cánh tay dài liền duỗi ra mà ôm lấy Tổ Tổ “Có phải sợ anh ghen hay không, huấn luyện viên kia có chút đẹp trai nhưng mà so với anh thì hẳn vẫn còn kém xa. Anh đối với mình có lòng tin, hơn nữa đối với bảo bối của anh còn có lòng tin hơn.”

Sở Lăng Xuyên nói xong liền xuống xe, lại giúp Tổ Tổ mở cửa xe rồi kéo cô xuống, trực tiếp đi về phía cửa rồi đi thang máy lên tầng trên, đi tới phòng huấn luyện của đạo quán thì Thẩm Hạo Vũ đang dạy cho một học viên mấy động tác. Thấy Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ thì hẳn liền để cho học viên kia đi học mấy nội dung chủ yếu hẳn đã nói rồi liền đi tới phía Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên, không có nói gì khác mà chỉ như cộng sự trong công việc nói : “Lần sau hi vọng em có thể tới đúng giờ.”

Lần gặp mặt này Tổ Tổ không hề phản ứng lớn giống như lần đầu nữa mà đã bình tĩnh rất nhiều, không hề luống cuống, hoảng hốt mà chạy đi. Cô nhìn ánh mắt anh giống như người xa lạ, cô ưỡn thẳng sống lưng nói : “Cảm ơn huấn luyện viên đã nhắc nhở, lần sau tôi nhất định sẽ đúng giờ.”

Thật ra thì như vậy cũng tốt, hẳn một dáng vẻ không biết cô thì cô cũng liền không biết hẳn như vậy. Hai người bọn họ chỉ là người xa lạ, là người qua đường không hơn. Tổ Tổ nghĩ như vậy nên trong lòng cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

“Anh cũng không ở cùng em nữa, phải đi gặp một vài bạn bè nên buổi trưa anh sẽ tới đón em.” Sở Lăng Xuyên nói với Tổ Tổ xong thì liền bắt tay với Thẩm Hạo Vũ coi như là nói lời tạm biệt sau liền xoay người rời đi.

Sau khi Sở Lăng Xuyên rời đi thì anh liền cùng với La Vi Khôn, Thiệu Minh Thành tụ họp ở một quán trà nhỏ một chút. Tinh thần của La Vi Khôn không tệ nên hết sức sôi nổi, Thiệu Minh Thành ngược lại hậm hực không ít, rất không phù hợp với tác phong của cậu, còn Sở Lăng Xuyên nữa, cũng không nói cái gì mà buồn bực cúi đầu uống trà.

La Vi Khôn có chút buồn bực, gõ bàn một cái rồi hỏi : “Mình nói hai người các cậu làm sao mà giống như bị đánh vậy. Thiệu Minh Thành mình hiểu, lại nhất định là bị Mạc Tiểu Nhiên hành hạ nhưng Xuyên tử, còn cậu, chưa thỏa mãn dục vọng hay là như thế nào vậy ?”

Sở Lăng Xuyên để ly trà trong tay xuống, liếc La Vi Khôn một cái rồi không nóng không lạnh nói : “Cậu cái gì cũng tốt nên liền ở đây làm mồi, đáng đánh đòn.”

“Và miệng !” Thiệu Minh Thành rút cuộc cũng mở miệng, nói thêm một câu. (Ngắn gọn, xúc tích là đây ~)

La Vi Khôn liếc Sờ Lăng Xuyên một cái, lại trừng mắt nhìn Thiệu Minh Thành một cái, cũng không nói đùa nữa mà bắt đầu nói : “Minh uống trà, sẽ không nói lời nào nữa, được chưa ?”

Nhìn thời gian một chút đã hơn 11 giờ thì Sờ Lăng Xuyên liền đứng dậy “Minh đi đây.”

“Bây giờ liền đi sao ?” La Vi Khôn có chút buồn bực, cảm thấy hôm nay không khí sao lại kỳ quái như thế này đây.

“Buổi chiều phải trở về doanh trại rồi.” Nói xong Sờ Lăng Xuyên cũng không quay đầu lại mà đi.

Giờ phút này Tổ Tổ đang nghỉ ngơi trong phòng luyện tập, mới vừa rồi cô không cẩn thận mà chân bị thương, mặc kệ cô kháng nghị thì Thẩm Hạo Vũ về mặt lo lắng vẫn ôm cô lên mà trực tiếp chạy tới phòng nghỉ. Trong tình thế cấp bách Thẩm Hạo Vũ trong đã quên hết mọi thứ, xem một chút vết thương ở chân Tổ Tổ như thế nào nhưng lại bị Tổ Tổ đẩy ra, cô chịu đựng trên chân truyền tới đau đớn mà nói : “Tôi không sao, phiền toái anh lấy túi của tôi tới đây.”

Nhìn Tổ Tổ xa cách mà Thẩm Hạo Vũ hơi nhú mày, đi ra ngoài giúp Tổ Tổ cầm túi tới đưa cho cô.

Tổ Tổ mở túi ra tìm điện thoại di động ở bên trong nhưng làm ví tiền rơi xuống đất, lúc cô định đứng dậy nhặt thì lại bị Thẩm Hạo Vũ giành trước một bước. Sắc mặt Tổ Tổ đỏ một cái, một phen cướp lấy ví tiền từ trong tay hắn, cầm túi của mình mà cố chịu đựng đau đớn đứng lên, sau khi chân cô đã nhảu tới cửa thì tay hắn lại chặn ở cửa.

Cô quay đầu lại, đối mặt với hai trong mắt của hắn.

Trong lúc nhất thời trái lại rất yên lặng.

Sờ Lăng Xuyên đi tới đạo quán, nhìn các học viên đang nghỉ ngơi nhưng không thấy Tổ Tổ và Thẩm Hạo Vũ, chân mày của anh khẽ nhíu lại. Lúc này một bạn nhỏ (đứa bé) trong học đường chạy tới, nói với Sờ Lăng Xuyên : “Chú ơi, cháu biết chú là tới đón cái cô xinh đẹp đó đi. Chân cô ấy bị thương nhưng mà cô ấy không có khóc đâu đây.”

Cậu bé này ở trong lớp thiếu nhi cùng một phòng luyện tập với người lớn nên mới vừa rồi khi Sờ Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ tới đoán chừng đã quan sát bọn họ. Sờ Lăng Xuyên vừa nghe chân Tổ Tổ bị thương thì trong lòng liền sôi sục : “Vậy cháu biết cô xinh đẹp đó đi đâu không ?”

“Chú huấn luyện viên mang cô ấy đi đến phòng nghỉ ngơi rồi ạ.” Chú bé kia chỉ ngón tay về một hành lang, Sờ Lăng Xuyên xoa xoa đầu chú rồi xoa người đi về phía phòng đó, vừa đi đến cửa lúc định đẩy ra thì lại nghe thấy bên trong truyền đến đối thoại đứt quãng.

“Hình của anh, ví tiền anh tặng em, những thứ này em đều giữ lại, em còn yêu anh, vì cái gì lại gả cho hắn ? Anh nghĩ rằng...em kết hôn là vì không yêu, cho nên anh đã trở về nhưng lại không dám gặp em”

“Thẩm Hạo Vũ, anh không cảm thấy chính mình rất quá đáng sao ? Khi anh rời đi một lời giải thích cũng không có, chỉ để lại cho em một lời thề hão huyền làm cho em đợi chờ. Em chờ, em chờ anh bốn năm, cho dù yêu anh nhưng nếu anh cả đời cũng không trở lại, em phải chờ anh suốt đời sao ?!”

Bước chân của Sờ Lăng Xuyên dừng lại !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 51 : Có thai hay không có thai

Một khắc Sờ Lăng Xuyên dừng lại bước chân định đi vào kia thì Tổ Tổ cũng mở cửa ra ngoài, lại ngoài ý muốn nhìn thấy anh ở ngoài cửa, lòng không khỏi nghẹn lại một chút, có chút chột dạ cùng áy náy giống như khi làm chuyện xấu mà bị bắt.

“Chân bị thương sao ?” Sờ Lăng Xuyên cúi đầu nhìn chân của cô, đỡ cô trở lại phòng nghỉ rồi để cô ngồi xuống. Rồi sau đó liền dùng một loại tư thế rất mạnh mẽ, giọng điệu không để cho người khác phản bác nói : “Huấn luyện viên Thẩm, anh có thể đi làm việc rồi, tôi liền dùng tạm phòng nghỉ một chút.”

Thẩm Hạo Vũ hình như định nói chút gì đó nhưng cuối cùng lại lựa chọn im lặng, cầm lọ dầu hoa hồng từ trong một cái hộp rồi đặt lên bàn, sau đó liền xoay người đi ra ngoài.

Sờ Lăng Xuyên thì lại nâng cái chân bị thương của Tổ Tổ lên, Tổ Tổ bị đau nhưng lại chịu đựng đau đớn như vậy mà không kêu lên, chỉ cau mày, chớp chớp mắt nhìn người đàn ông ngồi xổm bên cạnh cô, tâm tình liền một mảnh phức tạp.

“Không làm xương ống chân bị tổn thương.” Sờ Lăng Xuyên nói xong liền đổ dầu hoa hồng ra, thuần thục mà có kỹ thuật giúp cô bôi lên. Lúc mới bắt đầu, cô cảm thấy có chút đau mà lại không dám kêu, nhưng mà từ từ, dưới sự xoa dầu của anh mà không còn đau nữa rồi.

Sờ Lăng Xuyên vẫn cúi đầu xoa chân cho cô bỗng ngừng đầu, hỏi cô : “Đã có chút đỡ hơn chưa ?”

“Đờ hơn nhiều rồi.” Tổ Tổ mới vừa nói xong thì Sở Lăng Xuyên liền đứng dậy đi ra ngoài, cô định gọi anh nhưng cũng không kịp, chỉ sau chốc lát anh đã cầm quần áo của cô đi vào rồi ném cho cô : “Thay quần áo vào, rồi đi thôi.”

Tổ Tổ thay xong quần áo rồi được Sở Lăng Xuyên công ra ngoài, lúc này thì mấy nhóm học viên cũng đều tan học mà thay quần áo trong phòng thay đồ, trong phòng luyện tập không còn nhiều người nữa mà Thẩm Hạo Vũ lại thần thờ ngồi ở chỗ kia, nhìn theo Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên rồi đi với vẻ mặt cô đơn.

Sở Lăng Xuyên chờ Tổ Tổ về tới nhà họ An, chân cô bị thương tuy vậy cũng không quá đáng ngại nhưng mà bên cạnh có người chăm sóc thì lúc nào cũng tốt hơn, buổi chiều anh phải đi rồi nên như vậy đi cũng yên tâm.

An Quốc Đồng và Lý Nguyệt Hương nhìn chân Tổ Tổ bị thương thì đều đau lòng. Lý Nguyệt Hương lập tức nói với Tổ Tổ đừng đi học nữa, tuy An Quốc Đồng chưa nói lời nào nhưng mà cũng là có ý tứ này, đi học khóa thử nhất đã như vậy thì thật lo lắng.

Sau khi ăn cơm trưa thì Tổ Tổ về phòng ngủ nghỉ ngơi, Lý Nguyệt Hương cũng thúc giục Sở Lăng Xuyên đi ngủ trưa một chút bởi buổi chiều còn phải lái xe, tránh phải trên đường lại ngủ gà ngủ gật. Sở Lăng Xuyên cũng không muốn làm trái ý tốt của trưởng bối nên liền đi tới phòng ngủ của Tổ Tổ.

Tổ Tổ đang nằm một chỗ mà không yên lòng xem ti vi, anh tiến vào cũng không quan tâm đến cô mà trực tiếp ngồi ở bên giường gần bàn, cho Tổ Tổ một tấm lưng rồi tiện tay lật xem một quyển sách. Nhìn Sở Lăng Xuyên như vậy thì Tổ Tổ cũng biết, bọn họ đã nói những gì, khẳng định anh đã nghe được. Thử nghĩ một phen, một người chồng bất ngờ biết được vợ của mình trong lòng lại yêu người đàn ông khác thì sẽ là cái cảm giác gì chứ.

Tổ Tổ không biết, thực ra từ lúc Sở Lăng Xuyên nhìn thấy ảnh chụp trong ví tiền của cô cũng đã suy đoán là trong lòng cô có một người, chẳng qua đã là chuyện quá khứ thì liền là chuyện quá khứ thôi, hỏi ra cũng sẽ không có ý nghĩa nhiều lắm. Cho nên anh phải làm chính là nắm chắc hiện tại và tương lai mà sẽ không đi tìm nguồn gốc hay đào lại ngọn nguồn mà hỏi cô. Người đàn ông tồn tại như có như không kia lại có thể đột nhiên xuất hiện như vậy, làm cho Tổ Tổ trở tay không kịp làm trong lòng Sở Lăng Xuyên lúc này cũng tạo nên sóng lớn.

Không phải là vì người đàn ông kia xuất hiện mà là vì thái độ cùng phản ứng của Tổ Tổ đối với người kia, không cái nào không biểu hiện ra, cô yêu người đàn ông kia như vậy mà anh ở trong lòng Tổ Tổ có lẽ một chút trọng lượng đều không có.

“Sở Lăng Xuyên...” Tổ Tổ do dự mà mở miệng, không biết nói như thế nào, nói cái gì, cuối cùng đành nói : “Chuyện kia, hôm nay những lời em nói, anh đều đã nghe được đúng không ?”

Sở Lăng Xuyên chỉ “Ừm” một tiếng, lại không có nói câu sau, Tổ Tổ liền đối với gáy của anh mà bắt đầu nói thật : “Em không phải cố ý muốn lừa anh, chỉ là không biết nên nói cùng anh như thế nào.

Em khi đang học ở trường thì biết anh ấy, mới vừa quen nhau không tới hai ngày thì anh ấy đột nhiên phải rời khỏi, bảo em đợi anh ấy hai năm thì sẽ nhất định trở về, nhưng mà anh ấy vừa đi liền là bốn năm không hề có tin tức.

Sau đó anh xuất hiện rồi em gả cho anh. em nghĩ là cuộc sống của em cứ như vậy thôi, anh ấy thành một người không thể đợi thì cũng không cần phải chờ đợi nữa, chỉ là em không nghĩ tới lại bỗng nhiên gặp mặt như vậy.

Hôm nay chân em bị thương nên anh ấy đưa em đến phòng nghỉ ngơi...Sau đó tranh cãi liền xảy ra, nghi vấn cùng oán hận em chôn dưới đáy lòng liền càng không thể ngăn cản cho nên mới nói những lời đó.”

Tổ Tổ nói xong rồi dừng lại, không biết nên tiếp tục nói hết như thế nào, trầm lặng chốc lát rồi mới lại nói : “Em không muốn tổn thương lòng của anh, cũng không muốn anh khổ sở. Em...Trái tim của em đã loạn hết lên rồi, có một số việc không phải do em cố ý...”

Lúc này Sở Lăng Xuyên liền quay người lại, nhìn về mặt Tổ Tổ tràn đầy xoắn xuýt thì anh lại đứng dậy mà từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt nghiêm túc hỏi : “Không riêng quá khứ từng thích hẳn, bây giờ vẫn còn thích hẳn, đúng không ?”

Tổ Tổ há mồm định nói gì đó nhưng lại một chữ cũng không nói ra được, cúi đầu không dám nhìn lên anh. Không nói lời nào liền đại biểu là ngầm thừa nhận, giờ phút này cô lại ngầm thừa nhận trong lòng vẫn còn yêu người đàn ông kia.

Sở Lăng Xuyên rốt cuộc cũng ném được đau lòng là mùi vị gì rồi, anh hít sâu một hơi, giọng nói khô khan : “Em đã nói xong rồi, như vậy lời kế tiếp em phải nghe cho kỹ.

Em là vợ của anh, thân là chồng của em nhưng đối với biểu hiện hôm nay cùng ngày hôm qua của em làm tâm tình anh cực kỳ khó chịu, đối với việc em yêu người đàn ông kia thì anh lại càng đặc biệt khó chịu.

Hai người em quen biết nhau sớm hơn anh, em yêu hẳn cũng không có gì đáng trách, anh là người đến sau mà hót tay trên, kết quả cưới được em là may mắn cùng anh ra sức thực hiện có được. Bây giờ em vẫn còn yêu hẳn, nếu cảm thấy ở cùng hẳn mới hạnh phúc, muốn rời khỏi anh, anh sẽ tác thành cho hai người.”

Khi Sở Lăng Xuyên nói đến đây thì Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn anh, trong lòng không biết là cái mùi vị gì, miệng đầy chua xót, trong cổ giống như bị cái gì đó nghẹn lại, muốn nói một chút lại không nói nên lời.

“An Nhục Tổ.” Sở Lăng Xuyên dừng lại rồi nói một hồi : “Nhưng mà nếu em cảm thấy ở cùng với anh được, muốn cùng anh tiếp tục đi thì hãy quyết định thử yêu anh, anh sẽ chờ em. Đường đi như thế nào thì chính em lựa chọn đi.”

Nói xong anh ném quyển sách trong tay lên trên bàn, nhấc chân mà đi nhanh tới cửa, mở cửa rồi cũng không quay đầu lại mà đi. Tổ Tổ ngồi dậy, nhìn cửa bị đóng sầm lại mà kinh ngạc đến ngẩn người.

Anh để lại hai con đường cho cô như vậy rồi sau đó liền đóng cửa đi luôn sao ? Một con đường là ly hôn, cô sẽ cùng tình cũ đi ôn lại chuyện cũ, một con đường khác là cô sẽ không lựa chọn ly hôn, vậy sẽ đại biểu cô muốn thử đi yêu anh.

Chính là thái độ vung của này của anh là còn muốn cô thương anh sao ? Nếu không thích vậy thì liền ly hôn, thoát khỏi áp bức phân phiệt của anh, chính mình muốn làm gì thì làm, không bị ràng buộc mà thoải mái, vui vẻ, nhưng mà vì cái gì mà trong lòng cô thế nhưng lại có rất nhiều không nở.

Là anh đối với cô quá tốt đi, cô lưu luyến sủng ái mà anh cho cô cho nên mới không nở, nhưng cô vẫn có thể cảm thấy được trong lòng mình chính là vẫn yêu Thẩm Hạo Vũ. Hắn nói chờ hai năm, cô chờ nhưng mà hai năm lại hai năm nữa, hắn đều không xuất hiện. Cô đối với hắn vừa yêu vừa hận. Cô đối với Sở Lăng Xuyên không yêu mà lại không nở, thế này là sao đây ? Tổ Tổ nghiêng ngẫm nội tâm của chính mình hồi lâu nhưng cuối cùng lại càng rối loạn.

Nội tâm rối rắm, đầu óc lại rất đau nhức, Sở Lăng Xuyên, cái này không phải cho cô lựa chọn mà là cho cô một vấn đề cực cực khó khăn.

Sau hôm nay, cuối cùng Tổ Tổ lại không đi dạo quán đó nữa, học quyền đạo võ thuật gì đó cũng không có hứng thú nổi rồi. Mỗi ngày đều thành thành thật thật đi làm, tan giờ làm thì lại về nhà mình, nhà ba mẹ, bình thường và đơn giản.

Thời gian cứ trôi qua mỗi ngày như vậy, đảo mắt đã đến giữa tháng sáu, cô cùng Sở Lăng Xuyên suốt cả một tháng cũng không gặp mặt, anh không trở về, không muốn cô thăm anh, cô gọi điện cho anh thì anh luôn nói không được hai câu đã liền vội vàng cúp máy.

Anh không muốn biết câu trả lời của cô sao ?

Lựa chọn thì cô cũng đã làm tốt rồi. Mặc kệ là vì cái gì, tóm lại nếu muốn cô cùng anh ly hôn thì cô không làm đc. Đã bỏ lỡ cùng Thẩm Hạo Vũ rồi thì cứ tiếp tục làm lỡ như vậy đi, để cho toàn bộ đều trở thành quá khứ.

Cho nên cô muốn cùng anh đi tiếp, quyết định sẽ để xuống quá khứ mà thử đi yêu anh, nhưng mà vì sao anh lại trở nên lạnh lùng như vậy, không trở về nhà, không gọi điện cho cô, thỉnh thoảng gọi được điện thoại một lần thì cũng luôn luôn nói không tới hai câu liền tắt máy.

Khó chịu, cô cảm thấy rất khó chịu, nói không rõ vì sao lại khó chịu, nói chung là cảm thấy được cực kỳ không thích hợp. Trước kia cô vui vẻ, hiện tại thì lại trở nên buồn bã, giống như linh hồn bị mất rồi.

Đi chơi cái gì cũng không hứng thú, ăn cơm cũng không có khẩu vị, mỗi ngày đều ngóng trông di động vang lên, mà nếu không không vang thì cũng không phải là cuộc gọi cô đợi. Sau đó là thất vọng, vô tận thất vọng.

Cô nhìn không được nghĩ, nghĩ thực ra người muốn ly hôn mới là anh đi, lúc trước muốn kết hôn với cô thì liền dây dưa không ngớt để kết hôn, bây giờ thì cảm thấy tâm của cô không thể cho anh đầy đủ thì liền chịu không nổi, muốn ly hôn với cô. Khăng định là như vậy. Người đàn ông thối đáng ghét.

Mới vừa tan giờ làm thì điện thoại di động liền vang lên, cô lấy điện thoại ra thì liền thấy là Mạc Tiểu Nhiên gọi tới, vốn chút kích động nhỏ cũng tan thành mây khói rồi, cô uể oải bắt máy, cũng đi ra ngoài phía phòng làm việc.

“Tổ Tổ à, mình cùng Hàm Hàm chờ cậu ở cổng.”

“Mình biết rồi.”

Sau khi buồn bã ỉu xiu nói xong rồi cúp điện thoại thì cô liền chậm rì rì xuống tầng, ra cổng trường.

Giờ phút này Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm đang chờ Tổ Tổ, nhìn thấy cô ra rồi thì hai người đều vẫy tay về phía cô, có mấy ngày không thấy mà Tiểu Nhiên và Hàm Hàm đã thật vui vẻ về, mặc dù Tổ Tổ cũng vui vẻ nhưng mà không còn hơi sức để biểu hiện ra ngoài nữa.

Mạc Tiểu Nhiên nhìn khuôn mặt như quả mướp đắng của Tổ Tổ mà giả vờ tức giận hỏi : “Làm sao vậy, nhìn thấy bọn mình nên mất hứng sao ?”

Hàm Hàm giờ tay sờ sờ đầu Tổ Tổ “Tổ Tổ, có phải cậu bị ốm hay không, làm sao lại có dáng vẻ bơ phờ kinh khủng như vậy.”

“Mấy ngày nay đều như vậy, mình nghĩ chắc có lẽ cũng bị bệnh rồi.” Ba người nói xong cũng lên xe của Mạc Tiểu Nhiên, đi đến nhà hàng món cay Tứ Xuyên mà bọn họ thích nhất, tìm chỗ rồi gọi thức ăn mà từng người thích.

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên ăn ngon lành, Tổ Tổ thì lại cầm đôi đũa ngồi đó chọn tới chọn lui, đáng vẻ có mối thù với cơm, Mạc Tiểu Nhiên chịu không nổi Tổ Tổ như vậy, loại tình trạng này của Tổ Tổ chỉ từng xuất hiện qua khi năm đó cái người họ Thẩm kia rời đi.

Mạc Tiểu Nhiên lấy đũa của Tổ Tổ, bắt đầu bức cung (*) : “An Nhục Tổ, cậu phải thành thật khai báo, có tâm sự gì mà lại có dáng vẻ mặt hồn mất vía như vậy. Có phải bị người đàn ông nhà cậu mặc kệ hay không ?”

(*) bức cung : giống hỏi cung đó, nếu ai đọc truyện hay xem phim có cung đấu thì sẽ biết cái này.

Tổ Tổ ngẩng đầu nhìn Mạc Tiểu Nhiên, vẻ mặt buồn bức nói : “Làm sao mà cậu biết ? Người đàn ông thối kia, một tháng không về nhà, mà lại còn đối với mình không quan tâm. Mình, mình muốn ly hôn với anh ấy !”

“Dừng !”

Tổ Tổ bị một câu của Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên cùng nhau khinh bỉ, cô nhú mày : “Dừng cái gì, các cậu là thái độ gì đây, có phải bạn bè của mình không vậy, lúc này các cậu nên lòng đây cảm phần mà ủng hộ mình chứ.”

Về mặt Hàm Hàm cười xấu xa nói : “Xuyên tử là người đàn ông tốt như vậy cậu bỏ được sao, mình mới ko tin. Mình thấy cậu không bị bệnh cũng sẽ không nghĩ muốn ly hôn. Không sai, cậu chính là bị bệnh, bệnh tương tư, luôn nghĩ đến chồng mình.”

Tổ Tổ ngó ra một hồi, mày càng nhú lại hơn, chết cũng không thừa nhận nói : “Mình nghĩ đến anh ấy sao ? Đây là nghĩ muốn anh ấy sao ? Dừng nói đùa, anh ấy cái người vung cửa rồi đi mà một chút tin tức cũng không có, người nào hiểm lạ nghĩ đến anh ấy chứ.”

Hàm Hàm nghĩ đến về mặt Tổ Tổ, thử thăm dò hỏi : “Các cậu đã cãi nhau sao ?”

Tổ Tổ lắc đầu, cũng không tính là cãi nhau đi nhưng so với cãi nhau thì càng nghiêm trọng hơn, cô có chút buồn phiền lắc đầu : “Không có, cũng không xảy ra cãi nhau, nhiều nhất là anh ấy dạy bảo người khác thôi, mình nghe.”

“Cậu thực sự là cần hiểu biết hơn rồi.” Hàm Hàm đối với Tổ Tổ đang không biết nên làm gì mà mười phần đồng tình “Nhưng mà hấn là quân nhân, có lẽ là bận quá, rất nhiều người đều mấy tháng cũng không về nhà một lần cho nên chuyện này cũng gọi là bình thường. Cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa.”

Lúc này Mạc Tiểu Nhiên lại vỗ bàn mà hô to một tiếng : “Mình biết rồi, An Nhục Tổ, cậu khẳng định là đã mang thai rồi.”

Phốc !

Tổ Tổ phun ra, Hàm Hàm thì bị khiếp sợ.

Về mặt Hàm Hàm không tin : “A, chắc không phải đâu ? Mang thai ? Tiểu Nhiên, làm sao cậu biết được ? Cậu lại chưa mang thai qua.”

Mạc Tiểu Nhiên cười ha ha, ăn một miếng thức ăn rồi nói : “Cậu nhìn Tổ Tổ như vậy, rất giống như bị mất hồn, buồn bã ỉu xiu, không phải là mình điều chỉnh không khí một phen để cho mọi người phấn chấn một chút chứ sao.”

“Mình đã nói rồi, Tổ Tổ mang thai hay không mang thai, chính cậu ấy không phải rõ ràng sao.” Hàm Hàm nói xong cũng hóm hỉnh một phen, cười hi hi hỏi Tổ Tổ : “Tiểu Tổ Tổ, dì cả của cậu đã bao lâu không tới rồi ?”

Tổ Tổ nhú mày nghĩ một chút : “Không biết nữa, luôn luôn đến đúng lúc mà.”

Có lẽ là bọn họ nói chuyện quá lớn tiếng cho nên bị một bàn hai chị gái bên cạnh nghe được, trong đó có một chị gái quay đầu lại, cực kỳ tốt bụng nói với Tổ Tổ : “Việc này, khi mang thai thì sẽ trở nên thích ngủ, mệt mỏi, chán ăn, buồn nôn như muốn nôn ra. Nếu em có cảm giác này thì chị đề nghị em nên đi kiểm tra một chút, nếu thật sự có thì hãy chú ý một chút nhé.”

Thích ngủ, cô có, mệt mỏi, cô cũng có, chán ăn, bụng dạ không thoải mái, cô lại càng có, từng điều đều đúng với cô, đều thích hợp với triệu chứng gần đây của cô. Lập tức Tổ Tổ giống như bị sét đánh ngang tai, không thể động đậy, đôi mắt mờ to nhìn chị gái kia. Mang thai ? Sẽ không có khả năng như vậy đi chứ ?

Rất cuộc cô cũng không có tâm tình ngồi ở đây, Tổ Tổ liền cầm túi rồi đi, Hàm Hàm cùng Mạc Tiểu Nhiên cũng vội vàng tính tiền mà đi theo, cùng Tổ Tổ đi tới một hiệu thuốc lớn, cũng hiểu rõ Tổ Tổ muốn làm cái gì.

Tổ Tổ đấu tranh một hồi rồi mới đi vào, cắn răng mua một que thử thai, hôm nay rất cuộc bất cứ giá nào cũng phải thử một phen. Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên so với Tổ Tổ còn kích động hơn, hai người đỡ Tổ Tổ đi về nhà vệ sinh phía gần đó.

Tổ Tổ ở trong nhà vệ sinh cầm que thử kia giằng co, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên thì chờ đợi trước cửa nhà vệ sinh có Tổ Tổ bên trong, lại vội vàng hỏi : “Tổ Tổ, như thế nào rồi, có hay không ?”

Cửa mở ra, về mặt Tổ Tổ hoảng hốt đi ra nhưng lại không nói lời nào. Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên sốt ruột, cái biểu tình này là gì đây, có hay là không có vậy, hai người nắm chặt tay Tổ Tổ rồi cùng nhau kêu lên hỏi : “Có hay là chưa ?!”

Đáp lại cho nhóm người các cô là một tiếng động phát ra, đồng chí An Nhục Tổ gào khan (*) lên !

(*) gào khan : ý nói chị muốn gào lên nhưng lại không ra tiếng, chắc do sốc quá nên bị bối rối ...

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Chương 52.1 : Bảo bối, em thực sự có thai rồi sao ?

Tổ Tổ gào khan nhưng không nói lời nào, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên lại lo lắng, hai người cũng không biết tại sao lại thế này. Mạc Tiểu Nhiên gấp đến độ dậm chân, nói : “An Nhược Tổ, cậu đừng gào khan mà không nói lời nào nữa, lại nói cậu có hay không vậy ?”

Tổ Tổ im lặng nhìn hai người bạn tốt của mình rồi nói : “Mình phải làm mẹ rồi.”

Hai người Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên lại nhảy loạn lên mà vỗ tay chúc mừng rồi lại ôm Tổ Tổ, Hàm Hàm khó hiểu nói : “Mình nói này, cậu sắp phải làm mẹ mà gào khóc cái gì chứ, có ai như cậu sao ? Người khác thì đều vui sướng, kích động, cao hứng vui mừng mà khóc, làm sao mà cậu lại không giống người bình thường như vậy ?”

“Một khắc vĩ đại như vậy, kích động như vậy của người bình thường biến mất do mình lại biết (có thai) ở nhà vệ sinh công cộng chứ sao.” “Ồi...” Tổ Tổ lại bắt đầu gào khan “Ba của đứa bé này cũng không biết đang ở đâu nữa.”

Mạc Tiểu Nhiên vội vàng an ủi “Ừ, ngoan, không được khóc, coi như là cậu biết (có thai) ở nhà cũng phải trong WC, không có gì khác nhau đâu. Hơn nữa không phải có mình cùng Hàm Hàm ở cùng cậu đó sao, có bao nhiêu người xung quanh chứ.”

Không tồi, buổi tối lúc này WC công cộng cũng ko có nhiều người lắm, mấy cô gái với nhau tới giải quyết nỗi buồn đối với phản ứng của Tổ Tổ cùng chỉ cười cười.

Hàm Hàm cũng nói giúp : “Đúng vậy, đúng vậy, còn về phần cha của đứa nhỏ, nếu hắn không trở về thì cậu liền đi tìm hắn. Hắn là thân bất do kỷ (*), cậu không phải được tự do sao. Chủ Nhật này mình cùng Hàm Hàm sẽ cùng cậu đi qua đó.”

“Oa, hai người các cậu đúng là chị em tốt của mình, quyết định như vậy đi, thứ Bảy sẽ đi nhé.” Tổ Tổ thay đổi sắc mặt so với thời tiết thay đổi còn nhanh hơn, lập tức liền vui vẻ ra mặt, vươn hai tay sang ngang, mỗi tay khoác lên Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên, nói : “Đi thôi, trước đi lấp đầy bụng đã.”

Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên nhìn nhau mà không khỏi bật cười, vừa nãy gào khan có lẽ là lúc trước biết sẽ làm mẹ nên đó là một loại phản ứng đặc biệt đi, nói chung cũng là Tổ Tổ một hồi kích động quá mức thôi.

Vừa rồi bởi vì Tổ Tổ bị kinh hãi cho nên một bàn đồ ăn cũng không lo ăn được, thế nên sau khi rời khỏi đây ba người liền cùng nhau lại đi ăn cơm, nhưng mà không ăn món cay Tứ Xuyên mà thay đổi nhà hàng khác, lại lần nữa chọn đồ ăn rồi bắt đầu ăn.

Tuy Tổ Tổ vẫn không có chút khẩu vị nào như cũ nhưng vẫn ép chính mình ăn một chút. Trong lòng cô có quá nhiều cảm xúc, nhiều lắm cho nên không thể nói rõ được. Trước kia khi nghĩ đến bản thân phải làm mẹ thì trong lòng cô có kháng cự nhưng mà khi thật sự có thể nhưng lại cảm thấy kỳ diệu như vậy vui vẻ như thế , đúng, là vui vẻ.

Thậm chí, ngoại trừ rất muốn cho anh biết tin tức quan trọng này thì còn muốn biết anh sẽ có biểu tình gì, phản ứng thế nào, nhưng mà người ta cũng không biết anh ở đâu, một tháng không trở về thế nhưng một lần cũng không gọi điện được cho cô, thật sự vắng vẻ cô rồi, rất quá đáng mà, hừ.

Ăn uống no nê rồi thì Mạc Tiểu Nhiên cùng Hàm Hàm liền đưa Tổ Tổ trở về chung cư chỗ ba mẹ, cô không kịp nói thì liền đi luôn rồi. Khi Tổ Tổ về đến nhà thì ba mẹ còn chưa ngủ, hai vợ chồng vẫn đang ngồi trên sofa xem tivi ở trong phòng khách.

“Ba mẹ, hai người còn chưa ngủ sao.” Tổ Tổ nói xong thì vẻ mặt liền vui vẻ chen đến giữa hai người mà ngồi xuống, cố ý thừa nước đục thả câu : “Ba à, mẹ à, con có một chuyện muốn nói cho hai người.”

Ba mẹ liền đồng thời quay đầu lại nhìn cô, Lý Nguyệt Hương cười nhẹ : “Con đứa nhỏ này, khi nào thì lại học được thừa nước đục thả câu với ba mẹ rồi , có chuyện gì thì nói đi. Mẹ cùng ba rửa tai lắng nghe đây.”

Tổ Tổ xoay người đến bên mẹ mình, vẻ mặt thận trọng nắm bả vai của mẹ mà nói : “Mẹ, trước tiên phải nói rõ là con muốn mẹ hãy giữ vững bình tĩnh, ngàn lần duy trì không cần quá kích động đâu. Con đã mang thai rồi.”

Lý Nguyệt Hương sững sờ, An Quốc Đồng cũng sững sờ theo, sau chốc lát trầm mặc thì Lý Nguyệt Hương liền sắp kích động lên nhưng Tổ Tổ lại vội vàng ấn chặt bả vai mẹ mình : “Mẹ, bình tĩnh, bình tĩnh nào, đừng kích động, ngàn vạn lần đừng kích động.”

“Thật sự con đã mang thai rồi sao ? Được bao lâu rồi ? Khi nào thì con biết được ? Vậy mà mẹ lại không nhận ra, đối với con quan tâm quá ít rồi.” Lý Nguyệt Hương kích động nói xong lại nói ở đâu đâu, tự trách chính mình không chú ý được.

Lúc này Tổ Tổ cũng có chút ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nắm chặt tay mẹ mình nói : “Con cũng vừa mới biết thôi, cụ thể thì còn chưa có đi bệnh viện kiểm tra, qua ngày 30 có lẽ con sẽ đi.”

An Quốc Đồng vui vẻ nở nụ cười “Được, thật sự rất tốt, không lâu sau ba cũng có thể làm ông ngoại rồi.”

Lý Nguyệt Hương cũng cười, bắt đầu bảo Tổ Tổ những việc mà phụ nữ khi mang thai phải chú ý, sau khi nói rất nhiều thì mới nhớ tới gì đó, hỏi Tổ Tổ : “Xuyên tử có biết việc này hay không vậy ? Tháng này nó không trở lại sao ?”

“Con còn chưa gọi điện cho anh ấy, gần đây anh ấy bận rộn quá nên Chủ Nhật sẽ lại nói. Ba mẹ, trước tiên giữ bí mật hộ con nhé. Con đi ngủ trước đây, ba mẹ cũng ngủ sớm một chút. Ngủ ngon ạ.” Nói đến Sở Lăng Xuyên thì tâm tình của Tổ Tổ liền xuống thấp.

Trở về phòng ngủ, cô ôm đi động mà do dự có nên gọi điện thoại cho anh không, nếu như gọi không được thì khẳng định cô sẽ rất thất vọng, nếu gọi được thì anh lại nói bận việc rồi lập tức tắt máy thì lòng của cô khẳng định sẽ liền khóc thối.

Gọi hay là không gọi ? Sau khi do dự thì kết quả là vẫn gọi, đúng như cô đoán được, gọi không được, thôi, cô vẫn nên tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ thôi. Qua một ngày nữa đã là Chủ Nhật rồi, cô muốn hỏi anh một chút nhưng cuối cùng lại không hỏi được. Anh vắng vẻ cô ở nhà là có ý tứ gì chứ ?

Thứ Năm mà Tổ Tổ chờ đợi cùng lo lắng cuối cùng cũng vượt qua được, thứ Sáu cùng là tâm tình giống như vậy trôi qua. Không có điện thoại anh cũng như anh cũng không xuất hiện, vẫn không có tin tức như cũ.

Trong lúc cô vừa vui vẻ vừa buồn bã thì rốt cuộc Tổ Tổ cũng ngênh đón thứ Bảy. Sáng sớm, Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên liền đến đón cô rồi, Lý Nguyệt Hương biết được Tổ Tổ muốn đi doanh trại thăm Sở Lãng Xuyên thì có chút lo lắng.

Nhưng mà nghĩ lại thì có Mạc Tiểu Nhiên với Hàm Hàm, mà đường đi mới hơn một tiếng thôi nên cũng lại yên lòng, dặn Tiểu Nhiên cẩn thận một chút, lúc này mới để các cô rời đi.

Nhưng mà làm cho Tổ Tổ cùng Tiểu Nhiên bọn họ không ngờ chính là bọn họ lúc đi thì vui vẻ mà lúc về lại thất vọng, ngay cả cổng chính doanh trại còn chưa tiến vào nữa, bởi vì Sở Lãng Xuyên không có ở đó cho nên coi như là đi vào thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Ba người liền chờ ở bên ngoài, nhưng đợi cho đến giữa trưa cũng không thấy Sở Lãng Xuyên trở về cho nên họ chỉ có thể lên đường về nhà thôi. Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên cực kỳ tức giận, nhưng mà nhìn vẻ mặt mất mát kia của Tổ Tổ nên cũng không dám làm cho cô thêm ám ức, chỉ an ủi Tổ Tổ phải hiểu cho Sở Lãng Xuyên.

Đúng, cô phải hiểu cho anh, nhưng mà vẫn khó tránh khỏi thất vọng.

Trở lại thành phố, ba người cùng nhau ăn cơm trưa rồi Tiểu Nhiên lái xe đưa Tổ Tổ về nhà, xe chạy đến cửa nhưng lại không tiến vào nữa. Tổ Tổ xuống xe rồi tạm biệt với Hàm Hàm và Mạc Tiểu Nhiên, sau đó thì Tiểu Nhiên liền lái xe đi.

Tổ Tổ không về nhà ba mẹ, cô sợ ba mẹ sẽ hỏi chuyện thì cô sẽ phải nói rõ mọi chuyện, nếu để ba mẹ biết quan hệ giữa hai người dường như có chỗ đông cứng thì mẹ sẽ lo lắng, cho nên trước tiên cô về nhà mình trốn một chút, chờ đến khi giải quyết được vấn đề cùng Sở Lãng Xuyên rồi lại nói tiếp.

Đi thang máy lên tầng, lấy chìa khóa mở cửa rồi ở cửa trước đổi dép, cô thần thờ đi vào phòng khách. Lúc cô mới vừa tới gần ghế sofa thì cửa nhà vệ sinh đột nhiên bị ai đó mở ra, Sở Lãng Xuyên đang mặc một chiếc quần đùi rộng thùng thình bước ra.

Tổ Tổ trước tiên là kinh hãi sau cuối cùng lại sững sốt, Sở Lãng Xuyên cùng đứng hình ở chỗ đó, tay cầm khăn lông lay tóc cũng dừng lại. Hai người đều trầm mặc, mắt to trừng mắt nhỏ làm bầu không khí có chút xấu hổ.

Một tháng không thấy giống như trở nên có chút sinh ra khoảng cách xa lạ, không biết nên ở cùng nhau như thế nào, và lại còn có vấn đề chưa được giải quyết kẹp giữa hai người nữa. Sở Lãng Xuyên nhìn Tổ Tổ đã một tháng không gặp thì không biết vì sao mà trái tim mơ hồ có chút đau, nha đầu, gầy hơn rồi.

Tổ Tổ nhìn Sở Lãng Xuyên một tháng không gặp mà ánh mắt có chút chua chua, trong lòng không biết là cái cảm giác gì, giống như có chút vui mừng, có chút vui sướng nhưng lại có chút khổ sở, trong lúc nhất thời ngũ vị lẫn lộn (*)

(*) ngũ vị lẫn lộn : ngũ vị (năm vị mặn, ngọt, đắng, chua, cay) ~> ý nói rất nhiều cảm xúc vui vẻ, đau buồn, chua xót, tức giận,...trong lòng chị lúc đó.

Hai người giống như kẻ ngốc mà ngây ngẩn đứng ở chỗ đó mà trừng mắt nhìn nhau rất lâu, người lên tiếng đầu tiên chính là Sở Lãng Xuyên, anh ho khan một chút rồi nói : “Trùng cái gì chứ, ánh mắt kia của em là có ý gì, không nhận ra anh sao ?”

Tổ Tổ hoàn hồn, nhún vai rồi hừ một tiếng, đặt mông ngồi xuống ghế sofa “Anh là người nào, không phải là nhầm cửa chứ, phiền anh nhanh nhanh rời đi chút, nếu không thì em sẽ gọi cảnh sát đến bắt anh đây, tố cáo anh tự ý xông vào nhà dân.”

Sở Lãng Xuyên bước vài bước qua đó, ngồi bên cạnh Tổ Tổ. Cô không tự chủ được mà ngồi dịch sang bên ngoài một chút, cô chịu không nổi cái khí thế kia của anh, cũng nhận thấy anh sắp tiến gần nên toàn thân liền không được tự nhiên, hơn nữa trái tim nhỏ của cô cũng đập nhanh hơn bình thường rồi, kỳ lạ, phản ứng này của cô là sao vậy.

Nhưng mà phản ứng của cô theo Sở Lãng Xuyên lại là một loại cố ý xa cách cùng lạnh lùng, làm cho trái tim anh nhói lên, đôi mắt anh trầm xuống, khăn bông trong tay cũng vì tức giận mà vút lên bàn trà : “Cảnh sát cũng không thể quản anh về nhà của mình.”

Khẩu khí cứng rắn lại mang theo chút mùi vị tức giận, thái độ rõ ràng là không tốt. Vốn trong lòng Tổ Tổ vẫn cảm thấy nghẹn ứ, trước đây chính anh để cho chính cô lựa chọn ly hôn hay là cùng anh đi tiếp rồi liền vùng cửa đi luôn.

Việc này cũng không nói, khi đó là anh ghen, ghen tuông nên cô không so đo, nhưng mà vừa đi liền một tháng không thấy bóng dáng, cũng không gọi điện thoại được một lần, hôm nay cô đi thăm anh nhưng lại vẫn không gặp được người, lúc trở về thì lại thấy anh vậy mà đã lặng yên không tiếng động về chỗ này rồi.

Nếu như cô không về đây thì có phải anh định sẽ không để cho cô biết luôn hay không, sau đó lại lặng yên không tiếng động mà đi tiếp ? Lại tiếp tục làm

cô thất vọng, một mình ở nơi này mà rối rắm sống qua ngày, thật sự rất quá đáng rồi.

Được thôi, vừa đúng lúc gặp mặt mà anh vẫn có thái độ này, trong lòng Tổ Tổ cũng tức giận một trận...Cô đứng phắt dậy, nói “Vây được, là em đi nhầm cửa, em đi là được chứ gì.”

Một khắc cô xoay người đi về phía cửa kia, Tổ Tổ cảm thấy được từng trận đau đớn. Còn Sở Lăng Xuyên nhìn bóng lưng Tổ Tổ xoay người định rời đi mà trong lòng vừa tức vừa thương, anh muốn đi đến ngăn cô nhưng lại cố gắng không đi, chỉ là trong lòng anh âm thầm nghĩ, nếu cô dám đi ra khỏi cánh cửa kia thì nhất định sẽ đánh cho mông cô nở hoa.

Nhưng Tổ Tổ nào biết mông của mình đang gặp phải uy hiếp, ở cửa trước thở hồn hển mà đôi giày, lúc cô đổi xong giày, tay vừa mới động tới nắm cửa muốn mở ra thì một bóng người bỗng vọt qua đó, chặn ở cửa mà gỡ tay cô ra.

Tổ Tổ nhìn gương mặt tuấn tú kia mà thở hồn hển nói : “Anh làm cái gì vậy, tránh ra !”

Sở Lăng Xuyên nhú mày, tức giận nói : “Ai cho em rời đi.”

“Em muốn đi thì đi, mắc mớ gì đến anh chứ.” Tổ Tổ quay mặt không nhìn anh, dáng vẻ rất tức giận, hơn nữa nhìn đến khuôn mặt lạnh lẽo kia của anh, ánh mắt còn mang theo tức giận thì cô vô cùng muốn nhào lên cắn anh, cắn chết anh..

“Đi, đi chỗ nào, chỉ giỏi nói xạo !” Giọng nói của Sở Lăng Xuyên cực kỳ nghiêm khắc, lại mang theo tức giận, thân thể cao lớn còn đứng ở chỗ đó không cho cô mở, cô nghĩ nếu muốn ra khỏi cửa thì trước tiên có phải hỏi anh có đồng ý hay không sao.

Tổ Tổ giận dữ mà gầm nhẹ : “Đúng, là nói xạo đấy, anh tránh ra đi !”

“Thật sự không muốn ở cùng anh ? Định đi tìm tình cũ của em đi ?” Sở Lăng Xuyên trái tim lại càng chưa bao giờ đau đớn qua như vậy, giọng nói bỗng chốc trở nên thấp xuống, tràn ngập tuyệt vọng cùng đau đớn. Ngay cả cặp mắt luôn luôn sáng ngời mà kiều ngạo kia cũng giống như tro tàn.

Nhìn Sở Lăng Xuyên như vậy, trái tim Tổ Tổ cũng nổi lên một trận đau khổ, cô cắn cắn môi, cúi đầu mà tủi thân nói : “Không phải anh không về thăm hay sao, như thế nào lại trách lên đầu em, người một tháng không trở về nhà cũng không phải là em”

Sở Lăng Xuyên vừa nghe Tổ Tổ nói như vậy thì giọng nói lại cao lên : “Ai nói anh không muốn thăm em, con mẹ nó, lão tử (*) không nghĩ nhiều như vậy. Em làm anh không muốn trở lại đây. An Nhựt Tổ, nói thật sáng khoái, để cho anh chết sáng khoái đi !”

(*) lão tử : ở đây mình đề nguyên vì nghe nó còn có chút lịch sự, nếu không dịch hẳn ra thuần Việt là “bố” bởi anh Xuyên đang tức giận, mà mình thấy nó không hợp cho hoàn cảnh lắm.

“Anh...Anh thô lỗ, cái người mắng chửi người khác, rất không có tố chất !” Tổ Tổ nói xong liền xoay người đi vào bên trong, nhưng mà một khắc xoay người kia thì cô lại cười trộm, lại ngồi trên ghế sofa, bày ra vẻ mặt tức giận, nghĩ thầm, vậy liền không nói cho anh chuyện đó nữa, ai bắt anh vắng về em chứ.

Sở Lăng Xuyên nhìn dáng vẻ này của Tổ Tổ, tuy rằng nhìn như giận dữ nhưng mà anh mơ hồ cảm thấy được cô hình như không thực sự tức giận, anh đi qua đó rồi ngồi bên người Tổ Tổ, uy hiếp : “An Nhựt Tổ, em tới cùng có nói hay không ?” (*)

(*) Chú thích cho những bạn đọc không hiểu, đây là anh Xuyên muốn hỏi chị Tổ Tổ có trả lời câu hỏi chị quyết định chọn ai, cả hỏi chị định đi tìm người yêu cũ của mình phải không (là anh Vũ ó) ~> nói chung là trả lời câu hỏi trước.

Dừng, ai thêm đề ý anh chứ, Tổ Tổ liếc anh một cái, quay đầu sang một bên khác. Sở Lăng Xuyên nóng nảy, cánh tay một phen nắm chặt bả vai Tổ Tổ, kéo cô vào trong lòng, không phải là ôm cô mà để cô nằm sấp trên đùi anh, bàn tay to gờ lên mà không nặng không nhẹ vỗ lên mông cô, hung dữ đe dọa : “Nói hay không ?!”

Anh đánh không đau, ngược lại có chút tác dụng xoa bóp, Tổ Tổ nằm sấp ở chỗ đó mà chống tay, nâng cằm nhìn ra cửa sổ, ung dung mà thờ dài, nói khể : “Đánh đi, tốt nhất là dùng hết sức đi, đánh chết em thì đúng lúc là một xác hai mạng, thủ trưởng anh cũng được lưu danh thiên cổ, lưu lại tên tuổi xấu xa vài thập niên.”

Sở Lăng Xuyên tay vừa vung lên thì liền dừng lại giữa không trung, cái gì một xác hai mạng cơ ? Anh không nghe nhầm chứ ? Hai tay anh nắm cánh tay Tổ Tổ, kéo cô ngồi dậy, con ngươi đen tuyền nhìn chằm chằm cô, ngu ngơ hỏi : “Em...em vừa mới nói cái gì cơ ?”

Tổ Tổ nhú mày, vẻ mặt bướng bỉnh, lại chớp chớp mắt, buông tay anh, không biết vì sao lại nói : “Cái gì ? Nói cái gì chứ, em không cái gì gì cả, anh đang nói cái gì cơ ? Em không hiểu anh đang nói cái gì.”

Nha đầu này, lại cùng anh chơi đùa về chứ (*), gấp đến sắp chết rồi, anh có chút không dám tin nên liền thật cẩn thận hỏi : “Em, mang thai, có phải hay không ? Có phải hay không ?! Em nói đi chứ ?!”

(*) đùa về : mọi người có thấy chị toàn lặp lại từ cái gì không, đó là như vậy đấy.

Tổ Tổ mân mê môi của mình, nhú mày : “Tại sao em lại khát như thế này.”

Sở Lăng Xuyên vô cùng nhanh chóng lấy một bình nước qua đây, hai tay cầm đến trước mặt Tổ Tổ : “Vợ à, nước đây.”

“Rất tốt, rất có nhân lực nha.” Tổ Tổ nhận lấy bình nước rồi mở nắp uống một ngụm, há miệng muốn nói gì đó làm Sở Lăng Xuyên sột ruột chờ cô mở miệng, cô lại tiếp tục uống nước làm cho người nào đó càng gấp.

Bất đắc dĩ, Sở Lăng Xuyên liền giống như bà tám mà hỏi không ngừng : “Vợ à, em thật sự mang thai sao ? Em vẫn là muốn ở cùng anh phải không ? Có phải em mang thai rồi hay không ? Có phải em muốn cùng anh đi tiếp hay không ? Có phải em định sẽ yêu anh hay không ? Có phải em không bỏ được anh phải không ? Không phải là anh không muốn về nhà mà là anh bận quá thôi...”

Cứ như vậy tiếp tục lặp lại, vòng đi vòng lại làm cho Tổ Tổ nhức đầu một trận, cô vẫn là lần đầu tiên phát hiện ra người đàn ông này như thế nào lại dài dòng như vậy chứ. Cô vươn tay ôm lấy cổ anh, hung hăng mà hôn lên, người đàn ông thôi, cho anh không thể không ngậm miệng !

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chương 52.2 : Bảo bối, em thực sự có thai rồi sao ?

Anh bị cường hôn rồi, vốn là là sững sốt một chút nhưng tiếp theo lại hường thụ, cuối cùng bị động thành chủ động, nụ hôn này càng sâu hơn. Một tháng xa nhau cùng nhớ thương đã sớm thành hóa nên trong lúc hôn nhau liền bộc phát, cái gì đau lòng, cái gì cô đơn, cái gì lo được lo mất, chờ đợi lo lắng đều vào giờ khắc này biến mất toàn bộ, chỉ có hai trái tim đang thành thực nhảy loạn theo hô hấp rồi loạn thôi.

Anh kìm lòng không được mà đặt Tổ Tổ xuống, hai người đều ngã lên ghế sofa, hôn thiên nhiên, anh gần như sắp hỏng mắt rồi, muốn đè cô ở phía dưới rồi hung hăng muốn cô, nhưng mà lại nghĩ đến cô đang mang thai nên cuối cùng đành phải nhịn.

Nụ hôn kịch liệt cùng thiên nhiên rốt cuộc cũng dừng lại. Mặt của cô hồng một mảng, hô hấp của anh nặng nề mà rối loạn, một tay vuốt ve mặt của cô, một tay lại xoa nhẹ cánh tay mịn màng của cô, trông mắt đen chuyên chú nhìn cô mà nhỏ giọng hỏi: “Bảo bối, mau nói cho anh biết, đừng hành hạ anh nữa, nhé ?”

Tổ Tổ cười xấu xa, vươn tay kéo tóc của anh một phen. Một tháng không thấy, tóc của anh thật dài, cũng không còn là đầu húi cua nữa mà được cắt thành tóc tém, so đầu húi cua thì càng đẹp trai hơn mấy phần.

Nghĩ tới mình sắp phải làm mẹ mà Tổ Tổ có chút vui sướng, lại có chút xấu hổ mà nói: “Được rồi, được rồi, nói cho anh biết, đồng chí thủ trưởng anh sắp phải làm ba rồi, cho anh thời gian ba giây đồng hồ để vui mừng.”

“Thật ?! Anh...anh thật sự được làm ba rồi !” Sở Lăng Xuyên vừa mừng vừa sợ, thật là thiếu chút nữa nhảy dựng lên mà hoan hô, khá tốt là giờ phút này anh đang nằm trên ghế sofa, cổ còn bị một cánh tay của Tổ Tổ ôm cho nên nhịn được. Anh kích động dịch người xuống phía dưới, ôm lấy eo của Tổ Tổ mà dán lỗ tai lên: “Anh nghe một chút, này, tiểu bảo bối, ba là ba con, chứ không biết lão tử đây.”

Tổ Tổ nhìn Sở Lăng Xuyên giống như kẻ ngốc liền không nhịn được mà cười lên, trong lòng cũng có một loại cảm giác thật kỳ diệu, không nói được mà chỉ là cảm thấy rất tốt đẹp, lại rất đặc biệt.

Sở Lăng Xuyên lại dịch cả người lên trên, trong mắt đều là kích động cùng vui sướng, không nháy mắt mà nhìn chăm chăm Tổ Tổ, muốn nói cái gì nhưng bởi vì quá mức kích động nên cũng không biết nên nói cái gì cho phải, cuối cùng anh lại cúi đầu mà dùng sức hôn hai cái lên môi Tổ Tổ rồi ngây ngô cười.

Sau khi kích động thì Sở Lăng Xuyên lại cảm thấy nghĩ mà sợ cùng với may mắn. Lúc Tổ Tổ đi học cái gì quyền đạo kia, chân bị thương sau lại còn xuất hiện một ít sự việc kia cho nên liền bỏ qua chuyện học võ thuật. Nếu không thực sự sẽ luyện roi tiểu Xuyên Xuyên nhỏ của anh rồi.

Anh chính là hai lần được lời, Tổ Tổ lựa chọn anh thì đồng nghĩa với việc lựa chọn sẽ thử yêu anh, anh cũng không tin mình lại không chiếm được lòng của cô, chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Bọn anh bây giờ còn có đứa bé, đại bảo bối là Tổ Tổ cùng với tiểu bảo bối trong bụng cô đều đã là của anh rồi.

Trong lòng Sở Lăng Xuyên ngây ngất mà ôm Tổ Tổ ngây ngô cười. Tổ Tổ bụng đói nên phát ra tiếng ục ục, tạo ra tiếng động, vậy nên cô liền đẩy anh một cái, nhắc nhở : “Anh có thể đừng ôm em mà cười ngốc nữa không, có phải chúng ta nên ăn cơm hay không ?”

Nghe được Tổ Tổ nhắc nhở thì anh mới phục hồi tinh thần, ôm Tổ Tổ ngồi dậy rồi sau đó liền đứng lên, “Em muốn ăn cái gì, anh làm cho.”

“Trong nhà hình như không còn thức ăn, nếu không chúng ta ra ngoài ăn đi.” Mấy ngày rồi cô không trở về tới bên này, trong nhà còn thứ gì có thể ăn sao, hơn nữa anh khó có thể trở về nên cũng hi vọng anh có thể nghĩ ngơi một chút.

“Em chờ chút, anh sẽ đi mua thức ăn, rất nhanh thôi.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền vọt vào phòng ngủ thay quần áo, lúc Tổ Tổ đi đến cửa phòng ngủ thì anh đã bằng tốc độ nhanh nhất mà thay xong quần áo.

Không biết vì sao mà Tổ Tổ rất muốn dính lấy anh, anh đi nơi nào thì cô đi nơi đó, anh muốn đi mua thức ăn cho nên cô cũng muốn đi, nghĩ như vậy liền

nói: “Em cũng muốn cùng anh đi mua thức ăn.”

Sở Lăng Xuyên tới cạnh mà nắm chặt tay Tổ Tổ, để cho cô ngồi trên giường rồi giờ tay vuốt vuốt đầu nhỏ của cô, “Em tốt nhất nên ở nhà đợi, nhiệm vụ thiết yếu chính là nghỉ ngơi, 20' sau anh sẽ trở lại.”

Nói xong anh liền xoay người đi luôn, Tổ Tổ định gọi anh nhưng cuối cùng vẫn là lựa chọn im lặng, đưa mắt nhìn anh ra khỏi phòng ngủ. Cô ngã xuống giường, nhớ lại dáng vẻ giống như kẻ ngốc của anh mà đưa tay đặt lên bụng mình, chính cô cũng lại nở nụ cười ngốc ngếch.

20' sau, quả nhiên là một phút đồng hồ cũng không lệch thì anh đã mang theo một đồng hồ lớn trở lại, Tổ Tổ muốn giúp đỡ nhưng bị anh đuổi ra ngoài phòng. Sở Lăng Xuyên nói, nhiệm vụ thứ hai của cô chính là ngồi chờ đến lúc ăn cơm.

Được rồi, vậy cô liền chờ ăn thôi, trước khi biết mình mang thai thì kỳ thật lúc nào cô cũng làm việc được, sau khi biết rõ thì cái gì không thể làm sao ? Không nghiêm trọng như vậy chứ ?

Cuối cùng cô cũng không ở đó rảnh rồi được nên liền nhẹ nhàng đi vào nhà vệ sinh mà giặt sạch quần áo đã được anh thay ra.

Sở Lăng Xuyên nấu cơm rất nhanh, nửa giờ liền làm xong ba món ăn một món canh, dưới sự nhắc nhở của Tổ Tổ mà đa số đều làm thức ăn nhẹ.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tổ Tổ cầm đũa lên ăn một miếng, mùi vị không tệ nhưng Sở Lăng Xuyên lại không động, hai tay đặt trên đầu gối mà ngồi thẳng tắp, mắt không nhìn chăm chăm món ăn, không nhìn chăm chăm cơm, chính là chỉ nhìn chăm chăm cô.

Tổ Tổ bị anh nhìn chăm chú mà thật khó khăn nuốt xuống thức ăn, khẽ ngẩng đầu chống lại tầm mắt của anh, “Anh nhìn em ăn thì có thể no bụng sao, mau ăn đi thôi.”

Sở Lăng Xuyên đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ bé của Tổ Tổ, nhếch miệng cười, “Chỉ là muốn ngắm em thật kỹ thôi.” Một tháng không thấy cô, vào lúc này anh thật muốn nhìn cô thật kỹ để giải tỏa nỗi nhớ nhưng.

“Thật sự nghĩ đến em như vậy sao ?” Về mặt Tổ Tổ không tin nói.

Sở Lăng Xuyên nghiêm mặt, “Khi nào thì anh đã nói dối qua chứ.”

“Anh nghĩ đến em nhưng em lại không thấy anh gọi điện thoại cho em đâu, lại còn nói bận rộn, thời gian gọi điện thoại vẫn phải có đi, nếu nói dễ nghe thì quá là không thuyết phục.”

Lời nói của Tổ Tổ có mấy phần vui đùa nhưng cũng có mấy phần oán giận, anh đều nghe được hết, điều này nói rõ cái gì ? Nói rõ là bảo bối nhà anh nhớ thương anh, bắt đầu ở quan tâm anh, trong lúc nhất thời tâm tình trở nên tốt hơn nhiều.

Chỉ là một tháng này anh không trở về nhà chính xác là không đi được, không gọi điện thoại cho cô chính là bởi vì không có phương tiện, “Anh nói đều là sự thật, có mấy lần còn nằm mơ thấy em”

“Thật ?”

“Đương nhiên là thật.”

“Ừ, được rồi, em tin anh.” Tổ Tổ nói xong liền cầm một đôi đũa khác lên mà nhét vào trong tay anh, “Em cho phép anh vừa ăn vừa nhìn, như vậy dạ dày anh với mắt anh cũng no rồi, một công đôi việc.”

Hai người vừa nói vừa cười mà ăn cơm, lo lắng lúc trước đã sớm bị xua tan, chỉ còn dư lại vui sướng cùng ấm áp. Sau bữa cơm trưa tầm hơn một giờ, hai người còn thân mật thăm thẳm nằm trên giường, em nhéo chỗ này của anh, anh sờ sờ chỗ này (*) của em.

(*) bụng bầu của chị Tổ nhé, không được nghĩ đen tối đâu ^^

Anh hôn em một cái, em hôn nhẹ anh một cái, chơi trò này rất vui vẻ.

Sau khi hôn đủ rồi thì Sở Lăng Xuyên chống một cánh tay, nâng đầu mình mà cúi đầu nhìn Tổ Tổ, một tay khác thì đặt trên bụng cô vuốt ve, đột nhiên nghĩ tới gì đó, hỏi cô: “Ba mẹ bọn họ cũng đều biết hết rồi sao?”

Đúng nha, cô còn chưa có cùng mẹ chồng bọn họ nói qua đấy. Vì để phân rõ ba mẹ bên kia nên Tổ Tổ liền nói: “Ba mẹ em đã biết, ba mẹ anh bên kia thì em còn chưa kịp nói, em cũng là vừa mới biết được hai ngày.”

“Nhiệm vụ này giao cho anh đi.” Sở Lăng Xuyên vừa nghe liền đứng dậy, quay đầu cầm lấy điện thoại trên đầu giường rồi gọi điện thoại trong nhà ba mẹ bên kia. Bên đó rất nhanh có người nghe máy, là Triệu Đình phương nhận.

Anh vừa nghe giọng nói của mẹ, vốn định cố trấn định nhưng vẫn không tự chủ được mà vừa kêu ngao vừa kích động nói: “Mẹ, con trai của mẹ sắp làm ba rồi !”

“Hả ?” Rõ ràng cho thấy sững sờ một chút rồi mới phản ứng được, “Tổ Tổ mang thai à ?”

“Đúng vậy, mang thai rồi, con mới vừa biết.”

“Ông à, con trai của ông sắp làm ba rồi.”

“Thật ?”

“Đương nhiên là thật. Nếu không phải Xuyên tử đang gọi điện thoại thì ai đang nói chuyện này chứ.”

Bên kia hai vợ chồng già nói gì thì Sở Lăng Xuyên ở bên này cũng nghe rõ. Hai vị trưởng bối nói với nhau xong thì Triệu Đình phương mới để ý tới Sở Lăng Xuyên, vui sướng mà kích động nói: “Các con đều ở nhà chứ ?”

“Vâng, đang ở nhà.”

“Chờ nhé, mẹ với ba con bây giờ liền qua đó.”

Triệu Đình Phương nói xong liền cúp điện thoại, Sở Lăng Xuyên cũng để điện thoại xuống, hướng về phía Tổ Tổ cười: “Ba mẹ anh nói sẽ lập tức tới ngay.”

Tổ Tổ bất đắc dĩ nhìn anh, nói đùa : “Em nói anh này đồng chí thủ trưởng à, anh có thể khiêm tốn một chút được hay không ?”

“Không thể.” Sở Lăng Xuyên dứt khoát mà nhanh chóng trả lời, hai người cùng nhau nở nụ cười, lại ôm ấp thành một vòng.

20 phút sau, ba Sở cùng mẹ Sở liền chạy đến. Mặc dù con gái nhà anh cả cũng mười mấy tuổi rồi, hai vị trưởng bối đã làm ông bà nội từ lâu rồi nhưng khi biết Sở Lăng Xuyên cái người 30 tuổi này của rốt cuộc sẽ làm ba thì có thể không vui mừng sao.

Cùng người nhà chia vui tin mừng có thai với nhau, cảm giác đó thật sự rất tuyệt, mọi người náo nhiệt trò chuyện về vấn đề mang thai cùng đứa bé. Triệu Đình Phương cũng sử dụng tới kinh nghiệm mình từng trải mà nói cho Tổ Tổ rất nhiều việc cần chú ý.

Triệu Đình Phương hỏi Tổ Tổ mang thai bao nhiêu ngày rồi, cô cũng không có đi bệnh viện kiểm tra, mình tự tính một phen - hơn ba mươi ngày, chắc đây là lần khi đi bộ đội thăm Sở Lăng Xuyên thì mang thai.

Theo Sở Lăng Xuyên nói thì chính là cái đêm mà cô quyến rũ anh kia .

Trò chuyện một chút cũng đến hơn 4 giờ, hai vị trưởng bối phải đi, Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên đương nhiên sẽ không cho đi mà hi vọng hai người ở lại ăn tối, nhưng Triệu Đình Phương nói trở về còn có việc nên liền cùng ba Sở cùng nhau rời đi rồi.

Hai người muốn đi tiễn trưởng bối nhưng Tổ Tổ lại bị khuyên trở vào, cuối cùng tiễn hai người xuống lầu chỉ có Sở Lăng Xuyên. Ra khỏi cửa lầu, Triệu Đình Phương (*) lại hỏi Sở Lăng Xuyên : “Xuyên tử này, theo như thời gian Tổ Tổ nói, mẹ nhớ được thì thời gian lúc đó con không có trở về phải không ?”

(*) Trong convert ghi là Lý Nguyệt Hương (mẹ chị Tổ) nhưng mình nghĩ là Triệu Đình Phương mới phù hợp, có lẽ là tác giả nhầm.

Ba Sở mặt âm trầm, đối với ý nghĩ này của Triệu Đình Phương không thể nào vui mừng nổi.

Sở Lăng Xuyên khẽ cau mày, trong lòng có chút bức bối nói : “Mẹ, mẹ nghĩ nhiều rồi, Tổ Tổ không phải loại người như vậy, con không trở về thì cô ấy cũng sẽ không đi thăm con sao ?”

Triệu Đình Phương vẫn nhất quyết không tha như cũ mà hỏi: “Khi nào thì Tổ Tổ đi thăm con, tại sao mẹ lại không biết chứ ?”

Trên mặt Sở Lăng Xuyên có chút không vui nói : “Mẹ, tự trong lòng con còn chưa đếm sao. Lại nói, nếu mỗi lần Tổ Tổ đi thăm con đều cần phải nói cho mẹ trước thì mẹ sẽ không chê phiền sao.”

“Cái bà này lo cái gì chứ. Chuyện tốt này mà để cho bà lo lắng thì thế nào cũng lại náo ra việc không thoải mái thôi.” Ba Sở nói xong liền xoay người rời đi, Triệu Đình Phương còn muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói, chỉ là dặn dò một câu bảo Sở Lăng Xuyên chăm sóc tốt Tổ Tổ rồi sau đó đi luôn.

Sở Lăng Xuyên tiễn ba mẹ về, lúc vào lại nhà thì Tổ Tổ đã sớm ngủ thiếp đi, bởi vì đắp chăn nên trên trán đều là mồ hôi, hần rút khăn tay giúp cô lau mồ hôi. Rồi anh lại giúp cô kéo chăn ra, không ngờ cô lại lật người một cái mà ôm lấy chân, kẹp giữa hai chân.

Tướng ngủ thật là không tốt.

Anh nhìn cười không được, cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, lại lần nữa giúp cô đắp chăn. Lúc này anh mới đứng dậy ra khỏi phòng ngủ, đóng kỹ cửa phòng ngủ để tránh không quấy rầy đến giấc ngủ của cô.

Sở Lăng Xuyên đang ở trong phòng khách mà ngồi trên sofa xem ti vi thì nghe được một hồi chuông điện thoại di động vang lên. Anh nhìn theo tiếng kêu thì là âm thanh phát ra từ trong túi xách của Tổ Tổ, anh đi tới bàn trước TV rồi lấy điện thoại di động trong túi xách của cô ra, nhìn một chút thì là trong nhà Tổ Tổ gọi tới.

Không do dự liền ấn gọi, bên trong liền truyền đến giọng nói có chút lo lắng của mẹ vợ : “Tổ Tổ, con đến bộ đội gặp được Xuyên tử chưa ? Con hé nhưng chú ý điểm này, lúc trở về Xuyên tử sẽ không có thời gian tiễn con nên mẹ để ba con lấy xe đi đón con nhé.”

Sở Lăng Xuyên sững sốt một chút, mới mở miệng: “Mẹ, là con, Xuyên tử đây, Tổ Tổ đã đi cùng với con về nhà rồi. Mẹ đừng lo lắng, con sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy.”

Bên kia Lý Nguyệt hương vừa nghe là giọng nói của Sở Lăng Xuyên cũng vui vẻ, “Các con về nhà sao, đứa nhỏ này cũng không nói cho mẹ biết một tiếng, Tổ Tổ mang thai, con biết chứ ? Con một tháng không có trở lại, cũng không có gọi điện thoại làm Tổ Tổ trong lòng có tức giận, nếu nó là phát giận thì con đừng so đo cùng nó nhé.”

“Mẹ, chúng con đã tốt lắm nên không có việc gì đâu. Chuyện Tổ Tổ mang thai, cô ấy đều nói cho con biết rồi, đợi cô ấy nghỉ ngơi khỏe thì chúng ta lại qua đó thăm mẹ cùng ba.”

“Vậy thì tốt, được rồi, thế cứ như vậy đi nhé.”

“Vâng, con chào mẹ.”

Nói xong hai người cũng cúp máy, Sở Lăng Xuyên có chút ngây ngẩn cả người, từ trong lời nói của mẹ vợ thì anh mới biết là buổi sáng Tổ Tổ đã đi doanh trại tìm anh, nhất định là muốn nói cho anh biết chuyện mang thai.

Không ngờ là anh lại về nhà, không có ở doanh trại, nha đầu này bị chụp hụt nên đoán chừng rất buồn bực đi. Lúc trở về lại nhìn thấy anh đang trong nhà, hơn nữa cô còn không biết nên cô nhất định là giận càng thêm giận.

Thật ra thì, anh trở lại không phải là vì cô sao. Nhưng rốt cuộc lúc trở về anh lại có chút sợ đối mặt với cô, sợ cô thật sự nói với anh, Sở Lăng Xuyên, em muốn với ly hôn với anh, không muốn ở cùng anh nữa.

Anh thực không biết, khi Tổ Tổ thật sự nói lời như vậy thì anh sẽ thực đồng ý hay là trực tiếp từ chối.

Nhưng mà lại có quá nhiều không ngờ tới, hơn nữa những thứ này không ngờ lại làm cho anh vui mừng như vậy.

Nghĩ tới đây thì anh liền đứng dậy, hoạt động hai cánh tay một chút rồi đi tới phòng bếp, giờ cơm tối đã tới rồi.

Sở Lăng Xuyên đang bận rộn trong phòng bếp thì cảm giác được Tổ Tổ tiến vào, anh quay đầu nhìn lại thì trái tim không khỏi bị nhéo một cái. Chỉ thấy vẻ mặt Tổ Tổ lo lắng cùng hoảng sợ, xảy ra chuyện gì vậy ? Anh bỏ dao trong tay xuống, đi tới bên cạnh cô, không hiểu nhìn cô : “Làm sao vậy bảo bối, mặt mày ử rử như vậy, có phải gặp ác mộng hay không, hay là tưởng là anh đi rồi ?”

“Em đột nhiên phát hiện ra một chuyện.” Tổ Tổ trong lòng căng thẳng , còn có chút hoảng loạn.

“Chuyện gì ? Em nói đi.”

“Lần trước em đi thăm anh thì có thai nhưng sau đó em lại bị bệnh, còn truyền dịch tận hai ngày, uống thuốc hai ngày. Làm thế nào đây, mẹ nói, khi mang thai không thể uống thuốc lung tung, em em”

Tổ Tổ nói xong liền nhanh chóng khóc lên, Sở Lăng Xuyên cũng giống như bị tưới một chậu nước lạnh lên đầu, sợ đến toàn thân đổ mồ hôi lạnh, vui sướng lúc trước thật giống như trong lúc nhất thời mà hóa thành bọt khí, từng chút nghiêng nát rồi biến mất, chỉ còn dư lại lạnh lẽo cùng khăn trương.

Sở Lăng Xuyên vội ôm lấy Tổ Tổ, rốt cuộc có ảnh hưởng hay không thì trong lòng anh cũng không nắm chắc, Tổ Tổ cũng không biết. Anh vỗ lưng cô, mặt nặng nề mà an ủi: “Được rồi, đừng lo lắng, đừng nghĩ linh tinh, chúng ta, chúng ta liền đi bệnh viện.”

Cơm cũng không nấu nữa, lại càng không có cái tâm tình gì để ăn cơm mà hai người liền vội vã chạy tới bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Chương 53 : Biết được kết quả kiểm tra

Tuy hai người vội vàng đi nhưng tốc độ đi vẫn chậm chậm, hết giờ làm trong bệnh viện nên mọi người cũng đã tan ca, chỉ có thể đến đây vào sáng sớm ngày mai thôi. Hai người nắm tay nhau, ử rử đi ra từ bên trong mang theo bộ dáng giống như vừa bị đánh xong.

Sở Lăng Xuyên quay đầu, nhìn bộ dáng ử rử đang cúi đầu thấp sắp chạm ngực Tổ Tổ một chút, anh đứng thẳng lưng, vươn cánh tay nắm bả vai cô : “Bảo bối, tâm tình của em không tốt sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới tiểu Xuyên nhỏ trong bụng em, em có thể vui lên chút hay không?”

Tổ Tổ ngẩng đầu, nhìn anh mà ỉu xiu nói : “Nhưng.”

Sở Lăng Xuyên cắt đứt lời nói của Tổ Tổ, nghiêm túc nói : “Không nhưng nhị gì hết. An Nhựt Tổ, tiểu Xuyên nhỏ ở trong bụng em một ngày thì chúng ta phải thật vui mừng trải qua mỗi ngày đó, để cho con có thể cảm nhận được chúng ta bởi vì con xuất hiện mà vui sướng, nghe rõ hay không !”

“Nhưng trên ảnh siêu âm thì đứa bé vẫn chỉ là một chấm nhỏ, có thể cảm nhận được sao ?” Tổ Tổ biết anh là đang dỗ cô vui vẻ nhưng thật ra thì so với cô còn lo lắng hơn đi, chỉ cần nghĩ một chút là cô biết. Lúc đó tâm trạng anh quả thực rất vui vẻ, nhưng mà hiện tại lại mang dáng vẻ lo lắng và bất an. Ài, thực sự thay đổi rất nhanh.

Sở Lăng Xuyên giả vờ tức giận, đưa tay khác lên捏 cái mũi của cô : “Anh nói có thể là có thể. Vợ, nhanh cười với anh một cái, nếu không thì anh sẽ dùng hình.

“Nói bao nhiêu lần rồi, em không bán nụ cười, a. . . Ha ha. . .” Tổ Tổ bị Sở Lăng Xuyên cù léc, muốn tránh khỏi bàn tay anh nhưng lại bị anh ôm lấy, đi tới chỗ đỗ xe.

Hai người lên xe, mắt mắt cùng lo lắng mới vừa rồi hình như vui đi đáng kể. Đúng vậy, ừ rồi cúi đầu cũng không giải quyết được vấn đề gì, hơn nữa không phải còn chưa đi bác sĩ sao, cũng chưa có kết quả chính thức mà.

Đâu phải là không thể giữ lại tiểu Xuyên nhỏ này đâu.

Hai người ở bên ngoài ăn cơm tối, chỉ là miễn cưỡng ăn, thật ra thì cũng không có khẩu vị gì mà chỉ tùy tiện ăn một chút, sau tính tiền rồi đi thôi. Sở Lăng Xuyên không đưa Tổ Tổ về nhà mà lại lái xe đến quảng trường.

Thời gian này trời vừa tối, quảng trường đèn đuốc sáng trưng rất đẹp. Giữa quảng trường có một suối phun nước phát ra tiếng nhạc, bây giờ chính là thời điểm thấp suối phun bày ra bộ dáng đẹp nhất của mình cho mọi người chiêm ngưỡng.

Suối phun phản chiếu các loại đèn màu, ánh sáng phản chiếu khiến suối phun trông như tiên cảnh, cực kỳ xinh đẹp. Hoà theo nhịp phun lên xuống của suối cùng với âm nhạc hào hùng đầy khí thế, tâm trạng của Tổ Tổ cũng tốt hơn hẳn.

Nhìn một lúc, hai người từ từ tản bộ trong sân rộng. Tổ Tổ không khỏi nhớ lại lần đầu tiên học đi xe đạp, lúc ấy không gian rất tĩnh lặng, bây giờ hồi tưởng lại có chút buồn cười.

Đi tới đi lui thì đến một cái ao gần đó, bên cạnh cái ao có một cây tre và treo một cái chuông đồng, treo rất cao, người bình thường với không tới cho nên nói ai có thể gõ là có thể thực hiện một nguyện vọng.

Lấy cái gì gõ thì đều là mình tự lựa chọn không phân biệt. Với chiều cao của Tổ Tổ, cho dù có nhảy dựng lên cũng chỉ miễn cưỡng với tới, nâng tìm cây gậy xung quanh, nói lớn: “Em muốn ước nguyện, em muốn ước nguyện.”

“Cái này không phải đơn giản sao.” Sở Lăng Xuyên đứng im, dùng bả vai nâng Tổ Tổ lên, cô ngồi ở trên bả vai anh, sợ té xuống nên vội vàng đưa tay ôm lấy đầu của anh, “A, anh ôm chắc vào đây, đừng làm em té xuống.”

Sở Lăng Xuyên nói lời bảo đảm với giọng cực kỳ đáng tin : “Anh ôm chắc rồi. Yên tâm đi.”

Tổ Tổ đưa tay ra liền dễ dàng gõ được nhưng không vang, đầu tay kêu lên “A, lấy cái gì gõ đây?”

Sở Lăng Xuyên cúi đầu thì thấy đôi giày của Tổ Tổ, liền đưa tay tháo ra, đưa cho Tổ Tổ: “Dùng sức gõ.”

Tổ Tổ nhận lấy giày, tròn tròn mắt, dùng giày gõ sao, nhìn không được bật cười, “Sở Lăng Xuyên, anh đừng phá nữa có được không, làm gì có ai dùng giày gõ, có thể đôi cái khác không ?”

“Không cần chú ý nhiều như vậy, không phải có câu chỉ cần thành tâm thì nhất định sẽ được báo đáp sao?”

Tổ Tổ nghĩ lại thấy cũng đúng nên giơ giày lên, dùng gót giày hung hăng gõ, một tiếng “Ông” liền vang lên.

Anh đặt cô xuống, Tổ Tổ vút giày xuống đất rồi xỏ vào, chắp hai tay, bộ dáng thành kính cầu nguyện.

Thực sự trước kia cô đã từng đến nơi này, chỉ là lúc đó theo người khác đến, nguyện vọng của mình cũng không thành sự thật, nhưng là làm ngược lại, cho nên hy vọng lần này sẽ tốt đẹp hơn.

Cô quay đầu nhìn anh, hỏi : “Anh không muốn ước sao ? Anh có muốn em cho mượn giày hay không ?”

“Chính anh cũng có, em mau tránh sang một bên đã.” Sở Lăng Xuyên ngẩng đầu nhìn nhìn chiếc chuông nhỏ kia một chút, ý bảo Tổ Tổ đứng sang một bên, anh cũng lui về phía sau, khi lui được khá xa thì liền xông về phía trước, sau đó đá một cước , tiếng “ông.roẹt” vang lên, sau tiếng vang anh vững vàng đứng dưới đất.

Khả năng quả không tệ, nhưng mà tại sao âm thanh lại kỳ lạ như vậy chứ, tiếng “ông” kia là tiếng chuông, còn tiếng “roẹt” kia thì là âm thanh gì vậy ?

Tổ Tổ nghi ngờ nhìn Sở Lăng Xuyên, vẻ mặt anh lại không được tự nhiên mà vẫy tay với cô, nhìn xung quanh một chút rồi mới nói : “Đừng nhìn nữa, vớ à, ra đây che cho anh đi.”

“Che cho?” Tổ Tổ đi qua, nhìn Sở Lăng Xuyên từ trên xuống dưới thì mới rõ cuộc hiểu rõ vì sao lại như vậy, hóa ra là quần của người nào đó bị rách rồi.

Cô nhìn không được mà cười một trận, cố ý cúi đầu xem xét chỗ quần bị rách của anh, vẻ mặt của Sở Lăng Xuyên không được tự nhiên. Cô đang nhìn thì anh lại xoay người vòng vòng, chính là không muốn cho cô xem.

Sở Lăng Xuyên không có cách nên liền vươn cánh tay, một tay ôm lấy Tổ Tổ vào trong ngực mà nói “Đi thôi, ta về nhà.”

Dưới sự che dấu của Tổ Tổ mà hai người đã đi lên trên xe, Tổ Tổ cười đến gần như cơ mặt co rút, Sở Lăng Xuyên lại bất đắc dĩ, tức giận lườm cô một cái rồi khởi động xe đi về nhà.

Về đến nhà, sau khi bật đèn lên thì rõ cuộc Tổ Tổ cũng thấy rõ ràng, đũng quần của Sở Lăng Xuyên bị rách một đường rách rất lớn, đũng quần trong màu đen cũng bị lộ ra, lần thứ hai cô lại cười không thờ nổi, ngã lên ghế sofa mà dụi không nổi.

Sở Lăng Xuyên vút chìa khóa lên bàn, lại thuận tiện nhào về phía Tổ Tổ, đương nhiên là cực kỳ dịu dàng nhào xuống, ôm cô vào lòng rồi những nụ hôn cũng liền rơi xuống, Tổ Tổ rõ cuộc cười không nổi rồi.

Đầu lưỡi của anh mạnh mẽ chiếm cứ khoang miệng của cô, quần quít rồi lại mít, rất lâu sau mới dừng lại, anh buông môi cô ra rồi kéo cô ngồi xuống “Em đi nghỉ ngơi một chút trước đi, anh đi tắm rửa đã.”

Tổ Tổ gật đầu, Sở Lăng Xuyên đứng dậy đi vào nhà tắm rồi vút cái quần rách kia xuống đất, sau đó nghênh ngang bước vào buồng vệ sinh, sau đó nghe thấy tiếng nước chảy ào ào.

Sau khi vui vẻ bao nhiêu thì cô đơn bấy nhiêu, cô không biết ngày mai kết quả sẽ là gì, trong bụng cô có tiểu Xuyên nhỏ, không phải sẽ không giữ lại được chứ, nếu không thể được, cảm giác thất vọng cùng mất mát không phải mình cô chịu, mà còn có Sở Lăng Xuyên cùng cha mẹ của anh.

Tổ Tổ đứng dậy, nhặt cái quần của anh từ trên sàn lên, nhìn tới nhìn lui cũng không có cách sửa được, chỉ có thể vứt đi thôi, cô lục túi, không có thứ gì cả, đành phải vứt nó vào túi nhựa rồi ngày mai mang đi vứt thôi.

Sau khi đánh răng rửa mặt, hai người mới đi ngủ.

Nguyên một đêm, Sở Lăng Xuyên luôn ôm Tổ Tổ, mà cô thì rúc vào lòng anh ngủ ngon lành, có lẽ là cách xa một tháng nên rất nhớ nhau, đến cả cơ thể cũng muốn ôm nhau.

Sáng ngày thứ hai sau khi tỉnh lại, Sở Lăng Xuyên đi nấu bữa sáng, gọi Tổ Tổ đang ngủ nướng dậy đi rửa mặt, hai người cùng ăn bữa sáng, sau khi dọn dẹp xong thì chuẩn bị đi bệnh viện, sau khi mặc quần áo chỉnh tề, vừa bước ra cửa thì Sở Lăng Xuyên nói với Tổ Tổ: “Bảo Bối, mặc kệ kết quả là gì thì em vẫn phải chuẩn bị tâm lý, nhất định phải dũng cảm đối mặt, có biết không?”

Tổ Tổ nắm tay anh, gật đầu về đã hiểu, nhưng trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là vẻ ủ rũ.

Cầm lấy ví và chìa khóa, anh nắm tay cô bước về phía cửa, đúng lúc đó thì chuông cửa lại vang lên, cả hai người nhìn ra, hoá ra người đến là Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đống, Sở Lăng Xuyên vội vàng mở cửa, mời cha mẹ vợ vào nhà.

Lý Nguyệt Hương cùng An Quốc Đống vừa bước vào nhà, thì thấy hình như đôi vợ chồng son này muốn đi ra ngoài, sắc mặt hai người cũng không được tốt, nhất là Tổ Tổ, Lý Nguyệt Hương không kìm được mà hỏi, “Các con muốn ra ngoài sao?”

“Dạ... dạ.” Tổ Tổ không biết phải nói với mẹ mình như thế nào nữa.

An Quốc Đống nói: “Đã nhiều ngày không thấy Xuyên Từ, con lại mang thai, mẹ các con sợ con đi lại vất vả nên nhất định muốn đến đây xem. Xuyên Từ, lần này con trở về, sẽ ở lại bao lâu?”

Sở Lăng Xuyên vốn định nói là buổi chiều sẽ rời đi, nhưng cuối cùng vẫn nuốt lời đó trở lại, “Cha mẹ, hai người ngồi đi ạ.”

Sau khi hai vị trưởng bối ngồi xuống, Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên mỗi người ngồi một bên, Lý Nguyệt Hương nhìn hai đứa nhỏ vẫn duy trì bộ dáng ủ rũ này, thầm nghĩ nếu biết chuyện Tổ Tổ có thai thì đáng lẽ phải vui vẻ, tinh thần sáng khoái, tại sao một đứa ra vẻ mặt như ăn phải khổ qua, còn một đứa thì đang cố gắng bình tĩnh vậy?

Sở Lăng Xuyên suy nghĩ một chút, việc này vẫn là nên nói với người nhà, hướng hồ, cha mẹ vợ cũng đã tới đây rồi, họ cũng có thể hỗ trợ tìm ra cách giải quyết, vừa nghĩ vừa khéo léo nói, “Mẹ. chuyện là như vậy, trước kia Tổ Tổ bị bệnh, phải chăm sóc hai ngày, con và cô ấy sợ việc đó ảnh hưởng đến thai nhi trong bụng, định đi đến bệnh viện kiểm tra.”

Nhờ những lời của Sở Lăng Xuyên, Lý Nguyệt Hương mới biết trước kia Tổ Tổ từng đổ bệnh, đứa nhỏ kia dám giấu diếm bà, cũng không hề hé răng với bà nửa lời. Nếu thực sự là như vậy, phần nhiều là đứa nhỏ trong bụng không thể giữ lại được.

Việc mang thai là chuyện vui, tại sao lại biến thành như vậy? Trong lòng bà không khỏi cảm thấy khổ sở, có đứa cháu đẻ bé là việc bà trông mong rất lâu rồi, nhưng lại phát sinh vấn đề như vậy, làm cho người ta vừa mừng vừa lo, không thể quyết định được.

Khi bọn họ đang nói chuyện, chuông cửa lại vang lên lần nữa, người tới không phải ai khác, chính là ba Sở cùng mẹ Sở, hai người họ đều đã quá nhớ Tổ Tổ, cho nên không ngừng đến thăm.

Ba mẹ Sở đã đến, nhìn thấy hai bên nội ngoại đều ở đây, mọi người đã định ngồi hàn huyên ôn lại chuyện cũ, sau khi biết được chuyện của Tổ Tổ, tâm trạng đang vui vẻ, lại giống như bị người ta giẫm lên, cao hứng không nổi.

Từ đầu đến giờ Tổ Tổ vẫn ngồi im không hé răng nửa lời, Sở Lăng Xuyên ngồi bên cạnh cô, nắm tay Tổ Tổ, hai người im lặng nhìn nhau, trong lòng không ngừng nghĩ, loại chuyện này, bọn họ không thể hiểu được, cũng không biết phải làm như thế nào.

Thật sự, hai người họ đã nghĩ kỹ, đứa nhỏ này, bọn họ muốn, không nỡ mất đi, nếu như vì tương lai mà nhất định phải bỏ, bọn họ không bằng bỏ đi, nhưng mà bỏ đi, tâm lại bắt đầu đau đớn.

Không khí im lặng một lúc lâu, người mở miệng đầu tiên là Triệu Đình Phương, bà nghĩ kỹ một phen, cố gắng khéo léo nói: “Tổ Tổ, mẹ biết, đây là lần đầu tiên con mang thai, sẽ ôm rất nhiều hy vọng cùng chờ mong. Nhưng mà, con cũng đừng quá đau lòng, con và Xuyên Từ còn trẻ, sau này vẫn có thể có con mà. Ngộ nhớ con sinh đứa bé ra mà vẫn đẻ, thì đây chính là chuyện cả đời.”

Tổ Tổ được Sở Lăng Xuyên nắm tay thật chặt, nghe mẹ Sở nói như vậy, cảm giác vấn đề này càng ngày càng nghiêm trọng, một tia hy vọng cũng không có. Hai vợ chồng vẫn không nói chuyện, lặng im nghe trường bối thảo luận.

Cuối cùng ý kiến đa phần vẫn là bỏ đứa bé đi, khuyên Tổ Tổ phá đứa bé, nhưng lại sợ người lạ làm có vấn đề. Sau này chờ cô an dưỡng tốt rồi thì lại có thêm một đứa nữa. Nhưng mà thực sự bọn họ muốn tìm ra phương pháp khác chứ không muốn Tổ Tổ phải bỏ đứa bé đi.

Cuối cùng Sở Lăng Xuyên cũng lên tiếng, anh muốn mang Tổ Tổ đi bác sĩ kiểm tra trước đã, rồi mới quyết định bỏ đi hay giữ lại đứa bé này, hiện tại mọi việc chưa rõ, bỏ đi, thật sự không ai nỡ.

Nhất là Sở Lăng Xuyên, anh gần 30 tuổi mới có tiểu Xuyên nhỏ này, nếu như bỏ đi... Làm sao anh nỡ.

Để các vị trưởng bối ở nhà chờ, Sở Lăng Xuyên lái xe chở Tổ Tổ đi bệnh viện. Từ lúc đăng kí đến lúc xếp hàng, Tổ Tổ vẫn như cái đuôi đi theo sau anh, nhìn bóng dáng cao lớn đang bận rộn, cô càng ngày càng hoảng hốt.

Trước kia, cô cũng không mong mình có đứa con này, nhưng khi biết được mình mang thai, cô cảm thấy thực sự rất vui vẻ. Bây giờ, có thể sẽ mất đi tiểu Xuyên nhỏ, cô thật sự rất muốn giữ lại đứa bé này, muốn đến điên cuồng. Tâm của con người thật sự rất kỳ lạ, không phải sao?

Đi tìm bác sĩ, nói chi tiết về tình huống, sau đó cô mới đi siêu âm, còn biết rõ lúc ấy phải dùng thuốc gì. Sở Lăng Xuyên còn gọi điện cho chuyên gia hỏi ngày đó phải dùng thuốc gì, sau đó nói lại với Tổ Tổ.

Làm xong kiểm tra, xác định được là cô mang thai, người nào đó còn dám quyến rũ Sở Lăng Xuyên một lần, không thể không nói hai người này thật to gan, một lần ở giữa.

Nếu không có việc sinh bệnh của Tổ Tổ, lần tới bệnh viện này thật sự là vô cùng vui vẻ, nhưng mà bây giờ tâm trạng rất nặng nề.

Tổ Tổ cảm tò kiểm tra đi vào phòng khám, mà Sở Lăng Xuyên ở bên ngoài đang lo lắng đợi. Ở nhà các vị trưởng bối cũng đang sốt ruột chờ đợi, gọi vài cuộc điện thoại hỏi thăm tình hình, mà Tổ Tổ mãi vẫn chưa đi ra.

Chờ đợi mòn mỏi, không thấy người đi ra, Sở Lăng Xuyên như muốn lập tức xông vào đó, ngay lúc anh có ý nghĩ này, Tổ Tổ cúi gằm đầu xuất hiện, bàn tay nhỏ cầm bệnh án và kết quả kiểm tra.

Tâm Sở Lăng Xuyên trầm xuống. Nhìn bộ dáng này của Tổ Tổ, anh liền hiểu, cô đang buồn, tiểu Xuyên nhỏ của anh không giữ được, trong lòng đau đớn, nhưng mà không thể biểu hiện ra ngoài, giờ phút này anh là chỗ dựa cho Tổ Tổ.

Tổ Tổ như không nhìn thấy anh, bước chân nặng nề tiến đến thang máy, thấy vậy Sở Lăng Xuyên liền vội vàng đuổi theo, không biết cô nhóc kia định đi đâu, là muốn đi làm việc đó sao?

Nhanh chân đuổi theo, một tay nắm chặt lấy tay Tổ Tổ, tay cô không hề lạnh lẽo mà ngược lại, rất ấm áp, “An Nhục Tổ, bác sĩ nói thế nào, mau nói anh nghe, không nói một tiếng, đáng đánh đòn!”

Tổ Tổ cúi đầu, bả vai run run, giống như đang khóc, tim Sở Lăng Xuyên se lại, vội vàng ôm lấy cô: “Bảo bối, đừng khóc, đừng khóc, nếu khóc anh sẽ lo lắng đó. Sau này chúng ta nhất định sẽ có con mà, ngoan, đừng khóc nữa.”

Tuỳ ý để người nào đó đổ dành, Tổ Tổ vui mặt ở trong lòng anh khóc nức nở không ngừng.

Những người tới khám bệnh, đều chăm chú nhìn bọn họ, cuối cùng, anh phải kéo Tổ Tổ từ trong ngực mình ra, kéo dần khoảng cách.

Vươn tay ra, nắm lấy cằm cô, nâng đầu cô lên, thì bất ngờ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như mặt trời của Tổ Tổ, đây là quá đau buồn mà cười sao, không thể không lo lắng: “Bảo bối, em đừng dọa anh.”

Tổ Tổ càng cười tươi, cũng không dám trêu chọc anh nữa, cười hi hi nói: “Sở Lăng Xuyên, anh thật ngốc, bác sĩ nói với em, tiểu Xuyên nhỏ của chúng ta có thể giữ lại được.”

Câu nói của Tổ Tổ làm Sở Lăng Xuyên sững sốt, tâm trạng vui mừng như điên, kích động nói to: “Thật sao?”

“Thật, so với việc vàng có giá trị lớn càng thật hơn.” Tổ Tổ nói xong còn dùng sức gật đầu, Sở Lăng Xuyên liền dùng hai tay ôm cô, không kìm lòng được mà xoay cô mấy vòng, hai người coi mọi người xung quanh là không khí mà vui vẻ cười tươi.

Sau khi cười đủ, anh đặt cô xuống, cô nhóc này lại dùng chiêu cũ lừa anh, anh cứ nghĩ cô khóc, tâm trạng cực kỳ lo lắng, còn cô lại cực kỳ vui vẻ, thật sự là quá đáng.

Bàn tay lớn của anh nhẹ nhàng cầm gáy cô, hung dữ nói: “An Nhượng Tổ, em dám làm anh sợ, để xem về nhà anh làm sao trừng trị em”

“A, bố người ta, nơi này có người ngược đãi phụ nữ có thai!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Chương 54.1 : Bảo bối ghen ty

Editor : Mèo (meoancamam)

Bác sĩ đưa đơn thuốc cho Tổ Tổ rồi hai người đi mua thuốc, vui vui về về về nhà. Sau khi về nhà thì liền nói tin tốt này cho các bị trường bối biết.

Mấy vị trưởng bối sau khi biết được đứa bé này vẫn có thể giữ lại thì đều vô cùng vui mừng.

Cái này thật giống với khói mù tan ra, hào quang cao ngất. Sau cơn mưa trời lại sáng.

Buổi trưa mọi người lại cùng nhau ăn bữa cơm, vô cùng náo nhiệt, chúc mừng việc không mất đi tiểu Xuyên nhỏ.

Xong cơm trưa thì mấy vị trưởng bối dặn dò vài câu rồi một lúc sau cũng rời đi, chỉ còn lại Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ. Anh rửa sạch hoa quả để cho Tổ Tổ ăn, sau đó tự mình lẩn qua lẩn lại. (*)

(*) Ý nói anh Xuyên làm việc gì đó :v

Tổ Tổ chỉ thấy là anh quá hưng phấn nên cũng không để ý anh đang làm gì, tự mình ngồi xuống mà vừa ăn hoa quả vừa xem ti vi, chờ anh lẩn qua lẩn lại xong thì liền đến chơi với cô.

Nhưng mà đợi một lúc, tiếng động lẩn qua lẩn lại của người nào có phần lớn nên rốt cuộc cô cũng không ngồi yên được mà đi phòng làm việc thì liền nhìn thấy vậy mà Sở Lăng Xuyên lại đang cho chiếc máy tính cô yêu nhất vào thùng đựng hàng “Tiểu Xuyên Xuyên, anh là muốn chuyển nhà sao ?”

“Trong lúc mang thai, cảm em được chơi máy tính.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền dán băng dính lên thùng đó, khom người mà dùng hai tay ôm lấy mà đặt chiếc máy tính vào tủ, nói với Tổ Tổ “Đi, ngồi sang bên cạnh đi, đừng cản trở.”

Sở Lăng Xuyên nói xong liền đi ra ngoài phòng làm việc, tìm một cái thùng nữa rồi mở tủ giày, nhìn những đôi giày cao gót cùng guốc của Tổ Tổ bên trong mà không chút lưu tình đặt hết những đôi giày này vào trong thùng.

Tổ Tổ đứng cách anh không xa với vẻ mặt tội nghiệp, người đàn ông này lại cất giày của cô đi thì lúc đi làm cô sẽ đi cái gì đây, cô cầu xin : “Tiểu Xuyên Xuyên à, anh có thể thủ hạ lưu tình chút không ?”

“Mẹ anh nói, giày cao gót đi rất không tốt, em lại gió thoảng bên tai rồi.” Sở Lăng Xuyên cũng không ngần đầu mà roẹt roẹt vài cái, đóng thùng lại rồi dùng băng dính dán lên, ôm vào trong chỗ trống ở phòng ngủ.

Tiếp đó anh lại càn quét đến chỗ phòng ngủ, không tồi, phòng ngủ không có cái gì để cất đi nhưng khi càn quét đến phòng bếp thì đến lò vi sóng cũng cất vào, lý do là có phóng xạ làm Tổ Tổ hết chỗ nói nôi, muốn khoa trương như vậy sao : “Em không cần dùng liền thôi, anh có cần dây vô như vậy không.”

“Anh sợ em lười biếng mà lén dùng” Sở Lăng Xuyên đối với lực kiểm chế của Tổ Tổ xem ra khá là không tin tưởng, vẫn là cất vào thì an toàn hơn.

Cuối cùng thì đi càn quét nhà vệ sinh, Tổ Tổ nghĩ thầm, thôi xong rồi, anh sẽ không định ném đi đồ trang điểm của cô chứ, ôi trời, không cần đâu. Nhưng khi cô đi vào thì người nào đó đã cất toàn bộ đồ trang điểm mà cô chịu đau để mua vào tủ rồi.

Hu hu, không cho cô dùng đồ trang điểm không phải thành thiếu phụ luống tuổi có chồng sao ? Sở Lăng Xuyên quay đầu thì nhìn thấy đáng về muốn khóc của Tổ Tổ mà nhìn không được nở nụ cười, qua đó hôn lên mặt cô một chút rồi nói : “Bảo bối ngoan nào, cái này về sau lại dùng, bây giờ tạm thời tịch thu thôi.”

Nhìn trán anh có chút mồ hôi, trời rất nóng mà anh không mặc áo, cô vội hỏi : “Được được, em không cần, lời dặn dò của trưởng bối, của anh em đều sẽ nhớ kỹ, anh liền nghỉ ngơi chút đi, đừng làm nhiều quá, nhanh chóng đi tắm đi.”

Cần quét xong rồi cũng không có thể làm tiếp nữa nên Sở Lăng Xuyên tắm rửa một chút, để Tổ Tổ chờ ở nhà, anh đi ra ngoài một chuyến mà còn không cho cô đi.

Trước kia anh nói, khi anh trở lại bọn họ hai người sẽ giống như hình với bóng, mà bây giờ lại luôn luôn để cho cô một người đợi chờ. Nhưng mà tóm lại là vì trong bụng cô còn có tiểu Xuyên nhỏ, cô liền hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt này đi.

Tổ Tổ đợi thật lâu nhưng anh vẫn chưa trở lại, cô liền nằm trên ghế sofa mà ngủ gật. Tầm hơn ba giờ thì rốt cuộc người nào đó cũng trở lại, còn mua một đồng tử đặt bên cạnh bàn trà.

Tổ Tổ vốn ngủ không được sâu nên cũng thức dậy mà dụi dụi mắt, nhìn đến đồng tử đồ vật kia mà không khỏi ngẩn người, tiếp theo nhin không được mà mở to hai mắt nhìn anh, kinh hô “Sở Lăng Xuyên, anh vậy mà, quá phá của đi !”

Cô đi qua nhìn một chút, anh mua giày, còn có đồ dưỡng da cho trẻ em, đương là còn có cho cô cùng nữa, vẫn còn mấy thứ linh tinh nữa, mỗi thứ đồ đó đều mua gấp hai, bởi vì khẳng định là một nửa thời gian cô sẽ ở nhà mình, một nửa còn lại sẽ ở nhà ba mẹ bên kia nên một nửa sẽ chuẩn bị sẵn ở nhà ba mẹ An.

Anh cẩn thận hơn cô nhiều, thật sự, cô thừa nhận điều đó. Còn có chút mặc cảm..

Hai người cũng lấy đồ ra rồi cất kỹ, rốt cuộc cũng yên tĩnh rồi. Cuối cùng Tổ Tổ cũng hiểu rõ, đây là anh nghĩ trước khi đi thi thứ nên thu xếp cũng đã thu xếp, lần này đi không phải là một lần, cũng không phải là nửa tháng không thấy nữa.

Anh không thường ở nhà nên không có cách để chăm sóc cô, cũng không có biện pháp để làm cho cô chút gì đó. Khi cô cần anh nhất thì anh cũng không thể ở cùng cô, cả cô cùng tiểu Xuyên nhỏ, anh có thể kiếm chút thời gian làm việc này cũng đã rất rất ít rồi.

Cho nên lúc còn ở nhà anh muốn làm hết những điều có thể.

Làm xong mọi việc rồi thì anh cũng đi rửa mặt rồi thoải mái khoan khoái đi ra, ngồi bên cạnh Tổ Tổ. Cô nhìn anh vất vả mà bụng nước mát cho anh, anh không tiếp lấy, ý tứ cực kỳ rõ ràng là muốn cô cho anh uống.

Tổ Tổ không nói gì mà liền đưa tay cho anh uống. Ứng ực, vào miệng vài ngụm mà anh đã uống hết sạch, sau đó lại đến gần Tổ Tổ mà thừa cơ trộm hương, vươn cánh tay ôm cô vào lòng : “Bảo bối, lát nữa anh phải đi luôn rồi.”

Anh nói vô cùng bình tĩnh nhưng lại lộ ra nồng đậm không nỡ. Trong lòng Tổ Tổ cũng hiện lên một hồi cô đơn khó tả, một tháng không trở về, vừa trở về rồi lại phải đi, trong lòng rầu rĩ không biết nói gì cho tốt.

Sở Lăng Xuyên nghiêng đầu, từng chút từng chút hôn lên môi cùng mặt Tổ Tổ : “Bảo bối, không vui rồi sao ?”

”Không có.” Tổ Tổ không muốn ảnh hưởng tâm tình của anh, huống chi cô cũng hiểu rõ, cũng phải hiểu được anh không dễ dàng, cô đưa tay sờ sờ cằm của anh, cười cười “Lần này, không phải anh cũng đi một tháng không chút tin tức đi ?”

Sở Lăng Xuyên nhếch môi nở nụ cười, con người càng thêm sâu xa mê người mà nhìn cô như vậy, làm cho cô cảm thấy được mình như muốn say, người đàn ông lại thả thính rồi. Tổ Tổ rút người lại, khoanh tay mà chắn giữa hai người, cắt đứt tia lửa kia...”Dừng, lúc nào cũng thả thính, trả lời vấn đề đi.”

Về mặt Sở Lăng Xuyên nghiêm túc trả lời : “Lần này bảo đảm sẽ không !”

Tổ Tổ nhu hòa nở nụ cười, hai tay xoa đầu anh, cười tí mắt nói : “Tiểu Xuyên Xuyên thật ngoan, cái này không kém lắm, chị liền không so đo lúc trước anh lạnh nhạt nữa, về sau biểu hiện thật tốt không phải chị sẽ không nổi bão nữa sao.”

Sở Lăng Xuyên nhíu mày, vươn tay nắm chặt eo cô, thu chặt hai cánh tay làm cơ thể hai người dính sát vào nhau, con người đen sâu thẳm của anh nhìn cô, giọng điệu nghiêm khắc nói : “An Nhược Tổ, đừng dùng hai cái má lúm đồng tiền của em dụ dỗ anh phạm tội, cẩn thận anh phát thú tính sẽ ăn em đấy !”

”Sợ anh sao, chỉ cần anh dám.” Tổ Tổ nói xong lại vẫn làm chuyện xấu mà hôn lên môi anh ba lần, Sở Lăng Xuyên liền trực tiếp hôn lại, nụ hôn cực nóng bỏng theo nồng đậm không tha, lại đúng lúc ngừng lại.

Bởi vì tiểu Xuyên nhỏ, hiện tại anh nhìn được.

Hai người không tha mà dính lấy nhau thật lâu, anh không thể tiếp tục kéo dài nữa, thật sự phải đi rồi.

Trước khi đi, Sở Lăng Xuyên đưa Tổ Tổ đến bên nhà ba mẹ An trước, thuận tiện cũng quét sạch nhà ba mẹ An một lần, đồ nên thu thập cũng đã thu lại để tránh cho Tổ Tổ động đến rồi.

Đối với sự cẩn thận của Sở Lăng Xuyên, trưởng bối ba mẹ An cũng bày tỏ ủng hộ.

Tổ Tổ không muốn nghỉ ngơi, nhưng Sở Lăng Xuyên lại ra lệnh cô phải đi nghỉ ngơi cho nên cô đành phải về phòng ngủ nằm.

Sở Lăng Xuyên vậy mà lại ngồi cạnh cô, nắm tay cô mà lo lắng dặn : “Bảo bối, anh đi rồi, thật sự đi rồi, em phải ở nhà ngoan ngoan, không được quấy phá, biết chưa ?!”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 54.2 : Bảo bối ghen tỵ

Editor : Mèo (meoancamam)

....

Tổ Tổ không muốn nghỉ ngơi, nhưng Sở Lăng Xuyên lại ra lệnh cô phải đi nghỉ ngơi cho nên cô đành phải về phòng ngủ nằm.

Sở Lăng Xuyên vậy mà lại ngồi cạnh cô, nắm tay cô mà lo lắng dặn : “Bảo bối, anh đi rồi, thật sự đi rồi, em phải ở nhà ngoan ngoan, không được quấy phá, biết chưa ?!”

Làm như cô thật sự là người quấy phá ấy, cô luôn vô cùng nghiêm chỉnh có được không.

Nói xong, anh cúi đầu nhẹ nhàng áp lên bụng cô, dặn “Bảo bối nhỏ, con cùng với Bảo bối lớn phải nghĩ đến ba, đừng quên mất ba đấy. Cũng nên đi rồi.” Sau khi nói vài câu nửa đùa nửa认真 xong, tùy tiện hôn lên môi cô vài cái rồi liền không do dự mà đứng dậy đi.

Tổ Tổ muốn nói gì cũng không kịp. Nhìn cánh cửa khép lại, cô xuống giường, mở cửa ra một khe nhỏ mà nhìn Sở Lăng Xuyên chào tạm biệt ba mẹ cô, tiếp theo liền đi luôn. Cô cúi đầu quay lại trên giường, lần đầu tiên cảm nhận được tạm chia tay cũng là một loại đau đớn.

Cô nằm trên giường mà ngủ mê man, lại có thể ngủ thẳng đến tầm sáu giờ, thật sự có thể ngủ mà, cô không khỏi xấu hổ cho bản thân, ba mẹ đã làm xong cơm tối đang chờ cô rồi, cô liền vội vàng rửa mặt ăn cơm.

Ăn xong cơm tối thì Tổ Tổ liền theo thói quen định đi rửa bát, lại bị ba cùng mẹ đuổi ra, còn nói về sau việc này không cần cô làm. Bỗng chốc cô trở thành người rảnh rỗi, thậm chí cô còn có chút không thích ứng được.

Xong việc ở phòng bếp thì ba người liền ngồi ở phòng khách xem ti vi... Còn Soái Ca thì lăn chơi trên mặt đất, hiện giờ Soái Ca đã cao lớn hơn rồi, hơn nữa còn càng đẹp trai. Tổ Tổ rất muốn đùa chơi cùng Soái Ca nhưng vì liên quan tới việc mình đang mang thai mà ba mẹ cũng đã không cho phép cô gần gũi quá với Soái Ca rồi.

Khi mới vừa biết tin cô có thai thì vẫn thương lượng muốn tạm thời đưa Soái Ca ra ngoài, Tổ Tổ không đồng ý nên ba mẹ An cũng chỉ tạm thời bỏ đi ý nghĩ này, dù sao Lý Nguyệt Hương cũng không nỡ đưa Soái Ca đi, cố gắng dùng để cho Tổ Tổ gần gũi quá là được rồi.

Lúc đang xem ti vi thì trong phòng đột nhiên truyền tới âm thanh của Sở Lăng Xuyên, âm lượng vừa phải, giọng điệu cứng rắn vừa phải mà hô lên : “Bảo bối nghe điện thoại này, vợ nghe điện thoại đi, vợ nghe điện thoại đi !”

Tổ Tổ cùng ba mẹ đều bối rối, ba người đưa mắt nhìn nhau mà không rõ sao lại như vậy, âm thanh là từ nơi nào chứ, vẫn là Soái Ca phản ứng nhanh mà “Vù” một tiếng đã chạy vào phòng ngủ của Tổ Tổ, chỉ sau chốc lát đã ngậm điện thoại của cô đi ra.

Chuông điện thoại đang mạnh mẽ hô, bảo bối nghe điện thoại này, vợ nghe điện thoại đi. An Quốc Đồng và Lý Nguyệt Hương đều nở nụ cười, Tổ Tổ cũng cảm thấy buồn cười, lại giống xưa, cầm điện thoại ở trong miệng Soái Ca mà kết nối, đỏ mặt đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Bảo bối, cảm thấy chuông điện thoại mới như thế nào ?”

Bên kia có giọng nói thấp trầm, lại mang theo đắc ý làm Tổ Tổ nhìn không được cười “Không thể không nói đồng chí thủ trưởng rất sáng tạo, vừa rồi quả thật em đã nghĩ là anh đang ở đây, hóa ra là tiếng chuông âm ỉ hồi lâu, khi nào thì anh làm cho em vậy, tại sao em lại không biết ?”

“Khi em đang ngủ. An Nhục Tổ, em có ăn cơm ngon lành không đó ?”

“Đương nhiên là có, anh thì sao, đã ăn chưa ?”

“Anh ăn xong lâu rồi, được rồi, anh cúp máy đây, em tùy ý làm việc đi.”

“Hả ?”

“Hả cái gì, cúp máy.”

Tổ Tổ còn chưa kịp nói gì thì bên kia Sở Lăng Xuyên đã cúp điện thoại, cảm thấy có lẽ là muốn cho cô thử nghiệm một chút về sức mạnh tiếng chuông mới đi. Không thể không nói rất là mạnh mẽ nha, đều làm tất cả mọi người bối rối.

Dù sao thời gian vui vẻ cũng có chút ngắn ngủi, mấy ngày nghỉ trong nháy mắt đã đi qua, Tổ Tổ lại bắt đầu cuộc sống đi làm, không có sự tồn tại của anh cũng không quá tệ, cô còn có tiểu Xuyên nhỏ, còn có ba mẹ, có bạn bè, cũng không phải một mình. Cuộc sống cũng không có vẻ quá cô quạnh hay cô đơn.

Nhưng mà có một vị trí trống không, vì không có ai có thể thay thế.

Vốn không biết khi mang thai không chỉ cảm thấy không thoải mái, và ngay đầu tuần thì cô đã bắt đầu nôn nghén, may là cũng không quá nghiêm trọng, mặc dù có chút gầy vò nhưng vẫn còn chịu được.

Anh mới đi được hai ngày, mỗi ngày đều gọi điện cho cô, nghe giọng nói quen thuộc mà tràn đầy cưng chiều của anh mà trong đầu sẽ nhin không được nghĩ tới khuôn mặt anh, nghiêm nghị hay dịu dàng, cười giòn, tóm lại là có rất nhiều về mặt, có chút muốn gặp anh.

Chiều hôm đó, sau khi hết tiết học, chỗ gác công có gọi điện tới nói có hai người bộ đội tìm cô, tông lòng Tổ Tổ nhin vui vẻ không được, ngày lúc đầu đã nghĩ tới chuyện Sở Lăng Xuyên trở về, cô liền vứt điện thoại xuống mà lòng tràn đầy vui mừng đi ra ngoài.

Khi Tổ Tổ tới cửa thì liền thấy hai chiến sĩ đang mặc quần áo bình thường, không phải Sở Lăng Xuyên, Tổ Tổ nhìn kỹ một hồi, là chiến sĩ trẻ thuộc ban nấu nướng cùng ban thông tin, cô có chút tò mò, là hai chú bộ đội trẻ này muốn tham cô sao ?

Bây giờ với Tổ Tổ, thỉnh thoảng ở trên đường nhìn thấy người mặc quân trang thì đều cảm thấy thân thiết, huống chi nhìn thấy binh lính thuộc Sở Lăng Xuyên, cô càng cảm thấy thân thiết cùng vui vẻ.

“Chào chị dâu !”

Hai chiến sĩ trẻ cùng nhau hô lên.

Tổ Tổ cười nhẹ, nhìn thấy bọn họ cũng cảm thấy thân thiết “Tiểu Vương, Tiểu Lưu, là hai người nha. Tại sao hai cậu lại đến đây. Hôm nay không phải chủ nhật, a...không phải lên chạy đến đây chứ ?”

Tiểu Vương chỉ mới mười bảy tuổi, nghe Tổ Tổ nói như vậy thì liền vội vàng vàng giải thích “Chị dâu, hai chúng ta chúng ta là người tốt làm việc tốt, doanh trường đặc biệt để hai bọn em đến đây, để chúng em tới mở mang kiến thức.”

Tổ Tổ nhin không được nở nụ cười : “Tôi nói đùa thôi, cậu lại tưởng là thật đấy.”

Tiểu Lưu Hàm cười cười, đưa cho Tổ Tổ cái hộp đang cầm : “Chị dâu, hôm nay hai chúng em có thời gian rảnh, vừa lúc đi dạo qua nên doanh trường để chúng em mang tới một thứ cho chị dâu.”

Tổ Tổ giờ tay nhận lấy, trong lòng bị lấp đầy với kinh ngạc cùng vui sướng, sau khi nói cảm ơn với hai chiến sĩ trẻ thì Tiểu Vương cùng Tiểu Lưu cũng chào tạm biệt Tổ Tổ liền đi “Chị dâu, chị cũng bận việc nên chúng em cũng nên đi rồi.”

“Cảm ơn các cậu. Này, đúng rồi, các cậu định chuyển đến đâu ?”

Tiểu Vương gãi đầu, nở nụ cười “Chúng em vẫn là lần đầu tiên tới đây nên không biết chỗ nào tốt cả.”

“Các cậu đợi một chút.” Tổ Tổ nói xong liền chạy tới chỗ gác công, sau mấy phút đồng hồ liền trở lại, nói với hai chiến sĩ : “Đáng tiếc là buổi chiều không trống lịch, nếu không tôi có thể đưa hai người đi rất nhiều nơi chơi rất vui.”

Tiểu Lưu cười hi hi nói : “Đúng rồi, chị dâu, doanh trường còn nói, chị có em bé nên phải để chị chú ý nghỉ ngơi, không thể quá mệt nhọc. Chúng em cũng là đi dạo vớ vẩn thôi, tùy tiện đi một chút.”

Mặt Tổ Tổ nhin không được đỏ, người đàn ông này, sao có thể nói được những lời này chứ, lời nào cũng nói được. Dễ sợ quá dễ sợ. Cô vội càng đưa cho Tiểu Lưu tấm giấy trong tay : “Trên giấy này viết địa điểm cùng tuyến đường, ngồi xe nào tôi cũng đã viết trên đó, còn có số di động của tôi, buổi tối nếu không kịp trở về có thể gọi điện cho tôi, có thể ở chỗ bạn tôi cũng được.”

“Cảm ơn chị dâu, chúng em nên đi.”

Sau khi hai chiến sĩ trẻ nói cảm ơn rồi rời đi, Tổ Tổ cũng đỏ mặt quay về phòng làm việc, đồng nghiệp Tiểu Chu vỗ nhẹ lên vai cô một cái “Có việc gì vui sao, mặt đầy hoa đào kia. Chồng cậu đưa tới sao ?”

Tổ Tổ liếc mắt nhìn Tiểu Chu một cái, không nói chuyện coi như ngầm thừa nhận, Tiểu Chu đoán được đúng liền hô lên : “Mở ra nhìn đi, để cho chúng mình mở mang kiến thức một chút xem quả của quân nhân thì có gì khác biệt.”

Mọi người cũng đùa giỡn theo, cơ bản chỉ muốn nháo để cô mở ra nhìn thôi, nếu Tổ Tổ lại ngượng ngùng thì sẽ giống như làm kiêu, mọi người không rảnh mà có thói quen chơi đùa, coi như không thấy gì, cô đành phải cười nói : “Được rồi, không phải chỉ cho các cậu xem thôi sao ? Các cậu cũng đừng nói mình khoe khoang.”

Tiểu Chu tính hấp tấp, cười nói : ”Được được, khoe khoang một chút thì thế nào, nếu là mình, mình liền khoe khoang. Cho các cậu hâm mộ ghen tỵ đi.”

Mọi người cười một trận. Tổ Tổ cũng giơ tay mở hộp ra, trước tiên là mình nhìn kỹ đã, không nhìn ra là cái gì, lúc này mới yên tâm mở hẳn ra liền thấy đó là mô hình xe tăng được dán từ những vỏ đạn.

“Oa, quả nhiên là không giống người thường.”

“Thật là đẹp mắt, lại rất khác biệt, không lẽ là tự làm sao ?”

Tổ Tổ cũng không nghĩ tới là quà tặng như vậy, không cần phải nói, chắc chắn là chính anh làm, tay vẫn thẳng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại vui rạo rức, cô nhìn không được mà đưa tay chạm vào chiếc xe tăng bằng vỏ đạn kia.

Mọi người được thấy đủ rồi, cũng vui đùa đủ rồi nên làm gì thì đi làm, Tổ Tổ lật lại xe tăng một chút, quả nhiên thấy phía dưới xe tăng có một lá thư trong phong bì được gấp vương vức thẳng tắp, cô có chút vội vã lấy ra, mở ra, trên đó viết : Bảo bối thân yêu :

Vô cùng nhớ em cùng tiểu Xuyên nhỏ. Đây là anh quà tặng anh đưa cho tiểu Xuyên nhỏ, mong em cất giữ ổn thỏa để khi tiểu Xuyên nhỏ lớn lên, cho con biết, anh thân là ba nó, đồng chí Xuyên lớn, tuy chưa từng có thể làm bạn cùng con lớn dần nhưng trong lòng luôn luôn lo cho con.

Bảo bối, thay anh ân cần hỏi thăm tiểu Xuyên nhỏ trong bụng em, thuận tiện hỏi con có vui vẻ vì quà tặng này không. Hôn em bảo bối. Tháng 6 quay trở lại, Xuyên.

Tổ Tổ vừa nhìn vừa cười, cười đến dịu dàng, cười đến ngọt ngào, thế nhưng khi cô xem xong đến lần thứ hai thì lại cau mày, nghĩ thầm, được đó Sở Lăng Xuyên, tổng cộng viết được mấy câu thì đều là tiểu Xuyên nhỏ, hoàn toàn bỏ quên em rồi, hừ hừ, tiểu Xuyên nhỏ, có nhìn cho tốt đi.

Mang theo tâm tình sung sướng, rốt cuộc cũng đến thời gian tan giờ, Tổ Tổ cất xong quà tặng của Sở Lăng Xuyên cho tiểu Xuyên nhỏ mà cảm về nhà, hôm nay cô không về chỗ ba mẹ bên kia.

Gọi điện thoại cho biết hôm nay không về, sau đó đi mua một chút nguyên liệu để nấu ăn rồi về nhà. Thay xong quần áo mặc nhà, còn đi thêm đôi dép lê Sở Lăng Xuyên mua cho rồi liền đi bày món quà dành cho tiểu Xuyên nhỏ trong cái tủ vuông ở phòng làm việc.

Tổ Tổ còn dùng băng dính dán một cái nhãn ở trên, viết rõ ngày mấy tháng mấy, Sở Lăng Xuyên tặng cho tiểu Xuyên nhỏ quà tặng tuyệt nhất, như vậy thì dù thời gian có trôi qua bao lâu thì cũng sẽ nhớ rõ mọi chuyện về phần quà tặng này.

Mới vừa chuẩn bị xong thì liền nghe thấy giọng nói của Sở Lăng Xuyên. bảo bối nghe điện thoại này, vợ nghe điện thoại đi. Vừa nghe liền biết là anh đang gọi tới, Tổ Tổ rời khỏi phòng làm việc đi tới phòng khách, chuông điện thoại di động vẫn đang kêu...Cô lấy điện thoại từ trong túi, cố ý không ấn, sau khi chặt đứt cuộc gọi điện gửi cho người nào đó tin nhắn : Đang ghen, gọi điện nhất định không tiếp.

Bên kia Sở Lăng Xuyên nhận được tin nhắn mà có chút khoog hiểu, ghen cái gì đây ? Chẳng lẽ hiểu lầm anh cùng người đàn bà nào đó ngoại tình ? Làm sao có thể, nơi này đều là các ông, lập tức liền gọi điện thoại, Tổ Tổ lại vẫn không nhận.

Sở Lăng Xuyên bất đắc dĩ, đành phải gửi qua một tin nhắn : Bảo bối, dấm chua từ đâu tới chứ, anh vẫn luôn thật thà theo khuôn phép, thủ thân như ngọc. Không cho phép nghĩ linh tinh, nếu không thì anh cũng chẳng nhận em !

Tổ Tổ nhìn tin nhắn của anh mà nhìn không được bật cười, bấm một hồi rồi gửi qua một tin nhắn : Con chào ba, con là tiểu Xuyên nhỏ, quà tặng con vô cùng thích, mẹ đã cất quà tặng thỏa đáng. Nhưng mà vì sao mẹ lại không có quà ?

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Chương 54.3

Sở Lăng Xuyên không khỏi bật cười, bấm một lúc, gửi một tin nhắn : Tiểu Xuyên nhỏ, mong con chuyển lời cho mẹ, mẹ phải rộng lượng, có đáng về làm mẹ, không cần tranh thủ tình cảm cùng tiểu Xuyên nhỏ đâu, quá kỳ cục rồi.

Tổ Tổ nhấn lại : Mẹ nhận phê bình của ba thủ trưởng, đang suy nghĩ, muốn con chuyển lời cho ba thủ trưởng, phải chú ý cơ thể, bảo vệ tốt tiền vốn. Trong nhà mọi việc đều tốt, vì tiểu Xuyên nhỏ, mẹ cũng sẽ ăn cơm thật tốt, đừng nghĩ nhiều, hết.

Gửi xong tin nhau, chỉ trong chớp lát, bên kia liền gửi lại, Tổ Tổ mở ra liền thấy có mấy chữ : Nhớ em bảo bối. Hết.

Cuộc nói chuyện của hai người cũng kết thúc, Tổ Tổ ngâm nga đi nấu cơm.

Khi nói chuyện trực tiếp thì có những lời không nói được, nhưng mà dùng tin nhắn để trò chuyện thì lại có thể nói ra nhiều thứ, bản thân nghĩ lại một chút cũng cảm thấy sến súa rồi.

Tổ Tổ run người, tiếp tục ngâm nga.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, cô và Sở Lăng Xuyên liên hệ với nhau chỉ qua điện thoại và điện thoại, Chủ nhật anh không thể trở về, mà cô vì đang có thai nên không thể đi đi lại lại trên đường, cho nên cũng không đi thăm anh được.

Thời tiết càng ngày càng nóng, đứng cảm đứng ngoài đường liền cảm thấy như bị nướng chín, mặt trời chói chang, chiếu xuống làm rát đỏ cả da, người đi trên phố cũng rất ít, đều tìm chỗ nào râm mát mà đi thôi.

Buổi chưa khó chịu cũng trôi qua, mặt trời lặn dần về phía tây, mới cảm thấy không nóng bức làm người phát điên nữa. Tan tầm, Tổ Tổ sắp xếp một số đồ đạc rồi cùng đồng nghiệp đi về, nhưng mà vừa mới ra cổng thì liền thấy được một người không nghĩ đến.

Người này xuất hiện, có thể dễ dàng làm rối loạn trái tim bình yên của cô, khiến cô không thể ung dung bình tĩnh, thậm chí cô luôn luôn nhanh nhẹn miệng cũng trở thành không biết ăn nói.

Hồi còn trẻ, cô từng thầm mến anh, nhìn thấy anh là cô lại mặt đỏ tím đập, anh nói một câu thôi nhưng cô có thể vui vẻ rất lâu, mỗi ánh mắt của anh, từng cử chỉ của anh, ở trong mắt cô đều vô cùng đặc biệt, đều sẽ được ghi lại chặt chẽ trong lòng cô, làm cô ngây ngô như đứa ngốc.

Cô còn nhớ rõ lúc tình cảm thầm mến kia có kết quả thì đã mừng như điên như thế nào, còn chưa kịp cảm nhận, anh lại dứt áo rời đi, chỉ để lại cho cô tình cảm yêu thương khôn khổ, thì ra chẳng khác gì bông hoa quỳnh sớm nở tối tàn.

Hai người đứng đó đối mặt với nhau, đồng nghiệp của Tổ Tổ đã rời đi từ lâu, Thẩm Hạo Vũ bước một bước ngắn, nhú mày đánh giá cô: “Em có vẻ gầy quá.”

Tổ Tổ nắm chặt tay, bắt bản thân bình tĩnh một chút “Anh tìm tôi có việc gì?”

“Không có việc gì, đến thăm em, tìm một chỗ nói chuyện thôi.” Anh tự nhiên nói như thế, vô tư thật giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mà lúc này bọn họ chỉ giống như bạn bè lâu ngày chưa gặp.

Tổ Tổ không nhịn được nghĩ đến, anh muốn làm cái gì đây? À, có lẽ do lâu quá nên cô đã quên, lúc trước, không phải vì phần lạnh nhạt này của anh mà cô thích anh sao? Mà lúc này, vì sao, cô lại hận cái sự lạnh nhạt đó như vậy. Có phải người lạnh nhạt thì luôn đại biểu cho bạc tình?

“Được.” Anh lạnh nhạt như vậy, nhưng vì sao cô lại không thể, cố gắng để làm cho bản thân lạnh lùng, trong lòng cứ không bình tĩnh như vậy, giờ phút này cô cảm thấy bản thân chẳng ngày được bao nhiêu.

Hai người ngồi xuống tại một quán cà phê gần đó, anh vì cô mà chọn cà phê cô thích uống nhất, cô lại ngăn lại, tự mình chọn loại nước táo khác, anh nhìn cô: “Khẩu vị của em đã thay đổi.”

Tổ Tổ hơi nhướn mày “Ừ, mọi thứ đều thay đổi rồi, về việc khẩu vị, cũng nên theo đó mà thay đổi, không phải sao?”

Thẩm Hạo Vũ cười cười, nụ cười lại lạnh nhạt như vậy “Anh nghe quán trưởng nói, chồng em là bộ đội.”

“Ừ, quán trưởng nói không sai, anh ấy là bộ đội.” Nhắc tới Sở Lăng Xuyên, cô liền nhịn không được mà nở nụ cười, tươi cười kia không phải giả vờ, mà là từ trong trái tim, dù cho Thẩm Hạo Vũ ở trước mặt, cô vẫn có thể cười tự nhiên.

Thẩm Hạo Vũ đột nhiên hỏi: “Em yêu anh ta không?”

Tổ Tổ thu lại nụ cười “Việc này liên quan đến anh sao?”

“Tổ Tổ, anh biết em vẫn giận anh, là anh không làm theo lời hứa, để cho em thất vọng...”

“Thẩm Hạo Vũ, những thứ này em không muốn nghe, em đã từng muốn chỉ một lời giải thích mà thôi, vì sao anh lại không quay về giải thích. Nhưng bây giờ, em lại không còn muốn nữa, những thứ đã qua liền qua...”

“Bởi vì em đã kết hôn, nên toàn bộ mọi thứ về anh đều không còn liên quan đến em sao?” Thẩm Hạo Vũ ngắt lời Tổ Tổ, giọng điệu có chút gấp gáp, thậm chí có chút kích động, nói xong mới ý thức được bản thân đã luống cuống: “Thật xin lỗi, Tổ Tổ, anh không có ý khác, anh chỉ không hi vọng em kết hôn là vì giận anh mà thôi.”

Tổ Tổ giống như bị nhắm trúng huyết đạo, muốn cãi lại, nhưng một chữ cũng không nói nên lời.

Thẩm Hạo Vũ tiếp tục nói: “Nhìn thấy được, anh ta là người đàn ông không tệ. Tuy anh không hiểu rõ được anh ta, nhưng mà, nhìn lo lắng trong ánh mắt anh ta đối với em, anh thấy được, anh ta yêu em, sẽ cho em hạnh phúc được.”

Qua mọi chuyện, anh không mong nhận được câu trả lời, anh chỉ hi vọng em có thể tha thứ anh, vì anh con người này mà em phải bỏ đi hạnh phúc bản thân, cũng đừng hận anh Tổ Tổ, em không đáng phải tự hại bản thân vì anh.”

“Này, không cần anh phải giả vờ người tốt, hạnh phúc của em đương nhiên em sẽ nắm lấy.” Tổ Tổ trợn mắt nhìn anh, thờ dài “Thẩm Hạo Vũ, anh không biết nếu lúc này anh khóc nói rằng anh hối hận sao không trở về sớm một chút, muốn em trở lại bên cạnh anh, lớn tiếng nói rằng anh sai lầm rồi, như vậy càng làm cho em hết giận sao?”

Thẩm Hạo Vũ nhàn nhạt cười “Anh cũng không muốn phá hoại hạnh phúc gia đình của người khác. Huống chi, nếu anh thật sự làm như vậy, đại khái em cũng sẽ một cước đá văng anh, sau đó vứt cho anh một chữ, cút! Hoặc là cho anh một cái tát.”

“Sai.” Tổ Tổ cắt ngang lời anh, vẻ mặt thành thật nói: “Em sẽ cho anh một cái tát, đá anh một cước văng ra, lại tiễn anh một chữ, cút.”

Hai người đồng thời nở nụ cười, cô cười đến thoải mái, anh cười đến nhạt nhòa, cười xong, anh mới nói: “Biết vì sao anh không làm như vậy không? Anh nghĩ chúng ta không làm người yêu, vợ chồng, thì còn có thể làm bạn bè.”

Tổ Tổ không nói gì, Thẩm Hạo Vũ hỏi: “Như thế nào, chẳng lẽ làm bạn bè cũng không được sao? Em vẫn không thể bình tĩnh đối mặt với anh?”

Không thể bình tĩnh đối mặt với anh? Đó chính là nói cô còn để ý anh đấy, anh đã rộng rãi như vậy, cô còn gì không tốt nữa. “Anh đã mở miệng như vậy, vì cái gì em không thấy rõ chứ. Làm bạn bè liên là bạn bè, có gì đáng ngại. Nhưng mà chồng em rất thích ăn dầm chua, anh đừng không có việc gì lại tìm tới em phá hoại hạnh phúc gia đình nhà người ta đấy.”

Sở Lăng Xuyên thích ăn dầm chua sao? Khi không có ai, cô không thể nghĩ đến việc anh rộng lượng, cô nhìn không được nhớ lại lần trước khi Cao Tường tìm cô, sau đó Sở Lăng Xuyên gặp được liên lôi kéo Cao Tường đi uống rượu, hai người say đến rồi tỉnh rồi ngủ, đưa đũa nhau cả đêm.

Từ lần đó về sau, rốt cuộc Cao Tường cũng không dám đến tìm cô, nghĩ đến đó Tổ Tổ liền nhìn không được mà nở nụ cười, tiếp tục nói: “Thung mà, em nghĩ, chồng em sẽ mời anh ăn cơm đấy, ngày nào đó anh ấy đi tìm anh, anh đừng nghĩ mình có thể đấu lại một mình, không cần thận bị thương hoa hoa lệ lệ liền không tốt. Được rồi, trời không còn sớm, anh thanh toán, em phải đi rồi.”

Nói xong Tổ Tổ liền đứng dậy rời đi, hiện tại cô đã học được chiêu đó của Sở Lăng Xuyên, không cho người ta có cơ hội giữ lại, rõ ràng lưu loát rời đi. Mà Thẩm Hạo Vũ nhìn bóng lưng Tổ Tổ rời đi, vốn vẻ mặt lạnh nhạt liền dần dần biến mất, chỉ còn lại cô đơn cùng thương cảm.

Thực ra trong lòng Tổ Tổ cũng không rộng rãi giống như thể hiện, dù sao đã yêu nhiều năm như vậy, đợi nhiều năm như vậy, há có thể dùng ba lời nói đối xóa sạch. Cô chỉ muốn cố gắng, cố gắng làm nhạt dần những thứ tình cảm nhiều năm kia, cố gắng đặt tình cảm vào Sở Lăng Xuyên, cô đồng ý rồi, cô sẽ thử yêu anh.

Bắt xe đi về nhà ba mẹ, dọc đường đi, cảm xúc cũng trở lại bình thường, cô lên tầng, mở cửa đi vào, liền cảm thấy không khí có chút khác thường, đổi giày đi vào phòng khách liền nhìn thấy mẹ đang xem ti vi trong phòng.

Không có gì khác thường. Nhưng vì sao cô lại có một cảm giác rất kỳ quái, cô cắt cạp rồi hỏi: “Mẹ, trong nhà không có việc gì chứ?”

Về mặt Lý Nguyệt Hương bình tĩnh, liếc mắt nhìn Tổ Tổ, nói: “Không có con.”

“Tại sao ba chưa về ạ? Có phải là vụ án nào lớn không?” Tổ Tổ nói xong liền ngồi bên cạnh mẹ, cảm thấy hôm nay mẹ có chút lạ. Soái Ca cũng hết sức ngoan ngoãn ngồi xổm ở trong chỗ của mình trước ban công.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Chương 54.4

Editor : Mèo (meoancamam)

Lý Nguyệt Hương đứng dậy, đi vào phòng bếp, vừa đi vừa nói: “Ba con đi công tác cũng không nói cho mọi người trong nhà, dù sao vội vàng như vậy thì chắc chắn là có vụ án lớn rồi. Mẹ cũng lười hỏi ông ấy.”

“À..., con đi thay quần áo rồi giúp mẹ nấu cơm.” Tổ Tổ nói xong cũng đứng dậy, đi về phòng ngủ của mình, vừa mở cửa ra lại nhìn thấy ghế tựa trong phòng mình có một người đàn ông đang ngồi, đáng ngồi thẳng tắp.

“Sở Lăng Xuyên!” Tổ Tổ vui vẻ kêu một tiếng, cả người xông đến, nào biết được cô vừa mới ôm lấy anh đã bị anh đẩy ra, vậy mà anh lại không chút nhiệt tình nào cả, còn không nể mặt đẩy cô ra nữa.

Hừ! Cô tức giận, sau đó cũng không vui vẻ mừng anh về.

Về mặt Sở Lăng Xuyên nghiêm túc, chỉ giương đôi điện, giọng nói lạnh lùng: “Ngồi xuống.”

Tổ Tổ nhủ mày, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn anh, lại là bộ mặt đen thui giống như cả thế giới thiếu nợ anh vậy, cô lui ra sau rồi ngồi lên giường: “Này, anh làm sao vậy, làm gì mà lại trưng bộ mặt đen thui ra thế, ai chọc giận anh à.”

Đôi mắt đen của Sở Lăng Xuyên nhìn thẳng vào mặt cô, cũng không nói lời nào. Tổ Tổ buồn bực, đây là tình huống gì đây, cô cầm gối ném lên người anh: “Sở Lăng Xuyên, nói chuyện đi, còn giả vờ nghiêm túc, đùa cợt về lạnh lùng làm gì.”

Chiếc gối bị Tổ Tổ ném được Sở Lăng Xuyên giờ tay bắt được rồi vứt lại trên giường. Anh nghiêm túc nói: “An Nhựt Tổ, em thành thật khai báo cho anh, mấy ngày nay anh không ở nhà, em đã làm những “chuyện tốt” gì, không nói thật thì anh sẽ nhốt em vào nhà tù đen!”

Làm “chuyện tốt” gì rồi? Cô cố gắng nghĩ, cẩn thận suy nghĩ, cô vẫn luôn thành thật, không nghịch ngợm gây sự đâu, vội hỏi: “Sở Lăng Xuyên, em thực sự không làm chuyện gì xấu mà, thật sự, em thế!”

“Vẫn còn không thành thật khai báo?”

Sở Lăng Xuyên tức giận, cũng không cho tiểu Xuyên nhỏ chút mặt mũi, Tổ Tổ liền chột dạ, vợ lấy rồi ôm cái gối: “Em, em nói, anh cũng không cần tức giận vậy.”

“Nói.”

Sở Lăng Xuyên ra lệnh, Tổ Tổ liền bắt đầu dùng đầu ngón tay đếm: “Việc đó, mấy ngày trước, mẹ nấu trứng gà cho em, em không ăn hết liền vụng trộm cho Soái Ca ăn. Còn có sữa nữa, thực sự uống không hết, cũng cho Soái Ca, Soái Ca cũng không uống, em liền chỉ còn cách mang đi tưới hoa, cái này cũng không gọi là lãng phí chứ?”

Còn có, chính là, em có vụng trộm dùng máy tính của ba một chút, nhưng mà em phải đi tra mấy tư liệu, là bắt buộc. Em cũng đi chơi cùng Hàm Hàm, Tiểu Nhiên một lần, nhưng mà tám giờ em đã về rồi... Còn nữa...”

Tổ Tổ nói xong liền không dám nói nữa, sắc mặt của người nào đó càng ngày càng đen: “Còn nữa, chính là... Ừ, cái đó, hôm nay em gặp Thẩm Hạo Vũ, cũng đi đến quán cà phê ngồi một chút, cho nên... Cho nên về có chút muộn, chính, chính là như vậy.”

Sở Lăng Xuyên đầy mây đen “Vậy mà em lại cho Soái Ca ăn trứng gà? Lấy sữa để tưới hoa? Còn chơi máy tính, về muộn? Còn đi gặp con rấn mắt kính kia? An Nhựt Tổ, lá gan của em càng ngày càng to ra rồi phải không?”

Về mặt Tổ Tổ “em đã nói rõ, anh diệt hết khí thế của em”: “Anh không nói thẳng thắn được khoan hồng, kháng cự bị nghiêm trị, em theo lệnh của anh hết cả, nếu anh hung dữ với em, về sau có chuyện gì em cũng không nói cho anh nữa!”

“An Nhựt Tổ, sữa cùng trứng gà đều là để bổ sung dinh dưỡng cho em và tiểu Xuyên nhỏ, mặc dù không thích ăn thì về sau cũng không được phép vứt đi. Máy tính không thể động vào, tra tư liệu có thể nhờ người khác làm cho. Còn nữa, báo cáo rõ ràng tình hình em đi gặp họ Thẩm đi.”

“Cụ thể tình hình hôm nay... là...” Tổ Tổ cố ý nói đến một nửa rồi dừng, hết nhìn đông lại nhìn tây, ôm chặt gối, nắm móng tay, Sở Lăng Xuyên liền buồn bực, rốt cuộc chịu không nổi, nhanh chóng ngồi bên cạnh Tổ Tổ, hai tay nắm lấy bả vai cô, thúc giục: “Có chuyện gì, nói mau.”

Về mặt Tổ Tổ hơi sợ sệt nói: “Người nào đó quá hung dữ, em không dám nói.”

“Bảo bối, nói nhanh đi.” Sở Lăng Xuyên thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn so với thời tiết, tiến về phía mặt Tổ Tổ, về mặt muốn hôn lên, một tay ôm eo cô, tay kia lại sờ loạn trên người cô.

Hồ hấp ẩm áp phả lên mặt Tổ Tổ, còn cánh tay không thành thật kia làm cho cô có chút thỏa mãn. Vợ vàng giờ tay đẩy anh, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hơi phiếm hồng, nhỏ giọng nói: “A, anh dựa vào người em gần như vậy thì em nói kiểu gì, lùi về sau chút đi. Em nói cho anh, mọi chuyện đều nói cho anh.”

Sở Lăng Xuyên ôm cô, đỡ lên để cho cô dạng chân ngồi lên chân anh, đối mặt mình, hai tay vẫn ôm chặt eo cô: “Nói mau, không thì anh sẽ nghiêm trị.”

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là hôm nay lúc tan giờ, anh ấy đi tìm em, nói muốn ngồi một chút, em nói được sau đó liền đi, có nói chuyện vài câu, anh ấy nói muốn làm bạn bè, em... em liền đồng ý.”

Nói xong Tổ Tổ liền quan sát anh, rất sợ anh sẽ nổi giận, nào có người nào đồng ý để vợ mình có dính dáng tới người yêu cũ, không nghĩ tới anh lại nở nụ cười, cúi đầu mạnh mẽ hôn cô hai lần: “Chúc mừng em có thêm một người bạn nữa, ngày nào rảnh rỗi, mọi người có thể cùng nhau ngồi một chút. Có lẽ đôi bụng rồi, bảo bối, đi ăn cơm thôi.”

“Hả?” Tổ Tổ thật sự không thể tin được, cô liền qua được cửa ải như vậy, thế nhưng anh lại không phản đối cô làm bạn với Thẩm Hạo Vũ, suy nghĩ của người đàn ông này, cô thực sự có chút không hiểu được, nhìn anh định ôm cô đi ăn, cô liền vội vàng hỏi: “Anh cũng chưa nói cho em biết vì sao anh lại chột quay về như vậy đâu, cũng không báo cho em trước.”

“Nhớ em với tiểu Xuyên nhỏ, vừa hay rảnh rỗi liền về nhà đây.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền đặt cô xuống, nắm tay cô đi ra ngoài, giúp Lý Nguyệt Hương làm cơm tối. Tổ Tổ nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh, không nói được rõ sự vui vẻ trong lòng, vì anh về mà trái tim trở nên mềm nhũn.

Giúp mẹ làm cơm chiều, gọi điện cho An Quốc Đống, ba đang bận việc nên không thể trở về, cho nên cơm tối chỉ có ba người bọn họ cùng với chú chó Soái Ca.

Sau khi ăn xong, Lý Nguyệt Hương liền mang Soái Ca xuống nhà tản bộ xung quanh, trong nhà chỉ còn Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên. Hai người đã không gặp nhau một tuần, luôn luôn nói không hết chuyện, cùng nhớ nhưng vô tận nữa.

Tổ Tổ nghĩ đến việc anh trở về, buổi tối cũng không định về nhà, vừa nói ra ý nghĩ của mình, không nghĩ tới Sở Lăng Xuyên lại đưa cho một câu nói làm lòng cô lạnh đi: “Anh sẽ phải quay lại doanh trại.”

“Hả?” Cô không tin được lời anh nói là thật, trở về một lúc lại đi ngay, như vậy là có ý gì, không phải là làm cho người ta vui vẻ một lúc rồi liền vứt xuống mặc kệ sao, rất quá đáng.

Sở Lăng Xuyên nhìn ánh mắt Tổ Tổ chuyển sang thất vọng thì liền đưa tay捏捏 khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, an ủi: “Anh về nhà Chủ Nhật này. Thực sự phải cố gắng lực nhanh lắm đấy.”

Tổ Tổ nghe xong liền nghĩ, thôi cũng được..., lại vui vẻ nở nụ cười: “Ừ, thế nào cũng được..., nhưng mà anh về nhà một lúc như vậy, rồi lại phải đi về suốt đêm, lần qua lần lại như thế, lần sau nếu anh không có thời gian cũng đừng đi nữa, đợi ngày nghỉ rồi hãy về.”

Nói xong, Tổ Tổ lại cảm thấy không đúng nha, anh về nhà đúng hôm không phải ngày nghỉ, là khó có được nhưng khi về nhà lại trưng lên bộ mặt đen sì, nhất định có vấn đề. Cô liền nghiêm mặt tra hỏi: “Sở Lăng Xuyên, anh thành thật khai báo đi, rốt cuộc là vì sao anh lại gấp gáp về nhà như vậy? Thực sự bởi vì nhớ em và tiểu Xuyên nhỏ sao?”

Sở Lăng Xuyên khẽ trừng mắt: “Đương nhiên là thật.”

“Em không tin.” Tổ Tổ nói xong liền ôm lấy anh, chơi xấu là không được, em đã thành thành thật thật nói rõ, anh cũng phải như vậy “Nếu anh không nói, hôm nay em liền không cho anh đi.”

Sở Lăng Xuyên đứng dậy, Tổ Tổ không ngăn được liền nắm chặt lấy cánh tay anh không buông ra “A a, Sở Lăng Xuyên, anh không nói, em liền không buông anh ra, anh đừng nghĩ chạy được.”

“An Nhục Tổ, em là người lớn rồi mà vẫn hư lắm, buông ra nào, anh phải đi rồi.” Sở Lăng Xuyên buồn cười nhìn cô, nâng tay vuốt mặt cô: “Bảo bối, nghe lời nào.”

Tổ Tổ mới không chịu thua đáng về này của anh “Sở Lăng Xuyên, anh không nói sẽ ảnh hưởng tới tâm trạng của em, tâm trạng em mà buồn bực không vui, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến tiểu Xuyên nhỏ, anh nói hay không, tự mình quyết định đi, ời.” Cô thở dài một hơi, buông anh ra, vẻ mặt buồn bực ngồi trên giường.

Sở Lăng Xuyên bất đắc dĩ, thôi, không quan tâm nữa, nói cho cô vậy, đến tiểu Xuyên nhỏ cũng mang ra rồi, bảo anh yên tâm đi sao được, anh liền đứng đó, từ trên cao nhìn Tổ Tổ.

“Thực sự chuyện là như thế này. Đêm hôm qua anh mơ thấy ác mộng, mơ thấy ai đó mang theo tiểu Xuyên nhỏ và người đàn ông khác bỏ trốn, anh hô lớn một tiếng em đừng đi, liền tỉnh giấc, sau đó nhanh chóng trở lại.”

Sở Lăng Xuyên nói xong, Tổ Tổ liền tròn tròn mắt, quá kinh ngạc rồi, cô tròn mắt nhìn Sở Lăng Xuyên: “Cho nên anh đột nhiên xuất hiện, mà vừa về đã trưng bộ mặt đen sì dọa người là do giấc mộng đó sao?”

Sở Lăng Xuyên ho khan một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh nói: “Mấu chốt vẫn là vì quá nhớ em và tiểu Xuyên nhỏ, được rồi, đã nói xong, anh đi đây, em mà còn dám không ăn tốt mấy thứ đó, anh cũng sẽ xử lý em.”

Anh nói xong liền xoay người đi liền, thế nhưng Tổ Tổ lại ngờ ngác ngồi ở đó, bị lời nói của Sở Lăng Xuyên làm kinh ngạc rồi. Cô cũng không để ý anh lưu luyến không rời, chính là đang lúc bản thân thất thần thì Sở Lăng Xuyên lại quay lại, hôn lên mặt cô vài cái rồi mới như một trận gió rời đi.

Tổ Tổ sùng sốt một lúc rồi mới ôm gối, nằm úp sấp xuống mà cười như điên trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 55.1 : Vợ, anh cùng em

Editor: Mèo (meoancamam)

Sở Lăng Xuyên đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, Tổ Tổ thật sự không thể tin được anh lại vì một giấc mơ như vậy mà đột nhiên chạy về, đen mặt mà hỏi cô một hồi. Nhưng mà ngẫm nghĩ lại, dù anh không giống như bị điên nhưng cũng sắp bị thần kinh rồi, không còn là người bình thường nữa.

Cho nên, anh đột nhiên về nhà thực ra là nhớ cô, hoặc cũng có thể là giấc mơ kia tạo ra tác động rất lớn đi. Thực sự cảm thấy, có khi anh thật sự như một đứa trẻ to con vậy, bên ngoài thì trưởng thành chừng chạc, nhưng tính cách trẻ con bên trong vẫn chưa biến mất,

Anh vung tay áo đi, vung tay áo lần nữa anh lại về. Anh đã từng nói, vung nhiều thành thói quen rồi, nhưng mà vì sao, ...

Chủ nhật, anh nói lúc đó anh sẽ trở về, cô liền đếm đầu ngón tay mấy ngày, rốt cuộc cũng đã đến Chủ nhật. Sau khi tan giờ làm, mọi người đều thu thập đồ đạc chuẩn bị rời đi, Tổ Tổ cũng vậy.

Trên môi cô hiện lên tươi cười, vẫn không kìm lòng được mà hát vài bài hát, nhìn ra được tâm tình của cô đang rất tốt. Đương nhiên là rất tốt rồi, nghĩ đến hôm nay Sở Lăng Xuyên sẽ trở về, trong lòng cô liền không kìm nén vui sướng được.

Tổ Tổ nhin không được nhớ lại, anh thường nửa đêm với về đến nhà, hay là đã ở nhà chờ cô ? Hoặc có thể là, khi cô đi ra cổng trường, anh đã đứng ở trước cổng rồi chẳng, thẳng tắp đứng đó mà chờ cô, đón cô về nhà.

Khi cô miên man suy nghĩ thì cũng đã sắp xếp xong mọi thứ rồi, cô liền đeo túi sách rời khỏi cùng đồng nghiệp. Những đồng nghiệp có xe hoặc đi nhờ xe đều nhón nhip rời đi, Tổ Tổ đứng ở cổng, không thấy được bóng dáng thẳng tắp kia đâu ?

Ồ ? Người này, không phải không về rồi chứ ? Hay là buổi tối mới về, cũng không gọi điện báo cho cô một tiếng. Cô đứng ở nơi đó, chờ đợi, nhìn xung quanh, hi vọng có thể nhìn thấy bóng dáng của anh xuất hiện, nhưng mà vẫn không thấy.

Đột nhiên trước mắt bỗng tối lại, có người ở đằng sau che nắng cho cô. Dù cho không nhìn thấy, dựa vào cảm giác cô biết đó là anh, mùi hương kia, cảm giác kia, cô đều quen thuộc, liền nhin không được nở nụ cười, đưa tay người che kín ánh mắt cô kia, cảm được.

Anh buông ra, cô quay đầu, quả nhiên thấy được khuôn mặt anh tuấn cương nghị của anh, còn có đôi mắt sâu thẳm kia, đang phóng điện về phía cô, ánh mắt đó thực sự làm cho người ta không thể dời mắt được.

Tổ Tổ nở nụ cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền, anh muốn phóng điện, cô cũng làm.

Sở Lăng Xuyên lại nghiêm mặt, hai tay chấp sau lưng, đôi mắt nhìn Tổ Tổ từ trên xuống dưới : “Anh nói em này cô giáo An, vừa rồi em hết nhìn đông lại nhìn tây là tìm ai vậy, anh đứng sau lưng em lâu như vậy mà em không phát hiện ra, quá không đúng đi ?”

Tổ Tổ nhìn lại anh, nhìn chăm chú gương mặt cương nghị của anh : “Sau gáy em không có mắt, em nói anh cái vị chiến sĩ này, anh không có việc gì trốn sau lưng người khác làm gì, là sở thích sao ?”

Sở Lăng Xuyên giơ tay, theo thói quen nhẹ xoa xoa đầu cô “Em định tiếp tục làm nhảm với anh, hay là theo anh về nhà đây ?”

Về mặt Tổ Tổ vui vẻ, ôm cánh tay anh, rõ ràng lưu loát nói: “Về nhà !”

Sở Lăng Xuyên đứng trên con đường khác, khó trách Tổ Tổ tìm người cũng không tìm xa được, lần này anh cố ý ra về huyền bí. Lên xe, anh thuận thực khởi động xe, chạy về phía nhà bọn họ.

Đi được nửa đường, mua đồ ăn, Sở Lăng Xuyên muốn làm một bữa tối thịnh soạn, Tổ Tổ cũng gọi điện về nhà nói tối hôm nay không về. Cô tính ngày mai lại đi thăm cha mẹ hai bên.

Về đến nhà, vừa thay giày xong, Sở Lăng Xuyên liền vút tất cả những thứ này nọ xuống đất, ôm Tổ Tổ, liền tiếp hôn mặt cùng môi cô, hai tay mạnh yếu vừa phải vòng qua người cô, hai người gât gao ôm chặt lấy nhau.

Khi môi anh lưu luyến rời khỏi đôi môi của Tổ Tổ, đôi mắt sâu thẳm nhìn mặt cô chăm chú, trầm thấp hỏi : “Bảo bối, chúng ta đã mấy ngày không gặp rồi đây ?”

Hai tay Tổ Tổ từ lúc nào đã ôm chặt lấy thất lưng rắn chắc của anh, nghĩ một chút “Tính hôm nay nữa thì là ba ngày.”

“Tại sao anh lại cảm thấy, chúng ta đã ba năm không gặp rồi nhỉ. Tối đây, để anh nhìn thật tốt xem nào.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền đẩy Tổ Tổ ra, kéo dần khoảng cách của hai người, nhú nhú mày “Sao gầy như vậy.”

“Hà ? Có sao ?” Tổ Tổ không đồng ý, bản thân cũng không cảm thấy mình gầy, giờ tay nhéo nhéo ngang hông mình, lại sờ sờ mặt mình “Không có mà, không khác lắm so với trước kia.”

“Tối đây, ngồi xuống nào.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền kéo Tổ Tổ ngồi lên ghế sofa không xa, hai người ngồi cạnh nhau “Nói đi, muốn ăn cái gì, anh đều có thể làm ra cho em”

“Tùy thôi.” Nhắc đến ăn uống, cô liền không có chút khẩu vị gì, giống như rất muốn ăn, nhưng khi ăn lại không cảm thấy gì cả, còn có thể nhin không nghĩ đến việc nôn ra, cho nên cũng không dám yêu cầu cái gì, khẳng định sẽ không ăn được.

Sở Lăng Xuyên vươn tay nắm mặt cô, ra vẻ tức giận nói : “An Nhược Tổ, em bảo anh “Tùy thôi.” là như thế nào đây, hả ? Nói mau, ăn cái gì, anh đi làm. Đừng khách sáo đẩy vạ.”

Được rồi, vậy cô liền không khách sáo, cô muốn ăn, gà xé phay xào ngô rang, bí đỏ hấp, canh móng giò. Cuối cùng món chính là gà xào cay, món Sở Lăng Xuyên thích nhất, đương nhiên, mấy thứ này đều mua rồi.

Nếu Sở Lăng Xuyên còn muốn ăn cái gì khác thì cô liền nghiên cứu mà làm, cô không có nhiệm vụ phụ trách gọi món ăn.

Tổ Tổ nói xong món muốn ăn, Sở Lăng Xuyên liền đứng dậy nhanh chóng đi nấu, cô thì lại thu dọn phòng.

Khoảng qua một tiếng, cơm tối cũng xong rồi.

Đồ ăn trên bàn, khi Sở Lăng Xuyên gọi Tổ Tổ đến ăn, nhìn thấy sắc mặt Tổ Tổ không tốt lắm đi ra từ phòng vệ sinh liền nhanh chóng đi tới, ôm eo cô : “Đây là làm sao vậy ?”

Tổ Tổ phẩy tay “Không có việc gì, là phản ứng bình thường thôi. Cơm đã xong?” Mới vừa ới một trận, ời.

“Cơm đã xong, đến ăn thôi.” Sở Lăng Xuyên nói xong cũng ôm lấy Tổ Tổ vào phòng ăn, hai người lần lượt ngồi xuống, bàn ăn đầy món tỏa ra mùi thơm mê người. Nếu như trước đây thì khẳng định cô ăn ngon lành, nhưng bây giờ một chút khẩu vị cũng chẳng có, cho dù không muốn ăn thì vẫn phải ăn thôi.

Sở Lăng Xuyên nhìn Tổ Tổ như vậy thì trong lòng cũng chẳng biết làm sao, cực kỳ đau lòng. Anh nhanh chóng nhét đĩa vào tay cô: “Vợ, em nhìn đi, muốn ăn cái gì thì ăn nhiều một chút.”

“Anh cũng phải ăn chứ.” Tổ Tổ một miếng thịt đưa đến miệng anh, anh liền há miệng cắn cả miếng, cũng cầm lấy thìa múc canh, đặt xuống trước mặt cô “Em nhanh chóng ăn đi, anh tự ăn được.”

Tổ Tổ ăn vài miếng liền che miệng chạy đi, Sở Lăng Xuyên bị dọa sợ, liền vội vàng chạy qua thì bị Tổ Tổ đóng cửa chặn bên ngoài, cô cũng không muốn anh nhìn thấy cảnh tượng ghê ghê này. “Vợ!” Ở bên ngoài Sở Lăng Xuyên nghe thấy Tổ Tổ ới bên trong, chỉ có thể lo lắng suông mà không giúp được gì, cũng chẳng thay cô làm việc này, trước kia anh chỉ biết phụ nữ khi có thai sẽ nghén thai gì gì đó, nhưng hôm nay thấy chính vợ mình bị hành hạ như vậy, anh càng sâu sắc cảm nhận được phụ nữ mang thai quả thực cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì.

Ăn cơm tối mấy lần rồi cuối cùng cũng ăn xong. Sau khi tắm rửa hai người liền đi nghỉ ngơi. Lúc này Tổ Tổ đã cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi, làm tỏ trong lòng anh, cảm thấy thực yên ổn, tay cũng vô tình vuốt nhẹ trên ngực anh.

Cô vô ý, nhưng mà anh có tâm đấy, trong lòng là người con gái mình nhớ mong hằng đêm, hướng chi đã lâu lắm không “làm” rồi, anh cũng có nhu cầu. Nhưng mà Tổ Tổ đang mang thai, anh cũng không thể làm càn, cho nên anh đành phải phát huy hết tính nhẫn nại siêu cường của mình.

Cô gái này, không chịu ngoan ngoãn, đây không phải đang khiêu chiến lực nhẫn nại của anh sao? Sở Lăng Xuyên không nhịn được nữa mà nắm bàn tay không thành thật của cô, ngón từ chính nghĩa nói: “An Nhược Tổ, em có thể ngoan ngoãn chút được không, tay đang mò mẫm chỗ nào vậy.”

Lúc này Tổ Tổ mới hoàn hồn, thấy tay mình đang khiêu chiến trên ngực anh thì liền vội vàng rút tay về, lúc này anh lại nắm chặt, nhân lúc cô không phòng bị mà kéo tay cô đi xuống giữ chặt nơi đó của anh.

Cứng rắn!

Tổ Tổ tròn mắt nhìn, đây là lần đầu tiên cô đụng chạm đến chỗ này, mặt liền lập tức nóng ran, vội vàng rút tay khỏi cái nắm tay của anh, xấu hổ tức giận vỗ lên ngực anh một cái.

Về mặt Sở Lăng Xuyên cười xấu xa, nhìn không được hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của cô, nghĩ đến việc cô bị nghén đến như vậy liền nhìn không được nói: “Bảo bối, em thực vất vả, anh thực đau lòng, nhưng bản thân lại không thể thay em được. Hãy kiên trì, sau khi sinh đứa con này thì em với anh đều tự do rồi.”

“Anh tự do cái gì? Anh cũng không phải sinh con.” Người này, mỗi từ mỗi câu đều có thể là người khác thoải mái trong lòng, dùng rất tốt, về ngoài đẹp trai, lời nói cũng xinh đẹp nha.

“Bảo bối, nhìn em khó chịu, anh cũng khó chịu theo.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền đến gần tai Tổ Tổ, xấu xa nói: “Hơn nữa, em là thịt trong anh, lúc này thấy được sờ được, sao lại không thể ăn chứ.”

Nói xong, lưng Tổ Tổ liền bị véo một cái không chút lưu tình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 55.2: Vợ, anh cùng em

Hai người vốn định đi thăm cha mẹ, sau đó sẽ đưa Tổ Tổ ra ngoài giải sầu. Nhưng bỗng nhiên có một cuộc điện thoại gọi tới làm rối loạn kế hoạch của bọn họ.

Là La Vĩ Khôn gọi tới tìm Sở Lăng Xuyên, biết anh đang ở nhà liền báo cho anh biết, hôm nay là hộp lớp cấp hai, muốn anh đưa Tổ Tổ tham gia cùng.

Địa điểm là biệt thự nhà La Vi Khôn, mười giờ có mặt.

Nhìn thời gian một chút, bây giờ cũng đã chín giờ, còn một tiếng nữa, chuẩn bị một chút thì thời gian còn lại cũng đủ. Bạn học trung học cấp hai khó có thể tụ họp với nhau, đã bao nhiêu năm không gặp rồi.

Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đi thay quần áo, chuẩn bị tham gia họp lớp cùng bạn học. Phía trên anh mặc một chiếc áo sơ mi sọc kẻ sần lơ tay, mở hai cúc áo làm lộ ra một vùng da cổ màu đồng. Phía dưới mặc quần thường xanh dương đậm, hai chân thon dài vô cùng khỏe khoắn.

Tổ Tổ mặc một chiếc váy đầm, nửa trên màu trắng, phần eo đeo một chiếc thắt lưng màu hồng thắt thành nơ bướm. Làn váy được trang trí bằng họa tiết hoa hồng trắng đan xen, để hoàn chỉnh còn đeo trên đầu một chiếc mũ màu trắng cùng hồng. Do tóc dài quá nên Tổ Tổ ngại xõa ra sẽ nóng, cô bện thành đuôi sam, rũ ngang bên vai trông rất có dáng vẻ thủy mì.

Hai người nhìn trang phục của đối phương một chút, Sở Lăng Xuyên liền nhin không được mà cau mày, tay chỉ váy Tổ Tổ: “Váy quá ngắn, đùi cũng lộ ra rồi, đổi đi.”

Tổ Tổ cúi đầu nhìn váy của mình, vừa tới đầu gối, không dài không ngắn, có chỗ nào lộ đùi chứ, rõ ràng là anh nói hư nói vượn. Cô ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào cổ áo hở ra để lộ làn da màu đồng trước ngực anh: “Không phải anh cũng nên nhìn lại bản thân sao, ngực cũng lộ ra rồi, em còn chưa nói anh, làm cái gì mà không đóng cúc chứ, khoe khoang anh có bắp thịt, có làn da màu đồng à, dừng nhé. Em đây váy vừa đến đầu gối, không dài không ngắn, vô cùng thích hợp, Sở Lăng Xuyên, em không đổi.”

Hai người đang tranh luận thì điện thoại reo lên, Tổ Tổ liếc anh một cái rồi đi nhận điện thoại. Là Thiệu Minh Thành gọi tới, hỏi bọn họ đã đi chưa, Tổ Tổ bảo đã biết rồi cúp điện thoại. Lúc này cô mới nhớ ra, Thiệu Minh Thành cũng là bạn học cấp hai của Sở Lăng Xuyên.

Khi xuất phát, Sở Lăng Xuyên vẫn còn phê bình váy Tổ Tổ không thích hợp, Tổ Tổ cũng vẫn nói anh cài cúc áo có vấn đề.

Hai người này, đến vấn đề quần áo cũng có thể tranh luận, thật sự cũng quá buồn chán rồi. Tổ Tổ không đồng ý, thời gian cũng không còn nhiều, cuối cùng Sở Lăng Xuyên phải thỏa hiệp thì hai người mới ra cửa được.

Biệt thự nhà La Vi Khôn ở vùng ngoại ô, lái xe hơn hai mươi phân (*) liền đến, mà cuộc họp lớp này cũng một là một tay anh tổ chức.

(*) phân: đơn vị đo độ dài của Trung Quốc được sử dụng trong đời sống hàng ngày, giống với yến tạ tấn của Việt Nam, 1 phân = 1 cm (Editor: mình nghĩ tác giả nhầm đơn vị chăng?)

Khi Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ đến, một chiếc xe con cũng đi sau bọn họ cùng vào, nhìn người trong xe liền biết đó là Thiệu Minh Thành.

Hai chiếc xe con dừng lại, Thiệu Minh Thành vừa xuống xe liền đi đến chỗ Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên.

“Chị dâu, nghe nói chị có thai, chúc mừng chúc mừng nha.” Thiệu Minh Thành cười cười chào hỏi cùng Tổ Tổ trước, lúc này mới huyền thoại với Sở Lăng Xuyên, “Xuyên Từ, chúc mừng, đã lên chức làm cha rồi, cái người này có chuyện tốt nào cũng đều đi trước anh em.”

“Hâm mộ, hâm mộ, chính tôi cũng phải tranh thủ thời gian thôi.” La Vi Khôn cười ha hả nói xong, cũng đi tới đây “Minh Thành à, ông mà muốn làm cha thì lúc này cũng là cha mấy đứa rồi?”

“Năm mơ đi, bớt nói bậy.” Thiệu Minh Thành nói xong xoay người quay lại xe mình, mở cửa rồi đưa tay nắm lấy cái gì đó, thế nhưng lại kéo ra một người sổng sổng chứ. Tổ Tổ vừa nhìn thấy thì không khỏi tròn tròn mắt, đó không phải là Tiểu Nhiên sao?

Về mặt Tiểu Nhiên buồn bực xuống xe, hất tay Thiệu Minh Thành ra. Chỉ là khi thấy Tổ Tổ thì cảm xúc cũng khá hơn một chút, đi tới cạnh Tổ Tổ khoác tay cô, cho Thiệu Minh Thành một ánh mắt ra oai.

Thiệu Minh Thành mà kéo Tiểu Nhiên ra cũng không tốt, đương nhiên Sở Lăng Xuyên lại càng không, La Vi Khôn liền nói: “Đi thôi, mọi người đều vào hết rồi, chỉ chờ mấy vị đại thần các ông thôi đấy.”

La Vi Khôn nói xong thì mọi người cũng đi đến vườn hoa sau nhà, Tiểu Nhiên cùng Tổ Tổ dắt tay nhau đi đằng sau ba người đàn ông. Hai người vừa đi vừa nói chuyện, không bao lâu sau liền đi vào một khoảng sân rộng lớn.

Trong lúc nói chuyện phiếm thì Tổ Tổ mới biết được, Tiểu Nhiên là bị Thiệu Minh Thành bắt đi chứ không phải tự nguyện, trách không được sao lại có vẻ mặt buồn bực như vậy. Hỏi cô bạn rốt cuộc đang phát triển đến đâu rồi, cô nàng chỉ nói vắn vắn như vậy. Cô trốn tránh, anh ta cũng lại vẫn có thể bắt được cô. Hai người này chắc vẫn đang chơi trốn tìm đây mà.

Khi Tổ Tổ và Tiểu Nhiên chậm rãi đi đến vườn hoa thì liền nhìn thấy rất nhiều người, mọi người ai cũng rất thân thiện nói chuyện với nhau, cả trai lẫn gái thì ước chừng khoảng hai mươi mấy người, thật đúng là không ít đâu.

Là mấy người bạn cùng lớp đi với người nhà, đa số đã nhiều năm không gặp, cùng nhau tụ lại một chỗ ôn chuyện trông vô cùng náo nhiệt.

Cách đó không xa còn có người giúp việc đang nướng thức ăn, một bàn dài bày các loại hoa quả tráng miệng.

Người có chút đông nên trong thời gian ngắn Tổ Tổ chưa tìm thấy Sở Lăng Xuyên, quay đầu rồi cuộc cũng tìm thấy anh đang ôn chuyện cùng vài người bạn cùng lớp, hình như đang bị tra hỏi gì đó, dáng vẻ có chút thoát thần không được.

Khi cô nhìn về phía anh thì đúng lúc anh cũng thấy được cô, liền âm thầm vẫy vẫy tay ý bảo cô qua chỗ đó. Cô cũng muốn qua đó nhưng mà không thể bỏ lại Tiểu Nhiên được.

Lúc này, Thiệu Minh Thành liền đi tới kéo Tiểu Nhiên vào trong ngực, quay đầu nói với Tổ Tổ: “Chị dâu, chị đi cùng Xuyên Từ đi, Tiểu Nhiên đã có em rồi.”

Nói xong, Tiểu Nhiên liền bị Thiệu Minh thành kéo đi, Tổ Tổ nhìn hai người mà nhìn không được lắc đầu cười.

Sau khi thấy Tiểu Nhiên rời đi, lúc Tổ Tổ định đi đến chỗ Sở Lăng Xuyên thì anh cũng đã rời khỏi chỗ đó đang đi về phía cô, mới đi được vài bước thì liền bị một cô gái cao gầy chặn lại.

Sở Lăng Xuyên hơi cúi đầu nhìn cô gái chặn đường đi của mình, định nói chuyện thì cô gái kia lại cười cười nói: “Lăng Xuyên, đã lâu không gặp, còn nhớ rõ mình không?”

“Tô Tuệ Vân.” Trí nhớ của Sở Lăng Xuyên vẫn luôn vô cùng tốt, tuy nhiều năm không gặp nhưng vẫn có thể nhớ được người bạn cùng trung học này, bọn họ cũng từng ngồi cùng bàn, anh là lớp trưởng còn cô là lớp phó học tập. (Cặp đôi đẹp nhất trong lớp học, chẳng hiểu sao cái bọn học giỏi chúng nó cứ được ngồi cùng bàn, đã giỏi càng giỏi, còn những học sinh đáng thương yếu thì càng yếu..)

“Không thể ngờ, cậu vẫn nhớ rõ mình.” Tô Tuệ Vân nói rất nhỏ, giống như đang hỏi tường gì đó, sau liền có chút hoảng hốt nói: “Năm đó cậu không nhận được tin sao... Vì sao cậu lại không đến, mình đã chờ cậu cả đêm.”

Đúng lúc Tổ Tổ đi tới, những lời này của Tô Tuệ Vân đều được cô thu hết vào tai, ách? Cái tình huống gì đây?

Sở Lăng Xuyên khẽ nhủ mày, nhưng đó chỉ là chuyện trong nháy mắt, anh đã vươn tay ôm Tổ Tổ, giới thiệu: “Người này là vợ mình An Nhục Tổ. Tổ Tổ, đây là bạn học trung học của anh, Tô Tuệ Vân.”

“Chào cậu.” Khi Tổ Tổ mỉm cười chào thì Tô Tuệ Vân lại có chút sững sốt, ánh mắt không e dè nhìn chằm chằm Tổ Tổ, cuối cùng rơi xuống người Sở Lăng Xuyên, có chút không dám tin hỏi: “Cậu, cậu kết hôn rồi? Thật có lỗi, mình, mình xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Tô Tuệ Vân nói xong cũng rời đi, bước chân có chút rối loạn giống như bị đá kích vậy, Tổ Tổ trừng mắt với Sở Lăng Xuyên, nhún người, sắp đến gần anh nhỏ giọng nói: “Xem ra anh đã kết hôn làm cho không ít trái tim con gái tan nát dưới đất nha..”

“Chỉ nói đùa.” Sau khi Sở Lăng Xuyên mặt mắng cô một tiếng liền có mấy người bạn học mang theo người nhà đi đến, mọi người cùng nhau ôn chuyện, giới thiệu người nhà cho đối phương.

Trong nội tâm Sở Lăng Xuyên rất tự hào nhưng về mặt lại vô cùng bình tĩnh giới thiệu Tổ Tổ cho mọi người biết.

Tất cả mọi người không gọi tên anh Sở Lăng Xuyên mà toàn gọi là lớp trưởng, hơn nữa còn vô cùng chú ý đến tình hình chỗ anh, nhìn ra được cái người lớp trưởng này có hình tượng rất lớn trong lòng mọi người.

Bạn học cũ ở cùng một chỗ, rất nhiều chuyện nói không hết, tán gẫu cả ngày cũng không xong. Thế nhưng Tổ Tổ lại chú ý thấy cô gái gọi là Tô Tuệ Vân kia lại cô đơn ngồi một chỗ, ánh mắt chỉ luôn nhìn Sở Lăng Xuyên.

Tô Tuệ Vân kia nhìn qua có chút thất hồn lạc phách, ánh mắt khi nhìn Sở Lăng Xuyên là khát vọng cùng tuyệt vọng. Xưa nay ai cũng hiểu được, trái tim thiếu nữ vào rất nhiều năm trước đã bị Sở Lăng Xuyên gây tai họa, ài.

Buổi tiệc họp lớp tiến hành thuận lợi, kết thúc tốt đẹp. Lúc chia tay, ai cũng đều lưu số điện thoại, rồi liền lưu luyện mà lục tục rời đi.

Không biết từ lúc nào mà Mạc Tiểu Nhiên đã được Thiệu Minh Thành đưa đi rồi. Lúc Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên rời đi, Tô Tuệ Vân kia vẫn nhìn theo bọn họ, về mặt cô đơn ngồi chỗ đó, không chút động đậy.

Về đến nhà, vừa mới đến cửa đôi giày thì Tổ Tổ liền bị Sở Lăng Xuyên bế lên đi vào phòng ngủ rồi hạ cô xuống giường. Sở Lăng Xuyên cũng ngồi cạnh, vươn tay nắm chân cô: “Vợ, em có mệt không, để anh xoa bóp chân cho nhé?”

“Không mệt mới.” Tổ Tổ vỗ vỗ gối bên cạnh, “Qua đây, tiểu Xuyên Xuyên, chị có việc hỏi anh.” (Editor: Hi hi, ghen rồi ghen rồi, màn tra hỏi bắt đầu =)))

“Vợ bảo bối, em chắc khát nước lắm, anh đi rót nước cho em.” Sở Lăng Xuyên nói xong muốn đi, Tổ Tổ liền hô lên: “Sở Lăng Xuyên, dám chuồn đi thì em sẽ không để yên cho anh đâu, ngồi xuống.”

Hừ hừ, rốt cuộc đến lúc cô phát uy rồi, trong lòng Tổ Tổ tự hào.

Sở Lăng Xuyên ngoan ngoãn ngồi xuống, nở một nụ cười mê người “Vợ, có chuyện gì muốn hỏi, anh nhất định sẽ tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn. (*)”

(*) tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn : hể biết thì sẽ nói, hể nói thì sẽ nói hết.

Tổ Tổ nhủ mày, kỳ quái hỏi: “Cái cô gái đó sao lại như vậy, cái gì thư, cái gì đợi cả đêm nha? Người nào đó nói mình chưa từng trải qua tình yêu, chẳng

lẽ là nói dối sao. Tiểu Xuyên Xuyên, nói dối là muốn trừng phạt!”

“Anh thực sự không biết sao lại như vậy, nếu như em muốn biết, anh liền giúp em đi hỏi.” Sở Lăng Xuyên nghiêm trang nói xong liền đứng dậy muốn đi, Tổ Tổ liền hô: “Anh quay lại cho em!”

Sở Lăng Xuyên đứng bên giường, đen mặt mà dơ tay đặt trước vị trí tim mình, vẻ mặt thống khổ nói: “Vợ à, em hoài nghi anh làm cho anh vô cùng đau lòng. Anh quyết định, tối hôm nay tuyệt thực!”

“Được, em cùng anh tuyệt thực.” Không tin không trị được anh, trong lòng Tổ Tổ lạnh lùng hừ một tiếng.

Người nào đó tuyệt thực nhưng không thể khiến phụ nữ có thai tuyệt thực đâu, Sở Lăng Xuyên liền vội vàng nói: “Bảo cáo vợ, là có chuyện như thế này. Lúc tốt nghiệp trung học, anh nhận được quá nhiều tờ giấy nhỏ nhưng đều không xem, cho nên về chuyện đã xảy ra với bạn gái kia, thật sự không biết, trả lời hoàn tất, xin lãnh đạo chỉ thị.”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Về mặt Tổ Tổ có ý không tin.

“Đương nhiên. Vốn không hề phức tạp như vậy. Vợ, em phải tin tưởng anh.”

Tổ Tổ nằm xuống, có chút ủ rũ nói: “Được rồi, muốn em tin tưởng anh cũng được. Nhưng mà anh cũng phải thể hiện chút thành ý. Hát một bài hát ru con cho em và tiểu Xuyên nhỏ đi. Nghĩ xem nào, bài Hai con hổ (*) đi, biểu đạt rất sâu đậm, để em ngủ thiếp đi rồi anh có thể tự do hoạt động.”

Sở Lăng Xuyên cực kỳ khó xử, dơ tay ôm lấy đầu từ chối: “Bảo bối, thật sự muốn hát sao, anh sợ dọa đến em cùng tiểu Xuyên nhỏ. Anh vẫn nên không hát thì hơn.”

“Không được, bắt buộc phải hát.” Tổ Tổ không thỏa hiệp, cô vẫn luôn tò mò, anh đẹp trai như vậy, giọng hát phải nên êm tai đúng không. Có phải dọa người giống như La Vi Khôn và Thiệu Minh Thành nói không đây?

Sở Lăng Xuyên không muốn hát, nhưng lại không thể không tuân theo chỉ thị của đồng chí An Nhục Tố, đành phải hát với dáng vẻ khảng khái hy sinh nói: “Anh hát! Nhưng mà bảo bối à, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

“Được, em đã chuẩn bị sẵn sàng, anh hát đi.” Tổ Tổ hít sâu một hơi, đợi anh mở miệng, muốn mở mang kiến thức nghe tiếng hát muốn mạng người của anh.

Sở Lăng Xuyên lại lui về phía sau, lui đến cửa mới rống to: “Hai con hổ, hai con hổ...”

Đây thật sự là, Sở Lăng Xuyên vừa mở miệng giống như đang điên cuồng tranh giành với ai mất, ở đây có chỗ nào giống ca hát, rõ ràng là rống nha, chẳng khác gì rống đến nổi phá tan cổ họng cả, Tổ Tổ thiếu chút nữa bị anh hát đến gọi mẹ ơi...

Về mặt khiếp sợ, ánh mắt tròn tròn nhìn người đàn ông hát đến nổi gân xanh trên cổ đã hiện, cũng không chịu đựng được nữa mà hô: “Ngừng!”

Sở Lăng Xuyên lập tức liền không hé giọng, tuy Tổ Tổ thật sự không dám khen tặng với khả năng ca hát của anh nhưng về mặt vẫn cố gắng ra vẻ hưởng thụ: “Ách, cái kia, được rồi, anh tự do hoạt động đi, em nghỉ ngơi một chút.”

Nói xong Tổ Tổ liền nhắm mắt đi ngủ, tiếng hát này thực sự đáng sợ mà!

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 55.3: Vợ, anh cùng em!

Editor: Mèo (meoancaman)

Phù, Tổ Tổ thở phào một hơi, may mắn vừa rồi không nói những thứ không nên nói cho trẻ con, nếu không chắc đều bị nghe hết rồi.

Sở Lăng Xuyên đóng cửa quay lại chỗ Tổ Tổ, ôm cô, hôn lên mặt cô rồi nghiêm túc hỏi: “Bảo bối, nhìn xem có thiếu gì không, nếu cần cái gì anh lại đi mua.”

Môi Sở Lăng Xuyên hạ xuống môi Tổ Tổ, một màn triền miên dây dưa. Sau khi lưu luyến rời khỏi môi cô thì anh liền khom lưng, cúi đầu áp vào bụng Tổ Tổ, trẻ con nói: “Tiểu Xuyên nhỏ, con có biết hiện tại đang ở đâu không, là địa bàn của cha con đấy!”

Tổ Tổ cảm thấy anh thực có chút buồn cười, nhin không được đưa tay ấn đầu anh, cười nói: “Chỉ nói những điều ngốc nghếch!”

Hai người lẳng lặng hưởng thụ ấm áp bình yên này, không bao lâu sau Tổ Tổ liền ngủ thiếp đi. Sau khi Sở Lăng Xuyên đắp chăn giúp cô liền đi ra ngoài,

đoán chừng cô không ngủ tới giữa trưa thì cũng không tỉnh đâu.

Quả nhiên như Sở Lăng Xuyên đoán, Tổ Tổ ngủ thẳng tới trưa. Khi tỉnh lại thì đã lo liệu chuẩn bị xong một bàn cơm dinh dưỡng mà phong phú, vừa nhìn là biết đặc biệt làm vì cô, cho nên không thể làm phật lòng.

Sau bữa cơm, Sở Lăng Xuyên nhanh chóng phải đi, một mình Tổ Tổ liền ngồi ngốc trong phòng, lúc nhàm chán thì bật ti vi xem, đọc sách một chút, nếu không thì cũng là ngủ khò khò, thật sự cũng không thấy buồn chán mấy.

Khi tỉnh ngủ liền xuống nhà đi bộ một chút, chuyện trò với mấy người nhà cũng ở đây. Nháy mắt cũng đã đến giờ cơm tối, Sở Lăng Xuyên trở lại đưa cô đi ăn, không chỉ hai người bọn họ mà còn có mấy cán bộ cùng người nhà khác trong doanh đi ăn.

Một là chào mừng cô tới, hai là chúc mừng Sở Lăng Xuyên sắp được làm cha. Mấy người đàn ông ngồi một chỗ với nhau, hơn nữa lại còn tụ họp như vậy thì khó tránh khỏi phải uống rượu, hơn nữa chỉ nhiều không ít.

Sở Lăng Xuyên vui vẻ, một là vì sắp được làm cha, cũng do Tổ Tổ đã đến hơn nữa được người khác mời rượu, thịnh tình không thể chối từ liền uống không ít.

Tổ Tổ cũng hiểu được tâm trạng của anh, hôm nay ai cũng vui vẻ nên uống chút rượu cũng không quá, chỉ là sợ người nào đó uống rượu rồi lại luyện võ, chịu trận chính là cô nhà.

Kết quả cuối cùng là thực sự uống nhiều quá. Mấy người nhà vẫn tỉnh táo nhưng mấy cán bộ lại say như tượng đài. Cuối cùng khi giải tán, Sở Lăng Xuyên coi như là người đi ổn định nhất nhưng cũng có chút lảo đảo, ban trưởng ban thông tin liền đỡ anh đi về phía khu dành cho người nhà.

Sở Lăng Xuyên lại thấy bản thân không say, vừa đi vừa hô với người bên cạnh: “Vợ, chồng em không có say, không có say!”

Tổ Tổ có chút dở khóc dở cười, rõ ràng là say mà còn nói không say chứ, ban trưởng cười nói với Tổ Tổ “Chị dâu, doanh trưởng cao hứng cho nên mới uống nhiều, bình thường anh ấy không như vậy đâu.”

Những ban trưởng này tận lực bao che cho doanh trưởng của bọn họ, sợ cô tức giận vì anh uống rượu đây. Anh như thế nào cô còn không biết sao, cô đang muốn nói thì Sở Lăng Xuyên liền mở miệng kêu to: “Ai nói anh uống rượu! Anh không say, đúng không vợ?”

“Vâng, anh không say.” Tổ Tổ đành phải chiều lời anh, ban trưởng kia cũng nhịn không được phì cười. #editor #meoancamam

Vóc dáng Sở Lăng Xuyên cao to nên ban trưởng phải phí nhiều công sức mới đưa Sở Lăng Xuyên về nơi của mình, vừa về đến nhà thì anh liền gục xuống giường ngáy khò khò rồi.

Sau khi đặt Sở Lăng Xuyên ổn rồi thì ban trưởng kia cũng đi về, Tổ Tổ cảm ơn rồi khóa chặt cửa, đi đến tháo giày cùng quần áo của anh, đắp chăn hộ anh. Khi vắt khăn ướt giúp anh lau mặt thì liền bị anh nắm tay. Anh mở mắt nhìn cô, nói không rõ: “Vợ, anh hạnh phúc, em đến rồi nên anh vui mừng. Anh không say.”

Tổ Tổ cười cười, đưa tay vuốt mặt anh “Em biết rồi, ngủ đi.”

Sở Lăng Xuyên nghe được giọng nói mềm mại của Tổ Tổ, nghĩ thầm, vợ không tức giận, lúc này anh mới lại nhắm mắt ngủ tiếp.

Tổ Tổ rửa mặt xong liền ra khỏi phòng tắm, nhìn Sở Lăng Xuyên duỗi chân ngủ đàng kia mà do dự, cô không biết có nên ngủ cùng anh không. Chẳng may anh lại hoa chân múa tay, bị đâm một phát hay đập một cước, dựa theo tình trạng của cô hiện tại, bị đập một cước sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Nhưng mà phòng này không chia gian, giường cũng chỉ có một cái, không còn sự lựa chọn nào khác. Tới thì tới thôi, cô nằm dựa vào tường ngủ, anh cũng không đến mức đập đến tường bên này đi. Cô liền dè dặt bò lên giường nằm nhưng cũng không dám ngủ sâu.

Không bao lâu thì Tổ Tổ liền ngủ thiếp đi, nhưng trong tiềm thức vẫn đề phòng Sở Lăng Xuyên hoạt động tay chân cho nên khi ngủ vẫn cách anh khá xa.

Tầm nửa đêm bỗng thấy giường hơi lay động thì Tổ Tổ liền thức dậy. khi anh bắt đầu lộn xộn, chắc chắn sẽ động tay động chân thì Tổ Tổ cũng đã nhanh chóng xuống giường.

Qua ánh sáng lờ mờ buổi đêm, Tổ Tổ liền nhìn thấy Sở Lăng Xuyên vung nắm đấm, chân đá lung tung. Quả nhiên người đàn ông này lại bắt đầu luyện võ rồi, may mắn là cô đã đề phòng tốt nếu không hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng đây.

Có chút buồn cười, lại có chút tức giận.

Quyết định đánh thức anh để anh tỉnh rượu chút. Cô bật đèn, nhìn khuôn mặt ngủ say của anh mà có chút không đành lòng, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác, cuối cùng vẫn đành phải nhẫn tâm gọi anh dậy, gọi vài tiếng thể nhưng cái người này vẫn ngủ mê mết.

Không biết làm thế nào, lại không dám đến gần. Sau một phen vắt óc suy nghĩ, Tổ Tổ đột nhiên nhớ tới gì đó, rón ra rón rén lục va li của mình, lấy ra một quả bóng bay.

Bóng bay này không phải đồ cần mua, là do người bán hàng không có tiền lẻ nên tặng cô một cái kẹo, cô không muốn ăn ngọt nên liền thuận tay cầm lấy quả bóng bay này.

Cô thổi cho quả bóng bay phồng lên sau thất nút bên dưới lại, dùng tay ném một phát, quả bóng bay liền rơi xuống giường, ngay trên gối ngủ, hơn nữa đúng lúc Sở Lăng Xuyên cũng ngừng động tay động chân.

Nhưng cô vẫn không dám hành động thiếu suy nghĩ, chẳng may vừa leo lên liền bị ai đó cho một cú thì thực sự quá oan uổng rồi. Cô chịu đựng cơn buồn ngủ theo dõi động tĩnh chỗ anh, không qua bao lâu, người nào đó lại bắt đầu, quả đấm cũng nện xuống bóng bay.

Pắc một tiếng! (*)

“Có biến!” Sở Lăng Xuyên hô lớn một tiếng, như cá chép giật bắn mình mà nhảy xuống giường, thuận tay liền túm quần áo trên ghế mặc vào. Khi đang mặc đồ quần liền ngẩng đầu nhìn thấy một cô gái đang đứng trong góc sáng tròn mắt há mồm, ngây ngốc nhìn anh.

Đó không phải vợ anh sao!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 56.1: Soái ca, cho em hôn một cái

Editor: Mèo (meoancamam)

Lúc hai người còn sống sờ thì bên ngoài đã có người gõ cửa, còn hô lớn: “Doanh trường, có chuyện gì vậy? Tình hình như thế nào rồi!”

Mấy sĩ quan nhảy cảm trên tầng bị tiếng hô to của Sở Lăng Xuyên kinh động mà chạy xuống.

Sở Lăng Xuyên vội vàng mặc quần, đi mở cửa nói với người bên ngoài: “Không có việc gì, tất cả đi ngủ đi.”

Nghe Sở Lăng Xuyên nói không có việc gì, mấy chiến sĩ để trần chỉ mặc độc chiếc quần cộc rộng thùng thình cũng không hỏi nhiều, lần lượt về phòng gặp Chu Công (Cho bạn nào không rõ, gặp Chu Công ở đây ý chỉ đi ngủ ấy)

Sở Lăng Xuyên đóng cửa lại, quay đầu thì ánh mắt liền giao nhau với Tổ Tổ.

Lúc này Sở Lăng Xuyên cũng tỉnh rượu, buồn ngủ cũng đã bay ra tận nước ngoài rồi.

Tổ Tổ nhớ lại phản ứng khi nãy của Sở Lăng Xuyên, nhớ lại những người bên ngoài bị tiếng động làm giật mình, thật sự không nhịn được mà cười lớn một trận, cười đến không thể đứng được.

“Buồn cười như vậy sao, hả?” Sở Lăng Xuyên có chút không được tự nhiên, nói xong cũng nở nụ cười, đi qua đó dùng hai tay bế Tổ Tổ lên, quay lại giường rồi đặt Tổ Tổ xuống.

Tổ Tổ cười đến không dừng được, dường như ngực cũng không chịu nổi.

“An Nhượng Tổ, cười lần nữa anh sẽ không khách sáo đâu!” Sở Lăng Xuyên uy hiếp nhưng vẫn bị Tổ Tổ bỏ qua, cô càng ngày càng cười đến càn rỡ. Bất đắc dĩ, anh ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hôn xuống, hôn hết trăng cười xấu xa của cô, tiếng cười cũng thành “ưm” cùng tiếng thở dốc.

Môi Tổ Tổ nhỏ mềm giống như thạch hoa quả lúc nào cũng có thể hòa tan trong miệng anh. Trong miệng cô lại có hương thơm làm người ta rung động, cảm dỗ anh trở nên say mê, mê muội, càng muốn nếm thêm ngọt ngào đẹp đẽ của cô.

Một hồi hôn môi triền miên cũng kết thúc, mặt Tổ Tổ hơi phỉm hồng, trong mắt ngoại trừ hơi sưng còn thêm ý cười, đưa tay đặt trên trán anh: “Sở Lăng Xuyên, anh nói xem bao giờ tật xấu uống rượu lại luyện võ của anh mới có thể sửa đổi, em ngủ một giấc mà chẳng khác gì chuẩn bị chiến đấu, không dễ dàng chút nào.”

Sở Lăng Xuyên vừa nghe Tổ Tổ nói vậy thì trong lòng liền căng thẳng, lo lắng quan sát Tổ Tổ từ trên xuống dưới, khẩn trương hỏi: “Vợ, anh không đánh em cùng tiểu Xuyên nhỏ chứ?”

“Không có, em nhạy bén biết được tình hình quân địch nên đã sớm trốn rồi.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đều là đắc ý, có thể tránh được trong tầm tay anh, cô tu luyện cũng đã đạt thành chính quả rồi.

Sở Lăng Xuyên nghe Tổ Tổ nói cũng liền hiểu được kha khá, trách không được cô lại trốn anh xa vậy, hóa ra đã sớm phòng bị anh. Xem ra buổi tối kết hôn đó, một quyền kia để lại ấn tượng không nhỏ với cô đâu.

Nghĩ đến đó rồi lại nhớ đến khi bản thân tỉnh lại liền thấy Tổ Tổ đứng trong góc ngây ngốc nhìn anh, trong lòng liền đau lòng hơn nửa đêm cô cũng không được ngủ ngon, cũng cảm thấy buồn cười liên nhin không được nở nụ cười.

Nhìn nhìn quả bóng bay đã nổ thành mảnh nhỏ trên giường liền nhủu mảy, tay lại vuốt nhẹ trên bụng cô, há miệng cắn nhẹ lên chóp mũi cô, cười nói: “Vợ, anh phát hiện em lại xấu xa như thế đấy.”

“Ài!” Tổ Tổ thở dài một hơi, vỗ vỗ bả vai anh, giọng điệu thương tiếc cảm thán nói: “Em đây không phải gần mực thì đen gần đèn thì sáng sao, ở cùng với anh em có thể sáng chắc?”

Sở Lăng Xuyên giờ tay nhẹ chọc trán cô một cái, giọng điệu uy nghiêm ra lệnh: “Đi ngủ!”

Bởi vì cả buổi tối đã lăn qua lăn lại cho nên Tổ Tổ ngủ vô cùng sâu, sáng ngày hôm sau đến tiếng ròi giường cũng không nghe thấy, càng không biết Sở Lăng Xuyên đã rời giường từ lúc nào, chỉ cảm thấy bản thân ngủ thẳng tới tận chín giờ.

Khi tỉnh dậy liền nhìn một chút, Sở Lăng Xuyên không ở đây nên trong phòng chỉ có mình cô, trên bàn đặt một hộp giữ nhiệt, bên trong là bữa sáng cho cô. Dậy quá muộn nên không ai ăn cùng cô, bản thân liền tự yên lặng ăn hết bữa sáng.

Rửa sạch hộp thức ăn, dọn dẹp phòng, giặt sạch quần áo, lúc cô đang định ra ngoài đi bộ thì Sở Lăng Xuyên cũng quay lại, vừa vào cửa liền hô: “Bảo bối, đã ăn sáng chưa!”

Tổ Tổ nghe Sở Lăng Xuyên hô lớn thì liền ra khỏi nhà tắm, vừa đi vừa lau tay, ngồi bên giường nhìn anh, lộ ra nụ cười cực kỳ ý vị: “Em ăn thử rồi. Tại sao anh đã chạy về rồi?”

“Bảo bối, hỏi em chuyện này.” Sở Lăng Xuyên ngồi cạnh Tổ Tổ, vô cùng thân thiết ôm cô, “Ngoan ngoãn nói cho anh biết, thuốc lá cùng tiền bạc của anh, có phải em cất đi rồi không?”

Tổ Tổ đảo mắt, nở nụ cười, cười đến nỗi vô cùng giống hồ ly, tay nhỏ nhắn vươn ra trước mắt anh, mở ra nói: “Như thế nào, anh muốn nộp tiền sao? Muốn giao bao nhiêu liền lấy ra đi.”

“Bảo bối, đây là chuyện gì?” Tổ Tổ chưa bao giờ quản lý tiền bạc cùng thuốc lá của anh, anh cũng chưa bao giờ hút thuốc ở nhà, chỉ khi đến giới hạn mới châm một điếu, bỗng nhiên đánh úp như vậy, chuyện gì đang xảy ra đây?

Tổ Tổ đứng dậy, đứng trước mặt anh, hai tay chấp sau lưng rất có dáng vẻ lãnh đạo, nhủu mảy nâng cằm nói với anh: “Đồng chí trung tá, phiền anh ngồi xuống.”

Sở Lăng Xuyên phối hợp thẳng lưng, ngồi ngay ngắn, đôi mắt sâu thẳm nhìn Tổ Tổ giống như muốn nhìn một chút, cô gái này trong hồ lô muốn bán cái gì, làm cái gì đây.

“Xét thấy biểu hiện đêm qua của anh, lãnh đạo quyết định tịch thu toàn bộ tài sản của anh nhằm khiển trách. Nhưng anh yên tâm, chờ anh kiểm điểm sâu sắc rồi, sửa đổi sai lầm, lãnh đạo sẽ trả lại toàn bộ tài sản của anh.” Tổ Tổ nói xong liền đưa tay vỗ vỗ vai anh, hàm xúc nói: “Đồng chí trẻ, anh phải cố lên..., thời gian thử thách lãnh đạo cho anh đã đến rồi.”

“Em con bé này, làm phản rồi.” Sở Lăng Xuyên nói xong đứng lên, dường như muốn tức giận nhưng ngược lại chỉ xoa nhẹ đầu cô một cái, nghiêm mặt nói lời thề son sắt: “Được, anh nhất định sẽ kiểm điểm thật tốt, cố gắng sửa chữa sai lầm, tạm thời tài sản do vợ giữ lấy.”

“Thật chứ?” Tổ Tổ nhủu mảy nhìn anh, kiêng rượu cũng không phải chuyện gì dễ dàng, không nói đến nguyên nhân cá nhân, ngẫu nhiên có chuyện (phải uống rượu) cũng khó tránh khỏi, cô cũng không nhất định bắt anh kiêng rượu, chỉ muốn tinh tảo anh một câu, đừng có say đến li bì.

Chủ yếu là do mỗi lần say rồi luyện võ, cô đều không thể chịu được. Cho nên sáng nay khi tỉnh lại vào nhà vệ sinh, vụng trộm tịch thu thuốc lá cùng tiền bạc người nào đó chưa kịp cầm, còn có thuốc lá trong phòng nữa, đây có thể nói là rượu gây họa cho thuốc, thuốc lá chưa làm gì.

Sở Lăng Xuyên vỗ ngực cam đoan “Đương nhiên là thật.”

Tổ Tổ nhìn anh từ trên xuống dưới “Sở Lăng Xuyên, anh sẽ không nhân lúc em không chú ý mà len lút lấy hết đồ đã đưa cho em giữ chứ?”

Nghe Tổ Tổ nói vậy, Sở Lăng Xuyên liền trừng mắt, rất chính nghĩa nói “Anh có thể làm việc đó sao, tuyệt đối không thể, em cứ yên tâm” Tuy trong đầu anh chưa chắc nghĩ như vậy.

“Được, em tin anh.” Tổ Tổ nói xong liền nở nụ cười, hai má lúm đồng tiền hiện lên trên chóc một hồi hôn môi từ Lăng Xuyên. Rất lâu sau mới buông ra được, đôi mắt đen láy của anh nhìn cô: “Anh phải đi vội, buổi trưa sẽ về. Nếu em nhàm chán có thể tìm mấy chị em đầu trên tầng đi dạo xung quanh.”

Tổ Tổ đẩy anh nói “Anh đi làm việc của anh đi, em biết cách tự chơi mà. Anh cứ yên tâm.”

Sở Lăng Xuyên lại hôn một cái lên môi Tổ Tổ, lúc này mới rời đi. Tổ Tổ lấy ra tài sản của anh ở dưới gối, tiền bạc cùng với hộp thuốc lá. Cô liếc nhìn cả căn phòng, chỗ lớn như vậy mà không giấu được nơi nào cả.

Mở tủ tìm tòi một chút cũng cảm thấy không an toàn, cuối cùng tầm mắt liền rơi vào quần áo của mình. Ha ha, Tổ Tổ âm thầm nở nụ cười, cô cùng Sở Lăng Xuyên đầu trí, xem ai sẽ thắng đây.

Tổ Tổ mới vừa đi qua đi lại xong đã có người gõ cửa, cô vội vàng đi mở liền thấy là ba người phụ nữ cô đã gặp qua, là vợ của chính trị viên, vợ của phó

doanh trường còn có vợ của liên trường

Họ tới tìm cô để ra ngoài đi bộ một chút. Tổ Tổ đang suy nghĩ, một mình cũng rảnh rồi đang định đi bộ, lần này có người tìm cô quả nhiên trùng ý cô nên lập tức liền ra ngoài cùng mấy chị em

Tổ Tổ ở bên ngoài tầm một tiếng, đi vài chỗ quanh nơi đóng quân cùng nhìn các chiến sĩ huấn luyện, cũng cảm thấy hơi mệt liền về trước. Lúc về cô phát hiện cửa không khóa, phản ứng đầu tiên chính là Sở Lăng Xuyên đã về.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa ra thấy trong phòng không có ai, rón ra rón rén đi vào liền nghe thấy âm thanh phát ra từ nhà tắm, cô đi theo tiếng động, vừa mở cửa nhà tắm liền thấy Sở Lăng Xuyên đang ngồi ngay ngắn trên bồn cầu.

Sở Lăng Xuyên vốn đang tìm kiếm thứ gì đó, nhưng vừa nghe được tiếng động liền phản ứng lại.

Tổ Tổ nhìn tư thế của anh mà tựa vào cửa, dường như sắp phì cười đến nơi rồi. Cô đùa anh mà anh còn phối hợp như vậy, thực sự lên lút quay về tìm đồ của mình.

Cô giả vờ nghi hoặc nhìn anh, hỏi: “Thủ trưởng, anh đang làm gì vậy?”

Sở Lăng Xuyên khoanh tay trước ngực, đôi mắt đen láy liếc cô đang đứng cạnh cửa một cái, cực kỳ thành thật nghiêm túc nói: “An Nhượng Tổ, đừng quá rầy thủ trưởng đi vệ sinh, rất không lễ phép biết không, còn không ra ngoài đi.”

Đi vệ sinh, mặc quần mà cũng đi vệ sinh, Tổ Tổ liền nhin không được buồn cười, quan sát nửa người dưới của anh, tốt bụng nhắc nhở: “Việc đó, đồng chí trung tá, em không thể không nhắc nhở anh, quần anh không cời thì sẽ làm bẩn quần đấy.”

Sở Lăng Xuyên tức giận trừng mắt nhìn Tổ Tổ, lạnh lùng nói: “Anh cứ như vậy cũng được.”

Tổ Tổ chấp tay sau lưng, đứng thẳng, lắc lư đi từ trái sang phải ở cửa nhà vệ sinh, lại đi từ phải sang trái, cứ đi qua đi lại trước mặt Sở Lăng Xuyên như vậy: “Tiểu Xuyên Xuyên, có phát hiện ra em có gì khác không?”

Tầm mắt Sở Lăng Xuyên liền rơi vào bụng Tổ Tổ, tại sao bụng lại lớn như vậy, dù tính thêm tiểu Xuyên nhỏ trong bụng cô đang lớn hàng ngày thì qua một đêm cũng đâu thể to nhanh như thế, anh đứng dậy đi đến chỗ Tổ Tổ: “Bảo bối, trong túi tiền em có gì vậy?”

“Tài sản của anh nha, em phải giữ gìn thật tốt cho nên liền mang bên người rồi.”

Tổ Tổ nói xong thì về mặt Sở Lăng Xuyên cũng hiện vạch đen. Thực sự anh nhìn đúng thời gian, lúc Tổ Tổ không ở nhà liền quay lại, muốn lặng yên không tiếng động lấy lại tài sản của mình, tìm hồi lâu hóa ra cô gái này lại mang theo bên người chứ.

“An Nhượng Tổ, em cầm ra cho anh.” Về mặt anh nghiêm nghị, chỉ bụng cô “Chẳng may mùi khói thuốc ngấm qua bụng vào người tiểu Xuyên nhỏ thì sao bây giờ, nhanh lấy ra đi.”

Choáng váng, người đàn ông này đúng là có thể nói dối, Tổ Tổ cố ý đùa anh: “Vậy anh nói cho em biết vừa nãy anh muốn tìm cái gì?”

Tìm cái gì sao? Sở Lăng Xuyên cúi đầu liền nhìn thấy quần của mình, trong đầu lóe ra ý tưởng, tay chỉ ống quần: “Anh đang tìm kim chỉ, bảo bối, em nhìn xem, vết rách trên quần anh, giúp anh khâu lại đi.”

“Em?” Tổ Tổ mở to hai mắt nhìn, không phải cô không vui lòng, chính là cô chưa trải qua việc này, giờ phút này cũng cực kỳ thấy xấu hổ nhưng lại chẳng thể thừa nhận bản thân không làm được..

Sở Lăng Xuyên nhiu mày, “Bảo bối, em sẽ không không thể làm việc này chứ? Không sao cả, em không cần làm để anh làm cho.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Chương 56.2: Soái ca, cho em hôn một cái

Editor + Beta-er: Mèo (meoancamam)

“Em, em đương nhiên có thể làm được. Chuyện này có gì không được chứ, cời ra để em giúp anh khâu lại.” Dù sao cô cũng không thể không bằng đàn ông chứ, hẳn sẽ không như vậy đi, dù sao có lẽ phụ nữ cũng sẽ có chút thiên phú ở khoản này.

Rốt cuộc cũng rời lực chú ý của cô thành công, Sở Lăng Xuyên lập tức cời quần vút lên giường, lại lấy ra chiếc khác ở trong tủ mặc vào. Vừa thay xong thì điện thoại vang lên, trong doanh có việc tìm anh nên liền lập tức đi luôn.

Sự thật là Tổ Tổ không có kim chỉ nên liền đi tìm vợ chính trị viên mượn một chút. Khi về, bỏ chỗ rách kia nhìn một chút, cô nắm chặt tay cực kỳ tự tin nhủ thầm, việc này có gì khó, vô cùng đơn giản thôi.

Vì để thuận tiện may vá nên Tổ Tổ liền móc trong túi áo mình tài sản của Sở Lăng Xuyên ra đặt dưới gối. Đang muốn nhìn rõ vết rách như thế nào thì điện thoại bỗng vang lên, nhanh chóng bắt máy liền thấy số của mẹ mình, Tổ Tổ vội vàng nghe điện.

Từ trong điện thoại liền biết được, mẹ cũng đi đã đến bác đã đến nhà bà ngoại, lúc này đang rất náo nhiệt. Tổ Tổ nói chuyện phiếm với mẹ, bác gái cùng bà ngoại một lúc, vậy mà cũng hơn một tiếng.

Đợi đến khi cô cúp máy thì liền phát hiện đã đến giờ cơm trưa. Trưa nay cô sẽ vào bếp, nghĩ vậy Tổ Tổ cùng liền đi vào phòng bếp, nhìn nguyên liệu còn lại cũng có thể làm ra hai ba món gì đó, cũng đủ cho bữa cơm.

Tổ Tổ lập tức bắt tay làm việc, rửa rau, thái vừa, bắc nồi. Thế nhưng mùi dầu mỡ lại kích thích cô buồn nôn, vội vàng tắt bếp phi ra ngoài, nhanh chân chạy vào nhà vệ sinh.

Ói xong, Tổ Tổ liền nằm trên giường một lát, nghỉ một chút định tiếp tục chiến đấu thì Sở Lăng Xuyên lại trở về, ôm lấy Tổ Tổ đang định vào nhà phép, hôn lên mặt cô một cái: “Bảo bối, trưa nay muốn ăn gì?”

“Em đã chuẩn bị xong thức ăn, còn chưa nấu xong.” Sở Lăng Xuyên ôm Tổ Tổ đi vào phòng bếp, anh nhìn thoáng qua liền thấy chảo rang được một nửa, quay đầu nhìn Tổ Tổ “Có phải không chịu được mùi dầu mỡ? Nên buồn nôn?”

Tổ Tổ bất đắc dĩ gạt đầu, nghĩ một chút lại nói “Nếu không trưa nay ra ngoài ăn đi?”

Sở Lăng Xuyên vươn tay nâng mặt cô, gần đây cô thực sự gầy đi rồi, ngón tay vuốt ve gương mặt cô, cũng quyết định “Trưa nay đưa em ra ngoài ăn, tối nay lại làm bánh sủi cào, thế nào?”

“Được.”

Sau khi hai người quyết định xong liền ra ngoài, lái xe đến một làng nhỏ gần đó, đi tầm mấy chục phút liền đến nơi. Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ chọn vài món ăn, đều là những món ăn gia đình địa phương rất có cảm giác non xanh nước biếc, cao lương mỹ vị đánh sâu vào khẩu vị người ăn.

Sau khi hai người ăn no thì Sở Lăng Xuyên liền gọi người đến tính tiền. Người phục vụ đứng đó, thế nhưng Sở Lăng Xuyên và Tổ Tổ lại anh nhìn em, em nhìn anh, không ai trả tiền. Lúc này phục vụ cũng có chút không biết giải quyết ra sao liền lễ phép hỏi: “Bây giờ liền tính tiền?”

“Trước chưa cần tính.” Sở Lăng Xuyên nói xong thì phục vụ liền xoay người đi, cảm thấy anh bộ đội này không biết nói ra sao nữa? Nếu không phải nhìn anh đáng vẻ tuấn tú chắc cô liền đá anh một phát đi, cô bận rộn như vậy còn bị bọn họ trêu đùa, quả thực quá đáng.

Sở Lăng Xuyên cúi đầu đến gần Tổ Tổ, dè dặt giọng nói: “Vợ, tiền trả đâu rồi?”

Tổ Tổ không khỏi kinh ngạc, ánh mắt tròn tròn nhìn gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, nhỏ giọng hỏi: “Anh không mang tiền bạc sao?”

“Không phải tiền của anh bị em tịch thu sao?” Sở Lăng Xuyên nắm cằm cô, đôi mắt nheo lại, giọng điệu vô cùng trầm trọng nói: “Vợ, em ngàn vạn lần đừng nói với anh, em cũng không mang theo tiền đây?”

Choáng váng, lúc này Tổ Tổ mới nhớ ra là cô để tiền dưới gối. Bao giờ ra ngoài cũng dựa vào anh nên bản thân cũng không mang gì, có chút xấu hổ cười cười, le lưỡi nói: “Cái đó. . . có lẽ lúc đó vừa ới xong dẫn đến đầu óc hơi mê mang, cho nên liền quên mất chuyện này đi.”

“Em đấy!” Sở Lăng Xuyên nhin không được bật cười rồi nét mặt lại trầm xuống, tức giận nói: “Thật sự lúc này nên gọi cho em đĩa đậu phụ.”

“Anh muốn ăn đậu phụ á?”

Sở Lăng Xuyên buông cằm cô ra nhưng lại dùng tay捏o mũi cô, cười nói: “Để bồi bổ cho bộ não cá vàng của em, em cái người trướng thối này, lại vút cho anh rắc rối rồi.”

“Đậu phụ bổ não sao?” Tổ Tổ sờ sờ mũi mình, quay đầu nhìn, có chút mờ mịt hỏi: “Làm sao bây giờ? Gọi điện thoại tìm người tới đưa tiền sao?”

“Em không ngại mất mặt thì làm vậy. Được rồi, em ở đây chờ anh, anh quay lại lấy tiền.” Sở Lăng Xuyên nói xong cũng đứng lên, về mặt Tổ Tổ đáng thương kéo tay áo anh “Tiểu Xuyên Xuyên, anh phải mau lại đây cứu lấy tự trọng của em đây.”

Sở Lăng Xuyên đưa tay xoa đầu cô, “Yên tâm, anh sẽ đi nhanh về nhanh, em bình tĩnh chờ vợ.” Nói xong cũng hô to một tiếng, “Phục vụ, bàn số sáu một tô tàu phở trộn hành!”

Hô xong thì Sở Lăng Xuyên cũng xoay người đi. Tổ Tổ cắn răng nghiêng lợi nhìn theo hướng anh đi, cô mới không cần ăn đậu phụ tào phớ gì hết, quá đáng, cô chỉ nhất thời không để ý quên mang tiền, không phải là do tối hôm đó anh uống rượu say gây họa sao, hừ!

Sau khi Sở Lăng Xuyên đi về, phục vụ cũng thật sự bưng một bát tào phớ đến. Tổ Tổ một miếng cũng không muốn ăn mà chỉ thưởng thức phong cảnh nơi này, hơn nữa dù sao nơi này cũng có chút cảm giác như chốn bồng lai tiên cảnh.

Đội ước chừng hai mươi phút thì Sở Lăng Xuyên cũng đến. Tổ Tổ nhìn thấy anh thực sự giống như thấy được chúa cứu thế. Mới hai mươi phút trước còn giống như ngồi trên đồng lửa, hiện tại thật sự có thể phào một hơi rồi.

Tỉnh tiền xong liền đi.

Buổi chiều, Sở Lăng Xuyên ở cùng Tổ Tổ một lát nhưng lại có người tìm anh nên đành phải đi làm. Tổ Tổ thì miên man ngủ nguyên buổi, mỗi ngày trôi qua cuộc sống như thế này thì cũng không khác heo là mấy.

Buổi tối hai người thật sự làm bánh sủi cảo. Tổ Tổ thật sự không thể học làm sủi cảo, mà Sở Lăng Xuyên cũng không có sở trường nên kết quả cuối cùng là sau khi bắc bếp xuống, một nửa rơi hết nhân chỉ còn vỏ bánh mà thôi.

Mặc dù như vậy nhưng Sở Lăng Xuyên vẫn ăn ngon lành, Tổ Tổ cũng ăn không ít.

Ăn cơm tối, rửa mặt, hai người lại ngồi nghỉ ngơi trên giường. Khi đang xem ti vi thì Sở Lăng Xuyên liền thuận tay cầm chiếc quần Tổ Tổ đã may kỹ cho anh, bỏ ra muốn nhìn tay nghề vợ mình một chút thế nhưng lại thấy là lạ.

Tổ Tổ cũng phát hiện có cái gì đó không đúng, đưa tay kéo hai ống quần ra, tình huống này là như thế nào đây? Tại sao hai ống quần lại liền một chỗ chứ, Tổ Tổ ra sức giật còn Sở Lăng Xuyên lại cười to.

Thì ra không biết Tổ Tổ đã làm như thế nào lại khâu liền hai ống quần lại. Cái này mà mặc vào đi ra ngoài không ngã lộn đầu mới là lạ. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ túng quần mà đỏ rần, cúi đầu không dám nhìn anh, quá mất mặt rồi, chút chuyện này mà cô cũng không làm được.

Sở Lăng Xuyên lại ném quần sang một bên, ôm Tổ Tổ vào lòng mà cúi đầu hôn cô. Anh không cảm thấy Tổ Tổ ngốc mà chỉ thấy đáng vẻ xấu hổ của cô quả thực vô cùng đáng yêu.

Nghĩ đến cô cũng là con gái được cha mẹ nuông chiều gờ lại thành một người mẹ đích thực, cô vì anh mà lần đầu tiên chịu đi học nấu ăn, vì anh mà có thể làm những chuyện bản thân chưa từng động đến, trong lòng liền cảm thấy sôi trào.

“Bảo bối... “ Giọng nói của anh trầm thấp khàn khàn lắm lắm, cũng hôn lên môi Tổ Tổ. Trong tim anh tràn ngập tình thâm cùng tình cảm chan chứa, chỉ muốn ôm cô chặt thật chặt, muốn cô cảm nhận được phần tình cảm đang bùng cháy kia.

Tổ Tổ đã sớm không còn xấu hổ, lại bị anh cuồng nhiệt hôn mà cả người như bị hòa tan, thân thể mềm nhũn nằm dưới người anh, mặc anh dục sở dục cầu(*). Nụ hôn cuồng nhiệt, hô hấp nóng rực, lồng ngực rần rần, hơi thở nam tính khiến cô trầm mê mà quên đi hết thảy.

(*) dục sở dục cầu: ta cần ta lấy, tùy theo lòng mình, gần nghĩa với tùy tâm sở dục.

Cánh tay không tự chủ vòng lên cổ anh ôm chặt, to gan đáp lại nụ hôn nơi anh. Cô học theo đáng vẻ của anh mà liếm lên cánh môi ấy, mút lấy đầu lưỡi anh, cũng dùng hàm răng nhẹ cắn lên.

(Editor: aaa, cảnh H cảnh H, tại sao chương này có cảnh H chứ, khổ thân người edit quá, còn trẻ người non dạ, trong trắng cơ mà)

Tổ Tổ chủ động khiến Sở Lăng Xuyên sướng đến chết rồi, rất muốn bắt chấp tất cả mà “muốn” cô, dung hợp hai người mà hưởng thụ cảm giác tươi đẹp ấy, thế nhưng lại không thể.

Đứng, không thể, không thể, anh liền tiếp ra lệnh cho bản thân, ép buộc mình dừng lại động tác hôn môi cùng bàn tay đang đi xuống ấy. Không thể tiếp tục, anh liền lưu luyến hôn Tổ Tổ vài cái, nắm cằm cô, trông mắt đen trầm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng mê người của cô, giọng nói khàn khàn: “Anh đi tắm.”

Nói xong anh liền đứng dậy nhảy xuống giường chạy vọt vào nhà tắm. Tổ Tổ gờ tay sờ mặt mình, thở phào một hơi, cô, cô thế nhưng thiếu chút nữa lại nhịn không được. Quá không để ý đến Tiểu Xuyên nhỏ rồi, đáng đánh mà. Cô vỗ nhẹ mặt mình, cười cười nghĩ.

Sở Lăng Xuyên chạy vọt đi tắm nước lạnh, ham muốn trong người cũng biến mất. Anh quay lại trên giường, thành thành thật thật ôm Tổ Tổ xem ti vi, không được bao lâu cô liền ngủ thiếp đi trong lòng anh.

Nhìn ngắm khuôn mặt cô đang ngủ, cảm giác cô có chút không giống trước đây, rốt cuộc là khác biệt ở chỗ nào chứ? Đường như bớt chút ngây ngô, lại có chút mềm mại nhu hòa, còn có một hương vị khó tả, đó cái gì? Là hương vị của người mẹ sao?

Đêm càng lúc càng khuya, vốn là Tổ Tổ đang gồi lên cánh tay Sở Lăng Xuyên, áp trong ngực anh ngủ say sưa lại cảm thấy hình như bản thân bị ai đó đẩy nhẹ ra, rồi đi vòng ôm của anh. Cô có chút khó chịu, coi như trời có nóng thì hai người vẫn ôm nhau ngủ, anh đang muốn làm gì đây?

Tổ Tổ mơ mơ màng màng buồn bực nghĩ, cũng nhận ra anh đang xuống giường, hình như đang mặc quần áo. Rốt cuộc cô cũng tỉnh, mở mắt ra liền nhìn thấy anh trong bóng đêm, thực sự đang mặc quần áo.

Cô rất muốn hỏi anh đang làm gì vậy thế nhưng cô lại không nói gì, bản thân cũng cảm nhận được không khí nghiêm trọng cùng với khí thế bộc phát trên người anh, đó là một loại khí thế vô cùng khó nói.

Trong lúc nhất thời cô không thoát được ra lời, nhìn thấy anh ăn mặc chỉnh chu, khom lưng cầm lấy tờ giấy vội vàng viết viết gì đó rồi đặt lên bàn. Sau đó liền đi đến bên cạnh cô, Tổ Tổ nhắm mắt lại, cảm thấy một nụ hôn hạ xuống.

Có lẽ anh biết cô tình nhưng lại không hề nói gì, đứng dậy rồi sai bước rồi đi. Tổ Tổ khẽ ngồi dậy, đưa mắt nhìn anh đi ra ngoài, trong lòng lo lắng nhưng lại chỉ có thể như vậy nhìn bóng dáng anh dần biến mất.

Phía ngoài hành lang sau khi vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng thì liền yên tĩnh lại. Tổ Tổ rời giường, cầm tờ giấy trên bàn, cũng cảm di động của mình chui vào chăn, dùng ánh sáng yếu ớt của di động soi đến hàng chữ anh lưu lại: Bảo bối, khi anh không có mặt hãy chăm sóc bản thân cho tốt, hôn em.

Tổ Tổ nắm chặt tờ giấy trong tay, trái tim không cách nào bình ổn được. Vốn cho rằng khi cô đến doanh trại là có thể ở cùng anh mỗi ngày. Thế nhưng sự thật lại không phải như vậy, mặc kệ anh đi làm cái gì, hi vọng anh có thể bình an quay về.

Lần này Sở Lăng Xuyên đi là hai ngày liền, không chỉ Sở Lăng Xuyên vắng mặt mà mấy vị chiến sĩ cũng không ở lại. Một ngày Tổ Tổ vẫn ăn ba bữa, không phải mấy chiến sĩ trẻ trong doanh trại đưa tới cũng là được mời đến ăn.

Khi mọi người trò chuyện cũng tám đến việc lần này mấy người đàn ông đi ra ngoài, ai cũng giống cô đều chỉ biết bọn họ có việc, tóm lại là có nhiệm vụ gì đó, bọn cô không thể hỏi nên cũng chỉ có thể chờ mà thôi.

Sở Lăng Xuyên không ở đây hai ngày, Tổ Tổ liền học xong may vá cùng vợ chính trị viên, cũng may lại vết rách trên quần Sở Lăng Xuyên, thành quả lần này coi như là mỹ mãn đi.

Một ngày nữa lại trôi qua, buổi sáng sau khi tiếng hiệu lệnh thức dậy vang lên thì Tổ Tổ cũng tỉnh. Kỳ lạ là trước kia khi anh vẫn ở đây, cô có thể ngủ nướng rất say, vô cùng thích ngủ nướng, nhưng lúc anh không ở nhà, cô lại dậy vô cùng sớm.

Nhưng lần này cô lại không muốn rời giường, tiếp tục ở trong chăn viết nhật ký. Ở nơi này cũng không có chỗ nào chơi vui được, Sở Lăng Xuyên lại không cho cô lên mạng cho nên khi không có việc gì, cô lại viết nhật ký.

Mới vừa viết được ngày tháng năm thì liền nghe thấy tiếng mở cửa, trái tim cô liền trở nên vui vẻ, đỡ cả người nửa ngồi dậy nhìn ra phía cửa phòng. Chỉ thấy cửa được hé ra một chút, liền có một cái đầu to lộ vào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 56.3: Soái ca, cho em hôn một cái

Editor: Mèo (meoancamam)

Vốn Tổ Tổ có chút kinh ngạc, tròn tròn mắt, khi tầm mắt cô và hoa kiếm (*) giao nhau, rốt cuộc cô cũng nhận ra, người này chính là ông chồng hai ngày nay không gặp của cô.

(*) hoa kiếm: diễn viên biểu diễn hí khúc ngày xưa, ý ở đây mặt anh Xuyên bôi son nguy trang trông giống diễn viên hát hí khúc bôi phấn đó.

Sở Lăng Xuyên cho rằng Tổ Tổ vẫn đang ngủ, không nghĩ tới khi mở cửa lại nhìn thấy cô nàng này tròn mắt nhìn mình, anh nhin không được nở nụ cười lộ ra hàng răng trắng, cũng thẳng người đi vào, thuận tay đóng cửa.

Nhìn người đàn ông này, Tổ Tổ ngồi thẳng người, không nói câu nào, chỉ dùng đôi mắt to tròn của mình nhìn Sở Lăng Xuyên không nháy mắt, giống như cô đang nhìn thấy một người ngoài hành tinh đáp xuống trái đất vậy.

Sở Lăng Xuyên muốn ôm Tổ Tổ nhưng người anh rất bản nên cũng không tiện đi đến, nhìn ánh mắt ngơ ngác của Tổ Tổ mà nhin không được nói: “Có chuyện gì vậy vợ, quên mất chồng em rồi sao?”

Tổ Tổ nhìn anh, mắt đầy hoa đào, cảm thấy rất mạnh mẽ, rất đẹp trai. Hôm nay Tổ Tổ đã phát hiện ra, cô cũng có tiềm năng làm hoa si. Sở Lăng Xuyên trước mặt đội nữ nguy trang (1), mặc áo trang bị (2), giày quân đội, mặt được nguy trang (3), cao lớn, mạnh mẽ, oai hùng, rất giống chiến thần. Cô không say mê cũng không được nha.

Sở Lăng Xuyên thấy Tổ Tổ vẫn ngây ngốc nhìn anh, ánh mắt kia, chăm chú, nháy cũng không nháy một cái, anh giờ tay quơ quơ trước mặt cô, lo lắng, “Bảo bối, em không sao chứ?”

Tổ Tổ hồi hồn, hai mắt tỏa sáng: “Trai đẹp, có thể cho ôm cái không?”

Sở Lăng Xuyên thiếu chút nữa phì cười, “Chồng em hai ngày nay chưa tắm rồi.”

Tổ Tổ vẫn tiếp tục lù đù cầu, đỏ mặt, mặt dày nói: “Vậy... Vậy cho một nụ hôn đi.”

“Hai ngày nay anh không đánh răng rồi.”

Khi Tổ Tổ biểu lộ vẻ thất vọng thì Sở Lăng Xuyên lại lấy tốc độ cực nhanh nhẹ chạm môi cô, xoay người đi vào nhà tắm. Mà Tổ Tổ lại cắn môi, cười ngốc ngếch, sau đó cũng rời giường, đi vào nhà tắm.

Cô còn chưa nhìn đủ đâu. Khi Tổ Tổ đi vào thì liền nhìn thấy anh đã cởi quần áo đang tắm rửa. Mặt cô đỏ lên, thân phục tốc độ này của anh cũng quá nhanh đi, đang muốn xoay người trốn đi thì lại bị cánh tay đầy nước của người nào đó túm lấy.

“Bảo bối, đi vào còn muốn chạy sao.” Sở Lăng Xuyên rất có dáng vẻ lưu manh, không để ý Tổ Tổ kháng nghị, cởi hết quần áo của cô, hai người liền như vậy cùng nhau tắm, anh thì thừa cơ chiếm hết tiện nghi, mặt Tổ Tổ cũng không thể đỏ hoeen được, ánh mắt không biết nên nhìn đi đâu nữa.

Khi cô nhìn thấy ánh đèn bật giặt quần áo để rửa đi vết màu thì liền kinh hoàng, muốn ngăn cản anh cũng không còn kịp rồi. Rốt cuộc cũng tắm xong, cô ra ngoài mặc quần áo tử tế, giúp anh lấy quần đùi thì mới có thể giải thoát. Đợi anh mặc xong quần đùi đi ra từ nhà tắm, Tổ Tổ liền lấy hộp dưỡng da của mình bôi xuống cho anh, Sở Lăng Xuyên liền ngăn cản: “Anh bôi cái này làm gì, không cần đâu.”

Tổ Tổ lại không đồng ý, tiếp tục bôi cho anh: “Dùng bột giặt rửa mặt cực kỳ thương tổn làn da, dùng làm loạn, bỏ tay ra nào.”

Sở Lăng Xuyên đành phải để bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Tổ Tổ bôi kem dưỡng da trên mặt mình. Chờ khi cô xong, lúc này anh mới rảnh rỗi đang hoảng hốt tình hình sinh hoạt mấy ngày nay của cô, cô liên tục nói rất tốt.

Sau khi bôi xong kem dưỡng da cho anh, để anh nghỉ ngơi, cô cực kỳ chăm chỉ đi nấu bữa sáng.

Làm một bát canh trứng, trộn hai loại rau, dùng thêm mười mấy quả trứng gà, đây cũng đủ lấp đầy bụng anh rồi, giữa trưa lại khao tiếp.

Khi Tổ Tổ bê bát canh ra liền phát hiện Sở Lăng Xuyên đã sớm ngã lên giường ngủ thiếp đi rồi. Nhất định là anh mệt muốn chết đây.

Bây giờ sau khi thần bí đi, ở lại vài ngày cũng không xảy ra chuyện như vậy lần nữa. Sinh hoạt của Tổ Tổ lại giống hết những ngày có anh, khi anh rảnh rỗi cũng dành thời gian cho cô, khi có việc liền phải đi.

Cô nhé, khi anh bận việc cũng không cô đơn, ở chỗ này có mấy người bạn mới khá thân, đó chính là mấy chị em vợ chiến sĩ, còn có một người cũng làm giáo viên giống nàng, cho nên có rất nhiều tiếng nói chung.

Ngoại trừ dành thời gian bên nhóm bạn, Tổ Tổ lại càng dùng nhiều thời gian vào ngủ, đọc sách. Sau cơm tối, Sở Lăng Xuyên ững sẽ nắm tay cô đi bộ trong sân khu nhà, nhân nhả, bình thường nhưng lại cảm thấy chân thực và thỏa mãn.

Thời gian cứ trôi qua như vậy, đã đến thứ Bảy rồi. Tuần này, Sở Lăng Xuyên được nghỉ phép, Tổ Tổ muốn anh đưa cô đi vào thành phố chơi một chút, nhưng người kia lại nói cô không nên lần qua lần lại, để cô ở nhà dưỡng thai thật tốt, không đưa cô ra ngoài.

Lúc cô ở trong thành phố, mỗi ngày đi làm không phải đều lần qua lần lại sao, vẫn có thể chen lách lên xe buýt, mỗi ngày đều lên lớp, chuyện gì cũng không bỏ. Anh đây là đang uyển chuyển từ chối. Không được, cô không thể thỏa hiệp.

Đầu tiên sử dụng chiêu thứ nhất, làm nũng, nhưng Sở Lăng Xuyên lại không chút phản ứng, chiêu thứ nhất thất bại, giận rồi. Đây là Sở Lăng Xuyên đang ép cô phải dùng tuyệt chiêu, được rồi, dùng sát chiêu, tuyệt thực! Tắt sát kỹ! (*)

(*) tắt sát kỹ: kỹ năng chắc chắn đều sẽ được, ý ở đây chiêu tuyệt thực của chị Tổ luôn dùng được ấy.

Hai người ngồi cạnh nhau trên bàn ăn, cô thờ phỉ phò nhìn anh, anh cũng nghiêm mặt, không đồng ý là không đồng ý, nhưng không để cứng rắn được: “Bảo bối, ngoan, ăn cơm trước, ăn cơm rồi chúng ta thảo luận tiếp.”

Nghĩ muốn lừa cô sao? Cô không ngốc. Tổ Tổ không nói câu nào, cũng không ăn cơm, dùng ánh mắt ai oán nhìn anh, nhất định phải nhìn chăm chú làm anh không chịu nổi, chịu không nổi sẽ phải đưa cô ra ngoài đi chơi.

Nhìn dáng vẻ Tổ Tổ tuyệt thực kháng nghị, rất giống đứa bé, trong lòng muốn cười nhưng lại phải ra vẻ lạnh nhạt, gấp trứng gà đến bên miệng cô, giọng điệu gượng gạo ra lệnh: “Đừng ra về con nít, há miệng.”

Tổ Tổ không động, tiếp tục kháng nghị. Hai con mắt kia nhìn Sở Lăng Xuyên chăm chú như muốn đục ra một lỗ trên người anh, anh bắt đầu sốt, cuối cùng phải thỏa hiệp, không tình nguyện nói “Vây đi, ăn cơm trước, rồi đưa em ra ngoài.”

“Kia, tiểu Xuyên Xuyên, anh thật rất tốt.” Tổ Tổ hào phóng không keo kiệt tặng anh một cái thơm, sắc mặt Sở Lăng Xuyên mới dịu đi chút, cô gái này, thật muốn ép anh mà.

Ăn bữa sáng, Tổ Tổ chuẩn bị một chút, cầm túi, điện thoại di động, chút tiền bạc, thê, vui vui về về theo sau Sở Lăng Xuyên ra ngoài. Lái xe tầm nửa tiếng liền đi đến nơi sầm uất trong nội thành.

Tổ Tổ chọn mấy cửa hàng bán quần áo em bé đi vào, nhưng cô cũng chỉ xem qua cũng không mua gì, bởi vì mẹ cô nói, bảo bảo còn chưa sinh ra, không nên mua, mặc kệ mê tín hay không, vì bảo bảo khỏe mạnh, tạm thời cũng không mua, cô nhìn trước cho đã con mắt cũng được.

Khi hai người đi ra khỏi cửa hàng, có hai học sinh trung học đang bán hoa, ngăn Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên mời bọn họ mua bó hoa. Tổ Tổ hỏi một chút mới biết được, đây là học sinh trường cô tổ chức hoạt động này.

Dù thế nào Tổ Tổ cũng phải giúp đỡ một chút, mà Sở Lăng Xuyên đã sớm bỏ tiền mua hoa, hai học sinh trung học nói cảm ơn rồi lại tiếp tục bán hoa, mà Tổ Tổ lại có chút mệt, hai người liền tìm một chỗ tốt để nghỉ ngơi một lát, tìm xung quanh liền thấy một quán cà phê, hai người liền đi vào.

Sau khi mang thai, Tổ Tổ liền không uống cà phê, chỉ ăn hoa quả trái cây, gọi một ly trà sữa nhưng Sở Lăng Xuyên lại gọi một ly trà xanh, hai người nói chuyện phiếm một chút, Sở Lăng Xuyên đứng dậy đi vệ sinh nên chỉ còn lại Tổ Tổ.

Lúc này có một bóng dáng ngồi đối diện cô, mặc quần áo thường ngày, trong tay cầm một bông hoa hồng đỏ, Tổ Tổ sững sốt một chút, vốn tưởng là Sở Lăng Xuyên nhưng nhìn lại thì là một chú bộ đội xa lạ vậy, người đàn ông này đang làm gì đây?

“Thật xin lỗi, đồng chí, nơi này đã có người ngồi, anh có thể đổi chỗ không?” Tổ Tổ cực kỳ khách khí uyển chuyển đuổi người.

Người đàn ông kia khẽ nhủ mấy tí mĩ nhìn Tổ Tổ, đột nhiên chân mày lại giãn ra, hỏi: “Tại sao tôi lại cảm thấy cô có chút quen mắt? Cô có từng học tại trường trung học Nhất Trung không? Họ An?”

Đôi mắt Tổ Tổ sáng lên, cẩn thận đánh giá người đàn ông trước mắt, người chiến sĩ này quả thật có chút quen mắt nhưng cô lại không nhớ nổi đã gặp ở đâu, có chút nghi ngờ hỏi: “Anh là?”

“Mình ở ban kỹ luật, chủ nhiệm lớp là Tiết Quý.”

“Hả?! Không phải chứ?” Tổ Tổ không nhịn được nở nụ cười, “Khéo như vậy sao, Tiết Quý là giáo sư tiếng Anh của mình, nhưng trong ban, mình cũng được đa số, cậu là...”

“Mình à, mình gọi là Trần Kiến Đông, mọi người đều gọi mình là Trần Đại Lang, bởi vì hồi trung học mình là người thấp nhất.”

Lúc này Tổ Tổ mới nhớ ra, vẻ mặt bình tĩnh, “A..., nghĩ ra rồi, lúc ấy quả thật cậu... Ừ, cái đó, hiện tại cậu lại cao to như vậy, cậu không nói, mình thực sự không nhận ra đâu. Cậu thay đổi rất lớn đấy, lại còn tham gia quân ngũ, thật không tệ đâu.”

“Mình thực sự không tệ?” Vẻ mặt Trần Kiến Đông vui vẻ, “Thật không ngờ gặp được cậu ở chỗ này, cũng không ngờ tới lại là người quen biết.”

Tổ Tổ nhin không được cười cười, “Quả thật là vừa khéo.”

Lúc này di động Trần Kiến Đông vang lên, anh bắt máy, sau khi nghe người bên kia nói thì vẻ mặt liền trở nên lo lắng, đáp tiếng rồi sau đó cúp máy, thật xin lỗi nói với Tổ Tổ: “Mình có việc đi trước. Đúng rồi, có thể xin số điện thoại của cậu không?”

“Hả? Có thể chứ.” Tổ Tổ cũng không nghĩ nhiều, hai người trao đổi số điện thoại, Trần Kiến Đông liền vội vã rời đi. Khi Sở Lăng Xuyên đi ra từ nhà vệ sinh, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng đó.

Anh đi đến ngồi đối diện Tổ Tổ, hỏi: “Người vừa rồi, em quen à?”

“À... là bạn học trung học của em, vừa vặn gặp nhau nên nói chuyện vài câu.” Tổ Tổ nói xong, nhớ tới gì đó, “Tiểu Xuyên, chúng ta đi xem phim được không? Hình như anh chưa từng đưa em đi xem phim đâu.”

Sở Lăng Xuyên nghĩ một chút liền đồng ý, xem phim chắc cũng không mệt. Thực ra không được đi chơi, không phải anh không muốn đi, chỉ là sợ cô mệt quá, nếu như bình thường, chơi như thế nào chả được, chỉ cần anh có thời gian.

Ăn xong rồi, Sở Lăng Xuyên liền đưa Tổ Tổ đi xem phim, sau khi tham khảo sở thích của hai người, cuối cùng lựa chọn một bộ phim hành động, lúc xem xong cũng đã đến trưa, Sở Lăng Xuyên liền đưa Tổ Tổ đến một quán bánh bao rất nổi tiếng.

Chơi cho đã, rốt cuộc Tổ Tổ cũng kêu muốn về. Thực ra cô lo lắng cho tiểu Xuyên nhỏ trong bụng, nếu không, có anh đi cùng như vậy, cô còn có thể chơi đến tối, cô không đi chơi thì thôi, nếu đã đi phải đi cho đã!

Buổi sáng cực kỳ thoải mái, buổi chiều Tổ Tổ ngủ một giấc dài, buổi tối lại ăn cơm cùng Sở Lăng Xuyên, rồi đi bộ. Cô phát hiện ra bản thân cực kỳ thích anh nắm tay cô nhàn nhã chậm rãi đi như vậy, trong lòng vô cùng chân thực, còn có cảm giác rất tốt đẹp.

Trong khu nhà cũng có mấy đôi vợ chồng khác nắm tay đi bộ, nhìn bọn họ mà Tổ Tổ cảm thấy hình ảnh kia thật hạnh phúc, mà bản thân, có hạnh phúc đó hay không, cô nghĩ nghĩ, có lẽ bản thân cũng có.

Trời dần dần tối đi, Tổ Tổ cùng Sở Lăng Xuyên cũng quay về nghỉ ngơi. Về nhà, trước Tổ Tổ chạy vào nhà vệ sinh giải quyết vấn đề. Sở Lăng Xuyên thì mở ti vi, tìm mấy chương trình, lúc này điện thoại Tổ Tổ lại vang lên.

Sở Lăng Xuyên cầm lấy liền thấy một dãy số xa lạ, hần không bắt may mà trực tiếp gọi Tổ Tổ đang ngồi trên bồn cầu. Tổ Tổ không thể ra ngoài, cũng không muốn anh đi vào, cô ngồi bên trong nói vọng “Anh nghe máy hộ em đi.”

Khi Sở Lăng Xuyên muốn bắt máy thì chuông điện thoại cũng dừng, tiếp đó liền có một tin nhắn được gửi đến, anh thuận tay ấn vào, vốn vẻ mặt không để ý lại trở nên mù mịt, chỉ thấy nội dung tin nhắn: An An, không thể tin được đối tượng xem mắt lại là cậu, cậu cảm thấy mình không tệ, mà mình đối với cậu cũng vô cùng vừa ý, mình hi vọng chúng ta có thể tiếp tục, có tương lai tốt đẹp.

“An Nhục Tố!” Sở Lăng Xuyên gầm một tiếng, Tổ Tổ đứng lúc giải quyết xong việc đi vệ sinh, nghe được anh hét một tiếng, kéo quần chạy ra, mở cửa liền thấy được vẻ mặt xanh đen của Sở Lăng Xuyên, cô không khỏi sùng sốt, trong lòng sợ hãi hỏi: “Có, chuyện gì?!”

Sở Lăng Xuyên nghiêng răng nghiêng lợi nói: “À, em cũng dám đi xem mắt sau lưng anh!”

Hả? Xem mắt, Tổ Tổ mờ mịt, chuyện gì xảy ra đây?

(1) mũ ngựa trang: mũ trong quân đội, nhìn ảnh dưới

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 57.1: Anh tuyệt đối không hai lòng

Sở Lăng Thiên gầm liên khiến cho Tổ Tổ cảm thấy thực oan uổng, ngoại trừ ở cạnh anh, đến cửa doanh trại cũng chưa một mình đi ra thì làm sao có xem mắt gì được. Người đàn ông này lại bị thần kinh chỗ nào đây? Dù sao cô cũng không thẹn với lương tâm, khi thể mui rồi nói: “Sở Lăng Xuyên, anh vu oan hãm hại em, em xem mắt, anh có làm không đây?!”

“Tự mình nhìn đi!” Sở Lăng Xuyên đen mặt nhét di động vào tay cô, Tổ Tổ nhanh chóng chìn, khi cô thấy được nội dung tin nhắn thì mặt cũng tái đi, đây thực sự là nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được mà.

Là Trần Kiến Đông gửi tới, nhưng sao hẳn lại vô duyên vô cớ gửi đến cái tin nhắn này vậy, cái gì mà tiếp tục phát triển, cái gì mà tương lai tốt đẹp. Hai người bọn họ cực kỳ xa lạ, cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp mặt hôm nay, xem mắt cái gì chứ? Cô cũng không biết sao lại như thế này nữa.

Sở Lăng Xuyên đen mặt, chấp tay sau lưng, dáng vẻ như muốn ăn thịt người, giọng nói lạnh lùng: “An Nhục Tố, em nói anh nghe xem, tại sao lại có chuyện này, hả? Cái gì hẳn không xấu, cái gì tiếp tục phát triển, cái gì tương lai tươi đẹp trong miệng em, có phải em quên mất bản thân đã là vợ của Sở Lăng Xuyên anh, trong bụng còn có đứa con của anh, muốn trèo tường sao?”

“Trèo, trèo cái đầu anh ấy.” Tổ Tổ tức giận trừng mắt nhìn anh, đẩy anh ra đi về giường, quyết định gửi tin nhắn để hỏi rõ ràng, có thể thấy được nhắn tin cũng hơi phiền toái, cho nên cô trực tiếp gọi điện cho Trần Kiến Đông, cũng để chế độ loa ngoài để Sở Lăng Xuyên nghe rõ ràng.

Di động vang lên tiếng nhạc chuông, được một lúc liền có người bắt máy, không đợi Tổ Tổ nói chuyện thì bên kia đã trực tiếp nói: “An An, cậu xem xét như thế nào, mình chờ câu trả lời của cậu.”

Tổ Tổ vội vàng giải thích: “Trần Kiến Đông, chỗ này có phải có nhầm lẫn gì đó không, thứ nhất, mình muốn nói với cậu, mình đã kết hôn rồi...”

“Cái gì? Cậu đã kết hôn rồi?” Trần Kiến Đông bên kia giống như vô cùng kinh ngạc ngắt lời Tổ Tổ, lập tức rất không vui nói Tổ Tổ, “An An, cậu, tại sao cậu có thể như vậy, vì sao đã kết hôn mà bây giờ vẫn đi xem mắt, cậu quá kỳ quặc rồi.”

Tổ Tổ cũng nóng nảy, không quản giọng điệu gì hết nữa, nói thẳng: “Đồng chí Trần Kiến Đông, nói chuyện với cậu là muốn phủ nhận, lúc nào thì tôi đi xem mắt với cậu. Thực sự hôm nay tôi cùng chồng mình đi chơi, không phải đúng lúc gặp cậu sao? Cậu, cậu, tại sao cậu lại nói tôi đi xem mắt với cậu, Trần Đại Lang cậu muốn hại chết tôi à.”

Trần Kiến Đông cảm thấy không đúng lắm, nghi ngờ hỏi: “Hả? Không phải nói sẽ gặp mặt ở quán cà phê sao, ám hiệu là trong tay mỗi người cầm một bông hồng mà? Lúc ấy khi mình đi vào liền nhìn thấy cậu cầm hoa còn gì? Chẳng lẽ không phải cậu?”

Thiếu chút nữa Tổ Tổ đã té xỉu, chuyện này thực sự xui xẻo mà, cái này có tính là nằm cũng trúng đạn không đây. Đi vào quán cà phê mà cũng có thể gặp chuyện như vậy, vội vàng thanh minh “Không phải mình, tuyệt đối không phải mình, hoa là chồng mình mua không hề liên quan đến việc cậu xem mắt, cậu mới là người bỗng xuất hiện ấy.”

“An An, hẳn là cậu không hai lòng với mình nên mới nói như vậy?” Bên kia cũng tỉnh táo lại, chưa từ bỏ ý định. Ngược lại hẳn khá vừa ý với Tổ Tổ, tại sao lại có thể trùng hợp như vậy chứ?

Sở Lăng Xuyên cầm lấy điện thoại trong tay Tổ Tổ, tức giận mắng một trận với Trần Kiến Đông bên kia: “Con cá kia, dám có ý định động đến vợ tao, báo cáo chức vụ bộ đội của cậu, địa điểm, chúng ta liền nói rõ ràng một lần!”

Nói xong, về mặt anh tức giận vứt điện thoại lên giường. Tổ Tổ cầm lấy điện thoại, nắm chặt tay Sở Lăng Xuyên, nói với Trần Kiến Đông đầu bên kia: “Trần Đại Lang, chuyện này là hiểu lầm, mình cúp máy trước.”

Tổ Tổ nhanh chóng cúp điện thoại, nhìn Sở Lăng Xuyên đang muốn lên chuẩn đi, lạnh lùng hỏi: “Đồng chí thủ trưởng, đêm khuya còn không nghỉ ngơi, anh còn muốn đi đâu sao?”

Sở Lăng Xuyên xoay người nhìn Tổ Tổ, vốn vẻ mặt sa sầm liền trở nên vui vẻ, nhấc chân trở lại cạnh cô, ôm chặt cô nói: “Chỗ nào cũng không đi, bảo bối, không còn sớm, cũng nên ngủ rồi.”

“Hừ!” Tổ Tổ lạnh lùng hừ một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận biểu đạt sự tức giận khi bị oan uổng của cô, thật không hiểu nổi anh, khi nên ghen thì anh lại rộng lượng giống như không hề để bụng, khi không nên ghen thì lại không khác gì bình đẳng lắm.

Tổ Tổ thờ phỉ phò được anh ôm ngồi xuống nhưng không đi ngủ. Con hổ cũng muốn phát uy rồi, cô đẩy anh ra, chỉ khoảng trống phía trước, “

Sở Lăng Xuyên, anh đứng thẳng, đừng có đùa cợt cho em.”

“Vâng!” Sở Lăng Xuyên vội vàng thu lại nụ cười, đứng nghiêm trang trước mặt Tổ Tổ, nghiêm túc hỏi: “Lãnh đạo, anh đã đứng thẳng, xin hỏi có chỉ thị gì?”

Tổ Tổ trở nên đoan trang, hai chân gác chéo, ngồi trên giường, hai tay ôm trước ngực, nhử mày nhìn anh “Tiểu Xuyên Xuyên, em hỏi anh, vừa rồi người nào đen mặt mắng em?”

“Anh.” Sở Lăng Xuyên có khí phách trả lời một tiếng, vừa xong liền chuyển thành vẻ nhếch nhếch cười nói, “Đó là anh kích động mà thôi, biểu đạt rằng anh rất để ý em, bảo bối, em nên cảm thấy vui vẻ.”

Nhỏ nhỏ!

Bị người khác găm cho còn có thể cao hứng, cô không hiếm lạ, Tổ Tổ trừng mắt nhìn anh, anh liền vội vàng khôi phục dáng vẻ nghiêm trang.

Tổ Tổ tiếp tục điều võ giường oai, dạy bảo anh: “Sở Lăng Xuyên, em hỏi anh, anh cũng không thể trả lời không đúng, bịa đặt biết chưa!”

“Vâng!”

V Tổ Tổ xuống giường, chấp tay sau lưng đi vòng quanh anh, đánh giá anh một lần nữa, rất có dáng vẻ lãnh đạo hỏi: “Sở Lăng Xuyên, vừa rồi ai đã mắng em và tiểu Xuyên nhỏ?”

“Anh!”

Tổ Tổ dùng tay nắm mặt anh, bóp bóp, cho anh nghiêm mặt, cho anh đen mặt đấy, “Người nào không có việc gì lại đen mặt dọa người hả?”

“Anh!”

“Người nào trèo tường?”

“Anh!” Sau khi trả lời xong thì Sở Lăng Xuyên liền lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, vội vàng nói: “Á, vợ, anh ý nói anh tưởng em muốn trèo tường, không phải anh trèo tường. Anh tuyệt đối không hai lòng, tuyệt đối không trèo tường.”

Tổ Tổ khó khăn lắm mới tóm được sơ sót của anh, chỗ nào nguyên bụng tha chứ, cố ý nghiêm mặt, trong mắt trở nên thương tâm nói: “Được đấy? Vậy mà anh đã trèo tường, còn ở chỗ này oan ức em. Ừm.”

Cái miệng đang muốn khó dễ lại bị Sở Lăng Xuyên hôn xuống, cả người cũng bị anh ôm chặt vào lòng, rốt cuộc cũng không đành lòng để ra uy rồi. Tổ Tổ muốn kháng nghị nhưng không đẩy anh ra được, môi bị anh xiết hết, chỉ có thể phát ra tiếng ô ô ưm ưm.

Hai tay cô đẩy mặt anh, muốn đẩy đầu anh ra một chút nhưng sau gáy cô lại bị anh dùng một tay chế trụ, không thể tránh né, cả người bỗng nhẹ bẫng, anh đã dùng một cánh tay ôm cô lên giường.

Một hồi hôn môi triền miên, trời đất xoay chuyển như cuốn đi cô, khiến cho kháng nghị dần biến thành bị động tiếp nhận, đòi hỏi muốn nụ hôn của anh, trầm mê trong đó không thể tự thoát khỏi, bị anh hôn đến mê muội, quên mất mọi thứ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 57.2: Anh tuyệt đối không hai lòng

Tổ Tổ cảm thấy Sở Lăng Xuyên không chỉ hư hỏng bình thường, luôn vào những lúc thế này sử dụng chiêu đấy, thật sự quá đáng. Nhưng cô cũng bị ai cho bản thân, mỗi lần anh dùng cách này thì cô liền không chống đỡ được phải đầu hàng, thực không có tiền đồ rồi.

Cô không có tiền đồ, nhưng so ra thì vẫn kém Sở Lăng Xuyên cực không có tiền đồ, cứ hôn như vậy dẫn đến kết cục người nào đó chịu hành hạ, muốn

nhưng không chiếm được, cuối cùng chán nản đi tắm nước lạnh, còn Tổ Tổ lại mơ màng ngủ.

Ngủ ngon một đêm, sáng Chủ nhật khi Tổ Tổ đang cùng Sở Lăng Xuyên ăn sáng thì thông tin viên chạy đến, sau khi báo cáo, được Sở Lăng Xuyên đồng ý thì lúc này mới đẩy cửa đi vào: “Báo cáo doanh trưởng, dưới tầng có người tìm anh.”

“Là ai?” Sở Lăng Xuyên nhíu mày hỏi.

“Đồng Lâm Húc.” Thông tin viên nói xong liền cười thần bí, “Doanh trưởng Lôi cho vào.”

Sở Lăng Xuyên giãn mày, trong mắt lóe lên vui vẻ làm Tổ Tổ không hiểu, “Tôi sẽ xuống.” Sở Lăng Xuyên nói xong, thông tin viên cúi chào rồi xoay người ra ngoài, còn anh thì tiếp tục từ từ ăn cơm.

Tổ Tổ có chút khó hiểu, không phải có người tìm sao, tại sao anh lại không để người ta đi lên, cũng không chào hỏi, dđlqd ngược lại còn có dáng vẻ cũng cô ăn sáng như thế này, thực sự kỳ quái mà.

Ăn xong, Sở Lăng Xuyên mới lấy khăn lau miệng, nói với Tổ Tổ: “Bảo bối, em ở phòng chờ, anh xuống chào hỏi khách.”

“À...” Tổ Tổ thấp giọng lên tiếng, nhìn bóng dáng anh rời đi, cô tò mò liền đi tới cửa sổ, ngồi trên giường nhìn xem là có chuyện gì thì chỉ thấy một người đàn ông mặc quân trang đang đứng dưới tầng.

Nhìn quân hàm, cũng giống Sở Lăng Xuyên, là trung tá, vóc dáng khá cao cũng không khác Sở Lăng Xuyên là bao, nhìn cũng phải một mét tám trở lên, bề ngoài rất đẹp trai nhưng lại không bằng tiểu Xuyên Xuyên.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy người đàn ông này lai giả bất thiện, khí thế kia giống hệt đáng về muốn đánh người. Chính là Tổ Tổ đang suy nghĩ thì liền nhìn thấy Sở Lăng Xuyên đi xuống tầng, đứng đối diện người đàn ông kia.

Hai người đàn ông cao lớn, một hùng hổ, một người lại giống như vừa lấy được món hời nào đó, vô cùng rầm thú, đương nhiên cái người rầm thú ấy chính là chồng cô rồi. Lúc này, Tổ Tổ lại càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, quay đầu nhìn lại, mấy cửa sổ phòng khác cũng lộ ra mấy cái đầu, đều là đến xem náo nhiệt ư?

Người nhòm đầu ra nhìn cũng chào Tổ Tổ, sau khi Tổ Tổ chào lại thì quay đầu, nhìn bọn Sở Lăng Xuyên. Chỉ thấy hai người đàn ông đứng song song hai người đàn ông khác, bắt đầu cởi áo, cái người tên Đồng Lâm Húc cũng bỏ mũ xuống ném cho chiến sĩ trẻ bên cạnh.

Toàn bộ đều đã chuẩn bị xong, hai người tạo một tư thế, nhìn nhau như hồ rình mồi, đáng về sẽ đánh nhau, lúc này Tổ Tổ mới phản ứng kịp, đánh nhau? Vậy cô phải làm sao bây giờ? Đi tới khuyên can hay tiến lên bảo vệ người đàn ông của mình?

Cô nghĩ chuyện bảo vệ Sở Lăng Xuyên không khác gì chuyện cười, hơn nữa, mấy binh sĩ giống Sở Lăng Xuyên đều có dáng vẻ xem náo nhiệt. dđlqd Huống chi, Đồng Lâm Húc gì gì đó cũng là chiến sĩ, chẳng lẽ sẽ không thực sự đánh nhau, mà chỉ là đàm luận?

Tổ Tổ hoàn toàn không hiểu đây là chuyện gì, theo bản năng di chuyển, xoay người đi ra cửa, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy thông tin viên đang đứng đó, cười hi hi nhìn cô, “Chị dâu.”

Vừa thấy vẻ mặt thông tin viên này, Tổ Tổ càng thêm khẳng định, không có chuyện gì quá đáng sợ, không khỏi hỏi: “Dưới kia có chuyện gì vậy?”

Thông tin viên cười giải thích, “Chị dâu, chúng em đã nhìn đến không còn thấy kỳ lạ nữa rồi, hàng năm doanh trưởng Đồng đều đến độ sức với doanh trưởng chúng em, cho nên chị dâu không cần lo lắng, không có việc gì cả.”

Còn có việc chứ, Tổ Tổ vẫn không hiểu, đây là vì sao, có nguyên nhân hay là do chuyện khác? Cô nghĩ vẫn nên xuống tầng như trước, thông tin viên có chút lo lắng bản thân chưa giải thích rõ ràng, đi bên cạnh Tổ Tổ: “Chị dâu, thực sự không có việc gì, chị đừng nóng vội.”

Đang nói thì bên ngoài phát ra tiếng kêu, Tổ Tổ cùng thông tin viên vội vàng xuống tầng. Đi ra ngoài liền thấy Sở Lăng Xuyên cùng Đồng Lâm Húc đã bắt đầu, trừ Tổ Tổ cùng thông tin viên ra, trên tầng cũng có không ít người xuống xem trận đấu.

Hình như hai người đang đấu vật, Tổ Tổ không nhìn ra chiêu thức nào cả nên chỉ có thể nhìn cho vui. Cô chỉ nhìn thấy chân của Sở Lăng Xuyên và Đồng Lâm Húc chuyển động, tay dùng lực, đều muốn quăng đối phương ngã xuống.

Thế nhưng thế lực ngang nhau, chiến đấu một lúc, hai người ai cũng không ngã, người vây xem cũng sốt ruột, hai người họ di chuyển mình cũng di chuyển, còn kêu quăng ngã đi, quăng ngã đi, hận không thể thay Sở Lăng Xuyên quật ngã Đồng Lâm Húc.

Vào lúc này, thông tin viên đã sớm quên mất Tổ Tổ, chạy tới cổ vũ Sở Lăng Xuyên, nhảy hân lên hô, quăng ngã hân, quăng ngã hân!

Nhìn trận đấu, Tổ Tổ nghĩ thầm, thôi, cô nhìn xem cũng được rồi. Đôi mắt to tròn khẩn trương nhìn chăm chăm hai dáng người cao to đang độ sức, cô nhìn không được mà khẩn trương vì Sở Lăng Xuyên, đặc biệt mong muốn chồng mình quật ngã cái người Đồng Lâm Húc này đi.

“Hay!”

Mọi người hô to một tiếng, thì ra Sở Lăng Xuyên đã quật ngã được Đồng Lâm Húc, Sở Lăng Xuyên thở hổ hển, trên mặt không hề che dấu nụ cười, nói với Đồng Lâm Húc bị quật ngã dưới đất: “Còn muốn đến hay không đây?”

Đông Lâm Húc nhanh chóng đứng dậy, chiến sĩ trẻ giúp anh cầm mũ cũng đi đến. Anh tự tay nhận lấy mũ của mình rồi đội lên, lạnh lùng liếc nhìn Sở Lăng Xuyên, một lời cũng không nói, dường như muốn đi.

“Đứng lại!” Sở Lăng Xuyên hô một tiếng, người cũng tiến lên một bước, vươn tay vỗ bả vai hắn, nắm lấy, quay đầu nhìn những người đang xem náo nhiệt kia: “Cũng giải tán đi, nhìn gì chứ!”

Mọi người lập tức tản đi, Tổ Tổ lại đứng không nhúc nhích, Sở Lăng Xuyên nói với Đông Lâm Húc: “Đông tử, chờ đi vội, đến chỗ tôi ngồi một chút, dù gì cũng phải gặp em dâu cậu chứ.”

Sắc mặt lạnh nhạt của Đông Lâm Húc mới dịu đi chút, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước, nhìn về phía Tổ Tổ đang ngây ngốc đứng đó. dldqd Ánh mắt anh không lạnh lùng như khi nãy nhưng theo Tổ Tổ thì vẫn vô cùng dọa người.

Khuôn mặt rét lạnh, ánh mắt rét lạnh, vẻ mặt cũng rét lạnh, Tổ Tổ nhìn không được nghĩ đến ba chữ, hắc diện thần, không phải do anh đen bao nhiêu mà là do khiến cho người ta cảm thấy vô cùng lạnh. Người này còn dọa người hơn so với Sở Lăng Xuyên nhiều, không khỏi cảm khái thực sự núi cao còn có núi cao hơn.

“Vợ, đến đây.”

Nghe Sở Lăng Xuyên gọi, Tổ Tổ giống như vừa được triệu hồi, đi tới chỗ bọn họ, được Sở Lăng Xuyên ôm vào lòng.

Đông Lâm Húc không nói lời nào, Sở Lăng Xuyên liền giới thiệu: “Đông tử, đây là vợ tôi, An Nhược Tổ. Tổ Tổ đây là Đông tử, Đông Lâm Húc, gọi anh Đông tử là được.”

“Chào anh Đông tử.” Tổ Tổ nín cười chào hỏi, chỉ cảm thấy anh rất cẩn thận, không biết nói cái gì cho phải, nói xong liền nhìn Sở Lăng Xuyên, tiếp tục nói: “Vào nhà ngồi đi, đừng đứng ở chỗ này.”

Đông Lâm Húc nhìn Tổ Tổ một cái, lại nhìn Sở Lăng Xuyên, rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện: “Là tôi cho em dâu mặt mũi.”

Sở Lăng Xuyên câu môi, vỗ mạnh bả vai Đông Lâm Húc, “Được! Ăn xong cơm trưa hẵng đi, hôm nay chúng ta phải tụ họp một lúc.”

Tổ Tổ hoàn toàn đã nhìn ra, hai người này nhất định là bạn thân, lại thích so đấu. Trận đấu khi nãy cùng lắm cũng chỉ là đùa vui mà thôi, cũng có thể là một kiểu chào đặc biệt.

Ba người lên tầng đi đến căn phòng của bọn họ, gương mặt Đông tử và Sở Lăng Xuyên đầy mồ hôi, tay còn dính đất, Tổ Tổ liền chỉ vào nhà tắm: “Các anh trước đi rửa mặt đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Chương 57.3: Anh tuyệt đối không hai lòng

Đông Lâm Húc gạt đầu, xoay người đi vào nhà tắm, Sở Lăng Xuyên cũng chen vào rửa tay và mặt. Khi hai người ra ngoài thì Tổ Tổ mới rửa sạch hoa quả, để trên bàn định đi rót nước, Sở Lăng Xuyên đã đi tới nhét cốc vào tay Đông Lâm Húc: “Tự mình làm.”

“Sao anh lại làm vậy?” Tổ Tổ có chút băn khoăn, Đông Lâm Húc lại không để ý, lạnh nhạt liếc nhìn Sở Lăng Xuyên rồi tự mình cầm ấm nước lên rót, sau đó nói với Tổ Tổ, giọng nói có chút lạnh lạnh: “Không dọa đến em chứ.”

“Hả?” Tổ Tổ phản ứng một lúc mới rõ được là anh vừa nói với mình, cười cười nói: “Không dọa sợ được, nhưng thật có chút kỳ lạ, cách thức gặp mặt bằng chiến đấu thế này... Ồ, thật đặc biệt.”

Sở Lăng Xuyên nhìn cười không được, Đông Lâm Húc vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị nhưng ánh mắt lại mềm hơn chút, “Anh cùng Xuyên từ là bạn học ở trường quân đội, là thói quen rồi.” Người này nói không nhiều nhưng lại nói rất đúng lúc.

“Anh cùng Đông tử không đánh không quen nhau.” Sở Lăng Xuyên nói xong, vỗ vỗ lưng Tổ Tổ, “Vợ, đừng sợ, nhìn Đông tử thì có chút lạnh lùng nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng dịu dàng, không ăn thịt người đâu.”

Tổ Tổ cũng nhìn ra Sở Lăng Xuyên lấy việc khiêu chiến tính nhẩn nại của Đông Lâm Húc làm niềm vui, không trêu chọc anh (Đông Lâm Húc) đến phát cáu thì anh (Sở Lăng Xuyên) cũng không thoải mái, cô chột nhiu mày nói: “Tại sao em lại cảm giác các anh không giống chiến hữu lắm nhỉ?”

Đông Lâm Húc và Sở Lăng Xuyên đồng thời quay đầu nhìn Tổ Tổ giống như đang hỏi, không giống chiến hữu chỗ nào, Tổ Tổ liền hé miệng cười nói: “Em nghĩ hai anh lại càng giống oan gia hơn, vừa thấy mặt nhau là đấu không ngừng. Được rồi, các anh nói chuyện đi, em đi mua đồ ăn. Các anh khó có thể gặp mặt, hôm nay phải tụ họp thật vui.”

Tổ Tổ hình dung quả thật vô cùng chuẩn xác, khi còn ở trường quân đội thì Sở Lăng Xuyên đấu với Đông Lâm Húc không ngừng, nhưng cũng lại là quan hệ chiến hữu bạn bè tốt nhất, thật đúng là không khác gì oan gia.

Lần này Đông Lâm Húc tới là vì Sở Lăng Xuyên lại có người đến thăm, vào doanh trại của anh mà tìm tòi trong đó. Hàng năm đều làm việc này, mà hai người hàng năm cũng đều đánh nhau như vậy, năm nay cũng chẳng ngoại lệ.

“Không cần đâu, bây giờ anh đi, trong doanh còn có việc.” Đông Lâm Húc nói xong liền đứng lên giống như muốn đi, Sở Lăng Xuyên liền tức giận “Đông Lâm Húc, anh dám đi, có tin em để người ta trời anh không.”

Đông Lâm Húc mất lạnh nhìn chằm chằm Sở Lăng Xuyên, vươn tay chỉ anh, im lặng rất lâu sau mới nói: “Tên thô phi nhà cậu!”

Tổ Tổ và Sở Lăng Xuyên nhìn không được cười rộ lên, khóe môi Đông Lâm Húc mới nhếch lên, dường như đang cười nhưng lại rất kín đáo, nếu không nhìn kỹ tuyệt đối không nhìn thấy được.

Rốt cuộc Đông Lâm Húc vẫn ở lại, cơm trưa là Sở Lăng Xuyên và Đông Lâm Húc làm. Đương nhiên Đông Lâm Húc chỉ quan sát bên cạnh, anh không biết nấu ăn, nhiều nhất cũng chỉ giúp đỡ được chút thôi.

Anh thật sự không ngờ được, cái người đệ nhất tranh giành đánh nhau này, cái tên Sở Lăng Xuyên cứng như sắt đá, vậy mà có thể có một mặt dịu dàng ở nhà như vậy, tự xuống bếp, còn cung chiêu vọt như thế nữa.

Khi Sở Lăng Xuyên nấu cơm được một nửa, vẻ mặt thỏa mãn, thần bí nói với Đông Lâm Húc: “Đông tử, nói cho anh một bí mật quân sự đây, anh em của anh, mấy tháng nữa liền làm cha rồi.”

Rốt cuộc vẻ mặt Đông Lâm Húc cũng có chút dao động. Thằng nhỏ này, lúc kết hôn thì lấy tốc độ không khác gì tia chớp, chuyện sinh con cũng thật không kém, vươn tay vỗ đầu Sở Lăng Xuyên: “Thằng này được, chuyện của cậu, tay chân thật nhanh.”

“Anh đấy, vẫn kiên trì theo chủ nghĩa độc thân sao?” Sở Lăng Xuyên vẫn tương đối quan tâm tới hôn nhân đại sự của Đông Lâm Húc, Đông Lâm Húc lớn hơn anh hai tuổi, mấy tháng nữa thì lên chức, nhớ được anh (Đông Lâm Húc) từng nói, cả đời này sẽ phục vụ trong doanh trại, kiên quyết không kết hôn.

“Kiên định không đổi.” Đông Lâm Húc đã nói bốn chữ như vậy, không còn cách nào khác, Sở Lăng Xuyên cũng không nói thêm gì nữa.

Cơm trưa xong, thế nhưng lại ăn lâu, bây giờ còn giữa hè mà bọn họ lại không sợ nóng, chẳng lẽ càng nóng càng thấy ngon hơn sao? Khi ăn cơm cũng gọi chính trị viên và phó doanh trưởng đến, trong phòng nhỏ tương đối náo nhiệt.

Có lẽ Đông Lâm Húc thật sự có việc, ăn cơm cùng mọi người xong liền tạm biệt muốn đi. Lúc chào tạm biệt, Sở Lăng Xuyên và Đông Lâm Húc cũng dùng nắm đấm vào ngực nhau, lúc này mới rời đi.

Hôm nay mọi người ai cũng không uống rượu, hơn nữa còn là ban ngày nên Tổ Tổ cũng không lo Sở Lăng Xuyên sẽ luyện võ. Tiễn khách, Tổ Tổ định thu dọn bát đĩa, Sở Lăng Xuyên lại ôm lấy cô, để cô ngồi xuống nghỉ ngơi: “Bảo bối cũng mệt rồi, em nghỉ ngơi đi, những thứ này để anh làm cho.”

“Không phiền hà, em cũng đã làm gì đâu.” Cho tới trưa cô cũng chỉ đi mua đồ ăn, những việc khác cũng chưa làm, để cho hai người đàn ông bận rộn thì cô cũng thấy có chút xấu hổ.

“Đề em nghỉ ngơi thì em liền nghỉ ngơi, ngồi hoặc nằm, chấp nhận mệnh lệnh.” Anh ôm cô nằm xuống, còn vỗ nhẹ lên mông cô, lúc này mới đứng dậy đi dọn dẹp bát đĩa.

Sở Lăng Xuyên làm rất nhanh, khoảng vài phút liền dọn dẹp xong, cũng sạch sẽ thơm tho. Abg còn đi nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ một lần, lúc này mới lên giường, nắm tay Tổ Tổ, cười nói: “Bảo bối, giúp anh một chuyện?”

Tổ Tổ vươn cánh tay còn lại néo néo cái mũi cao thẳng của anh, “Bạn việc gì sao? Sao đột nhiên anh lại khách sáo như thế?”

“Giới thiệu con gái cho Đông tử.”

Tổ Tổ nghe Sở Lăng Xuyên nói mà không khỏi mở to mắt, “Anh nói Đông Lâm Húc vẫn chưa kết hôn? Không phải anh ấy còn lớn hơn anh sao? Còn nữa Sở Lăng Xuyên, từ lúc nào anh lại hứng thú với việc mai mối vậy?”

Sở Lăng Xuyên lại làm vẻ mặt hung dữ nói: “Chính là Đông Lâm Húc thề cả đời độc thân, anh cần phải tìm bạn gái cho anh ấy mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Có Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Chương 57.4: Anh tuyệt đối không hai lòng

Editor: Mèo (meoancamam)

Tổ Tổ rời giường thu dọn đồ đạc, Sở Lăng Xuyên cũng giúp cô một tay, ở đây...nhiều ngày như vậy, dù gì cô cũng lưu lại chút dấu vết nho nhỏ ở phòng, hiện giờ cô phải cảm về từng thứ một.

Thật có chút không nỡ.

Đồ đạc của cô đều cất vào va li. Toàn bộ đều để chuẩn bị xong xuôi, có thể rời đi.

Sở Lăng Xuyên kéo hành lý, Tổ Tổ đi theo sau, chào tạm biệt với mấy người nhà tốt bụng rồi mới xuống tầng.

Xe đỗ dưới tầng, có vài chị em tới tiễn cô. Tổ Tổ nói lời tạm biệt với mọi người, lúc này mới cùng Sở Lăng Xuyên trước sau lên xe, anh thuận thực khởi động xe, đổi hướng, chạy về phía cửa khu người nhà.

Đi về thị trấn cũng đã tầm hơn năm giờ chiều, Sở Lăng Xuyên trực tiếp đưa Tổ Tổ đến nhà cha mẹ An bên kia, mẹ An đã trở về từ nhà ngoại được vài ngày, đúng lúc hai mẹ con cũng có bạn.

Thực ra Sở Lăng Xuyên muốn để Tổ Tổ ở lại chỗ cha mẹ mình nhưng nghĩ đến quan hệ của Tổ Tổ với mẹ mình, vẫn bỏ qua thôi.

Đến khu nhò, Tổ Tổ đi trước, Sở Lăng Xuyên kéo hành lý đi phía sau. Lên tầng, vào nhà liền phát hiện ra mọi người không ở nhà, An Quốc Đống còn chưa tan giờ, mà Lý Nguyệt Hương có lẽ đã mang Soái Ca ra ngoài tản bộ rồi.

Sở Lăng Xuyên cất dọn đồ đạc giúp Tổ Tổ, quay đầu nhìn Tổ Tổ, cô đang chớp chớp mắt nhìn anh, anh cong môi nở nụ cười bé cô lên: “Bảo bối, ở nhà dưỡng thai thật tốt, chờ anh xong việc liền trở về thăm em cùng Tiểu Xuyên nhò.”

Tổ Tổ cười cười, vươn tay kéo tóc ngắn của anh, giọng điệu có vẻ dịu dàng: “Ừ, yên tâm, em ở nhà có cha mẹ lo, em cùng Tiểu Xuyên nhò nhất định sẽ mạnh khỏe, em chắc chắn sẽ vô cùng trắng trẻo mập mạp. Anh không cần vì em phân tâm, làm tốt chuyện của anh, anh phải đồng ý với em, bảo vệ được vốn liếng thân thể, biết chưa?”

Sở Lăng Xuyên làm lễ “Vâng! Lành đạo.”

Sở Lăng Xuyên lần nữa ôm Tổ Tổ vào lòng, cúi đầu, hôn lên làn môi đỏ mọng của cô, từng chút từng chút, sau đó phải bắt bản thân dừng lại mới xong, “Anh đi đây bảo bối.” Nói xong cũng không quay đầu đi luôn, để lại cho Tổ Tổ một bóng lưng vội vàng rời đi.

Khi Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đống trở về thấy Tổ Tổ thì đều kinh hãi, sau cùng là vui vẻ, mấy ngày liền không thấy con gái, vừa thấy đương nhiên là vui mừng rồi. Nhưng cũng có chút kỳ quái với việc Tổ Tổ đột nhiên trở về, cho rằng hai người cãi nhau, hỏi một chút mới biết được Sở Lăng Xuyên có nhiệm vụ khẩn, có thể mấy ngày liền sẽ không ở doanh trại.

Anh không ở, nếu Tổ Tổ có gì cần thì chỗ đó cũng bất tiện, mà cũng vì suy xét đến Tổ Tổ và Tiểu Xuyên nhò nên liền ở trong nhà. Lý Nguyệt Hương cùng An Quốc Đống cũng cảm thấy cái này rất chu đáo, vì chào mừng con gái bảo bối về nhà nên buổi tối liền sắp xếp một bàn đồ ăn.

Nhà này lại náo nhiệt rồi.

Tổ Tổ cho tới bây giờ luôn quen giường, nhưng lần trở về này, không biết vì sao dù nằm trên giường nhà mình lại vẫn không ngủ được. Cô nghĩ đến, có lẽ là mấy ngày liền ở cùng Sở Lăng Xuyên, đã hình thành thói quen có anh bên cạnh, trong khoảng thời gian ngắn, anh không ở bên cạnh, cô liền không quen rồi.

Trần trọc rất lâu mới ngủ, trong mơ, vậy mà cô lại mơ thấy khuôn mặt đẹp trai của anh.

Ngày đầu quả thật không dễ thích ứng với việc Sở Lăng Xuyên không ở bên cạnh, nhưng đến ngày hôm sau cũng đỡ hơn nhiều, khả năng thích ứng của Tổ Tổ quả thật rất mạnh mẽ đi. Nhưng rốt cuộc vẫn nghĩ đến anh, anh đang làm gì, ở trong rừng hay là nơi hoang vu hẻo lánh, có khi lại đang chấp hành một nhiệm vụ bí mật gì đó?

Nghĩ đến những thứ này lại nhin không được nhớ lại, đêm hôm đó, anh gọi tên một người là Tiểu Hồng, Tiểu Hồng, rốt cuộc là người nơi nào, chẳng lẽ là người yêu cũ của anh.

A, nghĩ đến những thứ này làm gì chứ?

Mỗi khi nghĩ như vậy, Tổ Tổ sẽ tự mắng bản thân thật vô vị, ai mà chưa từng có người yêu cũ, dù cho trong lòng anh có tình cảm cũ thì có làm sao, anh có thể rộng lượng bao dung cô, vì sao cô không thể bao dung với anh.

Chẳng qua cô cũng không nghĩ thông, nếu anh có người yêu cũ, vì sao lại lừa cô rằng mình chưa từng yêu ai, chẳng lẽ lừa cô để cô cảm thấy anh vẫn là xử nam(*) sao? Nhưng dường như cũng không có tình tiết nào như vậy đâu?

(*) xử nam: người đàn ông vẫn trong trắng, ý nói chưa từng bị “phá” ấy :

Này, cô càng nghĩ càng xa quá rồi, rốt cuộc cũng chỉ có thể làm chút chuyện để dòi lực chú ý, An Nhược Tố, mày quá không trong sáng rồi, thức tỉnh, thức tỉnh...!

Với tâm trạng như vậy, đảo mắt Tố Tố lại ngênh đón thứ bảy. Cô đã không gặp Sở Lăng Xuyên nhiều ngày rồi, thậm chí đến một cuộc điện thoại cũng không có.

Nhưng vài ngày không có tin tức so với một tháng không có tin tức, xem như gặp sư phụ rồi (*), từng có kinh nghiệm một tháng không liên lạc, hiện giờ cô đã bình tĩnh rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn nhớ đến anh.

(*) gặp sư phụ: phù thủy nhỏ gặp phù thủy lớn; người có năng lực kém gặp người có năng lực tốt.

Có thể nói quá nhớ anh nên Tố Tố thường đi ra quảng trường một lúc, đôi khi là một mình đi, cũng có lúc đi cùng mẹ, đi bộ cũng như nói chuyện giải sầu. Cô không phải làm việc nên khá nhàn rỗi, cả ngày chỉ ở nhà, việc thích làm nhất chính là suy nghĩ miên man nên ra ngoài đi bộ một chút cũng không tệ.

Sáng thứ Bảy Tố Tố đi thăm cha mẹ chồng, ăn trưa, sau khi nghỉ trưa mới về nhà. Đi trên đường, nhìn những người đạp xe đi tới đi lui mà Tố Tố nhận không được nhớ đến thời gian Sở Lăng Xuyên dạy cô đi xe đạp.

Nhớ tới những kỷ ức này, trong lòng cô lại nảy ra ý tưởng đi đến quảng trường, không muốn đi bộ nên liền bắt xe buýt, sau mấy phút đồng hồ liền đến quảng trường, lúc này người khá đông.

Tố Tố đi đến gần đài phun nước, trong đầu hiện lên hình ảnh hai người cùng nhau ngắm đài phun nước, nhưng bây giờ chưa phun nước, phải đợi đến tối mới có, cô nhận không được cười cười, xoay người đi hướng khác, nơi đi đến là hồ nguyệt ước.

Ngẩng đầu nhìn đồng hồ bên đó, không tự chủ được lại nhớ tới anh từng bế cô lên vai, lấy một chiếc giày gỗ vào chuông, còn có một cước đá của anh và đáng về từng quần khi quần rách nữa.

Ha ha, Tố Tố nhận không được cười ra tiếng.

Sau ngây ngốc bật cười thì cô cũng tiếp tục đi, bất tri bất giác đã đến vườn hoa bên kia. Nơi này có thể nói là nơi khó quên được nhất, chính là nơi cô cùng xe đạp ngã cắm đầu, may mắn anh đỡ được, nếu không thì chắc bị ngã sấp mặt rồi.

Trời, cô nhất định bị anh bỏ bùa rồi, tại sao trong đầu mọi thứ đều về anh chứ, Tố Tố vươn tay xoa xoa huyệt thái dương, không muốn nghĩ nữa, nhớ lại cũng không thấy được, lại rơi vào thất vọng thôi.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, cô móc ra liền thấy là mẹ gọi tới, vội vàng ấn nghe, bên trong liền truyền ra giọng nói có chút lo lắng của mẹ: “Tố Tố à, con ở đâu đấy, tại sao vẫn chưa về nhà, đừng quên con đang mang thai, đừng có chạy loạn mọi nơi chứ.”

“Mẹ, con ở quảng trường, cũng chuẩn bị về rồi, mẹ đừng lo lắng, con tự có tính toán mà.” Tố Tố cười cười, ở trong mắt mẹ, cô vĩnh viễn chỉ là đứa bé không lớn, dù cho cô cũng sắp làm mẹ rồi.

“Được, về sớm một chút, tối muộn có nhiều thành phần lắm.”

“Vâng, con liền trở về.”

Tố Tố nói xong liền cúp máy, cũng định chuyển hướng về nhà, khi đi đến hồ nguyệt ước thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, trái tim bỗng chậm một nhịp, vội vàng xoa xoa hai mắt mình.

Đó không phải Sở Lăng Xuyên sao? Không phải cô bị hoa mắt chứ? Tố Tố mở to hai mắt nhìn nhìn, thực sự là anh, tuy đã quay mặt nhưng cô có thể chắc chắn, người đàn ông cao lớn rắn rỏi kia là tiểu Xuyên Xuyên nhà cô.

Nhưng không phải anh có nhiệm vụ sao? Tại sao có thể xuất hiện ở chỗ này chứ, chẳng lẽ nhiệm vụ đã kết thúc, anh lại dùng chiêu cũ không nói cho cô, lặng yên không tiếng động trở về, biết cô ở đây liền đến tìm sao?

Trong lòng Tố Tố tràn ngập vui sướng tưởng tượng, cũng lặng lẽ đi theo anh, định làm anh giật mình, nhưng khi cô vừa bước được vài bước thì liền nhìn thấy một người con gái đi đến chỗ anh.

Bước chân của cô dừng lại, giống như đã mọc rễ mà không thể di chuyển. Thế nhưng cô gái đó lại vô cùng thân thiết ôm cánh tay anh, mà Sở Lăng Xuyên còn vươn tay xoa đầu cô gái kia, nở nụ cười, một nụ cười vô cùng dịu dàng.

Nhìn một đôi vô cùng thân thiết phía trước, trong nháy mắt, Tố Tố chỉ cảm thấy như đất dưới chân mình sụp đổ, không khác gì cảm giác bị người khác đội vào đầu một gáo nước lạnh đến thấu xương, khiến cô từng đợt rét run.

Thì ra, anh không phải chỉ thích cưng chiều xoa đầu một mình cô cô, không chỉ dịu dàng cười với một mình cô, những điều này cô vốn cho rằng chỉ thuộc về một mình cô. Vốn dĩ, khi cô vẫn ngây thơ không biết thì những thứ này đều thuộc về người con gái khác.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Tố Tố chỉ cảm thấy trái tim đau đớn từng chút một, giống như có một lực lượng không thể chống trả, rút hết sức lực của cô, đến sức để hít thở cũng không còn.

Chương 74: Chương 58.1: Ghét người đàn ông này rồi! (*)

Editor: Mèo (meoancamam)

(*) Nguyên văn để dịch đúng thì phải là “Ghét thằng cha này rồi!” nhưng mình thấy nghe hơi quá nên để là “người đàn ông” sẽ lịch sự hơn.

Trái tim, rất đau, nhin không được muốn hỏi cho dù anh sẽ không nghe thấy, Sở Lăng Xuyên, mọi chuyện đều là giả dối sao?

Tổ Tổ phần nào thất hồn lạc phách về nhà, tâm trạng cực tệ, dù cho đã gắng sức che dấu nhưng vẫn bị cha mẹ nhận ra, hỏi cô làm sao vậy, không muốn để cha mẹ biết nên cô liền tìm lý do có lẽ qua chuyện.

Ăn tối xong liền về phòng nghỉ ngơi, nằm trên giường, cầm điện thoại, do dự vài lần rồi cuộc cũng bấm gọi cho anh nhưng lại tắt máy, lên QQ anh cũng không online.

Trong lòng vô cùng buồn phiền, giống như có một tảng đá to lớn đè trong ngực, nặng nề đến không thở nổi. Dù cho cô không muốn tin rằng những khi hai người bên nhau là giả nhưng hôm nay thấy được mọi chuyện, khiến cô không thể không nghi ngờ được.

Chẳng lẽ người chung tình trong mắt cô, người đàn ông yêu thương mà bao dung với cô thực ra lại là kẻ bạc tình, bên ngoài một vẻ bên trong một vẻ? Anh là người như vậy sao? Cảm thấy không phải vậy nhưng nhớ lại đáng về thân thiết của anh cùng cô gái đó, nghĩ đến khi mơ ngủ anh đã gọi cái tên Tiểu Hồng nào đó, tin tưởng của cô với anh từng chút nhạt dần.

Muốn ngủ cũng không được, muốn gào khóc một trận cũng không được, lăn qua lăn lại trên giường, trong lòng khó chịu liên tục mắng Sở Lăng Xuyên, tên xấu, chỉ bị anh làm đau lòng đây này, mắng anh xong lại mắng bản thân.

Cô quá không có tiền đồ, từ khi kết hôn tới bây giờ, đối với việc anh luôn tốt với cô, anh chỉ vừa bắn ra một chút mật ngọt chết ruồi thôi cô đã không còn chút chống cự, anh đối tốt với cô, cô liền chấp nhận, còn tạo thành thói quen trầm mê trong đó.

Cô càng hăm càng sâu, không thể tự thoát ra được, đợi đến khi anh rời xa, lạnh lùng, hoặc... phản bội, vậy đau thương cô phải nhận lại càng lớn, lớn đến không thể tưởng tượng. Cô đã đau đớn qua một lần, vì sao lại vẫn tin tưởng những người đàn ông xấu, vì sao vẫn không học ngoan được?

Rốt cuộc sau khi xoắn xuyết, tổng kết một kết luận, đó chính là cô đáng bị vậy!

Tổ Tổ mất ngủ, buổi sáng Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đống đã thức giấc nhưng Tổ Tổ vẫn chưa tỉnh đều thấy lo lắng. Lý Nguyệt Hương vào phòng Tổ Tổ nhìn một chút, thấy Tổ Tổ đang ngủ đến không biết trời đất liền lặng lẽ ra ngoài.

Lý Nguyệt Hương nhin không được nói nhỏ với An Quốc Đống, hôm qua khi ra ngoài còn rất tốt, tại sao lúc trở về lại như vậy, đáng về thất hồn lạc phách như vừa chịu đã kích nào đó vậy.

Tuy An Quốc Đống lo lắng nhưng dù sao vẫn là một người đàn ông, đâu thể hiểu được tâm tư đàn bà con gái. Vợ chồng già ăn sáng trước, cứ đi quanh phòng khách nhưng không thể đánh thức Tổ Tổ, chỉ có thể lo lắng chờ con gái yêu tỉnh dậy rồi hỏi han.

Tổ Tổ tỉnh lại thì đã là giữa trưa, có chút choáng váng đi ra khỏi phòng, khi nhìn thấy cha mẹ đang đi vòng quanh thì cô sững sốt một chút, mơ màng hỏi: “Cha mẹ, mọi người đang làm gì vậy?”

Lý Nguyệt Hương vội hỏi: “Con gái, con đã dậy rồi, hẳn đã đói bụng, mẹ sẽ hâm nóng lại bữa sáng cho con, nhanh đi rửa mặt rồi ăn gì đó đi. Hiện giờ không chỉ một mình con, mặt kệ có chuyện gì, không thể tỏ tính tình ra được.”

An Quốc Đống nhìn đáng về uể oải chán nản, nhin không được nói “Tổ Tổ, có chuyện gì thì nói với người nhà một chút, một người biết bớt một phần buồn. Nói ra, mọi người cũng có thể suy nghĩ cho con.”

Vốn luôn luôn lo lắng cho cô, trong lòng Tổ Tổ cảm thấy áy náy, vội vàng cười cười: “Cha mẹ, thật xin lỗi, khiến mọi người lo lắng rồi, con thực sự không sao mà. Chuyện hôm qua đã qua, không phải hôm nay là khởi đầu mới sao? Con đi rửa mặt chút.”

Tổ Tổ cố gắng điều chỉnh tâm tình, bắt bản thân nhớ kỹ ba điều, thứ nhất, không thể vì đàn ông mà lo được lo mất, thứ hai, luôn suy nghĩ vì tiểu Xuyên nhỏ trong bụng, thứ ba, phải vui vẻ mỗi ngày.

Đương nhiên, nói thì dễ mà làm thì khó, nhưng Tổ Tổ đã cố gắng, tận lực làm việc khác để bản thân không suy nghĩ miên man, vậy nên những ngày sau coi như cô cũng khá thoải mái.

Mỗi sáng cùng mẹ dắt Soái Ca ra ngoài đi bộ, ban ngày không có việc gì thì học làm đồ thủ công giết thời gian. Tối đến thì đi dạo, xem ti vi, cùng mẹ tranh luận xem anh nam chính nào đẹp trai, sau đó hai mẹ con bị đồng chí An Quốc Đồng hung hăng khinh bỉ.

Ban ngày quả thực phong phú, nhìn thì vô tư vui vẻ nhưng mỗi buổi đêm tĩnh lặng đến, nằm trên giường, trong đầu lại hiện lên hình ảnh ngày đó Sở Lăng Xuyên dịu dàng với cô gái khác tại quảng trường khiến cho trái tim người ta lạnh lẽo kia.

Thậm chí khi ngủ thiếp đi, trong mơ cũng không thoát được ma chú của anh, tất cả đều là anh, tốt, không tốt, khiến cô không còn nơi nào ẩn trốn. Tổ Tổ cảm thấy bản thân đã không cứu được rồi, bị trúng độc Lăng Xuyên quá sâu rồi!

Lại một tuần nữa, một nhà ba người đi ăn tối, Tổ Tổ cùng mẹ dắt Soái Ca, tiếp đến liền đi bộ loanh quanh, cha cô không muốn đi nhà liền ở lại trông nhà.

Khi Tổ Tổ cùng mẹ tản bộ liền tiện đường đi đến cửa hàng thú cưng gần đó, mua một món đồ chơi cho Soái Ca, lúc này mới chậm rãi về nhà.

Lên tầng, trực tiếp lấy chìa khóa mở cửa, vừa mở thì Soái Ca lanh lẹ chui ngay vào nhà vệ sinh bên cạnh, chà móng vuốt trên chiếc khăn lau hơi ẩm.

Ngay lúc Tổ Tổ và mẹ đang đổi giày đi vào thì Soái Ca đã hoàn thành công việc, chạy ra ngoài trông khá đáng yêu. Hai mẹ con đang rửa tay thì nghe được một hồi sủa của Soái Ca.

Chẳng lẽ đang chơi đùa với cha sao? Đang lúc Tổ Tổ nghĩ như vậy, cũng đang ra ngoài nhà vệ sinh, đi qua cửa liền nhìn thấy trong phòng khách có hai người ngồi, một người là cha cô, còn người chính là người đàn ông khiến cô đau lòng còn hao tâm tổn phí Sở Lăng Xuyên.

Hai người đều dùng ánh mắt thâm thúy nhìn cô, giống như có ý không lên tiếng để cho cô một sự kinh hãi (kinh ngạc + vui mừng). Nếu là trước kia, cô khẳng định sẽ thực sự vui vẻ, nhưng giờ phút này, khi nhìn thấy anh, một màn tại quảng trường lại mãnh liệt xuất hiện, rối loạn xoay chuyển trong đầu cô.

Nhìn thấy anh, trái tim dường như bị thứ gì đó đâm vào, bên nhón nhói đau, rồi sau đó là cảm giác cô cũng không rõ, dờ dẫm nói một câu: “Anh đã về rồi.”

“Xuyên từ đã về rồi.” Lúc này Lý Nguyệt Hương cũng bước ra nhà vệ sinh, thấy Sở Lăng Xuyên thì có chút vui mừng ngoài ý muốn, cười nói: “Về từ bao giờ vậy con.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Chương 58.2: Ghét người đàn ông này rồi! (*)

Editor: Mèo (meoancamam)

“Vừa mới về mẹ.” Sở Lăng Xuyên nói xong tầm mắt liền rơi xuống người Tổ Tổ, cô gái này, hôm nay trông tâm trạng có chút không đúng lắm, nhìn anh giống như đang nhìn thứ gì đó bần thiêu vậy, như là thâm cừ đại hận.

Trong lòng Sở Lăng Xuyên khó chịu, tận mười ngày không gặp mà cô đã nhìn anh bằng ánh mắt đó, một chút cũng không nhiệt tình, còn lộ ra sự lạnh lùng khiến cho tâm trạng anh cực kỳ kém, này đáng đánh đòn mả.

“Nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Lý Nguyệt Hương nói xong cũng ngồi xuống, vừa ngồi xuống lại nghĩ tới gì đó, “Tiểu Xuyên, gần đây hẳn rất bận đi. Đúng rồi, đã ăn cơm chưa? Khăng định là chưa, chờ chút, mẹ đi nấu cho con mấy món.”

“Mẹ, con đã ăn rồi, cũng không cần vội vàng vậy.” Sở Lăng Xuyên nói xong ánh mắt liền hướng về phía Tổ Tổ đang ngây ngốc đứng đằng kia, cười nói: “Bảo bối, đứng ngốc ở đó làm chi, qua đây đi.”

Nghe được Sở Lăng Xuyên gọi lại, lúc này Tổ Tổ mới có phản ứng, có chút không tình nguyện đi qua ngồi cạnh anh, hơi thở quen thuộc không hề làm cô cảm thấy uất ức, ngược lại khiến cho tâm trạng trở nên hỗn loạn.

Sở Lăng Xuyên không biết tâm tư của Tổ Tổ, chỉ rất muốn ôm lấy người con gái đã mười ngày không gặp này, nhưng ngại là có người lớn trước mặt vẫn nên thu liễm một chút, chỉ cầm tay cô giấu giữa hai người.

Khi nói chuyện phiếm cùng người lớn, ngón tay anh còn mân mê lòng bàn tay cô, giống như đang dùng cách này để biểu đạt nhưng nhớ mấy ngày nay của anh, nhưng Tổ Tổ dường như không cảm nhận được một chút nào.

Cứ nói chuyện như vậy một lúc, Sở Lăng Xuyên thấy thời gian cũng không còn sớm, đứng dậy nói: “Cha mẹ, bây giờ cũng không còn sớm, con với Tổ Tổ sẽ về nhà. Hai người cũng nghỉ sớm một chút ạ.”

Lý Nguyệt Hương và An Quốc Đồng vốn muốn giữ hai người ở lại, thế nhưng thấy hai người có chút không đúng lắm liền không giữ lại. Bọn họ đoán có lẽ do Tổ Tổ đang mang thai, Sở Lăng Xuyên lại không ở bên cạnh nên sẽ không thoải mái, vợ chồng son trở về nói chuyện thật tốt, chắc hẳn sẽ không có

chuyện gì đi.

Sở Lăng Xuyên giúp Tô Tô cầm túi, nắm tay cô chào tạm biệt với người lớn, sau liền rời đi. Tô Tô có chút không muốn đi, nhưng trước mặt cha mẹ lại không thể tỏ ra tức giận quá mức, chỉ có thể để anh kéo cô rời đi.

Xuống tầng lên xe, Sở Lăng Xuyên không lập tức khởi động xe rời đi mà quay đầu nhìn Tô Tô, vươn tay nắm cầm cô xoa nhẹ: “Bảo bối, làm sao vậy, không vui sao? Có người bắt nạt em? Hay là vẫn khó chịu?”

“Không có, chỉ là em có chút không khỏe thôi.” Cô biểu hiện rõ như vậy sao, xem ra cô không phải là người vui buồn không hiện lên mặt rồi, ít nhất vẫn không học được cách che dấu cảm xúc của mình.

Sở Lăng Xuyên nhíu mày, anh không thích nhất là khi Tô Tô không nói thật với anh, trong lòng có chuyện cũng chưa bao giờ sự chia sẻ cho anh, nghĩ lại phản ứng của cô, chẳng lẽ cô lại nhớ đến tên Rắn hổ mang kia rồi? (Có ai biết Rắn hổ mang trong miệng anh Xuyên là ai không nào? Ai đoán trúng có quà à nha :)

Nhíu mày, trực tiếp phá bỏ lời nói dối của Tô Tô: “An Nhược Tổ, đối mặt với anh chồng mười ngày không thấy, không chút nhiệt tình đi qua, còn dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn anh? Còn nói rất tốt? An Nhược Tổ, rốt cuộc là làm sao? Nói thật.”

Tô Tô hoa hoa lệ lệ xông đến, ôm lấy thân thể rắn chắc cường tráng của anh, cực kỳ khoa trương nhiệt tình chào mừng: “Tiểu Xuyên Xuyên, đã lâu không gặp, chào mừng anh về nhà, chị rất nhớ anh nha...”

Về mặt Sở Lăng Xuyên đầy hắc tuyến, trực tiếp hết chỗ nói. Khởi động xe chạy về nhà.

Một đường không nói gì, sau khi về nhà, Tô Tô đổi dép rồi trực tiếp chui vào nhà vệ sinh rửa mặt. Sở Lăng Xuyên nhíu mày cùng chút buồn bực, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, thế nhưng ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào cửa nhà vệ sinh giống như đang quan sát địch tình (tình hình quân đội) vậy.

Tô Tô tắm rửa bên trong bao lâu, anh liền nhìn chăm chú bấy lâu. Tô Tô định đi vào lấy áo ngủ, khi đi ra thì trùm khăn tắm, tầm mắt anh liền đúng lúc rơi xuống ngực cô, mà cô cũng vừa lúc chống lại ánh mắt của anh.

Chú ý tới ánh mắt Sở Lăng Xuyên, Tô Tô liền vươn tay kéo khăn tắm lên, quét mắt nhìn anh rồi xoay người đi vào phòng ngủ. Sở Lăng Xuyên nổi giận, dám coi như không thấy anh, tuy tức giận nhưng vẫn thả mềm giọng nói lại: “Vợ, em qua đây đi.”

“Thù trưởng, em vừa mệt vừa mỏi, có việc ngày mai nói đi.” Tô Tô nói xong trực tiếp quay về phòng ngủ, một khắc đóng cửa kia Sở Lăng Xuyên liền vọt lên, đứng ngay đó, đang muốn vào phòng ngủ tìm Tô Tô thì điện thoại trong nhà lại vang lên.

Anh ấn nghe, là mẹ vợ gọi tới, hỏi anh và Tô Tô có chuyện gì không? Anh chỉ có thể nói không có việc gì, nhưng Lý Nguyệt Hương vẫn dặn dò một chút, nói cái gì mà phụ nữ mang thai thì tâm trạng thường hay bị kích động vân vân, bảo anh phải rộng lượng nhiều chỗ.

Sở Lăng Xuyên nghe mẹ vợ nói xong mới bắt đầu suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ hành động kỳ lạ của Tô Tô hôm nay là do vì đang mang thai nên cảm xúc thất thường mới lạnh nhạt với anh? Vội vàng xin chỉ giáo mẹ vợ một chút, lúc này mới cúp điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chương 58.3: Ghét người đàn ông này rồi!

Editor: Mèo (meoancamam)

Một câu thi hành nhiệm vụ, cơ mật đã khiến Tô Tô hết cách, hỏi tiếp chính là muốn chồng mình lộ chuyện cơ mật quốc gia, còn có thể hỏi sao, có tác dụng gì nữa? Còn nhiệm vụ cơ mật gì đó, căn bản cô cũng không cách nào xác thực anh nói thật hay giả.

Cái nhiệm vụ gì lại phải thân mật thăm thiết với người con gái khác như vậy, là thật hay là giả? Đầu đầu, mày Tô Tô nhăn lại như một ngọn núi nhỏ, cuối cùng hỏi một câu đặc biệt ngốc: “Sở Lăng Xuyên, anh có lừa em không? Anh có thể phản bội hôn nhân của chúng ta không?”

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên thay đổi, đổi lại mày anh nhăn lại thành ngọn núi, đầu còn đứng đằng kia nữa, chân dài đã sai mỗ bước lên giường, ôm Tô Tô vào lòng, khàn khàn hỏi: “Tại sao lại có vấn đề này? Là anh không đáng để em tin tưởng phó mặc sao?”

Sở Lăng Xuyên nói xong liền vươn tay, theo thói quen muốn vò đầu Tô Tô, lại bị cô không tiếng động đẩy ra, còn mạnh mẽ nói với anh: “Sở Lăng Xuyên, anh nhiều lời vô nghĩa như vậy làm gì, trả lời vấn đề.”

Đối với Tô Tô thần bí như vậy anh thật sự không để tâm, chỉ coi cô như đang nổi con giận nhỏ thôi “An Nhược Tổ, anh nghiêm túc nói với em, cả đời này anh chỉ thừa nhận một người con gái, đó chính là em.

Nếu đã quyết định lập gia đình với em, anh tất sẽ tuyệt đối trung thành cùng em xây tổ ấm này. Chỉ hỏi vấn đề này mà khiến anh phải suy nghĩ sâu xa như vậy, cẩn thận anh đánh mộng em nở hoa đấy. Còn dám nghi ngờ nhân phẩm của anh, đáng đánh đòn!”

Coi như anh đang chấp hành nhiệm vụ, còn lừa mình dối người đồ bản thân như vậy, có lẽ có chút vui vẻ, cũng không nghĩ nhiều, quay mặt tức giận nói: “Anh dám đánh em, em liền anng Tiểu Xuyên nhỏ rời nhà trốn đi.”

“Em làm phản rồi.” Sở Lăng Xuyên nói xong ôm Tô Tô ngã xuống, trừng phạt lên cù eo cô mấy cái. Tô Tô sợ ngựa, liền không để ý tươi cười, cũng xin khoan thứ: “Đừng nào nữa.”

Tô Tô muốn đẩy anh ra, anh lại ôm lấy bụng cô, dịch người xuống, dán lỗ tai lên bụng cô nghiêm túc hỏi: “Tiểu Xuyên nhỏ, cha đã về, có nhớ cha hay không đây?”

Đối với hành động của Sở Lăng Xuyên Tô Tô không biết nói gì, coi như anh đang làm bầm vui vẻ, tính có chút trẻ con thôi. Anh nói xong lại dịch lên, ôm cô vào lòng, tiến gần đến, khi muốn hôn Tô Tô lại bị cô đẩy ra: “Đã khuya rồi, ngủ đi, em mệt.”

Trong lòng Sở Lăng Xuyên có chút buồn bực, cảm thấy cô gái này hôm nay rất kỳ quái, không cho anh vò đầu cô, hiện giờ còn né tránh nụ hôn của anh, càng ngày càng kỳ cục rồi.

Không noi hai lời, ôm mặt cô, liên tiếp hôn xuống đôi môi mọng nước ấy. Nụ hôn dùng sức, lưỡi dò xét khoang miệng cô, tìm kiếm đầu lưỡi mềm mại mà mát lạnh, quấy động, đôi môi cương nghị ngậm lấy cánh môi cô, liếm láp, nhẹ nhàng gặm cắn.

Tô Tô giãy dụa nhưng chỉ có thể tùy anh làm càn, khi bị hôn đến mơ mơ màng màng bỗng nhớ lại, anh tay anh có thể từng ôm qua người con gái kia, ôm ấp của anh có thể từng thuộc người con gái kia, cánh môi anh cũng có thể đã từng hôn qua..

Ừm... Bỗng Tô Tô cảm thấy buồn nôn, vội vàng đẩy anh, Sở Lăng Xuyên cũng cảm nhận được liền buông lỏng cô ra.

Tô Tô vội vàng xoay người, xuống giường chạy về phía nhà vệ sinh. Sở Lăng Xuyên sững sốt một chút rồi cũng nhảy xuống đi theo.

Một hồi lăn qua lăn lại hai người mới rời khỏi nhà vệ sinh, Tô Tô mặt hơi đỏ nằm lên giường, Sở Lăng Xuyên vội vàng rót nước mang qua, ngồi cạnh cô : “Bảo bối, khỏe chưa, uống chút nước.”

Tô Tô nhận lấy cốc thủy tinh uống một hớp lớn, nhìn ánh mắt không hiểu vì sao kia của anh thì chỉ cười cười nói “Không có việc gì, không phải em đã nói sao, đây là phản ứng bình thường, mang thai đều bị như vậy.”

Ngoại trừ không hiểu Sở Lăng Xuyên còn có chút buồn bực, vẻ mặt đau buồn, trong ánh mắt còn có chút oan ức “Vợ, vì sao anh hôn em liền ói chứ, chẳng lẽ em cũng sản sinh bài xích với nụ hôn của anh, em là... ghét anh hôn sao?”

Dường như... dường như có chút ghét thật, nhưng cũng vì cô suy nghĩ miên man đến việc anh ở cùng cô gái kia thôi. Có thể coi mọi chuyện là sự thật nhưng không thể thừa nhận, Tô Tô cảm gối ngủ ném qua, tức giận gặm nhẹ, che dấu nội tâm của bản thân : “Sở Lăng Xuyên, anh còn cố tình gây chuyện như vậy cẩn thận em cho anh ngủ sô pha đấy!”

Sở Lăng Xuyên cầm gối đầu, dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên giường rồi ôm Tô Tô vào lòng. Nói đùa, ngủ sô pha, tuyệt đối không thể, dù thế nào cũng phải ngủ trên giường!

Buổi sáng, Tô Tô tỉnh giấc, mở mắt liền đối mặt với đôi mắt thâm thúy mê người, Sở Lăng Xuyên nghiêng người, dùng một tay chống đầu nhìn cô.

Cô đuối lưng, cũng hoàn toàn tỉnh táo. Cô có chút không rõ, sáng sớm, khuôn mặt buồn ngủ mê man của cô có gì đẹp chứ? Nói không chừng khóe mắt còn có di cò.

Vươn tay dụi mắt, không tệ, không có di mắt, nhưng lại thấy trên đầu có chút không đúng, sờ tay sờ một chút liền thấy trên đỉnh đầu có một bím tóc nhỏ, còn có thêm một chiếc kẹp tóc.

“Đây lại là kiệt tác của anh?” Tô Tô liền cảm thấy kỳ quái, vì sao anh lại thích nghịch tóc cô như vậy chứ, kéo lộn tóc qua, nhìn không được nói thầm: “Anh lại không ngủ được? Tại sao lại thích bện tóc con gái như vậy? Có phải có chút biến thái hay không?”

Sở Lăng Xuyên hình như có chút tức giận, túm lấy bím tóc của cô, không vui nói: “Tại sao cô nhân họa may cho phu nhân thì thành giai thoại, anh chải đầu cho vợ lại thành biến thái rồi? Đây là tình thú, em hiểu không?”

“Á!” Tô Tô hô nhỏ một tiếng, dụi lại tóc của mình trong tay anh, “Em thấy anh không phải đang theo đuổi tình thì mà để thuận tiện kéo tóc em thì có, nhìn em đau đến nhe răng nhếch miệng anh liền vui vẻ đứng hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chương 58.4: Ghét người đàn ông này rồi!

Editor: Mèo (meoancamam)

“Sai, toàn nói bừa, anh biến thái như vậy sao?” Sở Lăng Xuyên nói xong lại nắm lấy bím tóc nhỏ của Tô Tô, về mặt ao ước nói: “Bảo bối, nếu là em thì sẽ sinh một đứa con gái thật ngoan, xinh đẹp hết như em. Việc chải tóc cho nó anh đều xử lý, mỗi ngày thay đổi một kiểu tóc, cách ăn mặc cũng sẽ như công chúa nhỏ, khẳng định sẽ thật xinh xắn.”

Tô Tô một chút cũng không khiêm tốn nói, “Con gái em sinh đương nhiên sẽ xinh đẹp rồi, nhưng nói không chừng lại là con trai đấy.”

Sở Lăng Xuyên lại càng không khiêm tốn, về mặt đắc ý nói: “Vậy khẳng định sẽ rất đẹp trai, dựa vào bề ngoài của hai chúng ta, sau này con trai nhất định sẽ anh tuấn tiêu sái, phong độ ngời ngời...”

“Sở Lăng Xuyên, cho hỏi một chút, anh có thể không tự kỷ như vậy được không?” Cô đã tự luyện rồi, không nghĩ tới người này còn tự luyện hơn so với cô, quả thực là kiêu ngạo đến người khác không chịu nổi mà.

“Được, anh sẽ khiêm tốn, anh đi nấu bữa sáng đây.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền xuống giường, mặc quần đùi vào rồi đi rửa mặt, chuẩn bị bữa sáng. Tô Tô cũng khó khăn rời giường rửa mặt, nhìn bản thân trong gương, dơ tay sờ sờ lọn tóc được buộc trên đỉnh đầu mà nhin không được nở nụ cười, hôm nay anh buộc tóc rất đẹp.

Ăn sáng xong hai người liền rời nhà, đi thăm cha mẹ Sở Lăng Xuyên. Hôm nay khá náo nhiệt, anh trai cùng chị vợ Sở Lăng Xuyên, cả cháu gái cũng đều ở đây, khó có thể tụ họp một chỗ cho nên phải đến tận cơm tối xong mới ra khỏi nhà cha mẹ Sở Lăng Xuyên được.

Khi trở về nhà bọn họ đã hơn bảy giờ, thời gian còn sớm nên Tô Tô ngồi trên sofa xem bộ phim điện ảnh mới ra, Sở Lăng Xuyên thì lại không biết râm râm ồn ào làm gì đó.

Rốt cuộc lực chú ý của Tô Tô vẫn bị tiếng động trong phòng ngủ hấp dẫn, cô đứng dậy đi vào phòng, liền thấy Sở Lăng Xuyên đang cất đồ vào trong vali, mà tất cả đều là đồ của cô.

“Anh đây là đang làm gì vậy?” Tô Tô khó hiểu đi đến bên cạnh anh, vội vàng đoạt lấy. Thế nhưng người kia lại không buông tay, cô kéo một nửa áo ngực, anh cũng túm nửa còn lại, trông vô cùng buồn cười.

Sở Lăng Xuyên thấy khuôn mặt đang đỏ rần lên của Tô Tô thì nở nụ cười sấu xa sau đó buông tay, Tô Tô liền vứt áo ngực lên giường, đỏ mặt hỏi anh: “Anh lấy mấy thứ đã cất trong tủ này để làm gì?”

“Ngày mai đi cùng anh đi.” Anh nói xong liền tiếp tục cất mấy đồ khác, mà Tô Tô lại có chút ngờ ngác, cái gì kêu ngày mai đi cùng anh chứ, là nói muốn cô tiếp tục đến doanh trại cùng anh sao?

Tô Tô bắt chéo chân ngồi dưới đất, lấy ra mấy đồ của mình, thấp giọng nói thầm: “Em chưa nói em muốn đi mà.”

Sở Lăng Xuyên cau mày, ngừng động tác trong tay, đôi mắt đen trầm nhìn Tô Tô, “Vì sao chứ? Cho anh lý do.”

“Lý do chính là...” Tô Tô nghĩ một chút rồi mới nói: “Nếu anh lại đúng lúc có nhiệm vụ thì sao? Không phải lại phải đưa em về một lần nữa sao, Tiểu Xuyên nhỏ sao chịu nổi đi lại nhiều như vậy?”

Sở Lăng Xuyên đi qua, ngồi xuống ôm Tô Tô vào ngực: “Bảo bối, em yên tâm, anh nhất định sẽ chăm sóc cho em và Tiểu Xuyên nhỏ thật tốt. Em chỉ cần sắp xếp cùng anh rồi thành phố thôi.”

Tô Tô thoát ra từ trong ngực anh, đứng dậy cúi đầu nhìn anh, có chút tức giận nói: “Sở Lăng Xuyên, em nói không muốn đi, anh đừng ép buộc em được không? Em muốn ở nhà đợi.”

Kiên nhẫn của Sở Lăng Xuyên cũng dùng hết, anh không phải người tri độn, cũng không phải kẻ hiền lành gì. Anh có thể cảm nhận được lần này trở về cô đối với anh xa cách, lạnh nhạt còn không được tự nhiên, không cho anh vào đầu cô, thậm chí còn phản kháng với cái ôm và hôn của anh nữa.

Anh là ai, là người để cô chán ghét, cả cái động chạm, cái ôm và nụ hôn của anh lại khiến cô phản kháng cùng khó chịu như vậy sao? Đôi mắt trở nên lạnh lùng, cũng đã tức giận: “An Nhượng Tô, em nói xem, có phải em hối hận rồi hay không?! Hối hận lựa chọn đến bên anh!”

Tô Tô nhìn gương mặt âm u của anh, nghe thấy lời nói của anh mà tức giận cũng bị đẩy lên, biết anh muốn đánh trống lảng, có chút chán nản kêu nhẹ: “Sở Lăng Xuyên, anh cố tình gây sự!”

Sở Lăng Xuyên một cước đá va li bên cạnh: “Anh con mẹ nó cố tình gây sự cũng là do em cố ý gây chuyện, cùng anh(*) về thì liền đối xử không mặn không nhạt, bây giờ còn không muốn ở cùng anh, đây là thái độ gì?!”

(*) ở đây anh Xuyên bắt đầu xưng là “lão tử”, vốn để hán việt thì không thô tục lắm nhưng dịch ra thuần việt lại là “bố mày”, tục hơn so với tính cách cũng như ngữ cảnh câu truyện thế nên mình vẫn để là “anh” nhé, nếu cần sẽ để hán việt.

Tô Tô tròn mắt nhìn người đàn ông đã bạo phát trước mặt, mở miệng là một tiếng lão tử, quá thô lỗ, “Sở Lăng Xuyên, anh thô lỗ, cứ lão tử không lịch

sự. Cha em chưa bao giờ mắng người thô tục như vậy, anh, anh không lịch sự!”

“Anh thô tục?” Gương mặt Sở Lăng Xuyên lúc này đều biểu lộ sự tức giận, “Người đàn ông không thô tục cũng đều bị em bức đến xù lông hết rồi! Động vào em một chút, ôm em một hồi, hôn em một lúc đều không được, thế nào, ghét bỏ lão tử rồi?”

“Đúng!” Tổ Tổ bị anh ép không còn đường lui, trong lòng khó chịu, mặt cũng đỏ lên, nhưng nhìn sắc mặt anh cực kỳ dọa người, cô lại không chút khí thế nào, có chút sợ hãi nhưng vẫn ương cố nói: “Em, em chính là ghét bỏ anh như vậy đấy. Nói nói đến mức này rồi, tôi cũng không còn gì hay để kể, Sở Lăng Xuyên, anh, anh đang rút cuộc thi hành cái nhiệm vụ quái quỷ gì đây.

Anh ngay tại quảng trường ôm ấp cùng người con gái khác, lại còn cười đến bừa bãi. Anh gọi đó là nhiệm vụ sao, bắt nạt tôi là trẻ con ba tuổi à? Ở trước mặt tôi thì thâm tình đến vậy, xoay người thì liền ôm lấy người khác. Tôi nói cho anh, anh còn dám hôn tôi, ôm tôi, sờ soạn tôi, tôi, tôi liền đá thẳng vào em trai anh...!”

(Editor: Mình để chị Tổ xưng hô là “em” ở câu đầu nhưng đoạn sau lại để “tôi” là do chị Tổ đã giận quá rồi, câu đầu là vẫn còn lý trí, đến đoạn sau bị bức đến giận quá rồi nên cũng không kiêng nể gì nữa.)

Tổ Tổ gào xong, trong phòng nháy mắt liền trở nên yên lặng!

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Chương 59.1: Chân tướng phản bội

Editor: Mèo (meoancamam)

Mẹ nó!

Nha đầu thôi này, cũng dám uy hiếp em trai anh!

Sở Lăng Xuyên nhướng mày, hai mắt tròn tròn, chân bước lớn tạo thành dáng đứng trung bình tân, vẻ mặt tức giận hô: “Lật trời rồi, em tới đá thử đi, thân mình cứng như sắt giống Thiết Bó Sam của lão tử lại sợ em, tới đá đi, để anh nhìn xem em dùng lực bao nhiêu! Nha đầu thôi này!”

Tổ Tổ thấy dáng vẻ này của Sở Lăng Xuyên thì có chút choáng váng, “Em, em, em đá thì đá!” Nhưng cô lại không làm, thực sự cô cũng không dám, nhưng không thể yếu thế được, cô liền xoay người tìm xung quanh cái gì đó, cuối cùng tầm mắt liền thấy được gậy bóng chày.

Ngón tay chỉ thẳng mặt anh, “Anh, anh chờ! Cho anh trèo tường (1) này! Hôm nay cần phải dạy dỗ lại anh!” Tổ Tổ nói xong liền nhanh chóng cầm lấy chiếc gậy bóng chày, sau đó vung về phía Sở Lăng Xuyên.

(1) trèo tường: phản bội, có bồ bên ngoài.

Thực ra dù cho Tổ Tổ có thực sự đánh, cô đánh nhưng đâu tính được Sở Lăng Xuyên là ai chứ. Nếu đổi lại là kẻ địch thì sớm đã bị một cước đá bay đi rồi, nhưng đây là vợ của anh, có thể đập sao? Anh biến sắc, hai tay che chắn nơi nào đó, nhảy ra sau mà tức giận nói: “Mẹ nó, em điên rồi sao!”

Tổ Tổ thờ hồn hèn nhìn anh, gậy bóng chày trong tay vẫn đang quơ qua quơ lại. Sở Lăng Xuyên vừa tức vừa muốn cười, tiến một bước đoạt lấy cái gậy vứt xuống đất. Lúc này mới qua đây, những gì Tổ Tổ nói khi này, nghĩ đi nghĩ lại thì con người liền trầm xuống, hàng mày cau lại như ngọn núi nhỏ (*) đã biến thành chữ xuyên (*), rốt cuộc đã biết vì sao cô gái này lại dùng thái độ như vậy với anh, hóa ra bởi vì đã nhìn thấy cái cảnh ở quảng trường rồi.

(*) ngọn núi nhỏ trong tiếng Trung là 山, còn chữ xuyên là 川, mọi người tự tưởng tượng quá trình cau mày của anh Xuyên nhé.

Trách không được hôm qua lại buồn bã hỏi anh có lừa dối cô hay không, có thể phản bội gia đình của bọn họ hay không, thì ra cô gái này nghĩ anh đã trèo tường (1), tạm thời coi như là đám chua nhiều như biển đã khiến cô quay cuồng đi.

Nghĩ như vậy, tức giận trong lòng anh liền giảm xuống, trở nên thoải mái hơn, ghen tuông chính là biểu đạt cô quan tâm đến anh. Nhưng tiếp đó lại đau đầu, vấn đề trước mặt này vô cùng nghiêm trọng, nhất định phải giải thích rõ ràng, nếu náo lên sẽ không tốt, cô nàng này sẽ thực sự li hôn với anh, dù sao đây chính là mấu chốt vấn đề.

Nhưng phải giải thích như thế nào mới có thể nói rõ ràng đây?

Tổ Tổ thấy anh không nói lời nào, cũng không giải thích liền cho rằng đã nói trúng hết rồi, anh chợt dạ không nói được gì. Nghĩ như vậy, trong lòng càng khó chịu, quả nhiên anh đã phản bội cô cùng Tiểu Xuyên nhỏ. Cảm thấy rất muốn khóc nhưng cô cũng là người sĩ diện, kiên quyết không thể khóc trước mặt kẻ phụ bạc được, cô muốn nhẫn nhịn, nuốt nước mắt vào lòng. Cho dù phải nhất phách lưỡng tán (2), cô cũng phải đưa Tiểu Xuyên nhỏ rời đi.

(2) nhất phách lưỡng tán : Thành ngữ mới, dùng để hình dung hai bên kiên quyết kết thúc mọi mối quan hệ.

Ngay lúc Tổ Tổ nghĩ xem nên tiêu sái rồi đi như thế nào thì Sở Lăng Xuyên đã xoay người tiêu sái đi rồi. Nhìn bóng dáng tự nhiên rồi đi của anh, trái tim Tổ Tổ càng lạnh lẽo, khó chịu, đau đớn, rất muốn khóc.

Tổ Tổ up xuống giường, nằm sấp, mặt chôn trong gối, nước mắt không ngừng được mà rơi xuống, trong lòng liên tiếp nguyên rửa Sở Lăng Xuyên cùng em trai anh. Qua lúc lâu cô mới đứng dậy, khịt khịt mũi đi vào nhà vệ sinh. Cô vừa tắm rửa vừa rơi nước mắt, cô chỉ có thể lừa dối bản thân đó không phải nước mắt, đó là nước tắm. Mắt đỏ thì cô có thể nói là do dầu gội đầu dính vào mắt, không phải cô đã khóc.

Ở trong phòng tắm rửa thật lâu mới mặc quần áo ngủ ra ngoài, dùng khăn bông lau mái tóc ướt sũng, gương mặt giả vờ kiên cường ngẩng đầu. Ở bên trong khóc đủ, lúc này chỉ còn lại đau đớn khôn xiết.

Chờ đến lúc cô đã lau tóc được kha khá thì cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Sở Lăng Xuyên nhanh chóng tiến vào, nghiêm mặt, không nói hai lời liền nắm chặt tay cô đi ra ngoài, anh đang muốn làm gì đây?

Mãi đến khi cô bị Sở Lăng Xuyên kéo vào phòng làm việc, đứng cách máy tính một thước thì cô mới ý thức được vừa nãy anh rồi đi để mở máy tính chat video, nhưng đó lại với một cô gái khác.

Mẹ nó, Tổ Tổ tức giận, vậy mà còn có tâm tình chat video với cô gái khác. Cô đang định nói gì đó thì Sở Lăng Xuyên đã buông cô ra xoay người rồi đi, Tổ Tổ ngờ ngác đứng đó, tầm mắt liền rơi xuống gương mặt của cô gái kia, hả? Tại sao cô gái này trông quen mặt như vậy? Cô mở to mắt nhìn thật kỹ, a...! Nghĩ nghĩ, đây không phải cô gái đã thân mật thăm thiết với Sở Lăng Xuyên ngày hôm đó sao?!

Tổ Tổ càng giận hơn, chính anh phong lưu thì thôi, vì sao còn bắt cô phải chat video với cô gái ấy, còn ngại cô không đủ tức giận, không đủ khổ sở sao?

Ngay lúc cô vừa giận vừa nghi ngờ, khi định xoay người rồi đi thì người trong màn hình đã ngượng ngùng chào hỏi với cô, còn vẫy vẫy tay: “Em chào chị dâu!”

Chuyện quái quỷ gì đây? Tại sao lại là giọng đàn ông vậy? Tổ Tổ tròn mắt nhìn chăm chăm người trong máy tính, lúc này trên màn hình còn có thêm một người nữa, sau đó có bàn tay vươn ra, một phát đã túm lấy tóc của cô gái đó kéo ra, một mái đầu húi cua xuất hiện!

Tổ Tổ triệt để choáng váng, cô gái này thực ra là đàn ông?! Đây là tình huống gì đây? Khi Tổ Tổ còn kinh hãi thì hai người bên kia đã bắt đầu oánh lộn nhau vì mái tóc giả. Cô cũng nhanh chóng rồi đi.

Giờ phút này trong phòng khách trống không, hẳn là Sở Lăng Xuyên ở trong phòng ngủ rồi. Lúc này Tổ Tổ chết đứng tại chỗ, sau khi kinh hãi cùng tức giận, lúc này cô bắt đầu thấy ngại ngùng, còn có xấu hổ nữa.

Dần dần lại cảm thấy lúng túng, cực kỳ buồn bực, cô đau lòng xoắn xuýt nhiều ngày như vậy, hóa ra người con gái khiến cô ghen tuông điên cuồng thực ra lại là đàn ông, quá khôi hài rồi! Tổ Tổ nhìn không được hỏi trời: Ông trời à, đây là ông đang ưu ái hay chính tôi đây?

Sau khi cảm thán, cô liền nhìn không được suy nghĩ, vậy xem ra ngày đó bọn họ thật sự là đang chấp hành nhiệm vụ đặc biệt gì đó, đúng lúc bị cô bắt gặp rồi. Đó chính là nói, đồng chí thủ trưởng là đồng chí tốt, vốn không phản bội cô cùng tiểu Xuyên nhỏ.

Nghĩ như vậy, Tổ Tổ liền vui như mở cờ trong bụng, ha ha, nhìn không được nở nụ cười, cười xong lại thấy có chút choáng váng, rất lúng túng, vì một tiêu tam “có thể có” mà cô đau lòng lâu như vậy, vừa rồi còn nổi bão với Sở Lăng Xuyên nữa! A a, Tổ Tổ nhìn không được kêu lên, cho cô một miếng đậu hũ để cô đập đầu chết đi. Che mặt. dựa tường, sau đó dựa tường, thế nào mới xong chuyện đây, cô phải đối mặt với Sở Lăng Xuyên như thế nào đây?!

Đây chính là không tin tưởng đồng chí thủ trưởng, là hoài nghi lòng chung thủy của anh, anh khẳng định vô cùng tức giận. Nếu như cô sai, vậy cô cũng có được dân được, đi nói lời xin lỗi thôi. Hơn nữa, cô cũng không rõ mọi chuyện, việc hiểu lầm thì về tình có thể tha thứ được.

Anh sẽ không nhỏ nhen so đo với cô đi? Thực ra không phải Tổ Tổ sợ anh nhỏ mọn, chỉ sợ anh cười cô thôi, quá mất mặt, anh khẳng định sẽ lấy chuyện này ra trêu cô nửa năm mất, thật buồn bực mà!

Sau khi xoắn xuýt đủ, Tổ Tổ chần chừ dịch người, rốt cuộc chần chừ đến được cửa phòng ngủ, do dự trước cửa rất lâu rồi mới vươn tay khẽ đẩy ra một khe hở nhỏ, cúi người ghé đầu nhìn bên trong, chỉ thấy Sở Lăng Xuyên đang cau có, hai tay chống đùi ngồi thẳng tắp.

Thôi rồi, đáng về rất tức giận rồi!

Tổ Tổ nổi đùng khi đẩy cửa bước vào, hai tay nắm chặt vạt áo ngủ, vò bóp đi đến chỗ anh. Khi đứng cách anh không xa thì cúi đầu, liếc trộm ánh mắt anh rồi mới mở miệng nói: “Chuyện này... Em đã kiểm điểm nghiêm túc, không nên không tin tưởng anh, không nên nghi ngờ anh. Đồng chí thủ trưởng, em sai rồi, về sau nhất định sẽ sửa sai, anh đại nhân đại lượng tha thứ cho tiểu nữ một lần nhé(*). Đồng chí thủ trưởng anh đừng làm mặt cau có như vậy, cười một cái đi.”

(*) Ở chỗ này chị Tổ gọi anh Xuyên là đại nhân (trong câu đại nhân đại lượng), một từ xưng hô thời xưa, nên về sau chị cũng gọi mình theo kiểu cổ đại, mình thấy vẫn nên để nguyên vẫn sẽ phù hợp hơn là đứng trước cổ đại, đứng sau hiện đại trong cùng một câu, cũng như giữ tính hài hước.

Về mặt Sở Lăng Xuyên vẫn nghiêm nghị như trước không nói một lời. Thủ trưởng đang rất tức giận, hậu quả có thể rất nghiêm trọng. Bị oan uổng lớn như vậy, dù gì cũng phải đòi lại công bằng đầy đủ, nha đầu thối, xem em có bao năng lực.

Tổ Tổ nhìn gương mặt trầm trầm của anh, suy nghĩ trong lòng, làm thế nào mới có thể khiến thủ trưởng nguôi giận đây? Minh tư khổ tướng (3) một hồi, cuối cùng quyết định học theo cách của anh.

(3) minh tư khổ tướng: tận lực suy nghĩ, tìm cách giải quyết.

Qua chỗ anh, cô vươn tay lắc lắc cánh tay anh, làm nũng: “Tiểu Xuyên Xuyên đừng giận nữa, em đã nhận sai rồi. Tình huống lúc đó ai nhìn thấy cũng sẽ hiểu lầm thôi, hơn nữa, em tức giận là đại biểu quan tâm đến anh mà.”

Quan tâm? Sở Lăng Xuyên vừa nghe đến hai từ đó thì trong lòng đã vui đến nở hoa rồi, nhưng vẫn không nói một lời như trước, tiếp tục trung vệ mặt nghiêm nghị, còn cố ý lạnh lùng liếc cô một cái, hơi nghiêng mặt không thèm nhìn cô nữa.

Tổ Tổ thấy anh không để ý đến mình thì liền giống như thuốc cao bôi trên da chó (*) dán lên người anh, anh dùng mỹ nam kế thì cô sẽ dùng mỹ nhân kế, trực tiếp ngồi lên đùi anh, mặt đối mặt, vươn tay kéo cong miệng anh lên: “Tiểu Xuyên Xuyên, nói một câu thôi cũng được.”

Sở Lăng Xuyên tiếp tục lạnh nhạt, không nói câu gì, không thèm để ý, quả thật đã thành im lặng là vàng rồi.

Tổ Tổ có chút không muốn đùa nữa, nhướn mày, trừng mắt “Tiểu Xuyên Xuyên, rốt cuộc phải như thế nào anh mới không giận nữa, em cũng giải thích rồi mà? Anh lại cho em ăn bơ, em đây liền mặc kệ anh!”

Mềm không được thì chỉ có thể mạnh bạo, nhưng cuối cùng Sở Lăng Xuyên cũng có phản ứng, ôm cô đứng dậy, xoay người, đặt cô lên giường, về mặt nghiêm túc nói: “An Nhược Tổ, em còn chưa nhận ra hết lỗi lầm của mình, lại càng không hoàn toàn thành ý chút nào!”

Người đàn ông này rốt cuộc cũng mở miệng rồi, Tổ Tổ nhịn không được nở nụ cười, giữ chặt tay anh đang đưa qua lại: “Tại sao em lại hối lỗi chưa đủ, tâm lòng chưa thành tâm hả? Không đủ tin tưởng anh, còn nghi ngờ anh. Còn gì nữa sao?”

Sở Lăng Xuyên hừ lạnh một tiếng, đầu hơi ngẩng cao: “Người nào cười đến phóng túng?” Được lý không buông tha người sao? Tổ Tổ há hốc mồm, thì ra đã ở đây đợi cô rồi, phải anh chóng vuốt mông ngực: “Không có, không có, anh cười rất dịu dàng, cực kỳ mê người, rất đáng yêu, vừa rồi là em hình dung không đúng, miệng ăn nói bừa đây.”

“Điều này cũng không tệ lắm! Nhưng mà còn nữa!” Về mặt Sở Lăng Xuyên tức giận. Tổ Tổ càng choáng váng, có phải người đàn ông này đang được một tác liền muốn tiến một thước không, cô có chút tức giận kêu lên: “Còn có gì nữa?!”

Ánh mắt Sở Lăng Xuyên nghiêm nghị, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em uy hiếp em trai anh!”

Một phát, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tổ Tổ đã chuyển đỏ, lúc này mới nhớ ra khi cãi nhau cô đã tuyên bố muốn đá em trai anh thật, quả thực là một lần vạ miệng, nghìn đời ân hận “Em...em cũng không thực sự đá.” Cô nhỏ giọng nói.

Sở Lăng Xuyên trừng mắt, nhướn mày “Ừ? Em còn muốn đá thật mà? Gậy cũng cầm lên rồi đấy!”

“Không... Không đâu... Em chỉ hù dọa chút thôi.” Tổ Tổ lí nhí nói xong, cảm thấy lúng túng quá liền lớn tiếng lên “Đúng, em đã nói, em uy hiếp, vậy thì sao chứ, anh còn muốn em giải thích cho em trai anh sao?!”

“Giải thích thì thôi, an ủi một chút lại được.” Sở Lăng Xuyên nói xong liền bỏ nhào vào Tổ Tổ, ôm cô vào lòng, về mặt cười đến xấu xa bắt lấy tay cô, đặt xuống chỗ nào đó đã từng bị uy hiếp, cũng hôn xuống làn môi của Tổ Tổ.

Không còn thuốc súng, chiến tranh qua đi, chỉ còn một màn cảnh xuân.

Hai oan gia này rốt cuộc cũng đã hòa thuận, Tổ Tổ cũng không còn xoắn xýt mà buồn bực khổ sở, ngày hôm sau cũng theo Sở Lăng Xuyên đi doanh trại. Bởi vì Sở Lăng Xuyên muốn cô ở cùng anh qua ngày quân đội nhân dân (4).

(4) Quân đội nhân dân (tiếng Hán: 八一) : dịch theo tiếng Anh là China National Day Parade (China’s V-day Military Parade). Minh tìm theo kết quả này thì dịch nôm na theo kiểu Diễu binh ngày quân đội nhân dân, mình sẽ để là Ngày quân đội nhân dân Trung Hoa. Bạn nào biết đúng tên ngày này thì hãy báo mình nhé!

Lần thứ hai đi vào nơi này, Tổ Tổ đã coi chỗ này là nơi ở của cô cùng Tiểu Xuyên Xuyên rồi. Ở vài ngày thì liền chúc mừng ngày quân đội nhân dân. Trong ấn tượng của Tổ Tổ thì ngày lễ tết nên thả lỏng, nhưng sau khi ở đây cô mới biết được, càng ngày lễ tết bọn họ càng bận rộn, càng vội vàng.

Cho tới trưa Tổ Tổ cùng mấy người nhà khác đều không thấy bóng dáng của đàn ông nhà mình rồi. Nhưng trong doanh các chiến sĩ cũng có tổ chức các loại cuộc thi chúc mừng, giống như một buổi liên hoan, còn có tiệc tối.

Buổi sáng Tổ Tổ cùng mấy người nhà khác xem thi đấu, mấy người vợ còn có chút hứng thú với trận đấu kéo co, đàn ông ngày này giống như không liên quan gì đến bọn cô vậy, để mặc bọn cô một bên, không được, bọn cô cũng phải ăn tết chứ.

Xem xong trận đấu, Tổ Tổ cùng mấy người nhà về khu dành cho thân nhân. Mọi người bàn chuyện rồi quyết định, nhóm người khu thân nhân sẽ tổ chức một cuộc thi kéo co. Tổ Tổ cực kỳ muốn tham gia nhưng do đang mang thai, không được dùng sức quá lớn, may mà nàng còn có được nhiệm vụ quang vinh mà khó khăn không kém, đó chính là làm trọng tài. Người thi đã vào vị trí, trọng tài đã đến, dây thừng vật dụng các thứ đã chuẩn bị xong. Sau khi mọi thứ đều được sắp xếp hoàn chỉnh thì cũng đã đến giờ ăn cơm trưa, nhưng bởi vì trưa hôm nay có các cuộc thi nên cũng không làm cơm.

Đoán chừng mấy người đàn ông cũng chơi đủ sắp về, nhóm các bà vợ liền đứng ở một chỗ đợi chồng mình xuất hiện. Sau mấy phút đồng hồ liền có mấy người đã về, nhìn thấy tình hình ở khu thân nhân thì đều ngăn cản cả người.

Liên tiếp có tiếng người nhủ mầy nói, “Mọi người đang định làm gì vậy?” Nhóm người vợ chiến sĩ liền đồng thanh hô lên: “Chúng ta cùng cần một ngày quân đội nhân dân !”

Mấy người đàn ông chẳng thèm ngó tới, quyết định không đi xem, trực tiếp đi vào cổng khu nhà. Nhóm vợ chiến sĩ bị coi như không có mà mười phần không vui, ngoại trừ Tổ Tổ đứng đó thì toàn bộ mọi người đều chạy đến, chặn lại đường đi của đám đàn ông. Vợ chính trị viên cực kỳ mất hứng khi bị coi như không thấy, liếc mắt nhìn bọn họ, hùng hổ hỏi: “Mấy người có ý gì, khinh thường phụ nữ bọn tôi phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Cô Dâu Của Trung Tá* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.